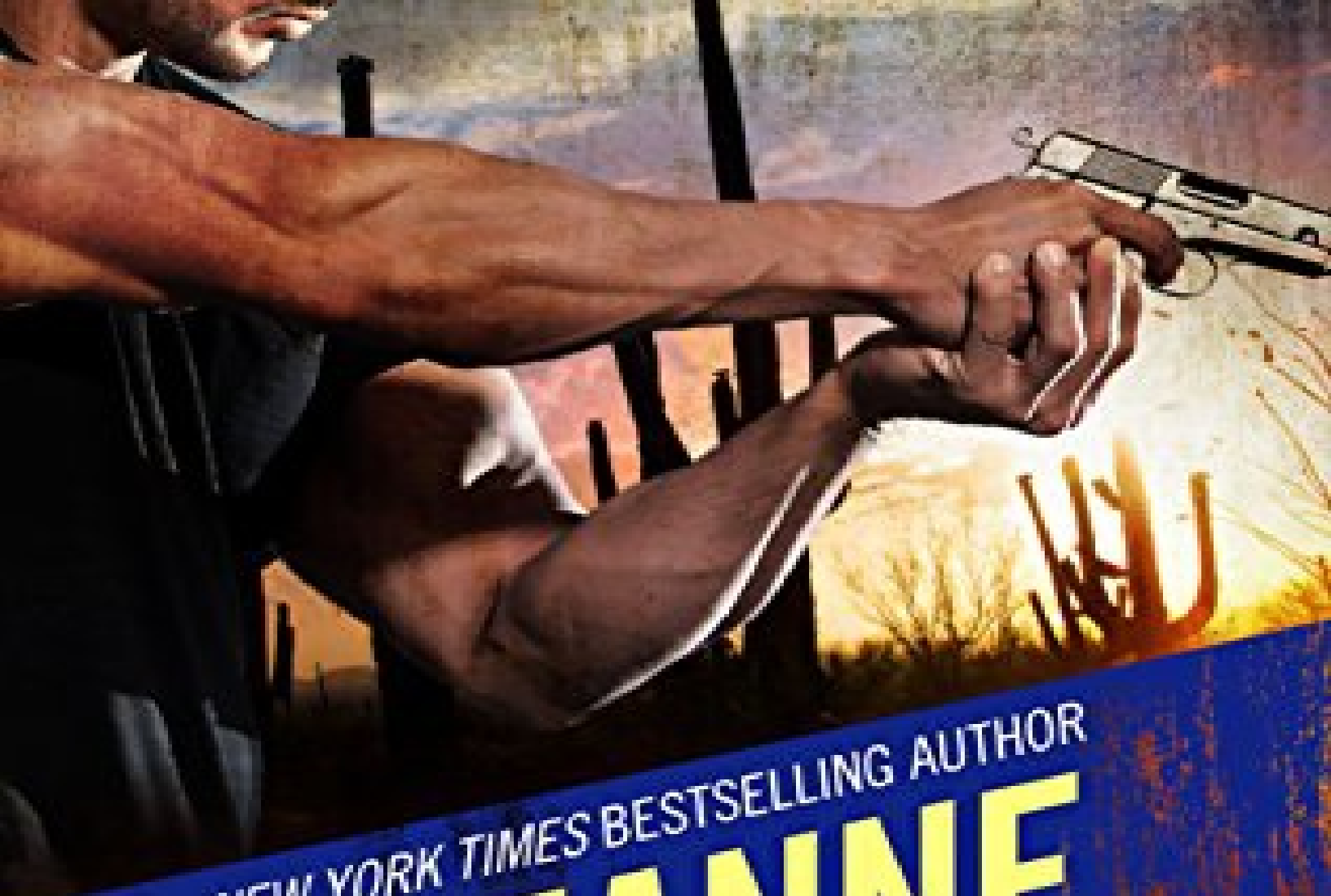

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SUZANNE BROCKMANN

HARVARD'S EDUCATION

Harvard's Education

Suzanna Brockmann

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mở đầu

Đó là một trải nghiệm mà chẳng ai đoán trước được kết quả sẽ thế nào. Trong vòng 8 tuần, đặc vụ FInCOM (Ủy ban tình báo liên bang) - P.J. Richards được tiếp cận với thế giới hoàn toàn không cho phép phụ nữ của lính SEAL - Hải quân Mỹ, và cô không có ý định để bất kì ai nói với mình rằng cô không thể xâm nhập thế giới ấy. P.J không thể bị phân tâm bởi bất cứ điều gì hoặc bất kì ai, cho dù đó có là Chuẩn úy "Harvard" Becker đi nữa.

Harvard tin rằng không có chỗ cho phụ nữ trong vùng chiến sự. Nó quá nguy hiểm, quá khó khăn và với P.J. tham gia, thì còn quá... mất tập trung. Anh có thể tôn trọng trí tuệ sắc bén cùng khả năng bắn súng rất cừ của cô, nhưng anh vẫn không muốn lãnh trách nhiệm đảm bảo sự sống sót của cô. Nhưng P.J không phải là một người phụ nữ dễ dàng đầu hàng, và đối với cô, Harvard có nhiều điều cần cô chỉ dạy. Cô chỉ không hy vọng anh sẽ háo hức dạy lại mình một vài chủ đề khác. ..như lòng tin tưởng, nỗi khát khao và thậm chí là tình yêu.

Chương I

Chuyện này là một sai lầm, hoàn toàn là một sai lầm. Chỉ trong vòng vài phút nữa thôi, toàn bộ sự liên kết giữa các đặc vụ FInCOM với lính Hải quân SEAL đã bị xé tan thành những mảnh vụn.

Có một toán khủng bố đang nhón nhơ ngoài kia trong cái đêm tháng bảy ẩm ướt. Các Tangos hay các Ts, như lính SEAL vẫn hay gọi, đang chào đón sự đổ bộ của họ với đợt tấn công bằng súng trường. Thứ vũ khí mạnh mẽ mà P.J Richards đang nắm chặt trong bàn tay đầy mồ hôi của mình lúc này.

P.J cố gắng bắt trái tim đang rộn trong lồng ngực mình chậm lại. Cô cố biến lượng Adrenarine trong huyết quản của mình thành động lực cho bản thân khi cô trườn mình trong bóng đêm.

Đặc vụ Tim Farber của FInCOM đã kêu gọi nổ súng. Anh ta là một anh chàng thành thị và là một thằng ngốc, không hơn. Anh ta không hề biết rằng tiểu đội phải nằm sát mặt đất khi muốn di chuyển qua tầng cây thấp rậm rạp trong loại địa hình rừng rú này. Dù, P.J - một cái tên hay để gọi, được sinh ra ở thủ đô, lớn lên trên lớp nhựa bê tông cũ nát, một loại đất hoàn toàn khác, vẫn đủ để biết lẽ ra Farber nên di chuyển chậm hơn để lắng nghe tiếng động của màn đêm xung quanh. Cho dù chỉ trích, nhưng sự thật rằng bốn đặc vụ FInCOM cùng với ba lính Hải quân SEAL đang nằm choán gần hết khu đất dọc theo con đường mòn hẹp này vẫn khiến cô cảm thấy mình như là một phần trong đồng quả Giáng sinh được gói gém và thắt ruy băng bên trên, đặt dưới cái cây để dâng tặng cho bọn khủng bố.

“Tim” P.J khẽ thì thầm vào máy bộ đàm không dây- thứ mà cô cùng các đặc vụ khác trong đội CFS- đội chống khủng bố kết hợp giữa FInCOM và lính SEAL, được trang bị - “ Di chuyển thấp xuống và chậm thôi”.

“Cứ lùi lại nếu chúng tôi di chuyển quá nhanh so với cô”- Farber nói, cố tình hiểu sai ý khiến cho P.J cảm thấy một tia thất vọng. Là phụ nữ duy nhất của đội, cô thường nhận được những nhận xét kẻ cả từ những người khác.

Dù chỉ cao có một mét sáu và nặng chưa tới năm mươi kilogram nhưng P.J có thể chạy nhanh hơn bất kì người đàn ông nào kể cả một lính SEAL cao to đi nữa. Cô cũng có thể bắn súng giỏi ngang ngửa họ. Nếu đo về sức mạnh hoàn toàn vũ phu thì cô phải thừa nhận là cô sẽ gặp bất lợi. Nhưng điều này chẳng quan trọng. Cho dù cô không thể nhấc họ lên và ném ra xa thì cô cũng có thể bầm nhò họ và suy nghĩ chính xác hơn họ nhiều lần mà chẳng hề nhò một giọt mồ hôi nào.

Cảm thấy có động tĩnh bên phía tay phải, P.J lập tức rương súng lên. Nhưng hóa ra đó là một lính SEAL có biệt danh Harvard. Anh tên đầy đủ là Daryl Becker cấp bậc Chuẩn úy hải quân. Anh gây ấn tượng mạnh mẽ dù chỉ mặc quần áo chiến đấu, đeo đồ nguy trang và kính bảo hộ. Anh trông nguy hiểm hơn bất kì ai P.J từng gặp. Anh nguy trang khuôn mặt và cái đầu cạo trọc lốc của mình bằng phấn mờ màu xanh lá cây và màu nâu, điều này trông hài hòa một cách kì lạ với làn da đen của anh.

Harvard lớn tuổi hơn bất kì lính SEAL nào trong tiểu đội Alpha lầy lừng. Cô đoán anh hơn cô tầm mười tuổi nên anh phải độ ba lăm tuổi hoặc có khi già hơn. Anh không phải kiểu người yếu đuối, trái lại anh là một người đàn ông trưởng thành, mạnh mẽ tới từng phân trên cơ thể.

Họ cũng nói rằng Becker đã từng học tại Harvard và tốt nghiệp loại xuất sắc trước khi anh

ghi tên đi lính Hải quân.

Anh ra ám hiệu bằng tay, đồng thời miệng cũng lầm bầm hỏi “Cô ổn chứ?” cứ như thể anh nghĩ cô đã quên ý nghĩa của những ám hiệu bằng tay – thứ cho phép họ có thể giao tiếp trong yên lặng vậy. Có lẽ Greg Greene hay Charles Schneider thì có thể quên chứ cô thì nhớ rõ từng động tác một ý chứ.

“Tôi ổn” cô ra dấu cho anh một cách ngắn gọn nhất có thể. Cô cau mày thể hiện sự phản đối.

Chết tiệt, Harvard phải trông chừng cô từ lời nói trở đi. Kể từ lần đầu các đặc vụ FInCOM gặp gỡ lính SEAL trong đội Alpha, anh đã đặc biệt quan sát cô kỹ càng để có thể sẵn sàng đỡ cô khi cô đột ngột bị choáng hoặc ngất xỉu.

P.J ra dấu bằng tay để nói với anh rằng Tim Farber đã lờ đi một loạt chỉ thị: dừng lại, lắng nghe, có gì đó không ổn.

Khu rừng xung quanh họ yên tĩnh một cách quái gở. Tất cả những tiếng chít chít, cọt kẹt, xào xạc mà chỉ có Chúa mới biết là từ những loài côn trùng đáng sợ nào đều đã dừng lại. Có ai đó khác ngoài kia, hoặc là chính họ đã tạo ra sự yên lặng này. Cả hai khả năng đều là tin xấu.

Giọng của Tim Farber vang lên qua bộ đàm “Raheem bảo rằng còn một phần tư dặm nữa là tới khu cắm trại. Tách thành các nhóm nhỏ đi”.

Nếu cô là AIC- đặc vụ phụ trách nhóm, cô đã chia đội thành các cặp ngay từ đầu. Không chỉ thế, cô lẽ ra cũng kiểm tra thông tin của Raheen Al Hadi cụ thể hơn thay vì đưa cả đội vào tình trạng mù thông tin và thiếu sự chuẩn bị như thế này.

“Dừng lại” giọng Tim vang lên ồn ào bên tai cô. “Raheem bảo rằng nên đi đường này. Khu rừng này có bầy mìn đấy nên mọi người phải bám sát nhau”.

P.J cảm thấy họ giống lính áo đỏ diễu hành dọc theo đường mòn từ Lexington đến Concord và như thế này họ sẽ là mục tiêu hoàn hảo cho đám quân nổi loạn. Cô đã thảo luận về Raheem với Tim Farber trước khi họ lên đường làm nhiệm vụ này. Hay đúng hơn, cô đặt ra vài suy nghĩ, một vài câu hỏi có tính khiêu khích đủ để anh ta phải trả lời mà ko có sự chuẩn bị trước. Raheem đã cung cấp thông tin cho SEAL từ lâu. Hồ sơ của anh ta cho thấy anh ta là một người đáng tin. Tim đã trấn an cô, thôi được, anh ta lẽ ra nên cam đoan với cô rằng Raheem thực tế hoàn toàn là một người đáng tin.

Cô biết được từ hai đặc vụ khác của FInCOM rằng Farber nghĩ rằng lính SEAL chỉ đang muốn kiểm tra xem anh ta có tin tưởng họ hay không. Anh ta đang cố chứng minh là anh ta tin họ.

“Ở gần tôi” Harvard ra hiệu bằng tay nhưng PJ giả vờ không nhìn anh vì đang bận kiểm tra lại vũ khí của mình. Cô không cần người trông trẻ. Sự khó chịu tràn ngập trong cô, che lấp lượng Adrenaline đang dâng lên và khiến cô bình tâm trở lại.

Anh ở ngay trước mặt cô. “Lập đội với tôi” anh ra hiệu cho cô. “Theo sau tôi nhé.”

“Không, anh đi theo tôi” cô bắn trả ám hiệu về phía anh. Cô đã chán ngấy việc cứ phải rầm rập theo sau đuôi bất kì ai rồi. Cô ở đây, giữa những khu rừng bắn thủ, đầy bọ chét và đầm lầy này để vô hiệu hóa bọn khủng bố, và đó chính xác là những gì cô định làm. Nếu đại úy G.I. Joe ở đây và ra lệnh cho cô, thì cô cũng sẽ làm như vậy.

Anh tóm lấy cổ tay cô – Chúa ơi, tay anh thật to - và lắc đầu cảnh báo cô. Anh đứng rất gần

nên cô cảm nhận được nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể anh. Anh cao hơn cô rất nhiều, phải cao hơn tầm ba mươi centimet, và khiến cô phải ngẩng cổ lên mới nhìn anh trừng trừng được.

Đột nhiên anh mỉm cười khi phát hiện ra cặp mắt đầy thù hận của cô dành cho anh phía sau đôi kính bảo hộ. Anh kéo nhẹ cái microphone của tai nghe sang một bên để có thể thì thào vào tai cô “ Tôi biết ngay cô là chuyên gia gây rắc rối từ lần đầu tiên tôi thấy cô mà”.

Đáng chú ý là nụ cười đã biến khuôn mặt của người đàn ông này, từ một chiến binh hoang dã, nghiêm khắc thành một người tình tiềm năng đầy vui vẻ và thú vị . Hoặc có thể anh chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở, và trí tưởng tượng quá sống động của cô đã tự nghĩ ra các phần khác.

P.J giật tay lại và ngay khi cô làm thế, thế giới đã phát nổ xung quanh cô, và Harvard ngã lộn ra đất. Anh đã bị bắn.

Tâm trí cô đông cứng, nhưng cơ thể cô phản ứng rất nhanh khi một viên đạn bay suýt qua đầu cô. Cô rưng rưng lên khi ngã người xuống đất. Cô dùng kính ngoại vi của mình để định vị lại các Tangos khi chúng trườn lên phía sau chỗ họ. Cô bắt đầu khai hỏa, và nhanh chóng hạ được một, hai, rồi ba tên. Xung quanh cô, tiếng đạn vãi khắp nơi và tiếng đàn ông hét lên trong giận dữ và đau đớn. Từ những gì cô có thể thấy, toàn bộ đội CSF đã hoàn toàn bị bao vây, ngoại trừ một vài lỗ hổng cô đã tạo được khi tấn công những kẻ khủng bố hồi nãy.

“Nằm xuống” P.J the the hét lên, theo đúng những quy trình của FInCOM, cô bò bằng đầu gối và khừ tay về phía Harvard. Bằng một cái liếc mắt cô biết sẽ chẳng có cách nào cô có thể lôi anh ra khỏi khu vực chết chóc này.

“Hỗ trợ, chúng tôi cần hỗ trợ” cô nghe thấy giọng Tim Farber vút lên đến quãng tám khi cô cố gắng trườn nhẹ nhàng hết mức có thể đến chỗ những thi thể nằm sóng soài của bọn khủng bố mà cô vừa bắn hạ.

"Chờ được cứu viện đến-" Giọng Chuck Schneider thều thào, “ở đây sẽ chẳng còn gì để mà cứu viện nữa đâu!"

Vậy sao?

Không, nếu cô có thể giúp gì đó.

Có một cái cây với tán thấp chỗ mấy tên khủng bố mai phục lúc nãy. Nếu cô cố tới đấy và bằng cách nào đó có thể trèo lên cây thì cô sẽ có chút lợi thế. Cô là một cô gái thành phố, một đặc vụ thành thị và cả đời mình cô sẽ chẳng đời nào trèo cây cả. Cô cũng hoàn toàn không thích độ cao nhưng cô biết nếu cô bắn từ một chỗ có lợi trên cành cây kia thì mấy tên Tango sẽ không biết cái gì tấn công bọn chúng.

P.J cúi mình chạy tới chỗ cái cây. Cô nhìn thấy một tên Tango nhôm dậy sau lùm cây và ngay giây tiếp theo cô nổ hai phát súng. Viên đạn găm thẳng vào ngực và hắn ngã nhào xuống đất. Ngay lúc đó cô nhìn thấy gã thứ hai đứng ngay phía sau.

Cô sẽ chết. Giây phút đó cô biết mình sẽ chết. Cô bắn bừa nhưng tay cô ko nghe theo sự sai bảo. Còn tay hắn thì có.

Lực tác động kép đẩy cô lùi về phía sau. Cô trượt chân và ngã. Cô cảm thấy đầu mình đập vào một tảng đá, hoặc thân cây, cô không chắc lắm là cái gì nhưng nó cứng như đá hoa cương. Con đầu bùng nổ, cô bắt đầu thấy sao lấp lánh sau đôi mắt nhắm nghiền của mình.

“Mã tám sáu. Ngừng và nghỉ thôi”. Chỉ có thể, tiếng súng im bật. Và cũng chỉ có thể, bài luyện tập đặc biệt này kết thúc.

P.J cảm thấy đèn bật sáng toàn bộ khu vực, cô cố sức để mở mắt và ngồi dậy. Sự cử động khiến cả thế giới chao đảo, cô đấu tranh đến tuyệt vọng với nhu cầu muốn nôn mửa. Cô cầu nguyện bằng cách nào đó cô có thể tìm lại cảm giác thăng bằng trước khi có ai đó phát hiện ra.

“Chúng ta cần một bác sĩ quân y” giọng nói vang lên trong bộ đàm của cô “chúng tôi có một đặc vụ bị thương, có lẽ ở đầu”. P.J cảm thấy có bàn tay ai đó chạm vào vai, vào mặt cô và nói lỏng kính bảo hộ của cô.

“Này, Richards. Cô vẫn nghe tôi nói đấy chứ, cô gái” đó là giọng của Harvard. Giọng anh thô ráp khi anh quay lưng lại với cô “bác sĩ quân y ở chỗ quái quỷ nào rồi”. Một lần nữa giọng anh trở nên nhẹ nhàng và ngọt như mật ong “Richards, cô mở mắt ra được không?”

P.J cố mở một mắt và nhìn thấy khuôn mặt được nguy trang của Harvard đang nhím chăm chăm vào cô. Cằm và má anh loang lổ những vết sơn vàng lúc này vừa bắn đúng giữa ngực anh.

“Tôi ổn” cô thì thầm. Mặc dù cô vẫn chưa hoàn toàn giành lại được nhịp thở sau khi bị quả đạn sơn bắn trực tiếp vào người lúc này.

“Cô ổn thế quái nào được chứ” anh phản đối. “Tôi nên biết, khi tôi thấy cô đóng giả khi trong rừng già. Đầu đập ngay chỗ cây đằng kia...”

Một Harvard hóa thành hai, và Chúa biết, chỉ cần một là quá đủ để đối phó rồi. P.J nhắm mắt lại một lần nữa “cho tôi nghỉ một phút thôi”

“Bác sĩ quân y đang trên đường đến rồi, Chuẩn úy”.

“Cô ấy bị thương thế nào H.?” P.J nhận ra đây là giọng của đội trưởng đội Alpha, Đại úy Joe Catalanotto- hay Joe Cat như cách các cấp dưới thường tếu táo gọi anh.

“Tôi ko rõ nữa, Cat. Tôi không dám di chuyển vì sợ cô ý bị thương ở cổ. Thế quái nào mà không ai trong chúng ta cân nhắc về sự nguy hiểm khi bắn một quả đạn sơn về phía một người mà chỉ có kích thước như một cô bé còn này nhỉ. Cô ấy chỉ nặng tầm bốn mươi, hoặc cùng lắm là bốn mươi lăm kilo là cùng”.

Các cơn khó thở và chóng mặt cuối cùng đã mờ dần, để lại cơn buồn nôn kéo dài và đau nhói trong đầu cô. P.J muốn có nhiều hơn một vài phút để tìm lại các giác quan của mình, nhưng Harvard vừa rời đi và còn gọi cô là một cô nhóc.

"Không có gì to tát đâu" P.J nói, buộc bản thân phải mở mắt ra và đấu tranh để ngồi dậy. "Tôi đang di chuyển khi đạn tự động phóng về phía tôi-lực bắn khiến tôi mất thăng bằng và trượt chân. Không cần thiết phải biến điều này thành một sự cố quốc gia đâu. Hơn nữa, tôi nặng năm mươi cân. Và vào một ngày đẹp trời trước đây, tôi đã chơi trò bắn đạn sơn mà chẳng có vấn đề gì xảy ra cả".

Harvard quỳ xuống bên cạnh cô. Anh vươn tay, ôm khuôn mặt của cô giữa hai tay mình và nhẹ nhàng chạm vào phía sau đầu của cô bằng đầu ngón tay của mình. Anh lướt ngón tay qua một điểm đau vô cùng, và cô không thể không nhăn nhó.

Anh rửa thầm như thế nó cũng đang làm anh đau đớn vậy. “Đau à?” anh hỏi.

“Tôi...”

“Ồn” anh tiếp lời. “ Vâng, thưa quý cô. Cô đã nói rõ điều đó rồi. Cô đã có một vết sưng to bằng quả núi Saint Helens phía sau đầu. Và đánh cược là , cô cũng có một sang chấn đi cùng với vết sưng đó đấy”.

P.J có thể nhìn thấy Tim Farber đứng đằng sau và đang ghi chú vào báo cáo. Cô biết anh ta sẽ gửi cho Kevin Laughton và khuyến nghị rằng từ nay vai trò của đặc vụ Richards trong cuộc chiến trống không bố sẽ bị giới hạn trong những công việc hành chính giấy tờ. Một số đàn ông không muốn làm việc trong lĩnh vực này cùng phụ nữ. Cô liếc nhìn Harvard và thấy không nghi ngờ gì rằng anh cũng sẽ là người đầu tiên đồng ý ký tên bên dưới khuyến nghị của Farber.

Cô âm thầm soạn thảo những lý lẽ của riêng mình. Này, Kev , tôi đã ngã và tôi đã hạ cánh sai -vì thế anh có thể khai trừ tôi .Nhưng trước khi anh kéo tôi ra khỏi đội, anh phải chứng minh rằng không có đặc vụ FInCOM nam nào mắc một sai lầm tương tự và ... ồ, đợi đã , như những gì mà tôi nhớ. Một AIC cao cấp không được tiết lộ tên cụ thể nhưng viết tắt là K.L còn có một cú ngã yêu kiều từ cửa sổ tầng hai trong một đợt đào tạo cách đây khoảng một năm rưỡi đúng không nhỉ?

P J. chú ý vào hình ảnh Laughton cười một cách buồn bã khi ông xoa bóp các xương đòn mới được chữa lành nhưng vẫn khiến cho ông đau nhức mỗi khi trời mưa. Hình ảnh đó cũng sẽ khiến cho nụ cười tự mãn cao ngạo của Farber trở nên dễ chịu hơn.

Kevin Laughton chẳng có cơ gì kéo cô ra khỏi nhiệm vụ này. Ông là sếp của cô hai năm rồi và ông biết rõ cô xứng đáng có mặt ở đây và ở lại cho đến cuối cùng mặc cho Tim Farber có suốt ngày rên rỉ về chủ nghĩa trọng nam của anh ta đi nữa.

Bác sĩ quân y tới, ông chiếu đèn vào mắt P.J để kiểm tra rồi xem xét tới vết sưng sau đầu cho cô một cách cẩn thận nhưng không nhẹ nhàng như khi Harvard xem xét trước đó.

“Tôi nghĩ tôi nên đưa cô đến bệnh viện” vị bác sĩ quân y bảo với cô “tôi nghĩ cô sẽ không sao, nhưng để cho chắc thì tốt nhất nên đến bệnh viện chụp X-quang. Cô bị sưng tấy khá nhiều chỗ đấy. Có thấy buồn nôn không?”

“ Tôi vừa bị gió hạ nốc ao vì thế khó mà biết được” cô lẩn tránh câu hỏi. Harvard lắc đầu và nhìn cô chăm chú. Cô cũng cẩn thận tránh ánh mắt anh.

“Cô có thể tự đi không hay phải nằm cáng?” P.J sẽ bị nguyên rửa nếu cô có ý định để mọi người khiêng mình ra khỏi khu rừng này, cho dù sự thật là chân cô đang mềm như cao su đi nữa. “Tôi có thể tự đi” giọng cô vang lên với sự tự tin giả tạo nhằm cố thuyết phục bản thân và những người khác tin thế. Cô có thể cảm thấy Harvard đang quan sát mình khi cô cố gắng đứng dậy bằng hai chân mình một cách khó khăn. Anh tiến lại gần cô, vẫn chú ý để đỡ nếu cô có ngã. Điều này thực sự rất đáng chú ý. Những người phụ nữ khác mà cô biết sẽ sẵn sàng chết nếu được một chuẩn úy đẹp trai như Daryl Becker đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng cô lại không phải là những phụ nữ khác. Cô có thể tự đi bằng hai chân và cô ko có ý định để vết bầm ngu ngốc trên đầu hủy hoại thanh danh vững bền như bàn thạch của mình.

Có đủ khó khăn khi làm việc tại FInCOM, nơi mà đàn ông phải miễn cưỡng lắm mới để phụ nữ tham gia cùng, nữa là trong tám tuần được thực sự trải nghiệm thế giới hoàn toàn không hoan nghênh phụ nữ của lính Hải quân SEAL.

Trong tám tuần, toàn bộ thành viên bất khả chiến bại của tiểu đội Alpha thuộc đội Mười lức

lượng Hải quân SEAL sẽ quan sát cô, chờ cô sẩy chân để họ có thể nói với nhau *thấy chưa, đó là lý do chúng ta không hoan nghênh phụ nữ đấy*.

Lính SEAL là lực lượng đặc biệt của Hải quân Mỹ. Họ là những chiến binh được đào tạo bài bản với danh tiếng đủ để trở thành hình mẫu cho các siêu anh hùng trong các cuốn tiểu thuyết.

Lính SEAL có khả năng hoạt động trong mọi môi trường bao gồm biển (SEa), không (Air), bộ (Land). Họ thông minh, họ dũng cảm và họ có một chút điên khùng. Để trở thành lính SEAL, họ phải trải qua khóa huấn luyện BUDS, là khóa huấn luyện nổi tiếng hà khắc, được kết thúc bằng Tuần Địa Ngục huyền thoại. Từ những gì P.J nghe được thì bất kì ai còn trụ lại được ở SEAL sau tuần lễ địa ngục thì đều có quyền để tự mãn hoặc kiêu ngạo. Và những thành viên của tiểu đội Alpha vào lúc này có thể có cả hai quyền đó. Khi P.J buộc bản thân phải bước những bước đi vững vàng dù chậm, cô có thể cảm thấy ánh mắt của cả tiểu đội Alpha dán lên người mình. Và nhất là ánh mắt của Chuẩn úy Harvard Becker.

Chương II

Harvard không biết mình đang làm cái quái quỷ gì ở đây nữa. Đã gần một giờ đêm. Anh nên về căn hộ của mình bên ngoài căn cứ. Anh lẽ ra đang mặc quần đùi nằm dài trên ghế sofa, thưởng thức một lon bia mát lạnh và lướt qua mấy cuốn phim “The Young and the Restless” thuê từ năm ngày trước thay vì xem mấy bộ phim nhảm chán khác. Thay vào đó, lúc này anh đang ở trong một khách sạn được coi là khá cao cấp cùng với những thành viên chưa lập gia đình còn lại của tiểu đội Alpha, nỗ lực đến tuyệt vọng nhằm tạo dựng tình bằng hữu với những thiên tài của FInCOM.

Tiếng ghita điện vang ra từ cái loa hát tự động đang phát một bài hát thô tục về một người đàn ông đi theo và giết một phụ nữ vì cô ta đã gian dối. Harvard liếc thấy hai lính SEAL khác là Wes và Bobby trong đám đông, ngồi một bên dây ghế với ba đặc vụ FInCOM ngồi phía bên kia. Rõ ràng chẳng có tí tình bằng hữu nào giữa họ tối nay cả.

Harvard chẳng thể đổ lỗi cho Wes và Bob. Bốn thành viên giỏi giang của FInCOM chẳng có tí điểm chung nào với tiểu đội Alpha cả. Điều này thực sự rất kì lạ. Có độ bảy mươi đến ba trăm đặc vụ làm việc trong Ủy ban tình báo Liên bang. Anh nghĩ rằng bốn người được chọn này ít nhất cũng được trang bị áo choàng siêu anh hùng và biểu tượng chữ S to tùm phía trước áo sơ mi của họ mới phải chứ. **(S: biểu tượng của siêu nhân).**

Timothy Farber được coi là cậu bé vàng của FInCOM. Cậu ta có khuôn mặt trẻ măng, kiểu sinh viên đại học, độ quăng 30 tuổi, chả có một chút tính hài hước nào, và điều này khiến cậu ta khó chịu như quỷ vậy. Cậu ta là điển hình cho lối suy nghĩ chuyên quyền độc đoán của dân FInCOM. Điều này có tác dụng nếu cậu ta chỉ đi dẹp đường cho đoàn xe hộ tống Tổng thống, nhưng sẽ chẳng tác dụng gì nếu phải đương đầu với những tín đồ khủng bố khó lường luôn sẵn sàng tử vì đạo.

Với kinh nghiệm của mình Harvard biết rằng người lãnh đạo của một đội chống khủng bố thì cần thiết phải liên tục điều chỉnh kế hoạch tấn công của mình, sửa đổi dựa trên những yếu tố bất ngờ. Người lãnh đạo cũng nên biết cách lắng nghe ý kiến của những người khác vì đôi khi ý kiến của họ mới là cách làm tốt nhất.

Joe Cat đã tham khảo ý kiến của Alan “Fisco” Francisco-một trong những huấn luyện viên đào tạo BUDS tốt nhất ở Coronado và đã cố tình bày ra kịch bản diễn tập nhằm khiến Tim

Farber ngã ngựa. Từng là một cựu thành viên của Đội Alpha, Frisco đã buộc phải rời khỏi danh sách lính hoạt động nhiệm vụ vì một chấn thương vĩnh viễn ở đầu gối. Hiện anh đang làm việc ở California, nhưng thường xuyên liên lạc với đội trưởng của đội Alpha và Harvard.

Tuy nhiên, xét về cái cách Farber đã thu hút được sự chú ý ở chỗ quầy bar, được bao quanh bởi hai đặc vụ của anh ta, đối với Harvard mưu đồ của Frisco đã không hiệu quả. Farber hoàn toàn không may mắn để ý tới sự thất bại của mình.

Có thể ngày mai khi tiểu đội Alpha xem xét lại bài tập ngày hôm nay, thì sự thật là Farber đã tự tạo ra đồng lõa này sẽ sáng tỏ. Nhưng Harvard thấy nghi ngờ điều này. Harvard thấy Farber gói cái gì đó vào trong chiếc khăn tay, hai đặc vụ FInCOM gật đầu nghiêm túc với anh ta.

Greg Greene và Charles Schneider cũng trạc tuổi của Harvard, khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu, thậm chí có thể nhiều hơn. Họ đã trải qua hầu hết các buổi học trong sự buồn chán, ngôn ngữ cơ thể của họ cho thấy thông điệp *tôi đã ở đó rồi còn muốn gì nữa*. Tuy nhiên, trong lĩnh vực này, lúc luyện tập bài tập buổi tối, họ đã tỏ ra có chút trí tuệ. Họ là những đặc vụ của FInCOM hay Fink như cách các lính SEAL vẫn hay gọi. **(Fink:viết tắt của FInCOM, cũng có nghĩa là mật thám, chỉ điểm)** Họ chẳng gây ra lỗi gì, họ chỉ đơn giản gắn chặt vào từng quy tắc nhỏ trong sách và theo sau người lãnh đạo. Họ hợp với vest đen và kính râm hơn. Họ cũng hợp với việc bị bắn sơn vàng từ súng của bọn khủng bố nữa. Họ răm rắp nghe theo lệnh của Tim Farber mà chẳng mấy may thắc mắc gì. Và trận phục kích giả tối nay đã cho thấy họ có thể thiệt mạng mà không rõ lý do vì sao.

Họ vẫn chưa học được bài học rằng nghe theo chỉ đạo của Tim có thể là một sai lầm, bởi vì bằng chứng là họ vẫn ở đây và theo sau Farber. Không nghi ngờ gì là có một vị cấp cao nào đó trong FInCOM đã nói với họ phải nghe lệnh của cậu ta.

Chỉ có một trong bốn đặc vụ Fink tối nay đã công khai thắc mắc về quyết định của Farber đó là P. J. Richards.

Harvard liếc nhìn xung quanh quầy bar một lần nữa, nhưng anh không nhìn thấy cô ở bất cứ nơi nào. Cô có thể đã về phòng, ngâm mình trong bồn tắm, chườm đá các vết bầm tím sau đầu. Chết tiệt, anh vẫn có thể nhìn thấy cô bị thổi bay về sau như một con búp bê vải khi đạn sơn bắn về phía cô. Anh đã không đi nhà thờ trong một thời gian dài, nhưng lúc đó anh đã âm thầm cầu Chúa can thiệp để lực đạn không làm gãy cái cổ xinh đẹp của cô trong các buổi tập. Đàn ông cũng có thể hy sinh trong quá trình đào tạo. Nguy cơ này là một phần không thể thiếu nếu muốn trở thành lính SEAL. Nhưng P.J Richards không phải đàn ông và cũng không phải là lính SEAL. Và cái suy nghĩ cô đã ở đó cùng với họ, cũng phải đối mặt với những nguy hiểm mà họ phải đối mặt đã khiến anh nổi cả da gà.

“Này, Chuẩn úy, tôi không hy vọng sẽ gặp anh ở đây” Lucky O'Donlon mang theo một vại bia từ quầy bar tiến về phía anh.

“Tôi cũng chả hy vọng gặp cậu ở đây, O'Donlon. Tôi cứ nghĩ cậu phải lao đi gặp bạn gái với tốc độ tên lửa rồi chứ.”

Harvard theo sau Lucky đi ra phía bàn nơi Wes và Bobby đang ngồi. Anh gật đầu chào “cặp song sinh” của tiểu đội Alpha. Bobby Taylor cũng cao gần một mét chín giống Harvard và bề ngang của anh cũng ấn tượng y như chiều cao. Nếu anh không trở thành lính SEAL thì tương lai anh sẽ là một cầu thủ chạy cánh chuyên nghiệp. Còn Wes Skelly là phiên bản của thủy thủ Popeye trong tiểu đội Alpha, thấp, dẻo dai và xăm trổ khắp mình. Bù đắp cho sự thiếu hụt chiều cao và bề ngang, Wes có một cái mồm cỡ đại.

“Reene có cuộc họp tối nay cho cuộc thi hoa hậu quốc gia” Lucky ngồi xuống một góc bàn và

dùng chân đá cái ghế ra để Harvard ngồi cùng. Anh rót bia đầy cốc của Bobby và Wes. “Anh có muốn một cốc không?” anh hỏi Harvard.

“Không, cảm ơn.” Harvard lắc đầu và ngồi xuống ghế. “Reene vừa đạt danh hiệu gì thế? Hoa hậu biển Virginia à?”.

"Hoa hậu Bờ Đông Virginia," Lucky trả lời.

"Một cô nàng xinh đẹp. Lại trẻ nữa."

Lucky lóe lên nụ cười hoàn hảo của một ngôi sao, cứ như thể cái thực tế là bạn gái của anh còn chưa tổ chức sinh nhật thứ mười chín là một điều gì đó đáng để tự hào lắm. “Cũng chả biết nữa”.

Harvard mỉm cười. Với cá nhân anh thì anh thích những cô nàng có nhiều kinh nghiệm cuộc sống hơn một chút.

"Này, Crash", Wes gọi bằng giọng như cái loa của mình. "Kéo thêm ghế đi."

William Hawken, thành viên tạm thời mới nhất của tiểu đội Alpha, ngồi đối diện với Harvard, bắt gặp ánh mắt của anh và gật đầu một cái cốc lốc. Hawken là một trong những cá nhân ma quái, tối tăm và yên lặng một cách quái dị, dường như anh có khả năng trở thành vô hình nếu được yêu cầu. Nếu chỉ nhìn thoáng qua, anh không thực sự cao, đặc biệt là dáng người không vạm vỡ, cũng chẳng đẹp trai. Nhưng Harvard biết anh ta giỏi hơn vẻ bề ngoài rất nhiều. Không phải đơn giản mà anh ta có biệt danh là Crash (**kẻ xâm nhập**). Anh ta có thể di chuyển không một tiếng động trong bất kì môi trường nào và bất kì hoàn cảnh nào. Nếu quan sát kĩ hơn, đôi mắt xanh biếc sắc lạnh của anh có thể bắt bất kì thứ gì. Crash không *nhìn* xung quanh phòng, mà anh chăm chú nó, ghi nhớ nó. Ẩn dưới bộ quần áo rộng rãi kia là khối cơ bắp rắn chắc không chút mỡ thừa.

“Vớ lấy cái cốc và làm tý bia không?” Lucky nói với Crash.

Anh lắc đầu. "Không, cảm ơn", anh nói với giọng như có như không của mình. "Bia không phải đồ uống ưa thích của tôi. Tôi đang đợi người phục vụ."

Harvard biết rằng Crash tham gia dự án cùng FInCOM này theo yêu cầu đặc biệt của đội trưởng Catalanotto. Cậu ta phụ trách tổ chức tất cả các hoạt động để "khủng bố" liên minh SEAL / FInCOM trong tám tuần tới. Cậu ấy đúng là lực lượng chiến lược đằng sau sự thất bại của FInCOM trong trận đạn sơn tối nay. Tỷ số hiện tại là Crash-một, đội CSF- không.

Harvard không biết nhiều về cậu ta, nhưng danh tiếng của Hawken là một huyền thoại. Cậu ấy là lính SEAL thuộc biệt đội Xám thần thánh nhiều năm nay. Và rõ ràng cậu ta đã tham gia vào vô số các hoạt động ngầm bí mật, những nhiệm vụ âm thầm mà đã gây ra nhiều sự tranh cãi vì tính nguy hiểm của nó. Lính SEALs bị gửi đi các quốc gia khác để thực hiện những nhiệm vụ mà chính phủ Hoa Kỳ thường tuyên bố là không biết gì -như trấn áp trùm ma túy, thủ tiêu vĩnh viễn các nhà lãnh đạo chính trị và quân sự, chuyên rao giảng diệt chủng hay những nhiệm vụ nguy hiểm khác đại loại như vậy. Lính SEALs buộc phải đóng vai trò là Chúa, hoặc ít nhất đảm nhận vai trò của thẩm phán, bồi thẩm đoàn và người thi hành công lý cùng một lúc. Đó không phải là một công việc mà Harvard ưa thích thực hiện.

Nếu lính SEAL hoàn thành nhiệm vụ, họ sẽ nhận được một chút hoặc không sự công nhận nào. Nếu họ thất bại, họ chỉ có một mình, có khi phải đối mặt với cáo buộc hoạt động gián điệp, chứ không đòi nào chính phủ đứng ra lãnh trách nhiệm thay họ cả.

Chẳng nghĩ ngờ gì là Crash không uống bia. Cậu ta có lẽ có một vết loét có kích cỡ của một tàu sân bay vì căng thẳng trong dạ dày. Cậu ta ở đây tối nay với cố gắng để làm quen với các thành viên của tiểu đội Alpha-những người mà cậu ta sẽ làm việc cùng trong tám tuần tới.

Điều này nhắc nhở Harvard lý do tại sao anh đến đây. Anh liếc nhìn ba đặc vụ FInCOM ngồi tại quầy bar. Vẫn không có dấu hiệu gì của P.J "Ai đó phải cố gắng để làm bạn với các Fink đêm nay chứ nhỉ?"

"Ý cậu là cậu muốn được ở gần P.J Richards? Chẳng phải cậu đang cố gắng để nắm tay cô ấy lúc ở trong rừng sao?" Wes Skelly nhăn nhó với câu chuyện đùa nghèo nàn của mình. "Này, Chuẩn úy, theo bộ nhớ của ngắn hạn của tớ thì cậu là gã đầu tiên bị bắn hạ trong một cuộc chiến đạn sơn đấy."

"Đó là đạn sơn của tôi bắn đấy, H.," Lucky dài giọng. "Tôi hy vọng anh không bị thương quá nặng."

"Này, phải mất một lúc cậu ta mới phát hiện mình bị bắn ý," Bobby phụ họa bằng cái loa trầm của mình.

"Tôi không thể bỏ qua cơ hội đó," Lucky tiếp tục. "Anh ta là một mục tiêu hoàn hảo tuyệt vời, cứ đứng đực như phỗng ở đó."

"Tớ nghĩ rằng Harvard cho phép cậu bắn anh ta đấy. Cậu ấy chỉ cố gắng để tranh thủ một chút thương cảm từ P.J mà thôi" Wes nói. "Cô ấy quyến rũ thế cơ mà?"

" Cô ấy là đồng nghiệp đấy" Harvard cho biết." Thể hiện tý tôn trọng đi. "

" Thì tớ vẫn tôn trọng đấy chứ " Wes nói." Thực tế, có vài điều tớ tôn thờ hơn là một cô nàng vô cùng nóng bỏng. Mà cậu có dám nhìn vào mắt tớ và nói cậu không nghĩ cô ấy nóng bỏng không hử?"

Harvard bật cười. Wes giống chú chó Pit bull giữ rít khúc xương khi cậu ta giữ khư khư ý tưởng này. Harvard biết nếu anh không chịu thừa nhận điều này thì cậu ta sẽ bám dính anh cả đêm đến khi nào anh nhượng bộ mới thôi. Bắt gặp cái nhìn thích thú của Crash, anh đảo mắt thừa nhận. "Được rồi. Cậu nói đúng, Skelly. Cô ấy nóng bỏng."

"Thấy chưa? Harvard đã bị phân tâm," Bobby nói với Lucky. "Đó là lý do duy nhất cậu có thể bắn hạ anh ấy."

"Ừ, sự tập trung của anh ta chắc chắn không ở nơi mà nó cần phải ở" Lucky đồng ý. "Thay vào đó, nó tập trung trên người quý cô Richards đáng yêu "Cậu ta cười toe toét với Harvard." Tôi không đổ lỗi cho anh đâu, Chuẩn úy. Cô ấy đúng là giết người không dao đấy "

"Cậu sẽ tán cô ấy chứ?" Wes hỏi." Nếu cậu tò mò thì cậu biết đấy, cô ấy thấp, nhưng cô ấy có đôi chân rất đẹp và cặp công quyến rũ nữa" Wes cười nhăn nhó và nhắm mắt mơ màng " còn cả bộ..."

"Ồ ờ, chuyện này thú vị rồi đây." Harvard nhìn lên là bắt gặp P.J đứng ngay phía sau Wes.

"Các anh có định bàn luận luôn về đôi chân và cặp mông của Tim, Charlie và Greg nữa không thế?" P.J chớp chớp đôi mắt nâu, giả vờ ngây thơ.

Im lặng, hoàn toàn im lặng. Im lặng đến chết chóc!

Harvard là người đầu tiên di chuyển. Anh đẩy ghế ra sau và từ từ đứng dậy “Tôi xin lỗi, thưa cô”.

Sự ngây thơ trong đôi mắt cô nhanh chóng chuyển thành cơn giận bùng bùng khi cô liếc xéo anh từ chiều cao một mét sáu của mình.

“Không”, cô gay gắt, “anh không cần phải xin lỗi tôi, Chuẩn úy Becker ạ. Thứ anh cần bây giờ là học làm sao để không phạm phải lỗi coi thường phụ nữ hết lần này tới lần khác. Thứ mà một người đàn ông cần học là phải thôi chỉ trích phụ nữ bằng cách dùng việc coi họ chỉ như là đối tượng để quan hệ tình dục. Chân dài, mộng quyến rũ và một bộ gì nhỉ ngài Skelly?” Cô quay sang liếc nhìn Wesley. “Tôi phải chấp nhận rằng anh không có ý định ca tụng sự hiểu biết sáng suốt của tôi mà thay vào đó là bình luận về bộ ngực của tôi.”

Wes trông thực sự xấu hổ “Tôi xin lỗi cô”.

“Anh nhận được điểm cho sự thành thật đó, nhưng tất cả chỉ có thế mà thôi” cô chua chát. Cô nhìn từ Wes sang Bobby rồi đến Lucky. “Các anh là ba Tango đầu tiên tôi bắn hạ đêm nay, phải không?” Cô quay sang Crash. “Chính xác thì có bao nhiêu thành viên trong nhóm của ngài bị bắn hạ đêm nay, ngài Hawken?”

“Sáu.” Anh mỉm cười nhẹ. “Bốn trong số đó là do cô bắn hạ”.

“Bốn trên sáu à.” Cô lắc đầu, thở nhẹ ra trong sự hoài nghi khi cô nhìn trừng trừng vào mấy quý ngài SEAL. “Tôi đánh bại mấy anh ngay trong trận chiến của các anh, nhưng mấy anh lại không nói về các kỹ năng của tôi như là một xạ thủ bắn súng mà lại đang thảo luận về cặp mông của tôi. Các anh không nghĩ rằng điều đó thật sai trái hay sao?”

Lucky nhìn Bobby. Còn Bobby thì liếc nhìn Wes.

Bobby thấy cần thiết phải nói gì đó nhưng anh chẳng nghĩ ra nên nói gì cả “Ờ,...”

P.J chống tay lên hông và vẫn chưa nói xong ““Tất nhiên, trừ khi mấy anh nghĩ rằng khả năng bắn hạ mục tiêu của tôi chỉ là một may mắn ngớ ngẩn. Hoặc có thể mấy anh nghĩ rằng tôi lẽ ra đã không bắn hạ được mấy anh nếu tôi là đàn ông. Chắc hẳn sự nữ tính của tôi đã khiến mấy anh bị phân tâm và sững sốt, hử? Hoặc cũng có lẽ mấy anh lấy làm kinh ngạc khi nhìn thấy bộ ngực cỡ ba mươi hai B phẳng phiu của tôi-thứ mà chả mấy ai nhận thấy khi tôi mặc áo chiến đấu nhí. Đây là tôi còn chưa đề cập đến khe rãnh sâu đâu đấy, các chiến hữu”.

Harvard không giấu được một nụ cười. P.J quay sang liếc anh “Tôi làm anh vui thế cơ à, Chuẩn úy?”

Chết tiệt, người phụ nữ này đúng là mất trí. Cô ấy cũng vui tính như quý nữa, nhưng anh không định xuề xòa mọi việc bằng cách mỉm cười tọt nào.

Harvard tắt lịm nụ cười trên mặt. “Một lần nữa, tôi muốn xin lỗi cô, cô Richards. Tôi đảm bảo với cô, chúng tôi không có ý thiếu tôn trọng đâu.”

“Có lẽ không cố ý” giọng cô đột nhiên mềm mỏng “nhưng vẫn là thiếu tôn trọng”. Và khi nhìn vào mắt cô, Harvard nhận thấy nó tràn ngập sự mệt mỏi và cam chịu, như thể việc này đã xảy ra nhiều lần trước đây rồi. Anh cũng thấy sự kiệt sức và nổi đau. Anh nghĩ đầu cô có lẽ vẫn còn đau nhức từ cú ngã cô nhận được hồi tối.

Tuy nhiên, anh không thể không nghĩ rằng dù tất cả mọi thứ cô nói đã nói về bản thân, Wesley đã đúng. Cô gái này đúng là vô cùng nóng bỏng. Thậm chí cái áo thun rộng thùng thình

và sự mệt mỏi cũng không thể che giấu cơ thể mềm mại, dẻo dai và rất nữ tính bên dưới. Làn da cô mịn màng, như của một đứa bé bốn tuổi, và nâu bóng màu sôcôla. Anh có thể tưởng tượng làn da ấy sẽ mềm mại như thế nào dưới ngón tay của anh, sẽ có vị ngon lành thế nào dưới đôi môi anh. Khuôn mặt cô dài và hẹp, cằm mạnh mẽ và kiêu ngạo, cặp mắt với đôi đồng tử màu nâu sẫm, sâu thẳm, tựa như hồ lớn khiến anh có thể bị chết chìm trong đó. Mái tóc dài được buộc thành túm phía sau gáy.

Cô xinh đẹp và thực sự, thực sự quyến rũ.

Cô bước vòng qua anh đi về phía quầy bar. Harvard bắt kịp khi cô đi được nửa đường. "Nghe này," anh nói, nâng cao giọng để át tiếng nhạc cao bồi đang rú ầm ĩ từ chiếc máy hát tự động. "Tôi không biết cô nghe được bao nhiêu phần của cuộc trò chuyện ban nãy nhưng..."

"Tôi nghe đủ rồi. Tin tôi đi."

"Sự thật là, tối nay cô đã mất tập trung ngoài đó. Với tôi, có thêm cô chỉ khiến tôi cảm thấy mọi việc rối tinh."

Cô khoanh hai tay trước ngực, một bên lông mày nhón lên trong một biểu hiện của thái độ nửa khinh thị, nửa ghê tởm. "Và điều anh đang cố nói với tôi là ...? "

Anh hạ mí mắt xuống một nửa. "Ồ, nó không phải là một lời tán tỉnh đâu. Cô sẽ biết ngay nếu tôi buông lời tán tỉnh cô mà".

Cái nhìn của cô có chút nao núng, và cô là người đầu tiên nhìn đi chỗ khác. Anh ta thì biết gì chứ? Cô chẳng mạnh mẽ như cô đang thể hiện.

Harvard gia tăng lợi thế của mình. "Có thể là một ý hay nếu cô biết rằng tôi nghĩ ở những nơi có độ rủi ro cao như trong những chiến dịch của quân đội hay FInCOM, thì không có chỗ dành cho phụ nữ".

P.J trao cho anh một nụ cười hàm ý anh đúng là đồ mất trí. "Thật tốt khi anh không ở trong Ủy ban chọn lựa của FInCOM nhỉ".

"Thật ra, tôi không thấy có vấn đề gì với việc phụ nữ làm việc trong FInCOM hay trong quân đội," anh tiếp tục. "Nhưng tôi tin rằng họ - ở đây là cô - nên tham gia hỗ trợ ở những nơi có độ rủi ro thấp như là làm công việc hành chính thay vì tham gia chiến đấu chẳng hạn."

"Tôi hiểu rồi." P.J gật đầu. "Vậy ra, anh đang cố nói với tôi là mặc dù tôi là người bắn súng gần như tốt nhất ở FInCOM, anh vẫn nghĩ rằng nơi tốt nhất đối với tôi là ở bên bàn đánh máy chứ gì?"

Mắt cô phóng ra những tia lửa. Harvard đứng im trên mặt đất. "Cô đã chứng minh mình là một chuyên gia bắn súng đêm nay. Cô làm rất tốt, tôi thừa nhận điều đó. Nhưng thực tế, cô là phụ nữ. Có cô trong đội của tôi, trong một tình huống chiến đấu, sẽ là một sự mất tập trung nghiêm trọng."

"Đấy là việc của anh" cô nói một cách dửng dưng "nếu anh không giữ cho quần mình đóng kín được".

"Điều này không có liên quan gì đến việc đó cả, và cô biết thế mà. Đây là vấn đề về an toàn. Làm thế nào mà lính của tôi và tôi có thể làm công việc của mình khi cứ bị phân tâm lo lắng cho cô chứ? "

P.J không thể tin những gì mình đang nghe." Anh đang nói với tôi rằng bởi vì anh đang làm việc với tâm lý ở thời kỳ đồ đá, và bởi vì anh là người duy nhất có vấn đề, nên tốt nhất là anh nên học cách để thích ứng. Anh chỉ việc ngừng suy nghĩ tôi là một phụ nữ đi, và sau đó chúng ta sẽ làm việc tốt thôi. "

Đến lượt của mình anh cười trong sự hoài nghi. "Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra."

"Hãy thử xem, Chuẩn úy, bởi vì tôi ở đây và sẽ ở lại."

Nụ cười của anh tắt ngấm, và không có nó trông anh nghiêm nghị và kiên định. "Cô biết không, lí do duy nhất cô ở đây là để cho đủ quân số thôi."

Cô chẳng buồn phản ứng lại "Tôi có thể bắn chính xác những lời đó vào anh - anh chàng da đen duy nhất trong tiểu đội Alpha ạ!".

Anh không chớp mắt, chỉ đứng đó nhìn cô chăm chú. Chúa ơi, anh thật cao to. Anh đã thay một chiếc áo phong sạch, nhưng anh vẫn mặc quần dài ngủ trang mà anh đã mặc trước đó. Áo phong của anh bị kéo căng trên bờ vai và khuôn ngực rộng, cái đầu cao trọc của anh lấp lánh trong ánh sáng mờ của quán rượu, anh trông chẳng nguy hiểm như thường thấy. Trái lại anh trông vô cùng đẹp trai và đầy nam tính.

Không, Harvard Becker trông không ưa nhìn theo kiểu các cậu bé. Điều này thì chắc rồi. Anh rất có thể là người đàn ông đẹp trai nhất P.J đã từng gặp. Khuôn mặt anh góc cạnh, với xương gò má cao và quai hàm mạnh mẽ. Mũi anh khá lớn, nhưng chiều dài và chiều rộng lại tương xứng với khuôn mặt của anh. Nếu nó nhỏ hơn một chút thì anh trông khá kỳ lạ. Và anh có đôi tai hoàn hảo nhất mà cô từng thấy, kích thước vừa phải, tròn trịa rất đẹp. Trước khi tham gia trận đánh giả, anh đã tháo chiếc hoa tai kim cương hay đeo ở tai trái ra, nhưng đã kẹp đeo nó lại và giờ nó lấp lánh, tỏa ánh sắc sỡ dưới ánh đèn neon.

Nhưng đôi mắt của Harvard mới là thứ thu hút sự chú ý của P.J ngay từ đầu. Một đôi mắt màu nâu vàng sậm là tâm điểm của toàn bộ khuôn mặt, của toàn bộ con người anh. Nếu người ta nói rằng đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, thì người đàn ông này có một tâm hồn mạnh mẽ dữ dội.

Vâng, anh quả đúng là thế.

Sự thật là, đã có nhiều hơn hai thực khách trong quán bar, cả nam lẫn nữ lén nhìn người đàn ông này. Một vài người thì e dè, một số thì lo lắng, và số khác thì bị cuốn hút. Và không cần quay lại, Harvard có thể búng ngón tay là đã có ba hoặc bốn phụ nữ cả da đen và da trắng sẽ lao về phía anh. Ở thì có lẽ cô đã hơi phóng đại một chút. Nhưng chỉ một chút thôi. Người đàn ông này có thể có bất kì người phụ nữ nào anh ta muốn và anh ta biết điều đó. Và mặc dù P.J vẫn có thể nghe thấy giọng trầm ấm của anh khi anh bảo đúng, anh nghĩ rằng cô nóng bỏng, cô vẫn biết điều cuối cùng anh muốn làm là có bất kì thứ gì dính dáng tới cô.

Chết tiệt, chẳng phải anh đã nói rõ ràng rằng anh thậm chí còn không muốn làm bạn nữa hay sao. P. J từ chối cảm giác hối tiếc và đẩy cảm xúc đó ra khỏi mình, bỏ qua chúng như khi cô ngu ngốc lờ đi cơn đau phía sau đầu của mình. Bởi vì điều cuối cùng cô muốn làm là có bất kỳ mối liên hệ nào với anh hay với bất cứ ai khác. Cô đã trốn tránh vấn đề này thành công suốt hai mươi lăm năm đời sống của mình. Chẳng có lý do gì để nghĩ rằng cô không thể tiếp tục trốn tránh nó cả.

Anh cũng nghiến cứu cô khi cô nhìn anh chăm chú. Và khi anh cất tiếng nói, P.J biết anh đã không bỏ sót sự mệt mỏi và cơn đau mà cô cố gắng hết mức để không thể hiện ra mặt. Giọng anh nhẹ nhàng đáng ngạc nhiên. "Đêm rồi, cô nên về nghỉ đi".

P.J đưa mắt về phía quầy bar, nơi Tim và các đặc vụ FinCOM khác đang ngồi. “Tôi muốn một li rượu trước khi lên tầng nghỉ ngơi”.

Sự thật là, cô chẳng muốn gì hơn là việc kéo bản thân vào phòng và ném mình vào một bồn tắm ấm áp. Nhưng cô cảm thấy cô cần phải đi vào quán bar, phải xuất hiện để chứng minh cho các đặc vụ khác và với bất kỳ lính SEALs nào lai vãng xung quanh rằng cô cũng mạnh mẽ như họ. Thậm chí mạnh mẽ hơn. Cô có thể đi thẳng một mạch từ chỗ chụp X-quang trong bệnh viện đến thẳng quầy bar. Thấy không? Cô không thực sự bị thương. Thấy không? Cô có thể làm bất cứ thứ gì chết tiệt gì và sẵn sàng làm nhiều việc khác nữa.

Harvard đi theo sau cô khi cô trườn vào chỗ ngồi cùng các đặc vụ khác. “Đó đâu phải là chấn động não gì đâu chứ” cô nói. Cô thậm chí chẳng phiền khi cao giọng- vì cô biết Farber đang lắng nghe.

Harvard liếc nhìn những đặc vụ FinCOM khác. “Tôi biết” anh đáp và dựa vào ghế gần cô. “Tôi đã tạt qua bệnh viện trước khi đến đây. Các bác sĩ bảo cô đã được kiểm tra và cho xuất viện”.

“Thì tôi chả nói rồi đấy thôi. Tôi ổn mà”

“Ồ, tôi có tin nhắn” anh lôi máy nhắn tin từ bên hông ra và liếc nhìn dãy số trên màn hình. Khi người phục vụ tiến lại gần, anh chào ông ta bằng tên riêng “Chào Tom. Cho tôi như mọi khi và lấy cho quý cô đây bất kì thứ gì mà cô ấy muốn”

“Tôi tự trả tiền đồ uống của mình” P.J phản đối và lôi máy nhắn tin của mình ra xem như một thói quen. Nó vẫn im lặng như thường lệ. “Cô ấy tự trả lấy đồ uống” Harvard cười với Tom. “Phiền không nếu tôi dùng điện thoại gọi một cuộc nội hạt?”

“Thoải mái đi, Chuẩn úy” Người phục vụ đẩy phịch cái điện thoại ra trước mặt Harvard trước khi quay sang P. J hỏi “Tôi có thể lấy gì cho cô không?” Trà đá, P.J chẳng muốn gì hơn ngoài một cốc trà đá đầy, mát lạnh. Nhưng đàn ông cao to và mạnh mẽ thì không uống trà đá, vì vậy cô cũng không thể.

“Vui lòng đưa giúp tôi một tờ nháp được không”. Bên cạnh cô, Harvard khá im lặng, anh đang chăm chú lắng nghe bất cứ người nào ở đầu bên kia của điện thoại. Anh lấy ra một tờ ghi nhớ nhỏ và lôi một cái bút chì đơn giản ra khỏi túi áo để viết xuống một cái gì đó. Nụ cười của anh không còn nữa, trên thực tế, miệng của anh mím thành là một đường ngiêng ngã, khuôn mặt nhìn rất nghiêm trọng.

“Cảm ơn, Joe,” anh nói, sau đó gác máy điện thoại. Joe ư? Vậy là anh đã nói chuyện với Joe Catalanotto, chỉ huy trưởng của tiểu đội Alpha. Anh đứng lên, lấy ví của mình và ném một vài đô la lên quầy bar. “Tôi xin lỗi, tôi không thể ở lại.”

“Căn cứ xảy ra chuyện gì sao?” P.J hỏi và quan sát anh trong gương trên tường phía sau quầy bar. Vì một vài lý do nào đó, cô thấy nhìn gương dễ dàng hơn là nhìn thẳng vào anh.

Anh bắt gặp ánh mắt của cô trong gương. “Không, vấn đề cá nhân thôi” anh nói, nhét ví trở lại vào quần của mình.

Cô ngay lập tức rút lui về phía sau. “Tôi xin lỗi”

“Bố của tôi lên cơn đau tim,” Harvard nói với cô. “Ông đang nằm ở bệnh viện. Tôi phải đến Boston ngay”

“Tôi xin lỗi, ”P.J. lại nói, quay sang nhìn thẳng vào anh.

Cha của anh. Harvard thực sự có một người cha sao. Bằng cách nào đó cô đã tưởng tượng anh sinh ra đã cao một mét chín ngay lập tức. "Tôi hy vọng ông không sao"

Nhưng Harvard đã ở nửa bên kia căn phòng. Cô nhìn anh cho đến khi anh rẽ vào góc tiền sảnh khách sạn và biến mất khỏi tầm nhìn. Người phục vụ đã đặt một cốc bia mát lạnh trên bàn trước mặt cô. Và ở phía trước ghế quầy bar nơi Harvard đã từng ngồi là một ly trà đá. Thông lệ của anh đây sao? P.J mỉm cười. Cô thấy cần xem lại học thuyết về những người đàn ông cao to, mạnh mẽ của mình. Cô đẩy cốc bia sang một bên và uống trà đá, tự hỏi Harvard Becker còn những gì khác có thể gây bất ngờ cho cô nữa đây.

Chương III

“Bố trông tệ quá.”

“Không tệ bằng lúc nằm trên xe cứu thương tối qua đâu.” Mẹ anh hạ mình một cách cẩn thận vào chiếc ghế ngồi, và Harvard đã nhận thức được một lần nữa tất cả những điều anh đã nhận thấy lần đầu tiên khi vào bệnh viện. Tóc mẹ đã bạc gần hết. Các nếp nhăn thời gian hằn sâu trên khuôn mặt tròn và vẫn xinh đẹp của bà. Thực tế là hông của bà đã làm phiền bà một lần nữa, khiến bà phải di chuyển một cách cứng nhắc, chậm hơn mỗi lần anh nhìn thấy bà.

Cha của Harvard -một phiên bản nhăn nheo và teo tóp của anh, trông thật khủng khiếp trên giường bệnh viện, nổi với màn hình và tất cả các loại ống. Đôi mắt của ông giờ khép kín, nhưng ông già đã cố tỉnh lại một lúc đủ để kể một câu chuyện đùa xấu xa khi Harvard bước vào lúc này . Có điều gì đó khiến anh nghĩ việc ông đã trải qua khoảng thời gian hết sức khắc nghiệt này chỉ để làm cho cậu con trai búng bĩnh của mình chịu về thăm.

Ông già. Harvard đã gọi cha mình như vậy từ khi anh mười hai tuổi. Và giờ điều đó đã thành sự thật. Bố mẹ anh đang già đi từng ngày. Các cơn đau tim trước đây chỉ ở mức độ tương đối, nhưng từ giờ trở đi Tiến sĩ Medgar Becker sẽ phải dừng việc nói đùa rằng ông đang thực hiện chế độ ăn kiêng hai-lát-bánh pho mát mỗi ngày và thực sự gắn bó với chế độ ăn ít chất béo, và tập thể dục như bác sĩ của ông đã ra lệnh. Ông cũng sẽ phải giảm cường độ căng thẳng trong công việc của mình nữa. Nhưng Chúa biết, là người đứng đầu khoa văn học Anh tại một trường đại học có uy tín nhất New England, việc này sẽ không phải là điều dễ dàng gì.

"Bố mẹ đang bán nhà, Daryl à." mẹ lặng lẽ nói với anh.

Harvard gần như làm rót lon soda anh đã lấy ra từ tủ lạnh trên đường từ nhà bếp đi lên. “Bố mẹ định gì cơ ạ?”

Mẹ anh nâng mặt mình hướng lên sự ấm áp của ánh nắng lúc chiều muộn, hít vào chút không khí mặn tươi mùi biển. "Cha con đã được mời một vị trí giảng dạy bán thời gian ở một trường đại học nhỏ tại Phoenix. Ông ấy sẽ chỉ phải dạy hơn một phần ba số giờ ông ấy đang dạy hiện tại, và ít trách nhiệm hơn. Mẹ nghĩ rằng bố mẹ đã nhận được dấu hiệu từ Đấng Toàn Năng rằng thời gian của cha con đang dần ít đi.

Anh hít một hơi thật sâu, và khi anh nói, giọng anh cũng cố bình tĩnh giống như giọng mẹ anh. "Tại sao bố mẹ không nói với con điều này sớm hơn?"

"Medgar đã không chắc chắn mình sẵn sàng để thực hiện một sự thay đổi lớn như vậy", mẹ nói với anh. "Bố mẹ không muốn con phải lo lắng cho đến khi chúng ta biết chắc chắn chúng ta sẽ chuyển đi."

"Đến Phoenix. Bang Arizona sao?"

Mẹ anh mỉm cười trước sự hồ nghi trong giọng nói của anh. "Bố mẹ sẽ ở gần Kendra, Robby và những đứa trẻ. Chỗ đó cũng sẽ không quá xa Jonelle và gia đình nó ở Santa Fe mà. Hơn nữa bố mẹ sẽ được ở gần với con, khi con sống ở California. Sẽ dễ dàng hơn nhiều cho con nếu đến thăm chúng ta không phải sao? Có một nhà hát cộng đồng khá tốt ở đó, điều mà mẹ thực sự mong muốn. Lần cuối cùng bố mẹ đến đó, bố mẹ đã tìm thấy một ngôi nhà nhỏ hoàn hảo, chỉ cách trường một đoạn đi bộ ngắn."

Harvard đứng dựa vào lan can, nhìn ra làn nước xanh xám của Cảng Boston. Cha mẹ anh đã sống ở Hingham, Massachusetts, trong ngôi nhà gần biển này trong gần ba mươi năm. Đó đã là nhà của anh từ khi anh mới sáu tuổi.

"Con đọc trên báo thấy báo thị trường nhà đất độ này đang đóng băng" anh bảo "có lẽ phải mất chút thời gian mới tìm được người mua sẵn sàng trả giá như bố mẹ mong muốn."

"Bố mẹ đã tìm được người mua rồi, họ sẽ trả tiền mặt. Mẹ đã gọi điện từ sáng nay lúc trong bệnh viện và chấp nhận giá của ông ta rồi. Cũng lên lịch giao nhà là hai tuần nữa kể từ thứ năm."

Anh quay mặt lại "Nhanh vậy sao ạ?"

Mẹ anh cười buồn "Mẹ biết trong số mấy đứa, con sẽ là người thấy việc này khó khăn nhất. Năm đứa con - Con và bốn đứa con gái còn lại- thì con là người đa cảm. Mẹ biết con luôn luôn yêu ngôi nhà này, Daryl, nhưng bố mẹ thực sự không còn lựa chọn nào khác."

Anh lắc đầu và ngồi lại gần mẹ "Con chỉ bất ngờ thôi mẹ. Con chưa có chút thời gian nào để thích ứng với tin này"

"Bố mẹ quá mệt mỏi với việc giông tuyết rồi. Bố mẹ không muốn chiến đấu thêm một mùa đông tuyết rơi không ngừng nghỉ của New England nữa. Đến Arizona, cha của con có thể chơi golf suốt cả năm. Bây giờ ngôi nhà này là quá lớn và trống trải khi Lena đi học. Danh sách ứng hộ là một đăm dài. Danh sách phản đối giờ chỉ có một thôi -đó là Daryl của mẹ sẽ buồn."

Harvard nắm lấy tay mẹ. "Con cũng chỉ có thể về nhà hai lần một năm thôi mà. Nên bố mẹ hãy làm những gì phù hợp với mẹ và bố. Chỉ cần mẹ chắc chắn rằng nó thực sự những gì bố mẹ muốn là được."

"Ồ, bố mẹ chắc chắn." Niềm tin vang lên trong giọng nói của mẹ anh. "Sau đêm qua, bố mẹ rất chắc chắn." Bà tóm lấy tay của anh. "Chúng ta đã quá bận rộn nói về Medgar và mẹ rồi, mẹ chưa có cơ hội để hỏi thăm con. Con thế nào rồi?"

Harvard gật đầu. "Con vẫn khỏe mẹ ạ."

"Mẹ đã sợ rằng khi mẹ gọi con đêm qua thì con đã được điều ra nước ngoài để giải cứu thế giới hay những nhiệm vụ đại loại thế mà cánh lính SEAL các con vẫn làm rồi chứ."

Anh gương cười. Cha mẹ anh sẽ chuyển khỏi ngôi nhà này chỉ trong một vài tuần nữa. Đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng anh còn được ngồi trên sàn nhà này. "Giải cứu thế giới chỉ là một từ khái quát thôi mẹ."

"Mẹ tưởng con đã bảo rằng đội trưởng bắt các con thề không được hé răng nửa lời về tất cả những nhiệm vụ khủng khiếp và nguy hiểm mà các con được giao cơ mà?"

Harvard cười. "Hiện giờ chúng con đang tạm thời đóng quân ở Virginia. Chúng con đang giúp đào tạo một số đặc vụ FInCOM trong việc chống khủng bố mẹ ạ."

"Nghe có vẻ tương đối an toàn nhỉ."

Hình ảnh P.J Richards và đôi mắt rực lửa lóe lên trong tâm trí anh. "Tương đối an toàn mẹ ạ, " anh đồng ý. "Nhưng nhiệm vụ này sẽ giữ chân con khoảng bảy tuần rưỡi nữa. Con sẽ chẳng ở quanh để giúp mẹ đóng gói và chuyển nhà được. Mẹ có chắc chắn là mẹ sẽ có thể xử lý tất cả chuyện này, nhất là khi bố lại đang ốm thế kia không?"

"Lena sẽ về nhà nghỉ hè mà. Cả Jonelle cũng tình nguyện giúp đỡ nữa."

Harvard gật đầu. "Thế thì tốt ạ!"

"Thế cậu bạn con thế nào rồi? Cái cậu mà mới lấy vợ và có một cậu con trai, hay là có một cậu con trai rồi mới lấy vợ ý?"

"Harlan Jones ạ" Harvard hiểu ra người mà mẹ anh đang đề cập tới.

Mẹ anh cau mày. "Không, đó không phải là tên con thường gọi anh ta."

"Cowboy chỉ là biệt danh thôi mẹ."

"Đúng rồi. Cowboy. Làm thế nào mà mẹ lại có thể quên cái tên đó nhỉ? Thế cậu ta thế nào rồi? Cậu ấy phải học cách nhanh chóng trưởng thành, đúng không?"

"Mới có một vài tháng thôi mà mẹ, nhưng cho đến nay mọi việc đều tốt ạ. Cậu ấy tạm thời đang ở Tiểu đội hai Hải quân SEAL ở California. Cậu ấy hiện đang tham gia một nhiệm vụ không thể khước từ."

"Không nghi ngờ gì, đó là một nhiệm vụ mà con sẽ không nói bất cứ lời nào với mẹ đúng không?"

Harvard phải bật cười. "Xin lỗi mẹ. Nhưng mẹ sẽ thích nghe điều này. Bạn cùng bơi của Cowboy từ khóa đào tạo BUDS- một chàng trai tên là William Hawken - tạm thời đang làm việc với đội Alpha của bọn con đấy."

"Thêm một minh chứng thế giới mới nhỏ bé làm sao," mẹ anh tuyên bố. "Mọi người đều liên hệ với nhau theo một cách nào đó." Bà tiến về phía trước. "Nhân tiện nói về các mối quan hệ, có cơ hội nào cho thấy con sẽ đưa bạn gái về chơi ở nhà mới vào lễ Tạ Ơn này không, con yêu?"

Anh khịt mũi. "Chúng ta nói về việc này cả tá lần rồi mà mẹ. Chả có cơ hội nào đâu ạ. Hiện tại con không có quan hệ đặc biệt với bất kỳ ai mẹ ạ!"

"Vẫn chơi trò mèo vờn chuột à? Giao du với ai đó mà không thực sự tiến xa hơn ý."

Harvard nhắm nghiền hai mắt "Mẹ!"

"Con đừng tưởng mẹ không biết gì nhé? Mẹ biết con là một người đàn ông thông minh, vì vậy mẹ không định giao giảng về tình dục an toàn cho con đâu, mặc dù theo ý kiến của mẹ, tình dục an toàn chỉ thực sự an toàn khi diễn ra giữa một người đàn ông và vợ anh ta." Bà đẩy mình ra khỏi chiếc ghế. "Được rồi, mẹ không làm con xấu hổ nữa đâu. Mẹ sẽ đi chuẩn bị bữa trưa đây."

"Tại sao mẹ không để con đưa mẹ ra ngoài ăn gì đó nhỉ?"

"Và bỏ lỡ cơ hội để đảm bảo con có ít nhất một bữa ăn được nấu ở nhà trong tháng này ư? Không đời nào."

"Một lát nữa con sẽ vào giúp mẹ."

Bà hôn lên đỉnh đầu anh "Con biết đấy, con được sinh ra có tóc mà. Con có mái tóc đặc biệt đẹp. Mẹ không hiểu lý do tại sao con cứ phải cạo trọc đầu cơ chứ?"

Harvard cười khi bà đi vào bên trong. "Con sẽ cố gắng nuôi tóc trong lễ Tạ Ơn."

Anh muốn dành một vài ngày nghỉ để ở nhà với bố mẹ mình. Nhà. Thật buồn cười, nhưng anh vẫn nghĩ về nơi này như là nhà. Anh đã không sống ở đây trong hơn mười lăm năm, nhưng anh luôn luôn coi ngôi nhà này nơi tôn nghiêm của mình. Anh có thể về đây bất cứ lúc nào anh cần, và anh luôn tìm thấy chính mình khi ở đây. Thật là ngu ngốc khi nghĩ rằng mọi thứ sẽ luôn như cũ.

Mùi thơm ngọt ngào của bánh nướng trong nhà bếp của mẹ. Mùi thơm từ những thảo thuốc của cha. Không khí biến trong lành. Thật là khó khăn như quý khi nghĩ rằng trong vòng chưa đầy hai tuần nữa ngôi nhà này sẽ thuộc về những người xa lạ. Và anh sẽ nghỉ Lễ Tạ Ơn tại ngôi nhà mới xa biển của cha mẹ mình ở Arizona.

"Xin lỗi, Chuẩn úy Becker! Tôi đang tìm anh!"

Harvard quay lại và thấy P.J Richards đang tiến về phía anh, đôi mắt quắc lủa.

Anh quay người và tiếp tục bước đi. Anh không muốn điều này bây giờ. Chết tiệt, anh đã quá mệt mỏi, anh đói, anh thậm chí vẫn mặc bộ quần áo cũ khi anh rời khỏi đây gần bốn mươi tám giờ trước. Anh đã không thể tranh thủ một giấc ngủ ngắn trên chuyến bay từ Boston đến Virginia, và anh còn phải đứng trên xe buýt đông đúc để trở về căn cứ.

Trên tất cả những bất tiện về thể chất này, có bảy tờ trình đã hạ cánh trên bàn trong lúc anh vắng mặt, và tất cả đều cần anh- chính anh chứ không phải ai khác-giải quyết. Và sẽ mất ít nhất là hai tiếng trước khi anh có thể về nhà và ném mình lên chiếc giường quen thuộc. Đây là nếu anh đủ may mắn.

P.J. chạy bắt kịp anh "Anh đã ra lệnh rút bớt chỉ tiêu chạy buổi sáng của tôi xuống ba dặm phải không?"

Harvard tiếp tục bước đi. "Phải, tôi đã làm thế."

Cô phải tiếp tục chạy nước kiệu để bắt kịp chiều dài dải chân của anh. "Trong khi những thành viên còn lại của đội được yêu cầu phải chạy đủ bảy dặm ư?"

"Đúng vậy."

"Sao anh dám làm thế chứ?" Cô nhảy lên đầy tức giận và Harvard quay lại đối mặt với cô và hét lên "Tôi không có thời gian cho việc này." Anh đã nói với cô nhiều hơn mức có thể rồi, nhưng tất nhiên, cô chẳng thể nào biết được.

"Ồ, vậy anh sẽ sớm có thời gian cho việc này thôi."

Chết tiệt, cô thật xinh đẹp, lại đầy đam mê nữa chứ. Nhưng nếu như sự may mắn của anh vẫn đang trên đà đi xuống như thế này thì cơ hội anh được nếm trải hương vị đam mê này thay vì thành mục tiêu cho cơn giận dữ của cô, cũng sẽ chỉ như người mù trước loạt bắn súng mà thôi.

"Tôi xin lỗi nếu sự tồn tại của tôi là một sự bất tiện," cô tiếp tục gay gắt, "nhưng-"

"Lệnh của tôi là quy trình chuẩn đấy" anh nói với cô.

Cô không để mấy lời đó vào đầu. "Tôi sẽ nộp đơn khiếu nại chính thức nếu sự ưu ái này còn tiếp tục, nếu tôi không được đối xử hoàn toàn giống như-"

"Sự ưu ái này được đề cập đến trong cuốn quy định dành cho bất kỳ đặc vụ FInCOM nào bị một chấn thương đủ để gửi anh ta hoặc cô ta đến bệnh viện đấy."

Cô chớp mắt "Anh bảo sao cơ?"

Vậy đấy, cô thì biết gì chứ? "Theo những quy định được thiết lập cho khóa huấn luyện này, nếu một đặc vụ Fink nào phải vào bệnh viện, thì người đó sẽ có bài rèn luyện thân thể nhẹ hơn cho đến khi anh ta hoặc cô ta hoàn toàn bình phục. Xin lỗi đã làm cô thất vọng, cô Richards, nhưng cô được đối xử không khác biệt so với bất cứ ai ở đây cả."

Mặt trời đang lặn, để lại những vệt mây màu đỏ cam trên bầu trời, khiến cho toàn bộ căn cứ trở nên lãng mạn như trong câu chuyện cổ tích. Tất cả mọi vật được tắm trong thứ ánh sáng khuếch tán màu hồng và trở nên ấm áp hơn. Trở về nhà ở Hingham, anh sẽ có một buổi tối mùa hè hoàn hảo với việc thảnh thơi dạo bộ và dựa lưng một cách lười nhác ở quầy kem địa phương, tìm cách tán tỉnh với tất cả bạn bè của em gái mình, trong khi họ nhìn chăm chăm vào anh đầy triu mến.

Người phụ nữ trước mặt cũng đang nhìn anh chăm chăm, nhưng còn lâu mới được coi là triu mến. Thực tế, cô đang nhìn anh như thể anh đang cố gắng bán cho cô một máy hút ẩm trên sa mạc vậy.

"Cuốn sách Quy tắc?"

Harvard nhìn về hướng văn phòng của mình, ước gì anh ở đó để có thể sớm về nhà. "Không nghi ngờ gì một trong những ông sếp của cô đã sợ rằng đội Alpha sẽ làm tổn thương mấy người nên đã đặt ra một danh sách các nguyên tắc cơ bản cho khóa huấn luyện này."

"Tôi không nhìn thấy bất kỳ cuốn sách quy tắc nào như thế cả."

Harvard khịt mũi, mất hẳn kiên nhẫn. Anh bắt đầu bước đi, để cô lại sau lưng. "Ừ, cô nói

đúng, tôi đang bị ra tất cả điều này đây."

"Anh không thể đổ lỗi cho tôi vì tôi nghi ngờ được!" P.J. vội vã để theo kịp anh. "Theo như tôi biết, đã bao giờ xuất hiện mấy cuốn sách quy tắc trước đây đâu. Tại sao bây giờ FInCOM lại bắt đầu đề xuất nó chứ?"

"Không có nghi ngờ một ai đó đã nghe nói về khóa huấn luyện BUDs và về Tuần Địa Ngục - về việc thiếu ngủ và những bài kiểm tra sức chịu đựng vất vả mà SEAL phải trải qua vào cuối giai đoạn của khóa đào tạo. Tôi đặt cược họ sợ chúng tôi sẽ làm một cái gì đó tương tự với các Fink trong khóa huấn luyện chống khủng bố này. Và họ đúng đấy. Chúng tôi sẽ làm thế, nếu chúng tôi được phép. Bởi vì trong cuộc sống thực, những kẻ khủng bố không nương tay bao giờ."

P.J. lườm anh. "Tôi sẽ cho anh biết là tôi thấy cụm từ Fink là một thuật ngữ đầy sự xúc phạm."

"Đó là một biệt danh. Một âm tiết so với cả chục âm tiết dài rằng rặc. Dễ gọi hơn thôi mà."

"Ừ, nhưng tôi vẫn không thích nó."

"Chắc chỉ có vài thứ cô không thích thôi nhỉ?" Bao gồm anh. Có lẽ đặc biệt là anh. Harvard đẩy cửa vào chòi Quonset -các văn phòng tạm thời của đội Alpha. "Cha tôi sẽ ổn thôi. Tôi chắc rằng cô muốn biết điều đó chết đi được."

"Ôi, lạy Chúa. Tôi rất xin lỗi vì đã quên không hỏi thăm bác!"

Anh quay lại nhìn cô.

Cô bị trấn động. Cô trông hoàn toàn kinh hãi và cơn giận trên mặt đã biến mất. Anh cảm thấy xấu hổ thay cô, và anh không muốn thế. Anh không muốn cảm thấy thế cho bất kì ai, nhất là bản thân anh.

Anh đã mất thăng bằng từ khi anh nhận được điện thoại từ Joe Cat nói với anh về cơn đau tim của cha mình. Toàn bộ cuộc sống cá nhân của anh đã tuột dốc từ đó. Cha mẹ anh đang chết dần vì tuổi tác và nhà của anh thì sắp không còn là nhà của anh nữa.

Và rồi P.J. Richards đến, ném vào mặt anh một loạt cáo buộc, tất cả nhắc nhở anh rằng sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu toàn bộ công việc này không có sự hiện diện của phụ nữ.

"Hãy thứ lỗi cho tôi, tôi đã không chu đáo. Thật là khiếm nhã vì đã quên không hỏi thăm bác. Cha anh vẫn ổn cả chứ?"

Khi Harvard nhìn đôi mắt nâu, sâu không đáy của P.J., anh biết anh đã lừa tự mình. Anh đã không mất thăng bằng từ cuộc điện thoại về cha mình. Chết tiệt, anh đã bị mất thăng bằng từ thời điểm người phụ nữ nhỏ bé này bước ra khỏi chiếc xe tải của FInCOM và bước vào cuộc đời anh. Anh thích vẻ bề ngoài và niềm đam mê trong cô ngay từ đầu, và cái cách cô đối mặt với lỗi lầm của mình khiến anh thích cô nhiều hơn. "Ừ," anh nói với cô. "Ông ấy sẽ bình phục trong một vài tuần nữa. Và về lâu dài, ông sẽ khá hơn nếu ông thực hiện tốt chế độ ăn uống của mình." Anh gật đầu với cô, hy vọng cô ấy sẽ không tự trách bản thân nữa. Anh ước gì anh có thể kéo cô vào vòng tay anh và hôn cô cho đến khi sự tổn thương và nỗi xấu hổ biến mất khỏi khuôn mặt của cô. Cảm ơn Chúa, anh vẫn chưa đủ điên để làm điều đó. "Nếu cô không phiền, cô Richards, tôi có rất nhiều việc phải làm."

Harvard bước vào bên trong chòi Quonset, bắt mình phải đóng cửa chặt phía sau, biết rằng

bắt đầu một mối quan hệ nóng bỏng và lâu dài với người phụ nữ này là điều cuối cùng anh nên làm nhưng cũng là điều anh muốn chết đi được.

Chết tiệt, anh muốn mối quan hệ này, và anh muốn cô. Anh muốn quên đi những cảm giác khó chịu này bằng cách trôi dạt trong sự ngọt ngào của cô. Anh hít một hơi thật sâu và bắt tay vào việc. Cha anh sẽ bình phục trong một vài tuần, nhưng anh nghi ngờ sự phục hồi của mình sẽ lâu hơn một chút.

P.J chưa bao giờ tập bắn nhiều như vậy trong suốt cuộc đời mình. Họ đã bước sang ngày thứ mười bốn của khóa đào tạo, và trong từng ngày ở đây, cô đã dành khá nhiều thời gian trên trường bắn.

Lúc đầu, cô có thể hạ ba đặc vụ FInCOM, cũng như một số lính SEALs trong Tiểu đội Alpha. Và giờ sau hai tuần hoàn thiện kỹ năng của mình, cô bắn súng giỏi như Trung úy Blue của Alpha, một lính Hải quân SEAL trầm tĩnh, với chất giọng miền Nam dày và ấm. Blue thì bắn gần như ngang ngửa Đại úy Joe Cat - chỉ huy trưởng của Alpha. Nhưng, tất nhiên, không ai giỏi như Harvard cả.

Nhắc tới Harvard, P.J đã thành công trong việc tránh anh kể từ ngày cô để cho cơn giận của mình lấn át cả những quy tắc giao tiếp lịch sự cơ bản nhất của xã hội. Cô vẫn không thể tin rằng cô đã không nhớ hỏi anh về sức khỏe của cha anh. Sự tức giận của cô là một lý do bào chữa vững chắc, ngoại trừ một thực tế là rằng mức độ khiếm nhã là không thể tha thứ. Lạy Chúa, cô thực sự đã biến mình thành một đứa ngốc hôm đó.

Nhưng cho dù cô có tự nhủ với bản thân mình bao nhiêu lần rằng cô tránh né Harvard vì xấu hổ, thì cô cũng biết đó không phải là lý do duy nhất cô tránh mặt anh.

Một người đàn ông xuất sắc ở bất kỳ lĩnh vực gì anh ta tham gia như anh, làm sao mà không tôn trọng và ngưỡng mộ được cơ chứ? Thêm hai thìa đầy tôn trọng và ngưỡng mộ dành cho cơ thể khỏe mạnh, cường tráng. Đặt một quả cheeri lên trên cùng, vậy là có một công thức hoàn hảo cho món *tai họa*.

Những năm đầu đời cô đã đạt được vài thành tựu cá nhân và sự tự do nhờ học được cách quay lưng lại với những cảm xúc như ham muốn và dục vọng. Và giờ cô cũng đang làm thế. Cô đã thực hiện nó trước đây rồi và giờ cô có thể làm điều đó một lần nữa.

P.J đi vào phòng ăn ồn ào, chụp lấy một cái khay thức ăn và miếng bánh sandwich gà tây. Hóa ra các thực phẩm họ được ăn ngay từ đầu đều theo tiêu chuẩn của lính Mỹ. Bữa ăn này đã được phục vụ bởi một nhà ăn đặc sản cao cấp trong trung tâm thành phố, theo chuẩn ghi trong cuốn sách quy tắc của FInCOM. Một danh sách các quy tắc như vậy thực sự có tồn tại. Harvard đã đúng về điều đó.

Cô cảm thấy đôi mắt của anh theo sau khi cô dừng lại để rót cho mình một ly trà đá.

Như thường lệ, cô nhận thức được sự có mặt của anh từ lúc cô bước vào. Anh đang ngồi phía bên kia căn phòng, lưng dựa vào bức tường phía sau. Anh đã có hai cái đĩa chất đống trên khay của mình, cả hai đĩa đều trống không. Anh ngồi đối diện với anh lính SEAL trầm tính Crash, một chân gác lên ghế, tay cầm cốc cà phê và ngắm nhìn cô.

Harvard lúc nào cũng quan sát cô. Anh nhìn cô trong giờ tập thể lực. Anh nhìn cô trong lớp học tác chiến. Anh quan sát cô lúc trên trường bắn. Cứ như thể anh không biết phải làm gì với đồng thời gian nhàn rỗi của mình vậy.

Khi anh không nhìn cô thì nghĩ là anh đang ở gần đó, luôn luôn sẵn sàng giúp cô một tay trong bất kì việc gì. Việc này khiến cô phát điên. Anh chẳng thèm chìa tay nào cho Greg Greene hay Charlie Schneider.

Rõ ràng, anh không nghĩ Greg hoặc Charlie cần giúp đỡ.

P.J có thôi thúc muốn bê khay đồ của mình tiến về phía Harvard, ngồi xuống bàn của anh và hỏi anh xem cô làm mọi thứ có tốt không.

Ngoại trừ việc bây giờ, cô biết chính xác mình làm mọi thứ như thế nào.

Trọng tâm của ca học sáng nay là về làm việc theo nhóm. Cô, Tim Farber, Charlie và Greg đã hoàn toàn bị trượt khi làm việc theo nhóm một – một. P. J đã đọc các tập hồ sơ nhân viên của ba đặc vụ kia, vì vậy khi được hỏi, cô ấy ít nhất đã có thể đưa ra các thông tin cơ bản như là họ đến từ đâu. Nhưng cô đã không thể trả lời các câu hỏi cá nhân khác, về từng thành viên trong nhóm của mình. Cô không biết những thứ gì được coi là điểm mạnh và điểm yếu của họ. Và ngược lại, chẳng ai trong số họ biết tí chút gì về cô. Thậm chí, chẳng ai trong số họ biết cô đến từ thủ đô Washington cả. Đây rõ ràng là lỗi của cô và đó là sự thật.

Cô đã không thực hiện bất kỳ nỗ lực nào để tìm hiểu về Tim hoặc Charlie hay Greg. Cô dừng việc la cà trong quán bar khách sạn sau vài giờ, thay vào đó cô dành thời gian xem lại các ghi chú của mình và cố gắng để chuẩn bị cho các bài tập ngày hôm sau. Nó dường như cho thấy cô sử dụng khá hiệu quả thời gian của mình, đặc biệt bao gồm việc trốn tránh ánh mắt của Harvard, nhưng bây giờ cô biết rằng mình đã sai.

P.J tiến về phía các đặc vụ FInCOM khác, buộc miệng mình nở ra một nụ cười mà cô hy vọng là đủ thân thiện. "Này, các anh. Có phiền không nếu tôi ngồi cùng?"

Farber chớp mắt lên nhìn cô. "Xin lỗi, chúng tôi đang định rời đi. Tôi có một số thủ tục giấy tờ cần làm trước khi ca học học tiếp theo."

"Tôi định ra trường bắn." Charlie trao cho cô một nụ cười không thành thật lắm khi đứng dậy. Greg chẳng thèm nói bất cứ điều gì. Anh ta chỉ tập trung nhặt rác trên bàn và rời đi với Charlie.

Chỉ như thế, họ biến mất, để lại P.J đứng như trời trồng ở đó, tay cầm khay đồ ăn của mình như một cô ngốc.

Đó không phải vấn đề cá nhân. Cô biết vậy. Chỉ là cô đến muộn, họ đã ăn xong và có việc cần làm nên rời đi thôi. Tuy nhiên, một cái gì đó mách bảo cô là chuyện như thế sẽ còn xảy ra hơn một lần nữa. Cô liếc nhìn xung quanh phòng, và lần này Harvard không phải là người duy nhất đang quan sát cô. Đội trưởng của Alpha, Joe Catalanotto, cũng đang nhìn cô.

Cô ngồi xuống và lấy bánh sandwich ra khỏi bao, thầm cầu nguyện rằng cả hai người đàn ông đó sẽ để cô được yên. Cô cắn một miếng, hy vọng ngôn ngữ cơ thể "tôi muốn ở một mình" phát sóng thành công.

"Cô thế nào, Richards?" Joe kéo chiếc ghế bên cạnh cô, giạng chân ra ngồi và tựa khuỷu tay vào lưng ghế.

Quá đủ cho ngôn ngữ cơ thể!

Đầy một mồm thức ăn, nên cô chỉ gật đầu thay cho lời chào.

"Cô biết không, một trong những than phiền lớn nhất của tôi về FInCOM đó là họ từ chối thừa nhận rằng làm việc theo nhóm không chỉ đơn giản là ném mọi người lại gần nhau" Anh khàn khàn nói bằng chất giọng đặc New York của mình. "Cô không thể chỉ vút mệnh lệnh ra, chọn đại ai đó và bảo- đấy bốn người các anh hãy tạo thành một đội hiệu quả đi được."

P.J nuốt xuống. "Vậy anh làm thế nào với SEAL vậy?"

"Tôi tự tay chọn đội Alpha" anh bảo cô, nụ cười làm đôi mắt nâu sẫm của anh lấp lánh. Khá thú vị. Với mái tóc đen dài, khuôn mặt cứng cáp đẹp trai và cơ thể đầy cơ bắp, người đàn ông này lại có thể lẻo láo tại nơi toàn đấng nam nhi. Anh lại còn thực hiện điều đó rất thoải mái và tự nhiên nữa chứ.

"Tôi đã ở với Blue McCoy, đội phó của tôi, trong một thời gian rất dài . Kể từ khóa đào tạo BUD - cơ bản , cô biết đấy."

Cô gật đầu, miệng lại ngọam một miếng to khác.

"Và tôi cũng biết Harvard đủ lâu nữa. Các chàng trai còn lại đều giỏi cả. Họ tự tạo danh tiếng cho mình, và tôi tìm kiếm những người đàn ông với những kỹ năng nhất định ... Đó thực sự chỉ là vấn đề họp bàn và đảm bảo họp nhất các cá nhân trước khi tôi ráp họ vào một đội." Anh dừng lại. "Một cái gì đó nói với tôi rằng FInCOM đã không quan tâm tới tính tương thích cá nhân khi họ thực hiện các lựa chọn cho chương trình này."

P.J khịt mũi. "Đó là lời buộc tội của năm đấy. "

Joe lơ đãng xoay chiếc nhẫn cưới vàng dày bản anh đang đeo trên tay trái của mình. P.J cố gắng tưởng tượng xem người phụ nữ như thế nào có thể buộc người đàn ông lôi cuốn này vướng vào lưới thề trung thành trọn đời. Chắc hẳn phải là một người nào đó độc đáo. Một người nào đó rất, rất đặc biệt. Có lẽ một người nào đó với bộ não của một máy tính và cơ thể của một siêu mẫu.

"Những gì FInCOM nên làm", anh nói với cô, "nếu họ muốn có một đội bốn người, họ nên chọn một người lãnh đạo, và người lãnh đạo đó sẽ lựa chọn các thành viên trong đội - những người mà anh ta tin tưởng."

"Nhưng nếu họ làm thế, không đời nào tôi được vào đội này," cô chỉ ra. "Điều gì làm cho anh chắc chắn về điều đó như vậy?"

P.J cười. Joe cũng cười với cô. Anh có hàm răng tuyệt đẹp. "Không, tôi nói thật đấy", anh nói.

P.J đặt miếng bánh sandwich của mình xuống. "Chỉ huy, xin lỗi vì tôi nói anh điên, nhưng anh điên thật rồi. Anh có thực sự nghĩ rằng Tim Farber sẽ lựa chọn tôi cho đội của anh ta không?"

"Gọi tôi là Joe", anh nói. "Và không, tất nhiên Farber sẽ không chọn cô rồi. Anh ta đâu có đủ thông minh đến thế. Từ những gì tôi đã nhìn thấy, trong số bốn người các cô, anh ta không phải là nhà lãnh đạo bẩm sinh. Anh ta lừa phỉnh rất nhiều người, nhưng anh ta không làm những gì cần làm. Và hai người còn lại ... "Anh nhún vai. "Tôi không đặc biệt ấn tượng ai cả. Trong số bốn người của đội cô, cô nên được trao làm đội trưởng."

P.J không thể tin những gì cô ấy vừa mới nghe. Cô không biết phải nói gì, phải làm gì, nhưng cô biết rằng làm đổ cốc trà đá của mình không phải là câu trả lời hoàn hảo vào lúc này. Cô nắm chặt chiếc cốc. "Cảm ơn ... Joe," bằng cách nào đó cô cố lẩm bầm. "Tôi đánh giá cao sự tin tưởng

của anh"

"Cô đang làm rất tốt, P.J," anh nói, đứng dậy trong một chuyển động duyên dáng. "Tiếp tục cố gắng nhé."

Khi anh rời đi, P.J nhắm mắt lại. Tạ ơn Chúa, đã quá lâu kể từ khi cô nhận được bất kỳ lời động viên nào, cô gần như đã quên tầm quan trọng của việc được nghe những lời khen ngợi từ người khác. Người khác trong trường hợp này, là sĩ quan chỉ huy của Alpha, anh công nhận rằng cô đang làm tốt công việc của mình. Anh nghĩ rằng cô có thể là người dẫn dắt đội. Trong số bốn đặc vụ FInCOM cơ đấy...

P.J mở mắt ra, nhận ra lời khen của đội trưởng không phải là lời tăng bốc như cô nghĩ ban đầu. Cô là ứng cử viên tốt nhất cho vai trò lãnh đạo, so với Farber, Schneider và Greene.

Hiển nhiên, điều này tuyệt hơn khi nghe một ai đó nói rằng phụ nữ không có chỗ ở đây.

Cô gói lại chiếc bánh sandwich ăn dở của mình và ném nó vào thùng rác trên đường đi ra khỏi phòng ăn, nhận ra Harvard đang ngược nhìn khi cô rời đi.

Chương IV

"Blue gọi đến bảo rằng cậu ấy sẽ tới muộn. Cậu ấy bảo sẽ đến muộn khoảng một tiếng rưỡi." Joe Catalanotto đóng cửa lại sau lưng Harvard và dẫn anh xuyên qua căn nhà thuyền nhỏ họ đang thuê.

"Cậu ta là người đầu tiên về nhà, đúng không? "Harvard lắc đầu với vẻ thích thú. "Tớ bảo rồi mà chỉ có là thằng ngu mới không về nhà thôi." Vợ của Blue McCoy, Lucy, đã về nhà hai ngày trước. Sau khi phải xa nhau một tháng rưỡi, Harvard không nghi ngờ điều gì đã gây ra sự chậm trễ của Blue lúc này.

Và sau đó Blue sẽ xuất hiện trong cuộc họp tại nhà Joe Cat cười tươi như con mèo Cheshire, trông thoải mái và hạnh phúc, như chính xác anh ta cần phải thế. Hình ảnh của một người đàn ông vừa trải qua chút "vui vẻ".

Chết tiệt, dường như tất cả mọi người trong đội Alpha đều lấp cánh vào từng bước đi của họ trong những ngày này. Tất cả mọi người trừ Harvard.

Joe ở cùng vợ cậu ấy ở Virginia này. O'Donlon được sống đúng theo biệt danh may mắn của cậu ta, hẹn hò lãng mạn với Hoa hậu Bờ Đông Virginia. Thậm chí Bobby và Wes đã móc nối với một cặp phụ nữ địa phương, người đã phục vụ họ những bữa ăn nấu ở nhà.

Harvard đã cố gắng nhớ lần cuối cùng anh có mối liên hệ với một người khác giới là khi nào. Tháng sáu, tháng năm, tháng tư, tháng ba ... Chết tiệt, từ tháng hai rồi. Anh qua lại không thường xuyên với một phụ nữ tên là Ellen trong một vài tháng. Không phải mối quan hệ nghiêm túc. Cô ta gọi cho anh và hai người họ sẽ ra ngoài chơi và vui vẻ một chút ở chỗ cô ấy. Nhưng rồi cô dừng gọi điện, và anh thậm chí còn chẳng để ý nữa. Anh còn không thể nhớ rõ

ràng khuôn mặt của cô. Mỗi khi anh cố gắng nhớ lại, anh chỉ nhìn thấy đôi mắt nâu to tròn của P.J Richards.

"Chào anh, Harvard." vợ Joe, Veronica, đang ở trong bếp vụng ra. Như thường lệ, cô đang làm ba việc khác nhau cùng một lúc. Một đồng rau bên cạnh một cái thớt, một mớ cái gì đó không xác định được đang sôi sục trong nồi trên bếp. Một đồng giấy tờ từ công việc tư vấn viên mới nhất của cô trải ra trên bàn ăn và cậu bé một tuổi rưỡi Frankie đang ngồi trong chiếc ghế cao cạnh bàn, nơi cậu vụng về bốc tay bữa tối của mình.

"Chào, Ron," Harvard nói khi Joe dừng lại để lôi ra một vài chai bia trong tủ lạnh. "Chuyện gì thế này?"

"Em đang tự học nấu ăn," cô nói với anh bằng thứ giọng Anh sắc nét của mình. Mái tóc đỏ của cô xõa tung xung quanh vai, Cô chỉ mặc quần short và áo ống buộc dây qua vai. Nhưng cô ấy là loại người phụ nữ siêu sang trọng. Chẳng ai có vấn đề gì với những thứ cô mặc. Cô trông như thể lúc nào cũng sẵn sàng để tham dự một số hoạt động cấp nhà nước. Chỉ cần ném cho cô một chuỗi ngọc trai, và cô ấy sẽ sẵn sàng để đi. "Cha anh thế nào rồi?"

"Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn em. Gần khỏe lại một trăm phần trăm rồi."

"Em rất mừng."

"Hai cụ đang chuẩn bị chuyển nhà mấy ngày tới. Cụ bà tiếp tục đe dọa sẽ đóng gói cả cụ ông vào hộp nếu ông vẫn tiếp tục bùng bê mấy thứ mà bà cho là quá nặng với ông."

Joe nhìn lên tìm kiếm cái mở chai. "Cậu đã không cho tớ biết bố mẹ cậu chuẩn bị chuyển nhà."

"Không ư?"

"Không." Joe lắc đầu.

"Ông già nhà tớ sẽ tham gia giảng dạy tại một trường học trong tiểu bang Arizona. Phoenix. Một trường đại học tư ít nổi tiếng."

"Nghe tuyệt nhỉ" Veronica nói. "Tất cả những gì bác cần là nhịp sống chậm lại và thay đổi khí hậu."

"Ừ, tuyệt," Harvard nói, cố gắng để nghĩ đúng như thế. "Và họ cũng đã tìm thấy người mua ngôi nhà rồi, nên ..."

Joe tìm thấy cái mở chai và đóng ngăn kéo bằng hông của mình, vẫn nhìn chăm chăm vào Harvard. "Cậu không thấy phiền về điều đó đấy chứ?"

"Ừ, ừ, chắc chắn," Harvard cho biết, nhún vai quay đi.

Veronica quay sang em bé. "Bây giờ, Frank. Mẹ nghĩ con thực sự phải thực hiện nghĩa vụ sử dụng đầu kia của chiếc thìa rồi đấy." Frankie mỉm cười với cô khi bé tiếp tục nhai cái tay cầm của chiếc thìa.

"Nó thừa hưởng nụ cười đó từ cha mình," Veronica nói với Harvard, gửi một nụ cười đặc biệt của riêng mình cho Joe Cat. "Và nó biết khi nó cười như thế, nó sẽ có bất kì thứ gì nó muốn, em thề đấy. Em đúng là bất hạnh mà. Em đã được định sẵn là sẽ dành phần đời còn lại bị thao túng hoàn toàn bởi hai người đàn ông này mà."

"Đúng vậy", Joe nói, dừng lại để hôn bờ vai trần của vợ mình trước khi anh trao cho Harvard một chai bia đã mở. "Tớ đã vận động bà xã cho phép tớ hoàn thiện phần sau nhà hai tuần trước đây. Chúng tớ thậm chí vẫn chưa sở hữu nơi này. Nhưng tớ vẫn chưa thành công khi thuyết phục bà xã để tớ làm việc ngoài nắng nóng, bão cát dù có mặc áo khoác chống thấm đi nữa...."

"Công việc đó rất thú vị. Frank và em đã giúp đấy" Veronica nói. Joe chỉ cười.

"Em có thể thuyết phục anh ở lại ăn tối không?" cô hỏi Harvard. "Em đang làm một món hầm. Em hy vọng thế."

"Ồ, không, Ron, anh xin lỗi," Harvard nói, cố gắng để giọng nghe đầy tiếc nuối. "Anh có kế hoạch khác mất rồi". Kế hoạch ăn thức ăn dễ tiêu hóa hơn chẳng hạn. Veronica có thể là một trong những phụ nữ ngọt ngào và đẹp nhất trên thế giới, nhưng các kỹ năng nấu ăn của cô thì rõ ràng không tồn tại.

"Thật sao? Anh có hẹn à?" Đôi mắt cô sáng lên. "Tên cô ấy là gì thế? Đặc vụ FInCOM tên là P.J gì gì đó phải không?"

Harvard tý thì ghen bía. "Không," anh nói. "Không, anh không hẹn hò với cô ấy." Anh bắn một cái nhìn về phía Joe Cat. "Ai nói với em rằng anh hẹn hò cô ấy thế?".

Joe lắc đầu, nhún vai và bày ra bộ mặt - không- phải- tớ.

"Chỉ phỏng đoán thôi mà. Em nhìn thấy cô ấy mấy ngày trước." Veronica khuấy những thứ được cho là đồ hầm trên bếp. "Em có tát qua cằm cứ một vài lần. Cô ấy rất hấp dẫn."

"Không đùa đâu."

"Sao thế?" Veronica hỏi, dựa vào kệ bếp "Có phải Lucky O'Donlon cũng đang theo đuổi cô ấy không?"

Lucky và P.J ư? Dĩ nhiên, giờ Harvard mới nhận ra rằng từ mấy hôm nay Lucky đều lơ lửng quanh P.J, mặc dù khá thận trọng. Không nghi ngờ gì là cô Hoa hậu Bờ Đông Virginia đã bắt đầu khiến cậu ta chán rồi.

Harvard mỉm cười khi nghĩ đến cách P.J sẽ phản ứng với những lời tán tỉnh thiếu tinh tế của Lucky. Harvard biết cô ấy sẽ cho Lucky đi tàu bay suốt hoặc né tránh sự lảng vảng của cậu ta ngay thôi. Mà có khi chính Harvard mới là người duy nhất cô ấy giữ khoảng cách cũng nên. Nụ cười trên môi anh tắt lịm.

"P.J không hẹn hò bất kì ai đâu, Ron," Joe nói với vợ, khi anh trượt cánh cửa boong phía sau. "Cô ấy làm việc ngoài giờ, cố gắng để là một trong những người khá nhất. Cô ấy sẽ không vứt bỏ mọi thứ chỉ vì nhận được một liều quynh rũ mạnh mẽ mang thương hiệu O'Donlon đâu."

"Nhiều phụ nữ sẽ khó lòng cưỡng lại được sức hút của những anh chàng tóc vàng đẹp trai đến đứng tim như Lucky lắm đấy." Veronica trêu chọc. "Đặc biệt là những anh chàng tóc vàng đẹp trai đến đứng tim trông như vừa bước ra khỏi series phim hành động 'Baywatch'".

"Không có quy tắc nào chống lại việc một lính SEAL qua lại với một đặc vụ FInCOM cả." Harvard cố giữ cho giọng mình dửng dưng. "Bản thân tớ cũng không thấy có vấn đề gì với việc đó cả. Miễn là cả hai bọn họ phải kín đáo một chút."

Ngày khi trở về căn cứ, anh sẽ theo dõi O'Donlon và ... Gì nhỉ? Đắm cậu ta? Cảnh báo cậu tránh xa cô ấy? Anh lắc đầu. Anh chả có quyền gì với cô gái này hết.

"Ronnie, em vui lòng bảo Blue ra ngoài kia khi nào cậu ta đến nhé?" Joe bảo vợ khi anh dẫn Harvard lên boong.

Harvard đóng cửa lại, anh nhìn kỹ người bạn lâu năm của mình. Đội trưởng của Alpha trông thoải mái và hạnh phúc. Sự căng thẳng ngấm ngấm bao quanh người đàn ông này như vầng hào quang giờ đã giảm xuống chỉ còn như một luồng ánh sáng yếu ớt. Điều này thật tuyệt vời, khi mà cuộc họp tối nay hoàn toàn đáng thất vọng khi thảo luận về thực tế rằng nhiệm vụ đào tạo FlnCOM đã chệch khỏi quỹ đạo.

Harvard cũng tham gia cuộc họp đó.

"Cậu không thực sự lo lắng về những phiền nhiễu mà chúng ta đang nhận được từ FlnCOM và Đô đốc Stonegate đấy chứ?" Harvard hỏi.

Joe nhún vai và chống cả hai khuỷu tay vào lan can boong. "Cậu biết không, H. Tớ biết chương trình này sẽ thất bại ngay ngày đầu tiên tớ nhìn thấy mấy đặc vụ mà FlnCOM đã chọn. Thành thật mà nói, tớ không nghĩ rằng có bất cứ điều gì chúng ta có thể làm để khiến bốn đặc vụ đó làm việc hiệu quả với nhau. Vì vậy, chúng ta sẽ làm những gì chúng ta phải làm, và sau đó chúng ta nên đề nghị một cách thẳng thắn rằng FlnCOM nên cuốn gói khỏi các hoạt động chống khủng bố và để nó lại cho SEAL."

"Nếu cậu định bỏ cuộc, anh bạn thì tại sao không kích nổ toàn bộ chương trình này ngay bây giờ đi? Tại sao lại tiếp tục lãng phí thời gian của chúng ta với -"

"Bởi vì tớ ích kỷ." Joe quay lại nhìn anh, đôi mắt đen ánh lên trang nghiêm. "Bởi vì đội Alpha đã chạy ở hiệu suất hai trăm năm mươi phần trăm năng lượng trong suốt một trăm phần trăm thời gian, và những chàng trai của chúng ta cần thời gian để phục hồi. Tớ nói thật với cậu, H., rất là khó khăn đối với Ronnie khi tớ cứ luôn luôn phải ra đi. Cô ấy không bao giờ biết khi nào thì chúng tớ có thể ngồi xuống ăn tối, hay lần cuối cùng tớ được cử đi xa sẽ là một tuần hoặc một tháng hoặc – chúa ơi, có thể là mãi mãi. Cô ấy không nói bất cứ điều gì, nhưng tớ đã nhìn thấy điều đó trong đôi mắt cô ấy. Nhưng bây giờ cô ấy không phải lo về điều đó nữa khi cô ấy biết tớ sẽ hướng dẫn khóa huấn luyện này trong vòng sáu tuần tới. Cô ấy có thêm sáu tuần hoãn thi hành án nữa, và tớ không muốn cướp nó khỏi cô ấy, hay cướp nó khỏi bất kì người vợ nào khác của lính SEAL".

"Tớ hiểu" Harvard nói "Nhưng chuyện này đúng là sai lầm khi làm tất cả mọi thứ để chả đổi lấy điều gì cả."

"Không phải là không có gì". Joe uống nốt chai bia. "Chúng ta chỉ phải xem xét lại mục tiêu của nhiệm vụ này thôi. Thay vì tạo ra một liên đội chống khủng bố giữa SEAL và FlnCOM, chúng ta sẽ đào tạo một chuyên gia chống khủng bố cho FlnCOM. Chúng ta sẽ trao cho chuyên gia này tất cả những kiến thức cô ấy có thể học hỏi và xem cô ấy có thể làm những gì."

"Cô ấy?"

"Cô ấy sẽ mang những ý kiến chuyên môn này về cho Kevin Laughton, và cô ấy sẽ nói cho ông ta và tất cả các nhà lãnh đạo của FlnCOM rằng điều tốt nhất họ có thể làm trong một tình huống khủng bố là lùi lại sau và để cho Đội mười của SEAL thực hiện công việc."

Harvard rống lên. "Cô ấy ư?"

"Ừ, tớ đang đề cập đến P. J. Richards." Joe cười toe toét. "Cậu biết đấy, có khi cậu nên cố gắng nói chuyện với cô ấy đi. Cô ấy không cần cậu đâu."

Harvard cau mày. "Phải, cô ấy không cần. Và tớ sẽ có vài dấu răng để chứng minh điều đó."

Joe nhướn lông mày lên. "Thật sao?"

Harvard lắc đầu. "Tớ không nghĩ mọi chuyện theo cách đó."

"Ừ, đúng rồi. Tớ gần như quên mất cậu bảo cậu không thấy có vấn đề gì nếu cô ấy qua lại với Lucky O'Donlon miễn là hai người đó phải kín đáo." Joe khịt mũi. "Tại sao tớ lại nghĩ mình sẽ nhìn thấy quyết định chuyển việc tạm thời O'Donlon trên bàn tớ trong tương lai gần nhỉ?"

"Cậu biết là tớ sẽ không làm thế mà"

"Vây, có lẽ cậu nên thử làm thế."

Harvard nghiêng răng và đặt cái chai hầu như chưa chạm đến của mình trên lan can boong. "Cat, tôi đang cố để làm mọi thứ một cách chuyên nghiệp."

"Sao thế, cô ấy đã từ chối cậu à?"

Harvard đẩy mình ra khỏi lan can, đi về phía cửa trượt. Anh dừng lại và bước ngược trở lại về phía đội trưởng. "Cậu hình dung vai trò của cô ấy tại FlnCOM là gì?"

"Cậu đang cố thay đổi chủ đề đấy à?."

"Phải."

"Tớ không thể tin rằng cậu đã không cố gắng tỏ ra thân thiện với người phụ nữ này. Nếu tớ không phải là một người đàn ông đã có gia đình hạnh phúc, tớ sẽ thử thu hút cô ấy. Ý tớ là, cô ấy thông minh, cô ấy xinh đẹp, cô ấy - "

"Chính xác thì cậu hình dung vai trò của cô ấy tại FlnCOM là gì?" Harvard lặp lại một cách rõ ràng.

"Được rồi, " Joe nói với một cái nhún vai. " Thì nói về việc đó vậy. " Anh hít một hơi thật sâu, dành thời gian để sắp xếp thành lời những suy nghĩ của mình. "Được rồi, tớ thấy cô ấy rất có triển vọng thăng tiến trong sự nghiệp ở FlnCOM. Có thể lên thành nhân viên chính của Kevin Laughton. Cô ấy đã từng làm việc với ông ta trước đây. Ông ta cũng là người đầu tiên tiến cử cô ấy vào chương trình này. "

Kevin Laughton và PJ. Bây giờ Harvard lại phải tự hỏi về mối quan hệ đó. Anh âm thầm đảo mắt ghé tởm bản thân. Mọi việc trở nên phức tạp hơn khi phụ nữ bị lôi vào sự cân bằng này. Đột nhiên sex trở thành một vấn đề, một động lực, một yếu tố, một khả năng.

Chết tiệt, tại sao P.J không thể chỉ ở trong văn phòng FlnCOM, nơi an toàn và ngoài tầm nhìn, thay vì khiến anh mất tập trung hàng giờ liền nhỉ?

"Tớ thấy cô ấy sẽ có tiếng nói và quyền hành ở đó. Và khi một tình huống khủng bố như vụ việc ở sân bay Athens lặp lại, cô ấy có thể nói với Laughton để lính SEAL tham gia ngay từ đầu thay vì chờ đợi một tuần rưỡi và đổi lại năm đặc vụ và mười dân thường thiệt mạng. Hoa Kỳ có chính sách không đàm phán với những kẻ khủng bố", Joe Cát thêm vào. ""Chúng ta nên tiến thêm một bước nữa, cần có một buổi tập thực sự khó khăn và ngay lập tức kiểu như bọn

Tangos chiếm sân bay chẳng hạn? FlnCOM sẽ tham gia, cùng với bom và đội mười Alpha trong vài giờ. Các báo cáo đầu tiên của CNN sẽ chẳng quan tâm đến lũ con hoang đó mà thay vào đó sẽ quan tâm đến việc chúng ta nghiền nát các Ts nhanh chóng thế nào. Đó sẽ là một bản báo cáo về số lượng các túi đựng xác cần thiết để tổng mấy thứ cần bã ra khỏi đó. Tangos cướp con tin? Hay tương tự thế. Chúng ta tham gia và giải cứu họ. Và cuối cùng, những kẻ khủng bố thật sự sẽ nhận ra rằng mỗi khi chúng có hành động bạo lực nào thì Hoa Kỳ sẽ có phản ứng nhanh chóng và chết người đáp trả "

"Và cậu nghĩ rằng P.J Richards sẽ thực sự đạt đến tầm cao trong FlnCOM nơi mà ý kiến của cô ấy là quan trọng sao?" Harvard để cho sự hoài nghi của tràn ngập trong giọng nói của anh. "Cô ấy có thể nói, *Gọi lính SEAL đi*, và có ai đó sẽ nghe lời cô ấy ư? "

"Chỉ mình cô ý thì không thể." Joe nói một cách buồn bã. "Cô ấy là phụ nữ và da đen. Nhưng tôi nghĩ rằng Kevin Laughton vẫn đang làm mọi cách để có chỗ đứng cao hơn. Và tôi nghĩ P.J Richards sẽ được đón nhận khi ông ta leo được tới đỉnh. Và tớ cá là khi cô ấy bảo *gọi lính SEALs đi* thì ông ta sẽ lắng nghe."

Harvard im lặng. Mẹ kiếp, anh ghét chính trị . Và anh cũng ghét cái hình ảnh của Laughton với P.J bên cạnh nữa.

"Vì mục tiêu của chúng ta đã thay đổi..." Harvard nói, khoanh tay trước ngực và cố tập trung, "chúng ta vẫn cố gắng thuyết phục FlnCOM để cho chúng ta chạy chương trình đào tạo tăng cường quá giới hạn mười giờ hiện tại của họ chứ? Lại còn những yêu cầu của chúng ta được ra nước ngoài cùng với các Fink thì sao? Nếu cậu chỉ muốn ở lại đây trong Virginia này...."

"Không," Joe nói. "Tớ nghĩ rằng nó sẽ tạo ấn tượng hơn cho P.J nếu chúng ta có những đợt huấn luyện thực tế ở nước ngoài- như cậu biết đấy, để cô ấy trải nghiệm việc ở một đất nước xa lạ và thực hiện các bài tập dài hơi hơn."

"Nhưng mà cậu vừa chả bảo Veronica....."

"Ronnie sẽ ổn thôi nếu tớ chỉ đi ra khỏi thị trấn trong vài ngày để tham gia nhiệm vụ an toàn như là khóa huấn luyện FlnCOM này. Hơn nữa tớ cần nhấn mạnh tầm quan trọng của việc này để đủ sức thuyết phục P.J rằng việc tạo ra một đội CFS là chả khôn ngoan tý nào." Joe bảo anh. "Và tớ nghĩ rằng chúng ta có thể lên kế hoạch và chạy hai bài tập bốn mươi tám giờ khác nhau ở Trung Đông hoặc ở một nơi nào đấy như Đông Nam Á chẳng hạn. Chúng ta sẽ để các Fink tham gia vào các hoạt động đầu tiên. Và sau đó, khi họ thất bại thảm hại một lần nữa, tớ sẽ để P.J xem đội Alpha thực hiện bài tập và thành công như thế nào. Tớ muốn cô ấy thấy tường tận cách một đội SEAL như đội Alpha có thể hoạt động thành công ra sao, nhưng tớ cũng muốn để cô ấy nếm trải hương vị khó khăn trước đã."

"Chúng ta sẽ cần phải gửi một yêu cầu chính thức tới cửa văn phòng Đô đốc Stone nữa."

"Tớ đã gửi rồi. Họ có vẻ không ủng hộ lắm. Tớ nghĩ họ sợ chúng ta sẽ làm tổn thương các Fink của họ."

Harvard mỉm cười. "Họ có thể đúng. Có Chúa mới biết điều gì sẽ xảy ra nếu mấy tay Fink đó không được ngủ đủ giấc."

"Tôi cũng đã gọi đến văn phòng của Laughton." Joe nói với anh. "Nhưng đến giờ tớ vẫn chưa gặp được ông ta. Mấy tay nhân viên ở đó cứ khẳng khẳng là phải làm theo quy định."

Cửa trượt mở sau lưng họ và Blue bước ra boong. "Xin lỗi tớ đến trễ."

Harvard nhìn Joe. "Cậu ta xin lỗi cậu đấy."

"Ít ra cậu ta cũng cố tỏ ra hối lỗi còn gì nữa."

"Đáng tiếc không thành công. Nhìn nụ cười hớn hở mà cậu ta còn chưa kịp gỡ ra khỏi bộ mặt kia thì biết."

Blue ngồi xuống. "Được rồi, được rồi, tớ không thấy hối lỗi lắm. Tớ thừa nhận điều đó, được chưa. Thế, các cậu đang nói về ai đấy? P.J Richards à? Điểm thi của cô ấy đứng đầu bảng đấy. Tớ nghĩ cả hai cậu đều biết cô ấy là một tay thiện xạ cỡ chuyên gia cao cấp."

"Ờ, bọn tớ cũng vừa bình chọn cô ấy là Kỳ quan phụ nữ." Harvard nói.

"Những gì chúng ta phải làm gì bây giờ", Joe nói, "là chắc chắn rằng cô ấy cũng có cảm giác ấm áp về chúng ta như là cách chúng ta nghĩ về cô ấy. Chúng ta muốn cô ấy trở về và nói với Laughton *Những anh chàng SEAL này là tốt nhất*, chứ không phải *Dù thế nào, hãy tránh xa những tay lính SEALs khó chịu đấy ra*. Cô ấy sẽ rời đi, và sau cùng chúng ta sẽ không phải rang rộ tay đón tiếp cô ấy một lần nữa."

"Có lẽ kế hoạch này sẽ phải thay đổi đấy" Blue nói. "Tớ nghe Lucky báo trước khi tớ rời căn cứ, rằng P.J sẽ đi ăn tối với cậu ta. Vị đại sứ thiện chí của Alpha giờ này có khi đã rang cánh tay chào đón cô ấy rồi cũng nên."

Joe chửi thề. "Đó không phải là những gì tớ dự tính. Tốt nhất cậu nên đi và ngăn chặn điều đó đi", anh nói, quay về phía Harvard.

Nhưng Harvard đã chạy ra xe của mình từ đời nào rồi.

P.J bấm số tầng của mình khi vào trong thang máy khách sạn.

Rõ ràng có lẽ đây là một trò đùa. Cuối cùng cô quyết định phải hành động. Vài ngày trước cô đã đi đến kết luận là sẽ cố gắng thử kết bạn với một lính SEAL. Cô cần một đồng minh, bởi vì hầu hết những anh chàng to khỏe kia đều lo lắng cô sẽ chết.

Cô cần chỉ một người trong số họ bắt đầu nhìn cô bình đẳng. Khởi đầu là một người, và người đó sẽ làm gương để những người khác thực hiện theo. Cô có thể được thừa nhận là người trước, rồi phụ nữ sau. Nhưng người đầu tiên được lựa chọn sẽ không phải là anh lính SEAL có biệt danh Lucky, đó là điều chắc chắn.

Anh ta có một nụ cười đẹp và một chiếc xe máy thậm chí còn đẹp hơn, nhưng ý định của anh ta khi anh mời cô ăn tối không đưa đến một tình bạn được. Ngược lại, anh ta tìm kiếm một loại quan hệ khác. Mà hiển nhiên loại quan hệ này không phải thứ P.J đang tìm kiếm.

Họ có niềm đam mê chung về xe máy. Lúc đầu anh ta để cô lái xe từ căn cứ đến quán ăn. Và khi ngồi sau xe cô, anh ta ôm cô quá chặt so với tốc độ xe mà họ đang đi.

Và vì vậy cô đã cố nói với anh ta giữa lúc đợi phục vụ món salad và các món chính rằng cô không muốn có bất cứ điều gì khác hơn là một tình bạn hoàn toàn không mang tính nhục dục. Và lúc ngồi uống cà phê, cô cố gắng thuyết phục anh ta thêm lần nữa. Và mặc dù anh ta không

nói thẳng như cô, nhưng từ cách anh cứ liếc nhìn đồng hồ suốt buổi cô biết rằng anh ta chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì khác hơn là một mối quan hệ tình dục.

Điều đó đẩy cô về vạch xuất phát.

Cửa mở ra, P.J bước vào khu chiếu nghỉ nhỏ cạnh thang máy. Cô rút tay vào túi tìm thẻ chìa khóa phòng mình. Cô chẳng để ý thấy Harvard Becker đang ngồi trong bóng tối.

Và khi cô nhìn thấy anh, cô tiếp tục bước đi. Nếu đầu óc cô vẫn còn hoạt động bình thường thì cô tốt nhất nên tiếp tục bước đi. Nhưng trước sự ngạc nhiên của chính bản thân mình, cô dừng lại nhìn anh như kẻ ngốc. Anh rõ ràng là người cuối cùng cô nên hy vọng trông thấy ngồi ở hành lang trên chiếc ghế sofa da mềm mại chờ đợi mình.

Harvard gật đầu thay lời chào. " Cô Richards ."

Cô phải hắng giọng để giọng mình không trở nên khào khào "Anh đang đợi tôi à? Hay căn cứ có việc gì cần? Anh có thể cho người gọi tôi mà."

"Không." Anh đứng lên. Chúa ơi, anh mới cao làm sao. "Thực ra, tôi đang tìm Luke O'Donlon."

"Anh ấy không có ở đây."

"Vâng, tôi có thể thấy điều đó."

P.J bước về phòng mình, sợ là nếu cô không di chuyển, sự tức giận của cô sẽ phát tác. Anh ta đang theo dõi hay cố bảo vệ ai cơ chứ? Cô hay Lucky? Dù là ai, thì việc này cũng là sự xúc phạm đáng nguyên rủa. Cô hần học đẩy mạnh cửa phòng của mình.

"Cô có tình cờ biết cậu ta có thể đi đâu không?"

"Về căn cứ," cô nói ngắn gọn. Cô muốn đóng sầm cửa lại, nhưng cô buộc mình phải quay lại và đối mặt với anh.

"Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô" anh lặng lẽ nói.

"Anh có muốn điều gì khác nữa không?" Cô biết đó là sai lầm ngay khi những lời mỉa mai này thoát ra khỏi miệng.

Sự nồng nhiệt không che đậy bùng lên trong mắt anh, anh biết rất rõ sức hút của mình đang nói với cô là họ hấp dẫn lẫn nhau. Anh muốn cô. Thông điệp ngay ở đó, trong đôi mắt nâu tuyệt đẹp của anh.

Nhưng tất cả những gì anh làm là bật cười, một nụ cười mềm mại khiến trái tim cô gần như ngừng đập và tóc dựng đứng lên sau gáy.

Tất cả những gì cô phải làm là bước vào phòng, để cửa mở. Anh cũng sẽ bước vào trong và ... Và gì nữa? Làm xáo trộn cuộc sống của cô đến mức không sửa chữa được ư? Không nghi ngờ gì nữa!

Anh không ủng hộ cô. Anh thẳng thừng thừa nhận rằng anh không thích làm việc cùng với cô. Anh không muốn làm việc cùng cô.

P.J khẽ liếm đôi môi khô khốc của mình, giữ đầu cao và cố gắng nhìn như thể cô hoàn toàn

không bị ảnh hưởng bởi hình ảnh anh đứng ở đó. "Chúc ngủ ngon, Chuẩn úy."

Cô đóng cửa chặt phía sau và hít một hơi thật sâu. Chúa ơi, phải làm thế nào để cô sống sót thêm sáu tuần nữa đây?

Cô cần một đồng minh, và cô cần ngay lập tức.

Chương V

Harvard nhìn thấy P.J ngay giây đầu tiên cô bước vào quán bar. Anh quay lại thấy cô đang nhìn ngó khắp nơi ngoại trừ chỗ anh ngồi, giả vờ như thể anh không hiện hữu ở đó vậy.

Hôm nay là ngày học lý thuyết trên lớp cho các Fink, nhưng Harvard có việc khác để làm nên vắng mặt. Anh đến hội trường vào giờ ăn trưa với hy vọng sẽ....sẽ gì nhỉ? Anh cũng chẳng rõ nữa. Nhưng khi anh đến đó Wes bảo anh là P.J đã đến trường hẳn rồi.

Buổi chiều đằng đằng trôi qua một cách chậm chạp, điều thú vị duy nhất là khi anh nói chuyện với trợ lý của trợ lý của Kevin Laughton, người đã nói với anh không có cách nào thay đổi các quy tắc của FInCOM để cho phép tăng cường độ luyện tập lên hai hoặc ba ngày liên tục. Vậy là không, vấn đề này vẫn chưa thỏa hiệp xong. Và còn vì quý ngài Laughton không thể nghe điện thoại, ông ta quá bận rộn để mà giải quyết những vấn đề quan trọng như thế này.

Harvard đã phải trình bày lý lẽ, giải thích cụ thể, thậm chí phải dỗ ngon dỗ ngọt tay trợ lý của trợ lý, ấy vậy mà thằng khốn đó gác máy điện thoại, mà không có bất kỳ hy vọng nào là Laughton sẽ gọi lại cho anh hoặc Joe Cat. Anh tự cổ vũ mình bằng cách gọi cho người bạn của một người bạn của một người bạn làm việc tại Lầu Năm Góc và người bạn này đã fax cho anh sơ đồ bố trí trụ sở FInCOM, nơi Kevin Laughton đặt văn phòng.

Anh đã phải dành giờ nghỉ uống cà phê của mình để định vị chính xác từng khu vực trong trụ sở của FInCOM, tìm xem nơi nào mà dễ bị tấn công nhất trước sự xâm nhập của một nhóm nhỏ lính SEAL bí mật. Mặt anh giãn ra trong một nụ cười rạng rỡ khi tưởng tượng ra khuôn mặt của Laughton khi ông ta bước vào căn phòng được trang bị an ninh tối tân của mình và phát hiện ra anh và Joe Cat đang ngồi đó, chân gác lên bàn chờ nói chuyện với ông ta.

Harvard tiến về phía chiếc bàn chống chỗ quầy bar, giữ P.J an toàn trong tầm nhìn ngoại vi của mình, cố gắng tìm ra chiến lược tốt nhất để tiếp cận cô.

Thật nực cười. Anh chưa bao giờ phải nghĩ cách để tiếp cận phụ nữ trước đây cả. Thông thường phụ nữ tự bỏ nhào vào lòng anh đấy chứ. Nhưng P.J không lao vào anh. Cô thậm chí đang chạy trốn về hướng ngược lại.

Người phụ nữ duy nhất anh từng theo đuổi là Rachel.

Chết tiệt, anh đã không nghĩ về Rachel trong nhiều năm rồi. Anh đã gặp cô ấy trong một chương trình đào tạo tại Guam. Cô ấy là một nhà sinh vật học biển, một thành viên trong nhóm khảo sát của chính phủ Mỹ đặt tại các cơ sở quân sự. Cô ấy xinh đẹp và là người Mỹ gốc Phi, lai một chút châu Á và một chút Hawaii. Cô ấy vô cùng ngọt ngào.

Trong một hoặc hai tuần, Rachel đã khiến Harvard có suy nghĩ về từ *mãi mãi*. Đó là lần duy nhất trong đời, anh đã vượt qua ranh giới của tình dục và hướng tới tình yêu. Nhưng sau đó

anh được cử đến Desert Shield, và trong khi anh ra đi, Rachel đã hòa giải với chồng cũ của cô.

Anh vẫn nhớ như in cái tin đó như một con dao nóng và sắc cứa thẳng vào tim anh như thế nào. Anh vẫn nhớ cảm giác đau đớn, mất kiểm soát đến điên dại và thất vọng - cảm giác đứng trên bờ vực tuyệt vọng đó là như thế nào. Anh không thích cái cảm giác đó một chút nào và anh đã lao mình vào công việc một cách chăm chỉ kể từ đó để chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ để điều tương tự lặp lại.

Anh liếc nhìn P.J và bắt gặp ánh mắt của cô. Cô nhanh chóng quay mặt đi, như thể tia lửa vừa bùng lên quá nóng để cô có thể tự xử lý.

Nóng nồng chắc chắn là từ chính ở đây.

Vâng, anh là người theo đuổi, nhưng anh sẽ không mạo hiểm áp dụng lộ trình như với Rachel lên cô gái này. Cô không giống Rachel, không một chút nào.

Một lí do nữa là hiện tại giữa anh và P.J chỉ đơn thuần là hấp dẫn phi lý trí và hoang dại mà thôi. Ham muốn. Hoàn toàn là nhục dục. Hai cơ thể quấn lấy nhau trong sự kiếm tìm giây phút mê đắm. Đó hoàn toàn không phải kiểu quan hệ mà anh với Rachel từng có. Anh sẽ phải cẩn thận hơn và tiến từng bước một. Nhưng khi anh nhìn vào mắt P.J, thì anh thấy họ đang hòa mình trong một vũ điệu đam mê cuồng dại. Anh thấy đôi chân thon dài của cô quấn chặt hông anh, ép anh tiến vào cô một cách nhanh và mạnh, lưng cô áp sát lên tường, ngay phía sau cánh cửa phòng khách sạn của cô.

Phải rồi, chuyện này sẽ mang lại vui vẻ bất ngờ cho cả hai. Và sẽ chẳng ai phải rơi nước mắt khi nó kết thúc cả.

Harvard mỉm cười với chính mình, giả thuyết này sẽ sớm xảy ra thôi.

Điều đầu tiên anh phải làm là tìm ra cách nào đó để cô gái này thôi chạy lòng vòng đủ lâu cho một cuộc trò chuyện nhỏ. Chỉ như thế anh mới thuyết phục cô rằng họ đã có một khởi đầu không tốt lắm. Lẽ ra anh phải cư xử nhã nhặn hơn lúc tối qua mới phải.

Đằng này anh chỉ đơn giản là đứng đực ra trước cửa phòng cô, chả suy nghĩ được gì ngoài việc cô xinh đẹp thế nào, anh muốn cô nhiều ra sao, và anh đã sượng đến phát điên thế nào khi thấy cô về phòng một mình mà không đưa Lucky về theo.

Anh không chắc là lúc đó anh có thể tạo ra một cuộc chuyện trò nho nhỏ nếu anh cố thử hay không. Anh thậm chí còn chẳng thử. Anh chỉ đứng đó nhìn cô, như thể cô là miếng bánh gừng nóng hổi và anh là con sói đang đói. Nhưng ít nhất anh cũng không thèm đến mức nhỏ nước dãi.

Anh gọi cô hầu bàn và ngồi xuống. "Cho tôi một trà đá, không đường," anh nói, sau đó liếc nhìn P.J một lần nữa.

Lần này, cô nhìn thẳng vào anh và mỉm cười. Chết tiệt, cô có một nụ cười đẹp không thể tin được. Nếu xét thang điểm từ một đến mười, cô sẽ được một trăm. Anh cảm thấy miếng mình cũng cong lên thành một nụ cười đáp lại. Anh không thể giải thích điều gì gây ra sự thay đổi đột ngột này của cô, nhưng anh sẽ không phàn nàn.

“Chào anh”, cô nói và bước về phía anh “Anh đang làm gì ở đây thế?”

Khi cô tiến lại gần hơn, Harvard nhận ra cô không nhìn anh. Sự tập trung của cô là ở phía sau anh. Anh quay lại và thấy rằng Joe Cat đã đi vào quán bar qua cánh cửa bên hông.

"Tôi nghĩ rằng tối nay tôi nên ghé qua đây trước khi về nhà," Đội trưởng nói với P.J. "Mọi người đang làm gì đây?"

"Không có gì," Harvard nghe P.J nói khi cô trao cho Joe Cat một nụ cười chết người khác "Mọi người đều dán mắt vào TV, xem bóng chày." Cô tròn tròn mắt giả vờ ghé tởm.

Xin lỗi, Harvard muốn đứng lên và nói, có phải tất cả mọi người đều chăm chăm xem bóng chày đâu. Cô phục vụ đặt ly nước trên bàn trước mặt anh, và P.J vẫn không liếc nhìn anh.

Joe nhún vai ra khỏi áo khoác của mình. "Cô không phải là một fan hâm mộ bóng chày đúng không?"

"Vâng, không. Môn đó quá chậm đối với tôi. Các cầu thủ chạy lăng xăng xung quanh, sẵn sàng chuẩn bị ném bóng, cầu thủ ném bóng thì ném bóng xong cầm đầu chạy. Tôi ngồi đó và nghĩ *chỉ là ném bóng thôi mà!*" ". Cô cười. Tiếng cười có cả nhạc điệu. "Và khi bóng chạm đường biên thì họ phải chơi lại từ đầu. Đó là tất cả những gì tôi thấy."

"Cô có lẽ cũng không hâm mộ bóng đá nhỉ. Quá nhiều khoảng lặng khi chơi."

"Anh nói đúng rồi đó," P.J cho biết. "Anh có thời gian để ngồi xuống một lát không? Tôi sẽ đãi anh một chén bia?"

"Tôi rất vui lòng", Joe nói.

"VẬY chiếm một bàn đi. Tôi sẽ quay lại ngay." P J. đi về phía quầy bar.

"Nếu cậu không ngồi xuống đây với tớ, tớ sẽ cho cậu một trận đấy," Harvard nói với người bạn của mình.

Joe Cat cười, lấy ra một chiếc ghế và ngồi xuống bàn của Harvard. "Cậu tưởng tớ không biết là cậu trốn ở đây và nghe trộm bọn tớ đấy à?"

"Dĩ nhiên, cô ấy có lẽ sẽ chẳng muốn ngồi thư giãn với cậu đâu nếu cô ấy quay lại và phát hiện ra có kẻ không mời ngồi cùng." Harvard chỉ ra. "Cô ấy đã chạy trốn tớ cả ngày, mà hình như cô ấy cố tình làm thế thì phải."

"Vớ vẩn, cô ấy mạnh mẽ hơn thế nhiều."

Harvard cười nhẹ đầy hoài nghi, khi anh bỏ thêm lát chanh vào li trà đá của mình. "Mà gượm đã, sao tự nhiên cậu lại bênh vực cô ấy thế?"

"Tớ cũng đang cố đây", Joe nói. "Tớ dành khoảng hai giờ với cô ấy hôm nay trên trường bắn. Cô ấy tình cờ xuất hiện khi tớ ở đó. Cậu biết không H, cô ấy thực sự rất khá. Cô ấy có bản năng bắn súng thiên bẩm đấy."

Harvard không biết phải nói gì. P.J tình cờ xuất hiện ư? Anh nhấp một ngụm nước.

"Cô ấy cũng hài hước nữa", Joe nói thêm. "Cô ấy có khiếu hài hước đến ngạc nhiên. Một phụ nữ sắc sảo, rất thông minh."

Harvard cất giọng "Ồ thế à? Thế Veronica có nghĩ thế không?" anh đùa. Thật ra nửa đùa nửa thật.

Joe đã không bỏ qua câu hỏi đó. Và mặc dù P.J đang bước về phía họ với hai cốc bia đầy bọt, anh vẫn nghiêng người về phía Harvard. "Đó không phải là về sex," anh nói nhanh. "Thứ nhất, P.J là một người phụ nữ, thứ hai, cô ấy hấp dẫn, nhưng thôi nào H., cậu biết tớ đủ lâu để biết tớ không phải loại người đó mà. Không bao giờ. Tớ yêu Ronnie nhiều hơn cậu nghĩ đấy. Tớ đã kết hôn và chưa muốn chết. Tớ vẫn có thể trầm trồ một phụ nữ hấp dẫn khi tớ gặp. Tớ ra thân thiết với người phụ nữ đặc biệt hấp dẫn này vẫn tốt hơn là chúng ta xa lánh cô ấy. Cô ấy tiếp cận tớ. Cô ấy rõ ràng cố gắng để kết bạn. Đây chính xác là những gì chúng ta muốn còn gì".

Harvard thấy P.J lướt tới và nhìn thấy anh ngồi với Joe. Anh thấy cô ngập ngừng, sau đó giữ vai thẳng, ngẩng đầu và tiếp tục bước tới.

Cô gạt đầu với anh khi cô đặt cốc trên bàn. "Chuẩn úy Becker," cô nói lạnh lùng, cố gắng không nhìn vào mắt anh. "Nếu tôi biết anh sẽ tham gia với chúng tôi, tôi cũng sẽ mua bia mời anh."

Anh không biết là họ có bán cây độc cần trong quán bar này cơ đấy.

"Cô có thể mời tôi chiều tiếp theo", anh nói.

"Tôi có nhiều tài liệu cần nghiên cứu nên chắc không thể ở lại đến chiều sau được. Có lẽ để dịp khác." Cô ngồi xa anh nhất có thể và nhấp một ngụm bia trong cốc của mình.

Nhiệt độ trong góc phòng này chắc chắn đã giảm khoảng hai mươi độ.

"Bóng rổ", Joe nói với P.J "Tôi đặt cược là cô thích bóng rổ."

"Đoán hay đấy." Cô mỉm cười, và nhiệt độ tăng lên một chút.

"Cô có chơi bóng rổ không?"

"Tôi chơi kém lắm" P.J thừa nhận "Tôi có vấn đề về... chiều cao. Tôi không dành nhiều thời gian trên sân tập lắm nên..."

"Cô có hội xem một giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp dành cho phụ nữ bao giờ chưa?" Harvard hỏi, cố gắng để tham gia câu chuyện.

P.J quay sang anh, đôi mắt cô gợi cho anh nhớ tới sự lạnh giá của lãnh nguyên. "Một vài lần."

Cô quay sang Joe Cat. "Tôi không dành nhiều thời gian xem thể thao, tôi thích được ra ngoài và tự chơi hơn. Nói tôi mới nhớ, Tim Farber bảo rằng anh là thiên tài trên sân bóng. Tôi đang tự hỏi không biết anh có chơi quần vợt không? Có một sân quần vợt chỗ khách sạn tôi nghỉ, và tôi đang tìm kiếm một đối thủ."

Harvard ngo ngậy trong chỗ ngồi, cắn chặt răng để không nói lời nào.

"Tôi chơi chút đỉnh" Joe nói.

"Hừm. Theo kinh nghiệm của tôi, khi mọi người nói rằng họ chơi chút đỉnh, thì thực sự có nghĩa là họ đang quá khiêm tốn để thừa nhận nếu bạn mạo hiểm ra sân với họ, họ sẽ hoàn toàn đá đít bạn phải không?"

Joe bật cười. "Tôi đoán rằng điều đó còn phụ thuộc vào việc cô chơi thể nào?"

P.J cười đáp lại "Tôi cũng biết chút đỉnh."

Cô ấy đang tán tỉnh Joe. P.J ngồi ngay đó, trước mặt anh và đang tán tỉnh đội trưởng. Cô gái này nghĩ mình là ai vậy? Cô ta đang cố lôi kéo điều gì không biết nữa?

May mắn tin của Joe vang lên. Anh nhìn Harvard. "Cậu có tin nhắn à?"

Máy nhắn tin của Harvard hoàn toàn yên lặng. "Không, thưa sếp."

"Có vẻ là một dấu hiệu tốt đây. Tớ sẽ quay lại ngay."

Khi Joe đi về phía quầy bar để gọi điện thoại, P.J giả vờ bị mê hoặc bởi cơ cấu kiến trúc của tòa nhà. Harvard gõ tay trên bàn. Giật mình, cô quay lại nhìn anh.

"Tôi không biết ý định của cô là gì," anh nói thẳng thừng. "Tôi không biết cô định kiếm lợi gì với việc bán dính lấy Đội trưởng, sự thăng tiến trong nghề nghiệp hay một vài lợi ích cá nhân. Nhưng tôi ở đây để nói cho cô biết rằng, quý cô, thu móng vuốt của cô lại đi. Cô không định dính líu tới những người đàn ông đã có vợ con đấy chứ. Hay cô là loại người thích qua lại với đàn ông đã kết hôn."

Và như Harvard quan sát, tảng băng vĩnh cửu trong mắt P.J giờ đang dần biến thành núi lửa phun trào. "Sao anh dám nói thế hả?" cô thì thào.

Câu hỏi tu từ nhưng Harvard vẫn trả lời "Tôi dám nói thế bởi vì Cat là bạn tôi và bởi vì cô, cô hoa hậu Fink nhỏ bé là hiện thân của sự căm dỗ. Vì thế rút lui đi."

Cô nhìn anh như thể anh là một thứ gì đó vô cùng khủng khiếp mà cô giẫm phải, một thứ ghê tởm dính vào gót giày cô. "Anh đúng là...là ...đồ đàn ông" cô chẳng nghĩ ra được gì khác để đáp trả cả. "Đội trưởng là người duy nhất trong toàn bộ cái chương trình chết tiệt này thậm chí bận tâm ngồi xuống nói chuyện với tôi. Nhưng nếu anh bảo là anh ấy đang theo đuổi tôi dù anh ấy đã có vợ con ở nhà thì...."

"Anh ấy không theo đuổi cô, cô bé, là cô đang bám dính lấy anh ấy".

"Tôi không có!"

"Vậy cô chỉ tình cờ có mặt trên trường bắn lúc Cat có lịch luyện tập ở đó thôi hả? Và khi cậu ta bước vào quán bar, tất cả những gì cô làm là bỏ nhào về phía cậu ta."

Cô đỏ mặt, không thể phủ nhận những cáo buộc của anh. "Anh không thực sự hiểu những gì anh đang nói đâu nhỉ?"

"Tội nghiệp cô, cô bé cô đơn, lại xa nhà. Đây là khởi đầu cho mọi tội lỗi đấy. Nói xem, có phải cô thích đàn ông đã kết hôn để khỏi phải ràng buộc lâu dài đúng không?"

Đôi mắt cô soi sục những tia lửa. "Tôi chỉ cố gắng để kết bạn!"

"Kết bạn?"

"Phải, những người mà thỉnh thoảng vẫn tụ tập với nhau chơi bài hay trò chơi ô chữ ý."

"Bạn ư?" Giọng Harvard vẫn đầy hoài nghi "Cô luôn kết bạn với Cat ư?"

P.J đứng dậy. "Tôi nghĩ anh sẽ không đời nào biết được đâu. Anh có lẽ chẳng bao giờ có một người bạn là phụ nữ trong suốt cuộc đời mình ý chứ."

“Tôi là một tình nguyện viên sẵn sàng muốn biết những lợi ích của việc không bị ràng buộc với ai. Trong số những thứ cô vừa nói, tôi chơi giải ô chữ khá tốt đấy.”

Cô khịt mũi. “Xin lỗi. Nhưng từ quan điểm của tôi thì anh là kẻ thù.”

“Tôi là gì cơ?”

“Anh nghe rõ lời tôi rồi đấy. Anh muốn tôi phải rời bỏ chương trình huấn luyện này. Anh nghĩ không có chỗ dành cho phụ nữ dưới làn mưa tên lửa đạn này. Anh đánh giá tôi không dựa trên năng lực của tôi mà dựa vào việc tôi không đứng để đi tè. Có vấn đề gì với chuyện đó hả? Anh có dùng cái đó để bắn súng tốt hơn không? Cái đó có giúp anh tránh đạn hay chạy nhanh hơn không?”

Chúa ơi, cô gái này có thể vừa chọc tức anh vừa khiến anh bật cười cùng lúc. “Tôi không có ý đó.”

“Tôi không nghĩ vậy. Anh đúng là thiến cận, Chuẩn úy ạ! Và tôi không định giành thêm bất kì một giây nào nữa đứng gần anh đâu.”

Nụ cười tắt ngấm trên môi anh, một kẻ thiến cận ư? “Khoan đã.” Harvard gọi với theo nhưng P.J đã quay người bỏ đi, bia vẫn còn nguyên trong cốc.

Harvard chưa bao giờ bị nói là thiến cận trước đây cả. Thiến cận là từ dành cho những người có tầm nhìn hạn hẹp, chỉ tin vào những gì anh ta cho là đúng dù đó là những điều hoàn toàn sai. Nhưng sự thật chỉ ra là Harvard đúng mà. Phụ nữ không thích hợp cho những nhiệm vụ chiến đấu, mang vác, sử dụng vũ khí và bị bắn hạ kẻ thù. Họ cảm thấy khó khăn khi dí súng vào đầu ai đó và bắn họ. Vô số các báo cáo tâm lý đã chỉ ra rằng phụ nữ chần chừ lâu hơn đàn ông trước khi bóp cò. Và sau khi tất cả các đồng tiền thuế đã được chi tiêu vào hàng ngàn giờ đào tạo, hầu hết phụ nữ không thể vượt qua được kì sát hạch.

Chúa biết chắc chắn rằng đó là sự thật nếu điều này xảy ra với mẹ, các em gái anh hay Rachel. Anh không thể hình dung Rachel với khẩu MP5 tự động trong tay thì sẽ ra sao. Mấy em gái anh nữa. Cả bốn người họ đều rưng rưng cao biểu ngữ “Trao yêu thương- không chiến tranh” bất cứ chỗ nào có mặt anh.

Tuy nhiên, sau khi cô em gái Kendra của anh lập gia đình và sinh con, cô đã thêm một phụ lục vào niềm tin phi bạo lực của mình “Từ phi nếu ai đó đe dọa hoặc làm tổn thương con em”. Harvard vẫn nhớ rõ ánh mắt giết người của em gái - cựu Chủ tịch hội học sinh chống bạo lực, khi tuyên bố một cách hùng hồn rằng nếu bất cứ ai đe dọa đứa con quý giá của cô, cô sẽ xé phổi kẻ đó với hai bàn tay trần của mình. Đặt một khẩu MP5 vào tay nó và bảo con nó đang bị nguy hiểm xem, nó lên đạn còn nhanh hơn bất kì người đàn ông nào ý chứ. Nhưng mặt khác, không ai có thể đặt một khẩu súng vào tay cha anh và bảo bắn đi bởi vì chắc chắn ông sẽ nhẹ nhàng đặt súng xuống sàn và bắt đầu bài giảng về chiến tranh trong văn học Mỹ hiện đại.

Harvard có thể tưởng tượng những gì P.J sẽ nói về điều đó. Anh có thể nghe thấy giọng nói khàn khàn của cô một cách rõ ràng như thể cô đang đứng ngay phía sau. Chỉ vì cha anh và những người như ông không thể làm một người lính thì không có nghĩa là tất cả đàn ông đều không thể làm một người lính. Tương tự, không nên đánh đồng cô với những phụ nữ nhẹ nhàng như mẹ anh hay Rachel.

Chết tiệt, anh có lẽ đúng là thiến cận!

Joe quay trở lại bàn. "P.J đi vệ sinh rồi à?"

Harvard lắc đầu. "Không! Tớ , à .ờ... " Anh xòe tay liệt kê. " Tớ hoàn toàn xa cách với cô ấy, tớ chọc tức cô ấy, và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng, tớ khiến cô ấy bỏ đi trong sự ghê tởm tuyệt đối rồi. "

Joe mím môi, gật đầu từ từ. "Cậu làm tất cả những điều đó chỉ trong có sáu phút thôi sao. Ấn tượng thật!"

"Cô ấy bảo tớ" Harvard nói thêm, "là đồ thiến cận."

"Ừ , cậu cũng phải thừa nhận là cậu khá hẹp hòi khi cô ấy trở thành một phần của khóa huấn luyện này còn gì nữa."

Chết tiệt lần nữa, Joe Cat cũng nghĩ rằng anh thiến cận.

Joe uống nốt chỗ bia của mình. "Tớ phải đi đây. Ronnie nhắn tin gọi tớ. Frankie bị nhiễm trùng tai mấy hôm nay, và bây giờ nó phải dùng kháng sinh. Tớ phải đi đón mẹ con cô ấy ở bệnh viện trong mười lăm phút nữa."

"Có nghiêm trọng không?"

"Không, thằng bé không sao. Nhưng tớ cứ phải thuyết phục Ronnie rằng trẻ con nôn trớ là việc bình thường. Cô ý sẽ không chịu đi ngủ tối nay đâu nếu chưa nghe chính miệng bác sĩ đảm bảo thế." Joe tròn mắt. "Mà có khi như thế cô ấy cũng chẳng chịu đi ngủ cũng nên. Tớ bảo cô ấy không cần phải thức cả đêm như thế mãi mà cô ấy không chịu nghe. Cô ấy có một người bạn mất con vì bệnh SIDS nên... Tớ hy vọng khi Frankie lên hai tuổi thì cô ý có thể yên tâm ngủ thâu đêm." Joe vươn tay lấy áo khoác lúc nãy anh vắt trên thành ghế. "Cậu có chắc là không có gì tớ có thể làm giúp không?" Đội trưởng quay lại nhìn anh.

"Ừ," anh nói. "Nếu có điều gì đó cậu có thể làm thì đó là cậu có thể tránh xa P.J Richards ra. Rõ ràng hai người không bao giờ có thể trở thành bạn tốt của nhau đâu."

Lại là cái từ đó. Bạn!

"Nếu có một điều tớ học được khi là chỉ huy" Joe tiếp tục "thì đó là không thể bắt mọi người thích nhau được."

Điều ngu ngốc là Harvard không chỉ thích P.J mà anh còn thích cô ấy rất nhiều.

"Nhưng không quá nhiều nếu tớ yêu cầu cậu và cô ấy làm việc với nhau một cách hòa thuận đấy chứ?" Joe tiếp tục.

"Tớ hòa thuận mà," Harvard cho biết. "Chỉ có cô ấy bỏ đi trong giận dữ thôi."

Joe gật đầu. "Tớ sẽ nói chuyện với cô ấy về điều đó trong cuộc họp tới."

"Không, Cat ..." Harvard hít một hơi thật sâu và bắt đầu lại. "Với sự cho phép của cậu, Đội trưởng, cho phép tớ tự xử lý chuyện này."

Anh không phải người thiến cận, anh chỉ mắc lỗi đã khái quát hóa mọi thứ mà không lưu ý rằng đã có, tất nhiên, một số ít dân số là ngoại lệ với quy tắc này. Và có lẽ P.J thuộc nhóm chiếm tỷ lệ nhỏ đó.

Joe Cát nhìn Harvard và cười toe toét. "Cô ấy làm cậu phát điên nhưng cậu lại không thể

tránh xa cô ấy đúng không, H.? Hahaha, H. cậu gặp rắc rối to rồi anh bạn!”

Harvard lắc đầu. "Không, Đội trưởng, cậu nhầm rồi. Tớ chỉ muốn làm bạn với một phụ nữ thôi." Cả hai đều biết anh đang nói dối.

CHƯƠNG VI

“Đó là lời xin lỗi của anh đấy à?” P.J cười. “Anh bảo, phải, tôi cảm thấy có lỗi vì đã hẹp hòi với phụ nữ, nhưng dù sao thì tôi vẫn nghĩ là tôi đúng”.

Harvard lắc đầu “Tôi đâu có nói thế.”

“Có, anh có ý như thế. Có thể tôi diễn giải hơi dài dòng nhưng đó chính là thông điệp mà anh muốn truyền tải đấy.”

“Ý tôi là, tôi nghĩ những phụ nữ, nói thế nào nhỉ, người mà có khả năng xử lý những áp lực nơi tiền tuyến thì chỉ là một vài ngoại lệ thôi, không phải là số đông.”

“Chẳng có mấy người như thế, ý anh là thế phải không?” P.J khoanh hai tay trước ngực “và trong thực tế thì còn chẳng tồn tại phụ nữ nào như thế chứ gì?”

Harvard quay người bước đi, nhưng rồi lại quay lại. Anh đã cố gắng để kiềm chế sự thất vọng của mình. Cô phải rộng lượng hơn với anh mới phải chứ. “Nghe này, tôi không đến đây để tranh luận với cô. Tôi muốn chúng ta cùng nhau tìm ra cách để làm việc hòa thuận với nhau trong sáu tuần tới. Đội trưởng đã biết chúng ta có một vài xung đột cá nhân. Tôi muốn cậu ấy nhìn và nhận ra chúng ta có thể làm việc cùng nhau mà không có mấy đám mây căng thẳng, nặng nề bao xung quanh. Cô có nghĩ rằng chúng ta có thể cùng nhau làm điều đó không?”

“Đội trưởng biết rồi ư?” Từng thớ thịt trên người P.J đang đau nhức và cô buộc phải thả mình ngồi xuống chiếc ghế da êm ái ở đại sảnh.

Harvard cũng ngồi đối diện với cô. “Đây không phải là vấn đề gì to tát đâu. Khi cô phải làm

việc với hầu hết các cá nhân của Alpha, cô phải học cách chấp nhận rằng đôi khi cô không thể hòa hợp với họ." Anh chăm chú quan sát cô, đầu hơi nghiêng về phía trước, khủy tay đặt lên đầu gối. "Nhưng tôi nghĩ rằng việc chuyển khỏi chương trình huấn luyện này không phải là điều cả hai chúng ta mong muốn. Cả hai chúng ta đều muốn ở lại đủ nhiều để cùng cố gắng một chút, tôi nói có phải không?"

"Lần này" cô cười "anh thắng".

Anh cũng cười. "Thấy không, một chuyện đùa tốt hơn nhiều là cãi nhau."

"Một câu đùa thôi" cô chỉnh lại anh.

Nụ cười của anh mở rộng, và cô nhìn thấy ánh đèn flash lóe ra từ hàm răng trắng hoàn hảo của anh.

"Đó là một sự khởi đầu tốt đấy.", anh nói với cô.

P.J nhân cơ hội tiến thêm một bước "Nghiêm túc, Chuẩn úy. Tôi cần anh đối xử bình đẳng với tôi." Cô liếc nhìn anh, khuôn mặt xinh đẹp của cô trông buồn rười rượi. Cô đã thay đồng phục bằng một chiếc áo phông với logo của hãng thể thao Nine - vừa khít cơ thể đáng tự hào của cô. Cô cũng đã thay quần sóc nữa, và Harvard buộc phải di chuyển ánh mắt của anh từ đôi chân trần duyên dáng của cô trở lại đôi mắt cô. "Tôi nghĩ tôi có thể làm được."

"Anh luôn muốn kiểm tra tôi như thể tôi là một đứa trẻ, quan sát để chắc chắn là tôi không chạy lung tung ra khỏi lớp mẫu giáo của mình."

Harvard phủ nhận. "Tôi không thể."

"Có," cô nói, "anh làm thế. Anh luôn để ý xem tôi có cần giúp đỡ không." Gói hàng đó quá nặng với cô à, cô Richards? "'Cẩn thận bước đi của cô, cô Richards.' 'Hãy để tôi giúp nâng cô lên thuyền, cô Richards.'"

"Tôi có nói thế," Harvard thừa nhận. "Nhưng tôi cũng đã giúp Schneider và Greene còn gì"

"Có lẽ vậy, nhưng khi giúp họ anh không thông báo cho toàn thế giới biết, như cách anh đã làm với tôi."

"Tôi thông báo với cô là vì tôi nghĩ như thế sẽ lịch sự hơn nếu cho cô một cảnh báo thích hợp trước khi tôi chạm vào hông cô để đẩy cô lên thuyền."

Cô nhìn chăm chăm vào anh, cố để không thừa nhận rằng sự xấu hổ đang làm hai má cô đỏ bừng lên. "Điều đó sẽ không xảy ra vì tôi đâu có cần ai đó kéo lên thuyền. Tôi đủ khỏe để tự kéo mình lên boong tàu mà."

“Khó hơn cô tưởng đấy.”

“Nhưng tôi đâu có cơ hội biết được điều đó, phải không.” Cô nói đúng.

Có thể cô sẽ phát hiện ra rằng cô không thể tự mình leo lên tàu nếu không có sự giúp đỡ. Nhưng tiếc là cô đã không có cơ hội tự nhận ra điều đó vì vậy cô đã đúng. Harvard làm điều duy nhất anh có thể làm lúc này “Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên làm thế. Chỉ là vì phụ nữ thường không có đủ cơ bắp bên trên để đu người lên.”

“Tôi có đủ.” Cô phản bác ngay. “Đó là một trong rất nhiều lần kích thích nhỏ bé của tôi trở thành lợi thế. Tôi có thể nâng người tốt hơn anh vì tôi nặng chưa đến năm mươi kilo.”

“Tôi thừa nhận là vì cô nhỏ người nên cô có thể nâng những thứ nhỏ bé. Nhưng tất cả mọi thứ đều nhỏ thì làm sao nâng được cả người. Tay cô nhỏ xíu à.”

"Như thế không có nghĩa là tôi không có cơ bắp." P.J đẩy tay áo lên cao và uốn cong bắp tay của mình. "Xem mà xem. Anh sờ đi. Tôi có cơ bắp rắn chắc đấy." Cô muốn anh chạm vào cô. "Sờ mà xem" cô kêu gọi anh. Harvard to lớn hơn cô rất nhiều, anh có thể ôm trọn cô trong một cánh tay uốn cong của mình. Nhưng anh biết nếu anh làm thế, cô sẽ cho rằng anh đang che giấu cô. Thay vào đó, anh chạm vào cô thật nhẹ, ngón tay anh lướt trên thớ thịt rắn chắc của cô, ngón cái của anh tỳ vào phần bắp tay cô. Làn da cô mịn màng mềm mượt đầy cảm dỗ. Và khi các ngón tay anh di chuyển, nó giống một cái vuốt ve hơn là bài kiểm tra sức mạnh.

Miệng anh khô khốc, và khi anh nhìn lên anh biết tất cả những suy nghĩ trong đầu của anh đã hiện lên ra trong mắt anh, rõ như ban ngày và cô hoàn toàn có thể nhìn thấy điều đó. Anh muốn cô. Không tranh cãi, không nghi ngờ gì điều đó cả. Nếu cô nói một từ đồng ý, anh sẽ không ngần ngại ngay cả một phần nghìn giây.

P.J giật tay về như phải bỏng. *Ý tưởng ngu xuẩn* cô tự mắng bản thân. Cô đứng phắt dậy “Tôi phải đi ngủ đây. Anh cũng nên đi ngủ đi. Mai cả hai chúng ta đều phải dậy sớm mà.”

Harvard thừ người trên ghế dài, hít một hơi thật sâu và thở ra nhanh như chạy đua không khí. “Có một cách có thể giải tỏa căng thẳng giữa hai chúng ta đấy.”

Cô nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp của cô đầy cảnh giác “Cách gì?”

“Cô và tôi” Harvard thẳng thừng “ngủ với nhau, hãy để sự hấp dẫn giữa chúng ta làm nốt điều còn lại.”

P.J khoanh tay lại “ Bây giờ, làm sao tôi lại có thể nghĩ anh đang đề cập tới chuyện này được nhỉ?”

“Nó chỉ là một ý tưởng thôi.”

Cô nhìn anh, từ cái cách anh ngồi, đến cách anh đang che giấu sự thật đều cho thấy anh hoàn toàn đánh mất bản thân mình kể từ khi anh chạm vào cô dù chỉ một phần nhỏ. “ Không hiểu sao tôi không cho đó chỉ đơn giản là ý tưởng nhỉ?”

“Chỉ cần cô nói một từ thôi, ý tưởng thú vị này sẽ có thể thành sự thật hiện hữu.” Ánh mắt anh nhìn cô nóng bỏng. “Tôi còn hơn cả sẵn sàng rồi.”

P.J phải thanh lọc cổ họng mình trước khi cô cất tiếng nói “Đó không phải là một ý tưởng thú vị đâu. Nó là một ý tưởng sai lầm đấy.”

“Cô chắc không?”

“Hoàn toàn chắc.”

“Cô biết chuyện này sẽ rất tuyệt mà.”

“Tôi không nghĩ thế.” Cô nói một cách thành thật.

“Ồ, tôi biết, có lẽ điều này chỉ ở mức tốt thôi chứ không tuyệt vời.” Anh ngồi đó như thể sẵn sàng ngồi cả đêm để thuyết phục cô đồng ý với ý tưởng của mình vậy. Nhưng cho dù anh kiên quyết ra sao, cô cũng nhất quyết hơn gấp bội. “Tôi không thể làm chuyện này. Tôi không thể tùy tiện với những việc quá quan trọng như thế này được.” Lạy Chúa, giá mà anh có thể biết toàn bộ sự thật... Cô quay người bước về phòng mình.

Anh cũng đứng dậy, định bước theo cô. “Tôi không phải là người duy nhất tưởng tượng ra tất cả chuyện này” anh hỏi khẽ, khuôn mặt đẹp trai của anh nghiêm túc lạ thường “phải không? Tôi biết cô cũng cảm nhận được giữa chúng ta có điều gì đó đúng không? Nó rất mạnh mẽ.”

“Có điều gì đó thu hút mạnh mẽ” cô thừa nhận “nhưng không có nghĩa là chúng ta nên ném toàn bộ sự thận trọng vào không khí và lên giường với nhau.” Cô cười đầy hoài nghi, ngạc nhiên trước việc chủ đề cuộc trò chuyện của họ lại đi xa đến vậy. “Anh thậm chí đâu có thích tôi.”

“Không phải thế.” Harvard phản đối. “Cô mới là người không thích tôi. Tôi thực sự mong chúng ta là bạn.”

Cô khịt mũi. “Những người bạn lên giường với nhau sao? Ý tưởng này thật lạ lùng. Tôi chắc anh là người đầu tiên đưa ra ý tưởng này đấy.”

“Cô muốn theo tư tưởng triết học Plato? Tôi có thể duy trì lý thuyết đó bao lâu cô muốn”.
(Plato: tư tưởng thuần khiết, không nhuộm màu nhục dục)

“Ồ, đó là một thuật ngữ lớn đấy. Tôi không nghĩ là anh biết từ này.”

“Tôi tốt nghiệp bằng giỏi tại một trong những trường đại học hàng đầu đất nước đấy.” Anh bảo cô “Tôi biết khá nhiều thuật ngữ lớn.”

P.J muốn bỏ đi một cách tuyệt vọng, nhưng cô ép bản thân phải đứng vững ở đó, cố không để lộ ra cô bị người đàn ông này kích thích đến thế nào. “Nghe này” cuối cùng cô mở lời “Tôi thấy khó chịu với việc anh cứ coi tôi như là trẻ con hoặc một người đàn ông không đạt tiêu chuẩn”. Cô buộc mình duy trì cái nhìn với anh, cố để bản thân không bị tan chảy dưới lượng nhiệt động lại trong mắt anh. “Nếu anh muốn chúng ta là bạn, anh có thể thử thách tôi” cô nói “kiểm tra tôi. Đẩy tôi đến cực hạn xem tôi có thể chịu đựng được bao lâu trước khi anh đặt ra lớp hàng rào tưởng tượng và nhốt tôi vào trong.” Cô cười dù không có gì đáng cười trong những điều cô nói cả “hoặc nhốt ở ngoài.”

Harvard gật đầu. “Tôi không dám hứa điều kỳ diệu. Nhưng tôi có thể hứa là tôi sẽ cố thử.”

“Đó là tất cả những gì tôi yêu cầu.”

“Tốt.” Harvard nói. Anh chìa cánh tay về phía cô “Bạn bè?”

P.J đưa tay mình ra bắt nhưng rút lại rất nhanh. “Bạn bè!” cô đồng ý “Chúng ta có thể giữ cho toàn bộ chuyện này ở mức tình bạn nếu chúng ta duy trì sự tiếp xúc thân thể ở mức tối thiểu.”

Harvard bật cười. "Tôi tình cờ không nghĩ như vậy."

P.J cũng cười "Thôi được rồi anh bạn già, đó không phải lần đầu tiên chúng ta mắt đối mắt. Và tôi cá đây cũng sẽ không phải là lần cuối cùng."

.....

"Này, Richards-cô còn thức không?"

"Bây giờ thì tôi thức rồi." P.J nhắm mắt lại và lăn trở lại giường, điện thoại áp bên tai.

"Tốt đấy. Giờ còn quá sớm để đi ngủ."

Cô mở một mắt, nheo nheo nhìn thứ ánh sáng phát ra từ chiếc đồng hồ phát thanh phía đầu giường ngủ. "Chuẩn úy, đã hơn mười một giờ rồi."

"Ừ, như tôi đã nói đấy. Còn quá sớm để lên giường mà." Giọng Harvard nghe đầy hứng khởi qua điện thoại. "Chúng ta không phải đến căn cứ cho tới tận mười giờ sáng mai. Giờ là lúc vui chơi. Cô vẫn đang mặc đồ đấy chứ?"

"Không!"

"Vậy thì còn chờ gì nữa? Mau lên không họ sẽ bắt đầu trước mà không có chúng ta đấy. Tôi đang ở dưới tiền sảnh. Tôi lên trên giờ đây."

"Bắt đầu cái gì cơ?" Nhưng Harvard đã gác máy. P.J gác điện thoại nhưng vẫn chưa muốn dậy. Cô đi ngủ lúc mười giờ tối, lên kế hoạch để có một giấc ngủ sâu khoảng mười tiếng. Chưa biết là cô cần nó như thế nào.

Bam, bam, bam. "Richards, mở cửa!" Bây giờ kẻ ngốc ấy đang đứng ở cửa. P.J nhắm mắt chặt hơn, hy vọng anh ta sẽ nhận ra gợi ý và bỏ đi. Bất kể anh ta muốn gì, điều cô muốn là tiếp tục đi ngủ. Tuần qua cô đã vô cùng mệt mỏi.

Đúng như những gì anh đã nói, Chuẩn úy đã dùng ưu đãi cô. Cô không còn nhận được sự giúp đỡ thường xuyên, không nhận được sự đối xử đặc biệt nữa. Cô phải tự mình leo lên thuyền và cô đã làm được. Chết tiệt, cô đã cố gắng để luôn dẫn đầu. Tất nhiên, các đặc vụ FInCOM đã được đào tạo với cường độ thấp hơn đáng kể so với lính SEALs hoạt động bình thường. Đây chỉ như là một cuộc đi dạo trong công viên đối với đội Alpha. Nhưng P.J. đâu có cố gắng để trở thành một lính SEAL. Đó không phải là điều dự tính. Cô ở đây để học hỏi từ họ, để cố gắng tìm hiểu cách tốt nhất không chỉ FInCOM mà toàn bộ lính Mỹ có thể chiến đấu và giành chiến thắng trong cuộc chiến tranh bắn thủ chống lại chủ nghĩa khủng bố.

Harvard đã không còn quan sát cô từng li từng tý một nữa, ít nhất là bây giờ, khi cô bắt gặp anh nhìn chăm chăm về phía cô, có một tia sáng lóe lên trong mắt anh, một điều gì đó khác lạ. Nó có thể không hoàn toàn là sự ủng hộ, nhưng nó chắc chắn là sự công nhận theo một cách nào đó. Cô đã làm tốt hơn đáng kể so với Farber, Schneider và Greene mà không cần sự giúp đỡ của Harvard, và anh biết điều đó. Anh gật đầu, nhìn nhận cô, không ngại ngừng khi cô bắt gặp anh nhìn cô chăm chăm nữa.

Cô thích nhận thức này. Cô thích nó rất nhiều. Cô thích điều này chết đi được.

“Ôi, thôi nào cô gái! Cô không định làm tôi cụt hứng đấy chứ, Richards?”

P.J mở mắt và thấy Harvard đang đứng ngay cạnh giường mình. Anh cao quá sức tưởng tượng. “Làm thế nào anh vào được đây?” cô hỏi, ngay lập tức cảnh giác, ngồi dậy và ôm chặt lấy chân quanh mình.

"Tôi bước vào."

"Nhưng rõ ràng cửa khóa cơ mà!"

Harvard cười khúc khích. "Nào, chúng ta sẽ đi chơi bài. Mang ví của cô theo. Tôi và mấy cậu khác sẽ làm cô cháy túi tối nay cho xem." Một ván bài ư. Cô vén tóc ra khỏi khuôn mặt mình. Theo như cô nhớ thì cô vẫn mặc đủ quần áo. Cô đi ngủ mà vẫn mặc quần sóc và áo hai dây mà. "Tú lơ khơ ư?"

"Ừ. Cô biết chơi không?"

"Cờ bạc là bất hợp pháp, và tôi là một đặc vụ FInCOM."

"Tuyệt. Cô có thể bắt tất cả chúng tôi. Nhưng chỉ sau khi chúng tôi thu được tiền của Joe Cat nhé. Mà chúng ta khẩn trương lên được không?" Anh hướng về phía cửa.

"Nhưng trước hết tôi phải buộc anh tội xâm nhập bất hợp pháp cái đã." Cô càu nhàu. Cô thực sự không muốn ra ngoài lúc này. Cô muốn vùi mình trên chiếc giường cỡ đại của mình. Cô sẽ làm thế nếu Harvard không có ở đây. Nhưng trườn trở lại giường trong khi anh vẫn quan sát cô thì chẳng khác nào đùa với lửa. Anh có cái nhìn đói khát trong mắt- điều đó khiến mỗi bước cô đi, mỗi chuyển động cô thực hiện đều trở nên riêng tư và thân mật. P.J bước ra khỏi giường. Đó sẽ là điều tốt nhất để tránh cái giường càng xa càng tốt khi có Harvard ở cùng phòng.

"Những ổ khóa điện tử là thứ đồ rẻ tiền, rất dễ dàng để vô hiệu hóa. Vượt qua chúng không thể bị coi là đột nhập bất hợp pháp được." Anh nhìn lên trần nhà, đột nhiên nheo mắt. "Chết tiệt, tôi có thể cảm thấy nó. Họ đang bắt đầu mà không có chúng ta."

"Người vợ đáng thương của ngài đội trưởng cảm thấy thế nào khi chúng ta ghé qua vào tối muộn như thế này?"

"Veronica thích đánh bài. Cô ấy cũng hay chơi, trừ những lúc cô ấy phải đi công tác ở New York. Thôi nào, Richards." Anh vỗ tay, hai âm thanh sắc nét vang lên. "Đi thêm đôi giày thể thao của cô vào. Ra xe thôi, chúng ta tốn gấp đôi thời gian rồi đấy!"

"Nhưng tôi phải mặc quần áo đã."

"Cô đang mặc quần áo đấy thôi."

"Không, tôi không."

"Cô đang mặc quần short và áo thun. Không thật thanh lịch, nhưng hoàn toàn phù hợp với nhiệt độ này. Nào, cô gái, rảo chân lên"

"Tôi không thể mặc như thế này mà đi ra ngoài được."

"Gì nữa, cô muốn thay sang đồng phục Kỳ quan phụ nữ à?" Harvard hỏi.

"Rất buồn cười."

Anh cười toe toét. "Vâng, cảm ơn. Tôi cũng nghĩ vậy. Đôi khi tôi cảm thấy rất vui, tôi tự chọc phá bản thân mình."

"Tôi không muốn trông mình quá...."

"Thoải mái?" anh chen ngang. "Dễ dàng tiếp cận? Giống người bình thường? Vâng, cô biết đấy, ngay bây giờ cô thực sự nhìn giống như người bình thường, P.J cô ăn mặc hoàn hảo để đi ra ngoài, chơi vài ván bài với bạn bè.." Anh vẫn mỉm cười, nhưng đôi mắt của anh thực sự nghiêm túc. "Đây là những gì cô muốn, nhớ không? Một chút tình bạn không nhuộm màu nhục dục."

Dễ tiếp cận. Giống người bình thường. Chúa biết trong công việc của cô, cô không thể đủ khả năng để có cả hai điều đó. Khi cô nhìn vào mắt của Harvard, cô biết anh đã bày ra ván bài này vì cô. Cô sẽ đến nhà Joe Cat tối nay và cho toàn đội Alpha thấy họ có thể kết bạn với một Fink nói chung và một Fink như cô nói riêng.

P.J không chắc Chuẩn úy thực sự thích cô hay không. Cô biết một thực tế là mặc dù cô đã chứng minh cô có thể theo kịp anh, anh vẫn chỉ tạm chấp nhận sự hiện diện của cô mà thôi. Chỉ là tạm chấp nhận. Nhưng cho dù như vậy, tối nay anh đã phá lệ vì cô. Cô gật đầu "Tôi cảm ơn vì anh đã mời tôi chơi bài cùng mọi người. Chờ tôi lấy cái áo khoác và chúng ta có thể đi."

Đó không phải là hẹn hò. Cho dù cô có cảm thấy nó giống buổi hẹn hò thế nào đi nữa thì nó vẫn không phải. Harvard liếc nhìn P.J ngồi xa tít tắp trên ghế trong chiếc xe tải chật hẹp của anh.

"Hôm nay cô đã làm rất tốt." Anh lên tiếng, phá vỡ sự im lặng. Cô đã rất xuất sắc trong bài tập chiều nay. Nhóm FInCOM đã được cung cấp thông tin từ Intel nhằm xác định chính xác vị trí của một trại khủng bố bị cáo buộc là cơ sở lưu trữ đạn dược.

P.J. mỉm cười với anh. Chết tiệt, cô thật xinh đẹp khi cô mỉm cười. "Cảm ơn."

Cô đã sử dụng máy tính một cách khéo léo để truy cập vào tất cả các loại thông tin về nhóm Tangos đặc biệt này. Cô tìm hiểu kỹ hơn các đặc vụ khác và thấy rằng những kẻ khủng bố hiếm khi giữ nguồn cung cấp vũ khí của họ ở một nơi trong hơn một tuần. Và cô đã nhận ra từ các hình ảnh vệ tinh cho thấy các Ts đã được chuẩn bị sẵn sàng để huy động.

Trong khi ba đặc vụ Fink còn lại thì yêu cầu án binh bất động một tuần hoặc hơn chờ đợi tin tức trinh sát được gửi về từ vệ tinh nhân tạo thường xuyên, thì P.J lại có đề xuất ưu tiên liên minh FInCOM và SEAL cùng nhau tiến hành những hoạt động tấn công bí mật. Cô và đề xuất của mình muốn toàn đội mang theo lượng chất gây nổ đủ để san bằng kho vũ khí của bọn khủng bố nếu nó được chứng minh là có tồn tại ở đấy. Cô cũng đưa ra một yêu cầu đặc biệt với Văn phòng Trinh sát quốc gia để dành một kênh truyền hình vệ tinh đặc biệt Keyhole để định vị, theo dõi và ghi lại mọi chuyển động của kho vũ khí.

Chỉ có một thứ duy nhất Harvard sẽ làm khác cô. Đó là anh sẽ không đòi nào sử dụng liên minh FSC trong vụ này. Anh sẽ cử SEAL đi một mình. Nhưng nếu kế hoạch của Joe Cat có tác dụng thì khi khóa huấn luyện chống khủng bố này kết thúc sau tám tuần, P.J sẽ nhận ra rằng kết hợp các đặc vụ FInCOM với đội Alpha sẽ giống như việc tra một chiếc cờ lê vào bộ máy vốn đã hoạt động trơn tru của SEAL.

Harvard hy vọng chuyện này sẽ xảy ra. Anh không thích làm việc với đặc vụ bất tài như Farber. Và Chúa chứng giám, dù đã cố gắng nhưng Harvard vẫn không thể vượt qua thực tế P.J là một phụ nữ. Cô có thể rất thông minh, dẻo dai và mạnh mẽ. Nhưng cô vẫn cứ là phụ nữ. Và Chúa phù hộ anh nếu một lúc nào đó anh phải coi cô như một phần của đội mình. Một ai đó có thể kết thúc cuộc sống của mình vì bị giết, thì người đó sẽ là anh chứ không phải cô.

Harvard liếc nhìn P.J khi anh cho xe rẽ vào khu nhà thuyền mà Joe đang thuê. “Các anh có hay chơi bài không?” cô hỏi.

“Không, chúng tôi hay chơi trò đánh trận giả hơn.” Cô cố gắng để không bật cười nhưng không thể khi tưởng tượng ra mấy anh chàng SEAL chạy quanh sân nhà Joe để bày ra các trận đánh. “Anh chắc là người tẩu hài cho những buổi tối như thế này nhỉ?”

“Cô không thể trở thành sĩ quan chỉ huy mà không có khướu hài hước được.” anh bảo cô khi đánh xe vào bãi đỗ xe và tắt động cơ.

“Đây là điều kiện tiên quyết của những người lãnh đạo đấy.”

“Tại sao anh lại trở thành Chuẩn úy?” cô hỏi “tại sao anh lại làm Chuẩn úy chiến đấu khi anh có thể trở thành nhân viên bàn giấy cao cấp. Ý tôi là nếu anh đã từng tốt nghiệp Harvard”

“Tôi đúng là đã tốt nghiệp từ Harvard đấy.” Anh bảo cô “Tại sao lại trở thành Chuẩn úy ư? Bởi vì tôi muốn thế. Tôi thích ở nơi tôi thuộc về.”

Có cả một câu chuyện đằng sau quyết định của anh, và Harvard có thể nhìn thấy câu hỏi trong mắt cô muốn biết lý do tại sao. Nhưng cho dù anh có thích cái ý tưởng được ngồi lại đây nói chuyện với cô trong bóng tối yên tĩnh của màn đêm, trong chiếc xe tải này đến thế nào thì nhiệm vụ của anh hôm nay cũng là đưa cô đến nhà Joe và thắt chặt lại cái nền tảng vốn lung lay trong tình hữu nghị mà họ bắt đầu xây dựng gần một tuần trước đây.

Bạn bè thì phải chơi bài. Chỉ những người yêu nhau mới ngồi trong bóng tối và chia sẻ bí mật. Harvard mở cửa và để ánh sáng tràn vào bên trong xe. “Chúng ta vào thôi.”

“Vậy là các anh có hay chơi bài không?” cô hỏi lại khi họ song bước trên đường đến cửa chính.

“Không, không thường xuyên lắm.” Harvard thừa nhận “Chúng tôi không có nhiều thời gian cho các trò giải trí.”

“Vậy ván bài tối nay là vì tôi phải không?” Cô hỏi một cách miễn cưỡng.

Harvard nhìn vào mắt cô. Chúa ơi, cô thật xinh đẹp. “Là vì tất cả chúng ta.” Anh nói với cô một cách trân thành. Anh mỉm cười “Cô phải tự hào lắm đấy nhé. Cô là đặc vụ Fink đầu tiên chúng tôi rủ chơi bài cùng đấy.”

“Tôi ghét khi anh gọi tôi là Fink” cô nói. Giọng cô cam chịu khi anh vẫn không dừng việc bôi bác này. “Và nó cũng không phải chuyện gì đáng tự hào đúng không. Chuyện này như là một liên kết được dự tính trước ý. Vì lý do nào đó, các anh quyết định coi tôi như là một thành viên trong đội.” Đôi mắt cô khép nhẹ đầy suy đoán. “Nó giống như là đội Alpha sẽ thu được lợi nhiều nhất nếu có tôi là một đồng minh ý. Nhưng tại sao chứ?”

Cô rất xinh đẹp, nhưng sắc đẹp của cô chỉ bằng phân nửa so với trí thông minh của cô. Harvard mở cửa và bước vào “Cô bị ám ảnh bởi những suy đoán ma quái của dân đặc vụ lâu

quá rồi. Chỉ là một ván bài giữa mấy người bạn thôi mà. Không hơn, không kém.”

Cô gật đầu “Vâng, chắc rồi. Nếu anh đã nói thế, Chuẩn úy.”

Chương VII

P.J bị muộn. Một chiếc xe tải hạng nặng bị lật trên đường dẫn đến căn cứ và cô phải đi vòng vèo mới vượt qua được. Cô quơ vội chiếc túi thể thao phía sau chiếc xe đi thuê của mình và bỏ nhào tới địa điểm tập kếp nơi các đặc vụ FInCOM và SEAL tập trung để chạy thể lực mỗi sáng buổi sáng. Tất cả đều đang đợi cô ở đó. Farber, Schneider và Greene đã rời khách sạn chỉ trước cô có mấy phút. Cô đã nhìn thấy họ bước vào xe và Farber lái ra khỏi bãi đậu xe khi cô lao xuống từ phòng của cô bằng thang máy có lắp gương trong khách sạn. Họ có lẽ đã vượt qua chỗ tắc chỉ vài phút trước khi con đường trở nên tắc cứng lúc cô đi tới.

“Xin lỗi tôi đến muộn.” Cô nói không kịp thở. “Có vụ tai nạn nên đường bị tắc....”

“Không sao, quên chuyện đó đi.” Harvard nói ngắn gọn, tránh nhìn vào mắt cô. “Nếu chúng ta đã sẵn sàng để đi, thì đi thôi.”

P.J nhìn anh chằm chằm ngạc nhiên khi anh quay lưng lại phía cô, bắt đầu chạy, dẫn đầu nhóm người hướng về phía bờ sông. Với Harvard, đi muộn được xếp vào tội cơ bản không thể dung thứ. Không có lý do nào bào chữa cho tội đó hết.

Cô hoàn toàn trông đợi rằng anh sẽ trách cứ thái độ thiếu chuyên nghiệp của cô. Coi cô như một ví dụ để chứng minh quan điểm phải luôn chuẩn bị trước mọi thứ của anh. Cô lẽ ra phải lên kế hoạch cẩn thận, sắp xếp thời gian chu đáo bất kể có một quý ngài Murphy bất kì nào đó có ném cái xe tải ngang đường cô đi chẳng nữa. Thậm chí cô còn nghĩ anh sẽ bóng gió xa xôi rằng đàn ông thì không đi muộn. Ấy vậy mà anh không nói một lời. Có chuyện gì với anh thế nhỉ?

Trong vài ngày kể từ hôm chơi bài đó, P.J đã được hưởng một tình bạn vui vẻ từ mấy người đàn ông cô chơi bài cùng. Cash cũng ở đó, và cô nghi ngờ rằng anh cũng khá xa lạ so với mọi người khác trong đội như cô. Còn có một trung úy tóc vàng tên là Blue. Phiên bản Laurel và Hardy của đội giữ vai trò xì đặt tiền tố (cách chơi bài) cũng có mặt là Bobby và Wes. Và đội trưởng, người có một cậu con trai trông như thiên thần đang nằm ngủ trong phòng cuối hành lang, là người lấp đầy ghế thứ 7 tại bàn chơi bài tối đó. P.J thắng một điểm lớn. Và vì là người

chia bài nên cô đã chọn kiểu chơi gọi là Tennessee. Nguy cơ cao, phạt cao và thưởng cao mới là kiểu chơi mà cánh lính SEAL ưa thích. Họ chơi một vài lượt tối đó. P.J chỉ giành phần thắng có mỗi một lần.

Cô ném cái túi của mình xuống đất và chạy theo khi Joe cố ý nán lại chờ cô. Tất cả những người đàn ông khác đã khuất khỏi tầm nhìn. "Tôi thực sự xin lỗi vì đã đến muộn" cô nói thêm lần nữa. "Tôi cũng chỉ đến sớm hơn cô bốn mươi lăm giây thôi." Đội trưởng buộc mái tóc đen dày của mình ra sau thành túm. "Tôi đoán H. nghĩ rằng không thể quát cô sau khi đã không quát được tôi." Họ di chuyển với tốc độ tương đối. Nhanh nhưng không quá nhanh- vừa đủ để P.J chú ý giữ nhịp thở. Cô không muốn thở hổn hển và không thể nói khi họ đến đích. "Chuẩn úy có bao giờ quát vào mặt anh không?" cô hỏi.

"Đôi khi ". Joe mỉm cười . "Nhưng không bao giờ ở nơi công cộng , tất nhiên." Họ chạy trong im lặng một lúc. Sỏi lạo xạo dưới chân là âm thanh duy nhất .

"Liệu cha của anh ấy có ổn không?" P.J cuối cùng cũng hỏi. "Tôi không nhìn thấy Harvard cả ngày hôm qua, và hôm nay anh ấy có vẻ rất bức bối. Có chuyện gì vậy? " Cô cố gắng để âm thanh trong giọng mình bình thường, như thể cô đang chỉ cố nghĩ chủ đề cho cuộc trò chuyện , như thể cô đã không dành một giờ tối qua trên giường suy nghĩ về người đàn ông đó, tự hỏi tại sao anh không xuất hiện vào bữa tối.

Họ mới chỉ chạy bộ được khoảng một dặm, nhưng cô đã ướt đầm mồ hôi. Độ ẩm hôm nay thật kinh khủng. Không khí bám lấy cô, ép vào làn da cô như một tấm chăn ướt.

"Cha của cậu ấy đang dần bình phục", Joe nói với cô. Anh đưa mắt đánh giá cô hồi lâu. "Mặc dù vậy, H. đang có một vài vấn đề cá nhân."

P.J ngay lập tức phân bua "Tôi không có ý tọc mạch."

"Không, câu hỏi của cô bình thường mà. Sáng nay, cậu ta đang cư xử hơi trái với thường lệ " anh bảo. "Có lẽ là vì hôm nay là ngày chuyển nhà."

Cô cố gắng không hỏi nhưng lại không ngăn được bản thân "Ngày chuyển nhà gì cơ?"

"Bố mẹ H.sẽ chuyển nhà hôm nay. Tôi không muốn nhiều chuyện nhưng tôi nghĩ H. cảm thấy không thoải mái vì cậu ấy không thể ở đó giúp đỡ họ. Chưa kể rằng cậu ấy cảm thấy khá tệ vì họ đang rời Massachusetts. Trong nhiều năm qua gia đình cậu ấy đã sống trong một ngôi nhà rất đẹp nhìn ra biển gần Boston. Tôi ghé qua nhà cậu ta một vài lần trước khi các chị em gái của cậu ấy kết hôn và chuyển ra ngoài. Cậu ấy có một gia đình hạnh phúc và mọi người rất thân thiện. Cậu ấy lớn lên trong ngôi nhà đó, một nơi lưu giữ nhiều kỉ niệm đối với cậu ấy."

"Anh ý chỉ sống trong một ngôi nhà trong suốt mấy chục năm sao? Chúa ơi, tôi chuyển nhà năm lần một năm. Có năm còn chuyển nhà tới mười hai lần."

"Tôi biết ý cô là gì. Tôi và mẹ tôi cũng là tay nhà nghề trong việc di dời đơn xin thay đổi địa chỉ với bưu điện. Nhưng H. thì chỉ sống ở duy nhất một ngôi nhà suốt từ hồi bé tới lúc đi học đại học. Kì lạ đúng không?"

"Và trên hết, cha mẹ anh ấy vẫn còn sống" P.J nói "Anh ấy có biết là anh ấy may mắn cỡ nào không? Trừ phi anh ấy có bí mật sâu xa mà tôi không biết."

"Tôi không nghĩ như vậy, nhưng tôi không phải là người có thể cho cô câu trả lời chính xác được. Tôi nghĩ rằng tốt nhất là để tự Harvard nói với cô những chi tiết cụ thể thì hơn. Cô biết đấy."

“Dĩ nhiên.” Cô nói nhanh. “Tôi không muốn làm khó anh đâu.”

“Vâng, tôi biết thế.” Anh nói “Và tôi cũng không muốn chuyện này nghe như là tôi sẽ bàn về những chuyện riêng tư của cô vậy. Vì tôi không làm thế.” P.J phải bật cười. “Phù, thật vui là chúng ta đã giải quyết được vấn đề này.”

“Chỉ là...Tôi đang suy xét chuyện này vì tôi không muốn làm cô lạc lối.”

“Tôi biết. Anh sẽ không làm thế.” Và khi Đội trưởng nhìn cô lần nữa, P.J thấy mình cần phải thêm vào “Tôi và Chuẩn úy Becker chỉ là bạn bè thôi.”

Anh chỉ cười. “Tôi biết Harvard cũng lâu như tôi biết Blue vậy.” Anh nói với cô sau khi họ chạy được thêm một dặm hoặc nhiều hơn trong im lặng. “Vâng, anh có nói với tôi anh và Blue-Trung úy McCoy cùng ở khóa huấn luyện BUD với nhau phải không?” P.J hỏi. “Vâng, chúng tôi là bạn cùng bơi,” Bạn cùng bơi có nghĩa là Joe Cat và Blue đã được chỉ định để làm việc cùng nhau khi họ tham gia khóa đào tạo để trở thành lính Hải quân SEAL.

Từ những gì P.J biết về khóa đào tạo lực lượng đặc biệt tinh nhuệ này, họ sẽ phải trở nên gần gũi nhau còn hơn cả anh em ruột thịt, dựa vào sức mạnh của người này để khắc chế những điểm yếu của người khác, và ngược lại. Không nghi ngờ gì sau nhiều năm làm việc cùng nhau, hai người đàn ông có thể giao tiếp thoải mái chỉ bằng một cái nhìn duy nhất.

“H. cũng tốt nghiệp cùng đợt với chúng tôi.” Joe bảo cô “Cậu ấy là thành viên trong đội thuyền của chúng tôi. Thành viên chủ chốt đấy.” Thật thú vị khi họ lại nói về H. một lần nữa, dù đây không phải chủ ý của P.J.

“Thế ai là bạn cùng bơi của anh ấy thế?”

“Bạn cùng bơi của Harvard ư, cậu ta bỏ cuộc ngay trước khi tới lượt chúng tôi đổ bộ IBS lên mấy khu đá bên ngoài khách sạn Coronado.”

“IBS là gì?”

“Thuyền bơm hơi nhỏ.” Joe cười. “Và từ nhỏ ở đây chỉ là tương đối. Nó nặng khoảng hơn 100 kg và chở được bảy người. Đội thuyền mang nó khắp mọi nơi trong suốt tuần địa ngục. Vào thời điểm chúng tôi chuyên chở đá, đội chúng tôi giảm xuống chỉ còn bốn người và tất cả đều tòng quân sau đó- dù điều đó khó khăn như quý ý. Nhưng tất cả chúng tôi đều trụ đến cuối cùng.”

Tòng quân?

"Anh và Blue không bắt đầu bằng công việc sỹ quan trước à?"

Joe tăng tốc. "Không. Chúng tôi đều sẵn sàng ghi danh ra nhập lính chiến đấu. Làm việc theo cách của chúng tôi bắt đầu từ phòng thư tín, có thể nói như vậy."

"Thế tại sao Harvard lại cũng làm thế?" cô hỏi, nhanh chóng thêm vào, "Tôi chỉ tò mò thôi."

Đội trưởng gật đầu nhưng không che dấu được nụ cười của mình “Tôi đoán là cậu ta không muốn làm sỹ quan. Ý tôi là cậu ấy thực sự không muốn vậy. Cậu ấy được OCS- cán bộ trường tuyển quân, mời chào suốt- chuyện này đã trở thành một câu chuyện đùa lúc bấy giờ đấy. Thực ra thì trong suốt tuần địa ngục cậu ấy được bắt cặp với một trung úy. Tôi đoán làm vậy để cậu

ta thấy được cậu ta là nguồn cán bộ quan trọng đến thế nào.”

“Nhưng chẳng phải viên trung úy đó đã bỏ cuộc hay sao?”

"Ừ. Harvard thấy khá khó khăn với chuyện đó. Cậu ấy nghĩ rằng lẽ ra cậu ấy có thể cố gắng giữ lại người bạn cùng bơi này – Matt, tên cậu ta là thế thì phải. Nhưng mọi người đều thấy rõ ràng Harvard đã phải cáng đáng cả phần của cậu ta ngay từ đầu. Matt không thể trụ được quá một tuần nếu cậu ta không được chỉ định bắt cặp với Harvard.”

“Tôi đoán là kể từ sau đó, Harvard luôn là người cầm trịch.” P.J trầm ngâm. Toàn bộ vật trước áo của cô đã ướt đầm. Chân và phổi bắt đầu rã rời nhưng đội trưởng không có dấu hiệu nào là sẽ chậm tốc độ lại cả.

“Chính xác.” Joe nói thậm chí không chút hụt hơi. "Cậu ấy nghĩ rằng cậu ấy đã làm Matt thất vọng. Nhưng sự thật thì chính Matt mới là người kéo H. xuống. Bạn cùng bơi là phải cân bằng được điểm mạnh và điểm yếu của chúng ra, hỗ trợ lẫn nhau. Sẽ chẳng hiệu quả nếu một người phải làm tất cả còn người kia chẳng làm gì ngoài việc chìa tay nhận mọi thứ. Cô biết đấy, mặc dù H. cho rằng sự tuột dốc của Matt là thất bại của cá nhân cậu ấy, nhưng tất cả chúng tôi thì lại nghĩ điều đó là một sự may mắn. Chúa biết, vượt qua tuần Địa ngục đã đủ khó khăn đến thế nào. Và chết tiệt, cô không thể làm điều đó nếu vác thêm cả một người chết đuối trên lưng được.”

Cô có thể thấy bóng lưng Harvard thấp thoáng phía trước trên con đường mòn. Anh vẫn đang dẫn đầu mọi người. Anh đã cởi áo phông ra và những cơ bắp của anh giờ lấp lánh mồ hôi. Anh di chuyển như một vũ công, nhẹ nhàng nhưng vững chãi. Đường như việc chạy đối với anh không tốn một chút sức lực nào.

Và khi Joe ra tăng tốc độ thêm một vài nấc nữa thì P.J cảm thấy thật khó để có thể vừa chạy vừa nói chuyện cùng lúc. Đội trưởng mím chặt môi khi họ chạy lần lượt vượt qua Schneider, Greene, và rồi Tim Farber, và không phải là vì anh không thể nói chuyện.

Sau khi vượt xa khỏi tầm nghe của các đặc vụ khác, đội trưởng quay lại nhe răng cười với cô “Bà nội tôi còn chạy nhanh hơn họ.”

“Hôm nay chúng ta định chạy bao xa vậy? P.J hỗn hển nhả ra từng từ một khi họ chạy qua cột mốc năm dặm.

“Tùy vào việc H. muốn chúng ta chạy bao xa.”

Cô liếc nhìn Harvard nhưng có vẻ như anh chẳng có kế hoạch dừng lại bất kì lúc nào cả. Trên thực tế, P.J còn thấy anh tăng tốc chạy nhanh hơn.

“Cô biết không, trước đây tôi chạy nhanh hơn H. đấy.” Joe bảo cô “ Nhưng kể từ ngày cậu ta cạo trọc đầu, làm giảm đáng kể sức cản của gió thì cậu ta mới thắng được tôi.”

P.J phải bật cười.

"Vì vậy, tôi hỏi Ronnie, em nghĩ sao nếu anh cạo đầu. Cô ấy bảo không đời nào trong khi cô ấy luôn luôn bảo trông Harvard quyến rũ ra sao với cái đầu trọc và phụ nữ không cưỡng lại được sức hút của cậu ta. Vậy nên tôi cũng định biến mình thành sư cạo mốc giống cậu ấy. Nhưng vợ tôi bảo cô ấy thích tôi để tóc dài, và gọi đó là phong cách lãng mạn giống người mầu. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về lực cản của gió cho đến khi cô ấy ra tối hậu thư, nếu tôi cạo đầu, tôi sẽ không quyến rũ nữa mà sẽ trông giống ngón chân cái khổng lồ màu trắng.”

P.J. cười phá lên, cố gắng để tưởng tượng hình ảnh anh không có tóc và liên tưởng nó đến hình ảnh mà vợ anh đã mô tả.

Joe thì cười toe toét. "Cô không cần phải nói, tôi đang giữ dao cạo của tôi an toàn trong tủ thuốc rồi."

Harvard nghe thấy tiếng cười có nhạc điệu của P.J. vang lên và anh siết chặt hai hàm răng. Nó nghe không giống như là cô ấy đang tán tỉnh đội trưởng khi cô ấy cười như thế. Nó cũng không phải là vì anh ghen tỵ khi thấy cô ấy bày ra tình bạn đặc biệt với đội trưởng. Chỉ là vì hôm nay anh đang trải qua một ngày tồi tệ đáng nguyên rủa.

Và khi nghe cô cười một lần nữa, sự thật của vấn đề đập thẳng vào mặt anh. Cô cười như thể cô đang tán tỉnh Joe Cat. Harvard cảm thấy không chỉ ghen tỵ vì thế mà còn vì tình bạn mà cô và đội trưởng tạo dựng được. Và anh không nhớ rõ mình đã trải qua ngày nào tồi tệ hơn thế này trong năm ngoái, thậm chí là mấy năm gần đây hay không. Và không phải bởi vì cậu lính mới chuyển đến từ đội Alpha một đã hoảng loạn trong suốt quá trình luyện tập HALO. Các xoang dù trong chiếc dù của cậu ta không kịp mở, và cậu ta không đủ thời gian để kéo kịp dây an toàn trong trường hợp khẩn cấp. Chiếc dù phồng bị cũng bị rối vào chiếc thứ nhất nên không mở được. Cậu ta lao xuống đất và chết ngay. Harvard đã phải giúp tìm kiếm phần thi thể còn lại của cậu ta. Hôm qua đúng là một ngày tồi tệ như địa ngục.

Anh biết anh nên tận hưởng những ngày phước lành của mình. Chả có ai phải hy sinh hôm nay cả. Nhưng suy nghĩ như thế chỉ khiến anh thấy tồi tệ hơn. Nó khiến anh thấy tội lỗi.

Anh đã trở về căn cứ một cách nhanh nhất hôm qua, biết rằng hôm nay anh có thể chạy cho tới chết. Nhưng dù thế anh cũng chả cảm thấy khá hơn chút nào. Anh chạy nhanh và nhiều. Anh duy trì tốc độ đủ khiến ba đặc vụ nam của FInCOM phải hít bụi. Anh cũng không nghi ngờ gì là P.J. cũng sẽ phải cố hết sức. Bất cứ khi nào cô chạy, anh cũng nhìn thấy ánh nhìn kiên định trong mắt cô như đã từng thấy ở những ứng cử viên khác của SEAL, những người vượt qua tuần địa ngục để rồi kết thúc trong cay đắng. Giống như họ, có thể cô cũng sẽ phải chết trước khi cô kịp bỏ cuộc. Nếu thế thì còn tệ hại hơn nhiều vì cô là phụ nữ. Và nhất là khi cô đã chứng tỏ cho anh thấy cô là tay súng thiện xạ nhất ở FInCOM. Cô giỏi giang, cô cứng rắn nhưng cô vẫn chỉ là phụ nữ. Cố gắng đến mấy, anh cũng không thể chấp nhận rằng có chỗ cho phụ nữ ở những vùng chiến sự ác nghiệt này. Sớm thôi, cô sẽ được đề bạt và sẽ chuyển đến một nơi tốt đẹp hơn, an toàn hơn.

Anh chạy nhanh hơn, và khi họ gần đến lối rẽ trở về nhà, anh giảm dần tốc độ và dừng lại. Lucky đang nguyên rủa anh trong từng bước chạy của cậu ta. Bobby và Wes cũng đang phàn nàn trong máy bộ đàm. Anh thấy thậm chí Blue và Joe Cat cũng đang phải đứng thở. P.J. thì thậm chí còn thở không ra hơn, cô cúi gập người, đầu chúi xuống đất, hai tay chống lên đầu gối.

Harvard rất nhanh chạy ngược lại, kéo vai cô thẳng đứng lên. "Cô có biết là sau khi chạy như vậy xong thì không được để đầu cô ở vị trí thấp hơn tim không hả?" anh nói nhanh.

"Tôi xin lỗi." cô hỗn hển.

"Đừng xin lỗi tôi." Anh cay nghiệt " Danh tiếng của tôi chẳng mấy may hề hấn gì nếu một ai đó phung phí sự kỳ vọng của mọi người bằng cách choáng và thỉnh linh ngất xỉu như thế họ bị suy tim đâu, cô hoa hậu nhỏ bé ạ!"

Cô trợn mắt "Tôi không phải loại đàn ông to khỏe ngu ngốc cần chứng minh mấy thứ nam tính rác rưởi của mình bằng cách để cả đội chạy theo một cách khó khăn như anh."

"Tin tôi đi bé con, đó thậm chí không khó khăn bằng phân nửa những gì tôi có thể tạo ra

đầu.” Anh cười nhẹ, với mong muốn cô hiểu được hai tầng nghĩa trong câu nói của anh, sau đó hạ giọng “Chỉ một câu thôi, và tôi sẽ chứng minh cho em thấy, một cách riêng tư.”

Mắt cô nheo lại, miệng mím chặt, và anh biết mình đã quá trớn. “Anh bị cái quái gì hôm nay thế hả?”

Anh toan quay người bỏ đi thì cô chặn anh lại với một bàn tay đặt lên vai anh, không bận tâm làm da anh lúc này đang trơn trượt mồ hôi. “Anh ổn chứ, Daryl?” cô hỏi nhẹ. Anh có thể nhìn ra sự quan tâm ẩn dưới ánh mắt giận dữ và mắt kiên nhẫn của cô. Anh có thể xoay sở với việc cãi vã với cô. Anh thậm chí còn muốn đánh nhau với cô lúc này. Sự ầm áp nhẹ nhàng trong đôi mắt nâu sẫm của cô chỉ khiến anh cảm thấy tội tệ hơn. Anh thấy khó chịu, cảm giác tội lỗi vì mình đã thấy khó chịu. Anh thấy mình như một thằng ngốc vì đã quát tháo với cô. “Tôi xin lỗi, Richard. Tôi không tìm được, chỉ là.... Mà thôi, cô nên đi đi được chứ. Tôi không muốn nói chuyện với ai lúc này.”

Anh đưa mắt tìm và thấy Joe đứng ngay sau anh. “Tôi sẽ cho cả đội nghỉ tự do buổi sáng hôm nay.” Joe nói khẽ với anh “Gặp nhau ở chòi Quonset sau bữa trưa nhé.”

Harvard biết Joe cho cả đội nghỉ là vì anh. Joe nghĩ anh cần vài giờ để tĩnh tâm lại.

Anh đâu có thực sự cần điều này đâu. Anh có thừa kinh nghiệm và sự chuyên nghiệp để giải quyết những vấn đề này trong cuộc đời mình. Nhưng trước khi anh kịp tranh luận, thì Joe đã bỏ đi.

"Anh muốn đi bộ một lát không?" P. J hỏi Harvard.

Anh đã không có cơ hội để trả lời trước khi cô kéo mạnh cánh tay của mình. "Đi thôi," cô nói, hất cằm về phía con đường mà họ vừa chạy theo. Cô lấy một chai nước từ cái túi thể thao của mình và đưa cho anh một chai.

Chết tiệt, trời quá nóng. Mồ hôi chảy thành sông từ cằm anh, qua ngực và xuống hai chân, nhỏ tong tong từ bờ vai xuống hai tay anh. Anh mở nắp chai nước và tu một hơi dài.

“Gì chứ, cô đang định điều trị tâm lý cho tôi đấy à, cô Richard?”

“Không, tôi chỉ định lắng nghe thôi.” Cô nói “Đây là trong trường hợp anh muốn nói chuyện.”

“Tôi không muốn nói chuyện.”

“Được thôi.” Cô đáp một cách hiển nhiên “Vậy thì chỉ đi bộ thôi.”

Họ đi trong im lặng trong suốt một rồi hai dặm đầu. Đến dặm thứ ba thì cô đột ngột rẽ ra con đường dẫn ra phía biển. Anh im lặng bước theo, thấy cô ngồi xuống bãi cát và tháo giày thể thao ra.

Cô nhìn anh “Có muốn bơi một vòng không?”

Anh ngồi xuống cạnh cô và bắt đầu cởi giày chạy.

P.J cởi áo phông. Cô mặc một chiếc áo ba lỗ màu xám bên dưới. Nó che chắn cho cô tốt hơn một bộ đồ bơi hàng đầu có thể, nhưng khi nhìn cô, nhìn làn da mềm mịn hoàn hảo của cô, đã gợi nhắc anh một trăm lần rằng anh không đi dạo với một trong số các chàng trai.

“Nhìn xem” cô bảo “tôi vẫn đủ sức để tự cởi áo được này.” Harvard cố hết sức để nhìn cô. Anh cố giữ tầm nhìn của mình tránh xa khu vực nhô ra đầy mềm mại ẩn dưới chiếc áo màu xám với hai dây đeo bên trên. Ngực cô không quá to, nhưng chắc chắn là rất đẹp.

Hai cánh tay và bụng cô lấp lánh mồ hôi khi cô nghiêng người về phía trước để cởi tất. Không khó khăn gì khi tưởng tượng ra hình ảnh cô trần truồng trên giường, làn da nâu lấp lánh tương phản với tấm ga trải cotton trắng của anh, hoàn toàn thỏa mãn sau nhiều giờ làm tình. Anh cố gắng để xua đuổi hình ảnh này khỏi tâm trí ngay lập tức. Nghĩ về điều này chỉ khiến anh càng gặp rắc rối hơn mà thôi.

“Đi thôi” cô nói và đứng thẳng hai chân. Cô chìa một tay ra phía anh, anh nắm lấy và để cô kéo anh dậy.

Anh muốn nắm bàn tay cô, để đan những ngón tay họ vào nhau. Nhưng cô giật tay ra rất nhanh rồi chạy một cách hùng dũng về hướng những con sóng đang ào tới. Cô lướt trên mình những con sóng, thả nổi cơ thể trên đầu những con sóng còn phía xa.

Harvard nhào xuống cùng cô ở chỗ biển lặng hơn trước khi đợt sóng khác xô tới. Con sóng hiện tại khá lớn, nó kéo theo cả những xoáy nước ngầm. Nhưng P.J đã chứng tỏ khả năng bơi lội của mình trong mấy tuần vừa qua. Anh không nghi ngờ gì là cô hoàn toàn có thể tự lo cho bản thân.

Cô vuốt ngược tóc ra sau và chỉnh lại dây buộc. “Anh biết không, mãi cho đến năm ngoái tôi mới biết bơi đấy.”

Harvard mừng là lực nước đang đẩy anh lên chứ nếu không thì anh đã bị nhấn chìm rồi “Cô đùa hả?”

“Tôi lớn lên ở thủ đô mà.” Cô chỉ ra sự thật hiển nhiên. “Trong khu nội thành, cũng có lần gia đình tôi chuyển đến gần một bể bơi. Nó đóng cửa để sửa chữa trong tám tháng. Và lúc nó mở cửa hoạt động lại thì gia đình tôi cũng chuyển đi.” Cô cười. “Khi tôi còn nhỏ, mỗi khi tắm trong chậu tôi cũng giả vờ là mình đang bơi.”

“Bố mẹ cô không đưa cô ra biển vào mùa hè để nghỉ mát bao giờ ư?”

Cô cười như thể điều anh vừa nói rất nực cười vậy “Không, tôi chưa bao giờ nhìn thấy biển cho đến khi tôi đăng kí học ở trường cấp ba Delaware. Ý tôi là tôi có tham dự mấy buổi học bơi hồi ở trường nhưng không thật sự chuyên tâm lắm. Sau đó tôi nhận được công việc này. Tôi nhận ra rằng sẽ tốt hơn nếu tôi biết bơi khi tôi phải làm việc cùng với lính Hải quân SEAL. Và tôi đã đúng.”

“Tôi học bơi khi tôi lên sáu” Harvard bảo cô “Đó là mùa hè mà tôi...”.

Cô chờ nhưng khi thấy anh không định nói nốt cô bèn hỏi “Mùa hè mà anh làm sao cơ?”

Anh lắc đầu nhưng cô không dễ dàng bỏ qua. “Mùa hè mà anh quyết định sẽ tham gia Hải quân và trở thành lính SEAL à?” cô đoán.

Nước mát lạnh đối lập với làn da nóng như lửa của anh. Harvard để mình nổi theo dòng nước. “Tôi không chắc chắn việc đó mãi cho tới khi tốt nghiệp. Tôi đã định trở thành giáo sư văn học Anh, giống như cha tôi.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

Cô nheo mắt nhìn anh. “Tôi đang thử hình dung anh với cái kính và chiếc áo vest da lộn có hai mảnh vá ở khủy tay. Với cả điều tẩu nữa chứ.” Cô cười. “Nhưng bằng cách nào đó tôi lại không xóa được hình ảnh khẩu M16 thường trực trên vai anh đi được. Và sự kết hợp này tạo nên một hình ảnh khá thú vị đấy.”

“Phải, phải.” Harvard lười biếng giữa làn nước. “Cứ cười tôi như cách mà cô muốn đi. Một anh chàng cục mịch có thể đọc thơ Shakespeare. Và ai mà biết được, tôi có thể sẽ lấy bằng sư phạm một ngày nào đó. Và một khẩu M16 sẽ giữ cho lớp học của cô trong khuôn khổ đấy.” Anh cười.

“Chúng ta đang lạc đề đấy.” Cô nói. “Anh học bơi khi anh sáu tuổi. Đó là mùa hè mà anh gì nhỉ? Trở thành triệu phú vì chơi chứng khoán lần đầu tiên ư? Không phải.” Cô tự hỏi và cũng tự trả lời. “Nếu mà anh có một triệu tiền lãi từ khi anh sáu tuổi thì anh còn ở đây làm gì nữa nhỉ? Anh lại chẳng tự lái du thuyền chỉ huy lực lượng hải quân của riêng anh rồi ấy chứ. Xem nào, vậy có lẽ là mùa hè mà lần đầu tiên anh nuôi một chú cún con.”

“Không phải.”

“Ừm, vậy là mùa hè đầu tiên anh hẹn hò hả?”

Harvard bật cười. “Lúc đấy tôi mới chỉ lên sáu thôi mà.”

“Nhưng anh có vẻ là người trưởng thành sớm.” cô mím cười với anh.

Harvard nhận ra họ đã bơi một đoạn khá xa. Và mặc dù vẫn còn một từ trường hấp dẫn giới tính xung quanh họ, và mặc dù anh vẫn không muốn cô ở trong đội CFS và chết tiệt, cô biết rõ điều đó, họ vẫn cố gắng làm việc ổn thỏa với nhau và bằng cách nào đó trở thành bạn.

Anh thích cô gái này. Anh thích trò chuyện cùng cô. Anh thậm chí còn thích lên giường với cô hơn nữa nhưng anh biết phụ nữ đủ rõ để nhận ra khi người phụ nữ này từ chối anh, cô đơn thuần không chỉ là giỡn chơi. Và đối với Richard, *Không* không có nghĩa là phải cố gắng hơn chút nữa. Không có nghĩa là không. Và cho tới khi *không* biến thành *có* rõ ràng thì anh phải trò chuyện đủ sâu sắc hơn nữa.

Nhưng Harvard là người thích nói chuyện, thích tranh luận. Anh cũng thích triết lý và giỏi ăn nói nữa. Và ai mà biết được, nếu anh trò chuyện với P.J đủ lâu và kết thúc bằng việc nói về một chủ đề nào đó mà có thể phá tan sự phòng ngự của cô. Biết đâu anh có thể bắt đầu một quá trình biến đổi thần kỳ biến không thành có.

“Đó là mùa hè đầu tiên anh...”

“Đó là mùa hè lần đầu tiên gia đình tôi chuyển tới sống ở Hingham,” Harvard chen ngang “Mẹ tôi quyết định rằng, để sống sót ở một ngôi nhà gần biển thì chúng tôi phải học bơi.”

P.J yên lặng. “Đó có phải là ngôi nhà mà hôm nay bố mẹ anh giong đi không?” cuối cùng cô cũng lên tiếng. Anh đóng băng ngay giây phút đó “Cô nghe chuyện này từ đâu thế?”

Cô liếc nhìn anh “Joe Cat bảo tôi.”

P.J đã nói chuyện với Joe Cat về anh. Harvard không biết mình nên cảm thấy hạnh phúc hay khó chịu. Anh vui khi biết cô quan tâm đến anh. Nhưng anh khó chịu khi phát hiện ra rằng Joe đang cố gắng trở thành ông mối.

“Gì chứ, đội trưởng tình cờ đi ngang qua cô và bảo- Đoán xem này, tôi có tin sốt dẻo đây, bố mẹ Harvard sẽ chuyển nhà hôm nay sao?”

“Không” giọng cô đều đều “Anh ấy kể chuyện chỉ vì tôi hỏi anh ý biết có chuyện quái quỷ gì khiến anh khó chịu như thế có kiến bò trong quần hôm nay hay không.”

Cô lao mình về phía trước để bắt kịp một con sóng trước khi nó vỡ tan và đẩy cơ thể lướt vào bờ một cách chuyên nghiệp như thể cô đã thực hiện nó cả đời mình vậy.

Cô đã hỏi Joe về anh sao. Harvard theo sau cô, thoát khỏi làn nước và hài lòng một cách ngu ngốc. “Không có chuyện gì to tát đâu. Họ chuyển đi hôm nay. Ý tôi là, tôi chỉ khó chịu một chút thôi.”

P.J ngồi trên cát, dựa lưng vào khuỷu tay và duỗi chân ra trước mặt. “Cha mẹ anh chỉ sống trong cùng một ngôi nhà bao lâu nhỉ? Ba mươi năm à?”

“Cũng tầm đó.” Anh ngồi xuống cạnh cô. Anh ngắm nhìn từng đợt sóng đang ve vuốt đôi chân cô. Khỉ thật, đôi chân cô rất đẹp. Không thể nào không ngắm nhìn, nhưng anh tự trấn an bản thân, anh chỉ nhìn thôi chứ có chạm vào đâu. Cho dù anh muốn chạm vào cô chết đi được.

“Anh không chỉ khó chịu một chút. Và nó là một chuyện to tát.” Cô bảo anh. “Và anh có quyền coi việc này là to tát, anh biết mà.” Anh bắt gặp ánh mắt cô, và cô gật đầu “Anh được phép mà.” Cô nhắc lại lần nữa.

Cô nhìn rất nghiêm túc như thể cô đang chuẩn bị đi vào trận chiến sinh tử với thực tế là anh có quyền cảm thấy bối rối và buồn bã vì sự chuyển nhà của cha mẹ. Miệng anh cong lên thành nụ cười và cô cũng cười đáp lại. Mỗi liên hệ giữa họ đã được thắt chặt thêm một bước. Và khi nào họ lên giường với nhau thì còn tuyệt vời hơn nữa. Có khi còn hơn cả tuyệt vời ý chứ.

Nhưng chắc chắn nó không xảy ra hôm nay. Nếu anh đủ thông minh anh sẽ biết kiềm chế những suy nghĩ bất thường này và giữ cho bản thân không bốc hỏa.

“Chuyện này thật ngớ ngẩn.” anh thú nhận. “Nhưng tôi đã bắt đầu có những giấc mơ là đột nhiên tôi mười tuổi một lần nữa, và khi tôi đi bộ từ trường về nhà và thấy cửa trước bị khóa. Khi tôi bấm chuông thì một phụ nữ xa lạ ra mở cửa. Bà ấy bảo gia đình tôi đã chuyển đi nhưng bà không biết họ đi đâu. Bà ấy không để tôi vào nhà. Và tôi cảm thấy mình lạc lối, tất cả những thứ tôi quan tâm đều đột nhiên biến mất. Thật ngu ngốc!” Anh nói một lần nữa. “Tôi không thực sự sống ở ngôi nhà đó trong nhiều năm nay rồi. Tôi biết bố mẹ tôi chuyển đi đâu. Tôi có địa chỉ và cả số điện thoại mới của họ nữa. Tôi không biết tại sao tất cả những chuyện này lại khiến tôi thành ra thế này.”

Anh nằm xuống bãi cát và nhìn bầu trời mịt mờ phía trên đầu.

“Đây là một cơ hội tốt cho cha tôi.” Anh tiếp tục. “Tôi chỉ ước có một chút thời gian để ở đó giúp họ chuyển nhà.”

“Thế chính xác là họ chuyển đi đâu?” P. J. hỏi.

“Phoenix, bang Arizona.”

“Không thể ngắm biển ở đó nhỉ.”

Anh quay sang đối mặt với cô, chống đầu trên một bàn tay. “Đó không phải vấn đề. Tôi là

người duy nhất trong nhà thích ngắm biển. Nhưng tôi đâu có sống với họ nữa."

"Thế anh sẽ sống ở đâu?" cô hỏi.

Harvard không thể trả lời mà không suy nghĩ. "Tôi có một căn hộ nhỏ được trang bị ở Virginia."

"Đó chỉ là tạm thời thôi mà. Thế anh để đồ đạc ở đâu?"

"Đồ đạc gì?"

"Giường này. Bàn ăn này. Bộ sưu tập tem này. Tôi không biết nữa, đại loại là đồ đạc cá nhân ý."

Anh nằm xuống, lắc đầu. "Tôi không có giường, cũng không có bàn ăn. Và tôi sử dụng con tem cuối cùng tôi đã mua để gửi một bức thư cho em gái tôi ở Đại học Boston rồi"

"Thế còn sách của anh?" P. J. đánh liều hỏi bừa. "Anh giữ sách của anh ở đâu?"

"Trong một ngăn tự bảo quản ở khu kiểm soát khí hậu ở Coronado, California." Anh cười và nhắm mắt lại. "Chết tiệt, tôi thật thảm hại, có phải không? Có lẽ tôi sẽ sơn lên cửa nhà mình chữ *Ngôi nhà yêu dấu*".

"Anh có chắc là mình sẽ thực sự chuyển ra khỏi nhà của cha mẹ không?" cô hỏi.

"Có lẽ không," anh thừa nhận, đôi mắt vẫn nhắm. " Nhưng dù sao thì, tôi đoán là tôi sẽ phải rời khỏi nhà hôm nay, phải không? "

P.J co hai chân sát ngực khi cô ngồi trên bãi cát bên cạnh Chuẩn úy của đội Alpha .

"Có lẽ đó là lý do tại sao tôi cảm thấy tệ thế", anh trầm ngâm. "Đó là biểu tượng đánh dấu sự kết thúc thời thơ ấu của tôi." Anh liếc nhìn cô, sự thích thú ánh lên trong mắt "Mà dù sao thì tôi cho rằng sớm hay muộn chuyện này cũng phải xảy ra thôi, nếu xét đến thực tế là bốn năm nữa tôi sẽ bước sang tuổi bốn mươi rồi."

Harvard Becker là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai. Cơ thể của anh hoàn hảo như thể có một số nghệ nhân đã dùng đục và điều khắc nên vậy. Nhưng đôi mắt của anh mới là thứ khiến P.J nhớ tới khi màn đêm buông xuống. Bởi vì, có quá nhiều thứ được ẩn dấu trong đôi mắt nâu sâu không thấy đáy đó.

Đó là một đề nghị táo bạo về phần cô khi đề xuất họ đi bộ cùng nhau. Với bất cứ ai khác, cô sẽ không phải cân nhắc nhiều như thế. Nhưng với những người khác, ranh giới của tình bạn không quá khó để xác định như trường hợp này.

Mỗi thứ liên quan tới người đàn ông này đều khiến P. J. bị cám dỗ phá bỏ những luật lệ riêng của mình. Đó là một cảm xúc hoàn toàn mới đối với cô. Một cảm xúc nguy hiểm. Cô ôm đầu gối chặt hơn một chút.

"Thật ra ngôi nhà ở Hingham cũng không phải thiên đường gì đâu." Anh nói với cô. "Mái nhà bếp bị dột. Cho dù chúng tôi cố gắng sửa bao nhiêu lần đi nữa thì mỗi lần có bão chúng tôi vẫn phải lòi cái xô cũ ra để hứng nước chỗ rò rỉ. Các ống máng thì rỉ sét, cửa sổ thì gió lùa. Giải pháp của mẹ tôi cho tất cả các vấn đề là sửa soạn một bữa ăn thật thịnh soạn. Ông già tôi thì chìm đắm trong thơ Shakespeare hầu hết thời gian, ông thậm chí còn chả biết bây giờ đang là thế kỷ nào nữa."

Anh cố gắng nói đùa, cố gắng để bản thân thoát ra khỏi nỗi đau mà anh đang phải chịu đựng, cố gắng giả vờ coi chuyện này không có gì quan trọng. “Tôi không thể chờ để được chuyển ra ngoài, cô biết đấy, đi học xa ý.” Anh đã cố gắng làm cho chuyện này ít tổn thương hơn bằng cách coi thường các kỉ niệm của mình.

Nhưng cô không đời nào chịu ngồi đó và lắng nghe trong yên lặng những gì anh nói. “Anh có biết là anh có những ký ức đẹp đến thế nào không?” cô hỏi.

“Một lần khi cô từ trường về thì bố mẹ cô bỏ đi à?” Anh hỏi.

“Chuyện xảy ra với tôi không chính xác là thế.” Cô bảo anh. “Một lần khi từ trường về, tôi thấy đồ đạc trong nhà bị vứt chồng trơ ngoài vỉa hè. Chúng tôi bị đuổi khỏi nhà và mẹ tôi đã đi đâu mất. Bà ấy biến mất. Bà ấy xử sự với tin xấu bằng cách sa đà vào một vụ nhậu nhẹt khác thay vì cố gắng lên đi tìm chỗ ở mới.”

Anh ngồi thẳng người dậy “Chúa ơi!...”

“Lúc đó tôi mười hai tuổi.” P.J tiếp tục “Bà tôi mất trước đó ba tháng, chỉ còn tôi và Cheri-mẹ tôi sống với nhau. Tôi không biết Cheri đã làm gì với tiền thuê nhà, nhưng tôi có thể đoán ra được. Tôi nhớ ngày đó như thể mới chỉ là ngày hôm qua. Tôi phải cầu xin hàng xóm của chúng tôi giữ hộ một số đồ nội thất cho chúng tôi-những thứ mà chưa bị hỏng hoặc bị đánh cắp. Tôi phải chọn lựa những bộ quần áo chúng tôi có thể dùng và những thứ chúng tôi sẽ phải bỏ lại phía sau. Tôi không thể mang theo bất kỳ cuốn sách hay món đồ chơi, thú nhồi bông nào vì chẳng ai có chỗ chứa cái hộp rác cũ đó cho tôi cả. Vì thế tôi đem đặt nó trong một con hẻm, hy vọng nó vẫn ở đó khi chúng tôi tìm được nơi khác để sống.” Cô bắt cho anh một cái nhìn. “Trời đã mưa đêm đó, và tôi thậm chí không bao giờ bận tâm đến việc quay trở lại. Tôi biết những thứ trong hộp đều đã cũ nát. Tôi đoán dù sao tôi cũng sẽ chẳng có nhiều cơ hội chơi đồ chơi nữa.”

Cô hít một hơi thật sâu. “Chiều hôm đó, tôi đã nhét tất cả quần áo tôi có thể mang đi vào túi và đi tìm mẹ tôi. Tôi cần tìm bà ấy để tìm một chiếc giường ngủ tạm qua đêm đó. Tôi nghĩ nếu tôi tự đi một mình thì tôi sẽ được người ta cho ở nhờ trong những khu nhà từ thiện của nhà nước ý. Và chắc là nó cũng tệ hại như khi ở cùng với Cheri- có khi còn tệ hơn.”

Harvard đã chửi thề nhỏ. “Tôi không kể mọi chuyện cho anh để làm cho anh cảm thấy tồi tệ hơn đâu.” Cô ghim chặt ánh mắt của anh, hy vọng anh sẽ hiểu. “Tôi chỉ cố gắng để cho anh thấy anh đã may mắn đến thế nào. Và bây giờ anh cũng thực sự may mắn, Daryl ạ. Quá khứ của anh là điều tuyệt vời. Anh nên vui mừng vì nó và để nó làm cho anh mạnh mẽ hơn.”

“Mẹ cô...”

“Mẹ tôi là người nghiện ngập theo như tôi nhớ.” P.J thẳng thừng. “Và đừng hỏi về cha tôi. Tôi nghĩ là mẹ tôi cũng chả biết ông ấy là ai đâu. Bà sinh tôi năm mười bốn tuổi. Bà ngoại tôi thì sinh mẹ tôi năm mười sáu tuổi. Tôi tính toán và nghĩ rằng nếu tôi đi theo truyền thống thiêng liêng của gia đình, thì tôi sẽ nuôi con từ năm tôi mười hai tuổi. Đó là tuổi thơ mà tôi sống. Tôi trốn thoát được khỏi vòng xoáy đó nhưng cũng chỉ thế thôi.” P.J hếch cằm lên. “Nhưng có một thứ mà tôi học được từ Cheri đó là thực tế là một mảnh đất khô cằn. Tôi là tôi của ngày hôm nay bởi vì tôi nhìn xung quanh và không muốn trở nên giống như vậy. Thế nên, xét theo một khía cạnh nào đó, tôi không ghét bỏ quá khứ của mình. Tôi cũng ăn mừng nó, nhưng có lẽ bữa tiệc trong đầu tôi không vui vẻ như những gì anh trải qua.”

“Chết tiệt!” Harvard chửi thề. “So với cô thì tôi đúng là được sinh ra ở thiên đường đấy.” Anh bảo “Giờ thì tôi giống như là đứa trẻ hay hờn dỗi vậy.”

P.J lặng nhìn đại dương kéo dài mãi tận phía chân trời. Cô thấy vui khi biết rằng nó sẽ kéo dài mãi, dài mãi như vậy, vượt qua cả điểm tiếp nối phía xa kia, nơi cô không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Tôi bắt đầu coi anh như một người bạn." Cô nói với Harvard. Cô quay sang nhìn anh, nhìn thẳng vào mắt anh. "Nhưng tôi phải cảnh báo trước. Tôi chỉ có tình bạn không mặc cảm tội lỗi. Tôi không muốn anh lấy những thứ tôi vừa kể cho anh và sử dụng chúng để phế bỏ những điều tồi tệ của riêng anh. Ý tôi là, mỗi người đều có vấn đề riêng của bản thân, đúng không? Bạn bè thì không nên đặt vấn đề của mình cạnh vấn đề của người khác, so sánh và bảo này, vấn đề của anh không lớn như vấn đề của tôi, hay, này, vấn đề của tôi to và khác thường hơn nên vấn đề của anh không cần bàn tới." Cô mỉm cười. "Bây giờ, tôi sẽ nói với anh, Chuẩn úy. Tôi mang theo quá khứ của mình trong một cái tủ lạnh cũ, gói nó cẩn thận, nhưng không khóa chúng, và tôi thấy ổn với việc đó. Còn quá khứ của anh, ngược lại, được cất trong một cái tủ lạnh Masonite trang nhã, và việc bố mẹ anh chuyển đi đã làm hỏng cái khóa, mọi thứ trào ra ngoài. Bây giờ tất cả những gì anh cần làm là dọn dẹp lại mọi thứ, sửa chữa và niêm phong nó chặt chẽ hơn một lần nữa."

Harvard gật đầu và cười vui vẻ với cô. "Đó là một cách nói văn vẻ đầy thi vị để bảo rằng tôi không nên bận tâm tới giai đoạn u ám này đúng không? Cô thắng rồi, tôi giờ tay xin hàng."

"Tốt rồi. Nhưng tôi cũng đang nói với anh đừng giằng ép bản thân bởi vì anh thấy buồn khi bố mẹ anh chuyển nhà." Cô nói. "Đó là cảm giác hoàn hảo cho thấy anh sẽ nhớ ngôi nhà anh đã lớn lên- nơi anh trở về sau những ngày bôn ba trong suốt ba mươi năm qua. Chẳng có gì sai khi thấy buồn về chuyện đó cả. Nhưng tôi cũng muốn nói rằng dù anh buồn nhưng anh cũng nên cảm thấy vui. Chỉ cần nghĩ rằng anh có một nơi gọi là nhà và có những người anh yêu thương đã cùng biến nó thành ngôi nhà hạnh phúc vui vẻ trong suốt bao nhiêu năm. Anh đã có những kỷ ức, những kỷ niệm đẹp, anh sẽ luôn luôn có thể nhìn lại và cảm thấy thoải mái. Anh biết nhà có nghĩa là gì, trong khi hầu hết phần còn lại của dân số trên thế giới chỉ nay đây mai đó, chìm nổi ngược xuôi, thậm chí không biết họ đang mất những gì và nhớ tới những thứ giống nhau."

Anh im lặng, vì vậy cô vẫn tiếp tục. Cô không thể nhớ lần cuối cùng cô nói nhiều như thế là khi nào. Nhưng người đàn ông này, người bạn mới với đôi mắt màu whisky này khiến cô cảm thấy mình đang cổ phá vỡ mọi quy tắc – và anh xứng đáng để cô nỗ lực.

"Anh có thể có một ngôi nhà và gia đình một ngày nào đó, với lũ trẻ trong một mảnh vườn rộng chín yard, giống như cha mẹ của anh đã có," cô nói với anh. "Hoặc anh có thể sống bằng những kỷ niệm anh mang theo trong trái tim mình. Bằng cách đó, anh có thể quay trở về ngôi nhà anh đã từng có, bất cứ nơi nào, bất cứ khi nào anh muốn."

Đấy, cô nói tất cả những điều cô muốn nói với anh. Nhưng anh vẫn giữ yên lặng, điều này khiến cô băn khoăn không biết mình có đi quá giới hạn hay không. Cô là nữ hoàng của những gia đình bất ổn. Cô thì biết gì về những gia đình bình thường chứ? Cô có quyền gì để lên lớp anh về cách nhìn thế giới của cô với cái giọng kẻ cả như thế chứ?

Anh hắng giọng. "Thế bây giờ cô sống ở đâu hả, P.J.?" Cô thích khi Harvard gọi cô là P.J thay vì Richards. Nó không phải là điều gì quan trọng, nhưng nó có ý nghĩa với cô.

Cô thích cái ớn lạnh chạy dọc xương sống của mình mỗi khi cô nhìn thấy luồng nhiệt âm ỉ trong đôi mắt anh. Cô đặc biệt thích thú khi biết anh tôn trọng cô đủ để giữ những cảm xúc đó lại. Anh muốn cô. Sự thu hút của anh thật mạnh mẽ, nhưng anh đủ tôn trọng cô để không tấn công cô dồn dập với những lời bóng gió úp mở sỗ sàng. Phải, cô thích điều đó rất nhiều.

"Tôi có một căn hộ ở thủ đô, nhưng tôi hầu như không bao giờ ở đó."

Cô cầm một nắm cát và để cho nó chảy lọt qua các kẽ ngón tay. "Thấy chưa, tôi là một trong những người trôi nổi. Tôi vẫn chưa mở hầu hết các hộp đồ tôi đã đóng gói từ hồi đại học. Tôi thậm chí còn không mua đồ nội thất cho nơi đó, mặc dù tôi có một chiếc giường và một bàn ăn." Cô bắn cho anh một nụ cười rầu rĩ.

"Tôi không cần một liệu pháp tâm lý toàn diện để biết bản năng làm tổ của tôi đã hỏng đâu. Tôi vẫn sống tốt. Từ khi còn nhỏ tôi đã tâm niệm phải tồn tại bất kỳ giá nào. Tôi đã sớm học được cách không gắn bó với một nơi nào cố định cả. Bởi vì sớm hay muộn chủ nhà cũng sẽ đá chúng tôi ra và chúng tôi phải chuyển đến sống ở một nơi khác."

"Nếu cô có thể sống bất cứ nơi nào trên thế giới", anh hỏi, "cô sẽ sống ở đâu?"

"Không quan trọng, miễn là không phải ở trung tâm thành phố", P.J trả lời không chút do dự. "Một ngôi nhà nhỏ dễ thương với một khoảng sân - không cần phải lớn. Nó chỉ có một chút đất, đủ cho một khu vườn hoa. Tôi chưa bao giờ sống ở bất cứ nơi nào đủ lâu để cho một khu vườn phát triển," cô nói thêm buồn bã.

Harvard bị ấn tượng bởi hình ảnh cô đã tạo ra khi ngồi ở đó. Cô vừa mới chạy tám dặm với tốc độ mà cả mấy cậu bạn của anh cũng phải nguyên rửa, sau đó đi bộ thêm ba dặm nữa. Người cô dính đầy cát, muối biển và mồ hôi, mái tóc của cô còn lâu mới được coi là hoàn hảo, lớp trang điểm đã trôi từ lâu. Nhưng cô vẫn dẻo dai và nỗ lực để không chỉ tham gia và còn luôn dẫn đầu trong thế giới của đàn ông. Và trên tất cả điều đó, cô vẫn cho thấy sự ngọt ngào, tình cảm của mình.

Cô quay sang nhìn thẳng vào mắt của anh, và như thể bằng cách nào đó cô có thể đọc được ý nghĩ của anh, cô cười nói. "Chúa ơi, tôi trông giống như là quý dạ xoa phải không?" Đôi mắt cô nheo lại. "Nếu anh nói cho bất kì ai về những gì tôi vừa nói, anh chết chắc."

"Nói gì cơ? Rằng cô thích hoa ư? Bởi vì đó sẽ là tin động trời mà cô cần giấu thế giới à?"

Có điều gì đó set qua trong mắt cô, "anh có thể thích hoa." Cô nói với anh. "Anh có thể đọc Jane Austen giữa nhà ăn đông đúc. Anh có thể uống trà đá thay vì vài cút rượu hay vài vai bia. Anh có thể làm bất kì điều gì anh muốn. Nhưng nếu tôi bị bắt gặp cư xử như phụ nữ, nếu tôi mặc đồ lót ren, mềm mại, thay vì các loại sản xuất từ năm mươi phần trăm bông và năm mươi phần trăm giấy cát, tôi sẽ bị cười nhạo. Mọi người bắt đầu tự hỏi liệu tôi có đủ khả năng để làm công việc của mình hay không."

Harvard cố gắng để làm cô cười. "Cá nhân tôi tránh xa tất cả những đồ lót ren."

"Ừ, nhưng anh có thể mặc quần đùi lụa, và bạn của anh sẽ vẫn nghĩ, '*Gừ, Chuẩn úy của họ trông thật bánh.*' Tôi mà mặc đồ lụa hay những thứ tương tự thế thì đàn ông sẽ bắt đầu suy nghĩ bằng nửa thân dưới của họ thôi."

"Đó là bản chất con người", anh lập luận. "Đó là vì cô là một phụ nữ xinh đẹp và..."

"Anh biết không, nó luôn luôn là vấn đề về tình dục." P.J nói một cách cáu kỉnh. "Luôn luôn. Anh không thể đặt một người đàn ông và một phụ nữ trong một phòng với nhau mà không có một cái gì đó xảy ra cả. Và tôi không nói rằng nó hoàn toàn là lỗi của người đàn ông, mặc dù họ đúng là rác rưởi. Anh có biết rằng tôi đã phải bắt đầu chống lại lũ bạn trai của mẹ tôi khi tôi mới chỉ mười tuổi. Mười! Họ ghé qua, vui vẻ với bà ta và rồi khi bà say không còn biết trời đất gì thì họ bắt đầu đánh hơi xung quanh cánh cửa phòng ngủ của tôi. Khi bà tôi còn sống, bà tôi chửi vào mặt chúng và tổng cổ chúng ra khỏi nhà. Nhưng sau khi bà qua đời, lúc đó tôi mười hai tuổi, tôi phải tự xoay sở một mình. Tôi phải lớn lên rất nhanh."

Khi Harvard lên mười hai, anh đã có một công việc giao báo. Điều khó khăn nhất anh phải trải qua là làm quen với việc dậy sớm vào mỗi buổi sáng để đi đưa báo. Và đối mặt với con Doberman (**Giống chó săn Đức hung dữ**) ở góc giao giữa phố Parker và Reingold. Đó là con chó già và nó là vấn đề của anh trong khoảng một hoặc hai tuần. Nhưng sau đó, Harvard đã quen với việc dậy sớm, và anh cũng đã kết bạn với Doberman.

Bằng cách nào đó, anh nghĩ P.J sẽ có những giải pháp đơn giản để thoát ra khỏi rắc rối của cô.

Cô nhìn đắm đắm ra biển. Gió thổi bay vài sợi tóc xoăn của cô, vương ngang qua mặt. Nhưng dường như cô đang mải nghĩ nên không nhận ra. Hoặc có khi nhận ra nhưng cô không bận tâm gạt những sợi tóc lòa xòa đó khỏi mặt.

Anh cố hình dung hình ảnh của cô khi mười hai tuổi. Chắc chắn là cô chỉ bé tí teo. Khỉ thật, bây giờ cô cũng vẫn bé tẹo. Một người đàn ông sẽ chẳng mất chút sức lực nào để khống chế cô và...

Suy nghĩ đó khiến anh phát bệnh. Nhưng anh cần phải biết và anh cần phải hỏi.

"Cô đã từng.... họ đã bao giờ..."

Cô quay lại nhìn anh, và anh không tìm thấy câu trả lời nào từ trong đôi mắt nâu sẫm đó cả.

"Có một gã." Cô nói khẽ, lại quay ra phía biển. "Gã không lùi lại khi tôi đe dọa sẽ gọi chú tôi. Dĩ nhiên tôi chả có ông chú nào. Và chắc là gã biết thế. Hoặc là gã quá đầu gấu nên chẳng thêm bận tâm. Tôi biết phải trèo qua cửa sổ để thoát khỏi gã ta, và trong lúc hoảng loạn, tôi trèo nhầm cửa sổ. Tôi trèo đúng cái cửa sổ không có lối thoát khẩn cấp bên dưới. Và khi tôi đứng ngoài đó, tôi không thể quay trở vào được. Tôi đứng ở mép tường, trên mười sáu tầng lầu, nỗi sợ hãi tràn ra khỏi tâm trí tôi. Khi nhìn những chiếc ô tô nhỏ tí xíu như đồ chơi bên dưới đường, tôi đã nghĩ nếu mình trượt chân, mình sẽ chết ngay. Nhưng nếu tôi quay trở lại vào bên trong, tôi thà chết còn hơn." Cô quay lại nhìn Harvard. "Thật sự lúc đó tôi đã nghĩ, tôi sẽ nhảy xuống, tôi thà chết còn hơn để gã đó chạm tay vào mình."

Harvard tin cô sẽ làm vậy. Thằng con hoang đó, dù là ai đi nữa, có thể không làm tổn thương P.J về mặt thể chất, nhưng gã đã làm một việc đáng nguyên rủa là làm tổn thương cô về mặt tình cảm và tâm lý.

Anh cố hắng giọng của mình trước khi có thể nói chuyện. "Tôi không cho rằng cô nhớ tên của thằng chó đẻ đó?" anh hỏi.

"Ron gì đó. Tôi không nghĩ rằng tôi đã từng biết họ tên của gã."

Anh gạt đầu. "Chán thật!"

"Tại sao?"

Harvard nhún vai. "Không có gì quan trọng. Tôi chỉ nghĩ nó có thể làm cho tôi cảm thấy tốt hơn một chút nếu tôi biết gã là ai và sẵn lòng gã rồi đá hẳn xuống địa ngục thôi."

P.J bật cười-tiếng cười có phần thích thú và ngạc nhiên. "Nhưng gã đó đâu có làm tôi bị thương đâu, Daryl. Tôi tự chăm sóc cho mình và tôi ổn cả."

"Cô ổn sao?". Harvard vươn tay chạm vào cô. Dù anh biết anh không nên làm thế. Anh biết

rằng chỉ chạm nhẹ vào cằm cô đủ để quay mặt cô lại nhìn anh cũng là quá nhiều. Anh biết làn da cô sẽ mềm mại đầy tội lỗi dưới mỗi đầu ngón tay anh. Và khi anh đã chạm vào cô, anh sẽ không chỉ muốn thế. Nhưng anh muốn nhìn vào mắt cô, nên anh đã làm thế. “Nói với tôi đi, có phải đến giờ cô vẫn sợ độ cao không?”

Cô không cần phải trả lời vì anh đã nhìn thấy sự thật chấn động trong mắt cô trước khi cô kịp quay mặt đi.

Cô đứng dậy, đi ra phía biển, dừng lại bên mép nước, để mặc những con sóng xô vào đôi chân trần của mình.

Harvard đi theo, chờ cô quay lại nhìn mình lần nữa.

Đầu P.J quay cuồng. Chỉ sợ độ cao thôi ư? Kinh hãi mới đúng chứ. Cô không thể tin rằng anh lại khám phá ra chuyện này. Cô không thể tin rằng mình đã nói với anh quá nhiều để bây giờ cô không tự bào chữa được nữa. Trấn an lại bản thân, cô quay sang anh “Tôi có thể xoay sở được với độ cao, Chuẩn úy. Đó không phải là vấn đề đâu.”

Cô có thể nói từ cái nhìn trên mặt anh rằng anh không tin điều này. “Nó không phải là vấn đề.” Cô lặp lại lần nữa.

Chết tiệt, cô đã nói quá nhiều chuyện với anh.

Nói đùa về ngôi nhà mơ ước của cô là một chuyện, nhưng nói với anh vấn đề sợ độ cao của cô lại là chuyện khác. Hiển nhiên là không hay một chút nào khi nói về điểm yếu của mình với người đàn ông này. Cô phải hoàn toàn không có một điểm yếu nào nếu muốn tồn tại trong thế giới đàn ông của anh mới phải. Cô không thể nào lại sợ độ cao được, không thể nào. Cô sẽ xử lý chuyện này- đây là nếu như anh không biến nó thành vấn đề lớn.

P.J rửa lại tay trong nước biển. “Chúng ta nên về thôi nếu còn muốn ăn trưa.”

Nhưng Harvard lại chặn ngang trên lối ra lấy giày thể thao và áo phông của cô. “Cám ơn vì đã dành thời gian nói chuyện với tôi.”

Cô gật đầu, vẫn lẩn tránh ánh mắt anh “Vâng, tôi rất vui vì giờ chúng ta là bạn.”

"Thật tuyệt khi được nói chuyện với ai đó một cách thoải mái và biết rằng bạn sẽ không phải lo lắng về việc những người khác sẽ tìm ra tất cả những bí mật đen tối của bạn." Harvard bảo cô.

P. J. ngược nhìn anh sau đó, nhưng anh đã quay người bỏ đi.

Chương VIII

"Này các cậu , sao hôm nay ở đây yên tĩnh thế? " Harvard cất giọng khi anh bước vào chòi Quonset mục nát, giờ là văn phòng của đội Alpha.

Cả phòng chỉ có mình Lucky, cậu ta ngược lên từ cái máy tính. "Này, H, " cậu ta nói với một nụ cười vui vẻ ." Anh đã đi đâu thế?"

"Tôi có một cuộc họp với các chỉ huy căn cứ mà hoàn toàn không thể bỏ lỡ được." Harvard trợn tròn mắt. "Tôi phải đi cùng đội trưởng. Việc này là cần thiết, vì cả hai đều phải nghe những lời phàn nàn về việc đội tạm thời đóng quân ở đây. Căn cứ này là nơi trú quân thường xuyên của Hải quân, và lính SEALs thì không theo luật nào cả. Chúng ta không chào hỏi họ đủ kính cẩn. Chúng ta lái xe quá nhanh. Chúng ta tạo ra quá nhiều tiếng ồn ở trường bắn. Chúng ta thậm chí còn không thêm cát tóc." Rồi anh trượt tay trên cái đầu cao sạch bóng của mình. "Hoặc là chúng ta cắt tóc quá ngắn. Và những chuyện này làm một số người không hài lòng. Tuần nào cũng như thế, chúng tôi đều phải ngồi đó, tôi ghi chú và Đội trưởng thì gật đầu một cách nghiêm trọng và giải thích là tiếng ồn trên trường bắn xuất hiện khi chúng ta tập xả súng bắn mục tiêu. Đội trưởng xin lỗi cho sự bất tiện này và giải thích một trong những lí do đội Alpha đạt được nhiều thành công như vậy là vì mỗi một người trong số chúng ta phải tập bắn mỗi ngày, và chuyện này không thay đổi được. Và sau đó nhân viên cung cấp văn phòng phẩm bước vào và thông báo rằng nếu lần sau chúng ta muốn có một hộp bút chì thì chúng ta sẽ phải sang văn phòng Max để lấy. Vì chúng ta đã sử dụng hết nguồn phân bổ của chúng ta rồi." Anh lắc đầu ngao ngán. "Chúng tôi bị lên lớp gần mười phút đồng hồ."

"Mười phút? Vì mấy cái bút chì sao?"

Harvard cười toe toét."Đúng vậy." Anh quay về phía văn phòng của mình. " Joe đi ngay sau tôi mà nhỉ. Cậu ta nên quay lại sớm, trừ phi cậu ta bị dồn vào đám phải đi ăn trưa với chỉ huy rồi."

Lucky bày ra bộ mặt *Tội nghiệp Cat*.

"Đây là những gì cậu có để mong đợi đấy, O'Donlon , " Harvard nói với nụ cười khác. "Đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi cậu muốn được tăng một trên sáu bậc lương và trở thành chỉ huy. Và tất nhiên, sau đó cậu cũng sẽ được phân phối bút chì nữa." Anh cười "Nó không chỉ là một công việc - đó là một cuộc phiêu lưu đấy."

"Hừ, cảm ơn, H. Tôi đang rét run với cái viễn cảnh đó đây."

Harvard đẩy cửa văn phòng của mình. "Giúp tớ một việc nhé. Hãy quay số máy nhắn tin của đội trưởng. Gửi cho cậu ấy một mã số khẩn cấp. Hãy giúp cậu ta ra khỏi đó."

Lucky nhắc điện thoại lên và nhanh chóng bấm một dãy số. Sau đó cậu ta thả điện thoại lại giá với một tiếng cách khô khốc.

"Thế chiều nay mọi người đi đâu cả rồi?" Harvard hỏi vọng ra khi anh cởi áo khoác và treo nó trên chiếc ghế gần bàn của mình. "Tôi ghé qua lớp học trên đường đến đây, nhưng chả có ai ở đó cả. Mọi người không phải vẫn đang ăn trưa phải không?"

"Ờ, họ đang ở sân bay. Tôi cũng sẽ ra nhập đội ở đó sau khoảng mười phút nữa." Lucky cao giọng hét qua cánh cửa mở.

Harvard ngừng lục lọi các tài liệu trên bàn làm việc. "Họ đang ở đâu cơ?"

"Ở khu sân bay. Hôm nay học nhảy dù mà." Lucky bảo anh.

"Hôm nay? " Harvard di chuyển ra cửa để nhìn chăm chăm vào chàng lính SEAL trẻ hơn. "Không thể nào. Tôi tưởng đó là lịch của tuần sau cơ mà?"

"Ừ, mọi thứ đã thay đổi loạn lên, nhớ không? Chúng ta phải chuyển buổi nhảy dù lên sớm hơn một tuần."

Harvard lắc đầu. "Không thể như vậy được, sao tôi không nhớ gì về điều đó nhỉ."

Lucky bảo "Chắc là hôm anh đi Boston rồi. Phải, tôi nhớ anh không ở đây nên Wes phải lo vụ này mà. Cậu ta viết giấy nhắn lại cho anh rồi mà. Cậu ấy bảo để nó trên bàn anh ý."

Bàn của Harvard chất đống cao như núi với các tập tài liệu và các loại giấy tờ, nhưng anh biết chính xác sẽ tìm gì trong từng tập tài liệu và phải tìm tài liệu nào ở đâu trong mỗi cộc. Nó có thể trông vô tổ chức, nhưng thực ra không phải vậy. Anh gọn gàng rổ rác của mình ít nhất mười lần từ khi anh nghỉ phép cá nhân. Anh đã bắt kịp những thứ anh bỏ lỡ sau chuyến đi đó, Chẳng có tờ nhắn nào của Wesley Skelly trên bàn cả.

Hoặc là có nhỉ?

Bên dưới cái cốc uống cà phê sút phần tay cầm, chỗ gần mấy cái bút chì, thứ mà lúc nãy nhân viên cung cấp văn phòng phẩm đã ca thán tới, Harvard có thể nhìn thấy mẫu giấy vàng thò ra. Nó đây rồi.

Wes đã viết một bản ghi nhớ chính thức vào mặt sau của tờ giấy gói kẹo M & M. Đó là tài liệu ghi lại việc đổi lịch học nhảy dù được cậu ta nguệch ngoạc lại bằng thứ bút chì hầu như không đọc được.

"Tôi sẽ giết cậu ta." Harvard bình tĩnh cho biết. "Tôi sẽ tìm và giết cậu ta."

"Anh không cần phải tìm cậu ấy ở đâu xa xôi đâu." Lucky bảo anh. "Cậu ta đang ở cùng các Fink trong lớp học ở nhà chứa máy bay chính ý. Cậu ta giúp Blue dạy họ mấy điểm cơ bản của nhảy dù."

Harvard lắc đầu. "Nếu tôi biết hôm nay là ngày nhảy dù, tôi sẽ sắp xếp để hủy cuộc họp sáng nay. Tôi muốn có mặt ở đây để nói rõ ràng cho các Fink biết rằng tham gia vào bài tập này là tùy chọn, không bắt buộc." Anh thình lình quay sang nhìn O'Donlon. "Cậu có mặt ở đó khi Blue thông báo với họ về bài học không? Anh ấy có nói rõ với họ rằng họ không nhất thiết phải tham ra bài học này không?"

Lucky nhún vai. "Có. Họ đều biết cả. Nhưng không có vấn đề gì đâu."

Có vấn đề đấy. Và Harvard biết rằng với P.J đó sẽ là vấn đề lớn, rất lớn. Ngày hôm qua khi anh phát hiện ra cô sợ độ cao, anh đã nghĩ ngay đến bài tập nhảy dù nhưng anh lại nghĩ là còn hơn một tuần nữa cơ. Nếu mà anh biết sớm hơn, anh sẽ cảnh báo cô ngay lúc đó. Anh có thể nói với cô không tham gia bài tập này thì cũng không ảnh hưởng gì đến mọi thứ khác. Mục đích của hoạt động này không phải để dạy cho các Fink trở thành chuyên gia bay lượn trên trời.

Không đòi hỏi họ có thể làm được chuyện này nếu chỉ luyện tập có một ngày với một lần nhảy. Khi họ lập các chương trình đào tạo, Đội trưởng đã nghĩ một bài học nhảy dù sẽ cung cấp cho các đặc vụ FInCOM một vài khái niệm về những kỹ năng mà lính SEAL cần để thành công khi hoạt động như là đội chống khủng bố.

Mục đích của bài tập này là để nhấn mạnh thông điệp của toàn bộ chương trình rằng hãy để cho các SEAL làm những gì họ làm tốt nhất mà không cần sự can thiệp nào từ bên ngoài.

Harvard nhìn đồng hồ, giờ đã quá trưa. "O'Donlon, bài học nhảy dù vẫn theo kế hoạch diễn ra lúc 13h30 đúng không?"

"Ừ, vẫn thế." Lucky bảo anh.

"Tôi sẽ ra đó giúp một tay. Cậu biết đấy, tôi chả bao giờ bỏ lỡ cơ hội để được nhảy dù cả." Harvard hít một hơi thật sâu. Hơn một giờ nữa. Tốt. Anh vẫn còn đủ thời gian. Anh có thể thư giãn và thực hiện việc này một cách bình tĩnh. Nhưng trước hết anh phải thay cái bộ đồng phục trời đánh này ra trước khi la hét trên sân bay một cách hoảng loạn.

Điện thoại reo vang. Chắc chắn là Joe đã nhận được tin nhắn. Harvard nhắc điện thoại "Đội giải cứu xin nghe."

Joe giấu nụ cười bằng một tiếng ho. "Báo cáo tình hình đi." Đội trưởng sử dụng giọng sĩ quan cao cấp đầy uy quyền của mình. Và Harvard biết rõ, cho dù anh làm bất kỳ chuyện gì, anh cũng sẽ có người hưởng ứng.

"Chúng ta gặp rắc rối với việc thiếu hụt bút chì trầm trọng ở đây, thưa Đội trưởng." Harvard nói nhanh, bắt chước giọng một sĩ quan chiến đấu đang căng thẳng mà anh vẫn hay thấy trên phim trường Hollywood. "Tôi nghĩ sếp nên xuống đây ngay để giải quyết tình hình."

Joe ho một lần nữa, lần này dài hơn và to hơn. "Tôi rõ rồi."

"Tôi xin lỗi vì đã làm gián đoạn bữa ăn trưa, thưa sếp, nhưng cả đội đang gào khóc trong nước mắt. Tôi nghĩ là ngài chỉ huy sẽ thông cảm.... "

Giọng của Joe nghe như bị bóp cổ. "Tôi đánh giá cao cuộc gọi của cậu."

"Tất nhiên, nếu sếp muốn ở lại và ăn cơm trưa với ..."

"Không, không! Tôi sẽ xuống đó ngay! Cảm ơn, Chuẩn Úy."

"Tôi yêu cậu chết mất thôi, Đội trưởng ạ!" Harvard nheo nhéo vào điện thoại và gác máy.

Lucky lăn lộn trên sàn nhà vì cười. Harvard đá cậu ta bằng đầu các ngón chân và nói với giọng bình thường của mình. "Tôi phải thay cái bộ đồ cà lem này ra đây. Thách cậu dám ra sân bay trước mà không chờ tôi đấy."

Một nửa chiếc bánh sandwich sa lát gà salad mà P. J. đã buộc phải nuốt xuống trong bữa trưa đang nhộn nhạo trong bụng cô.

Trung úy Blue McCoy đứng trước nhóm SEAL và các đặc vụ FInCOM, tóm tắt qua cho họ về bài tập của buổi chiều nay. P.J cố gắng chú ý khi anh đọc tên của chiếc máy bay sẽ đưa họ lên trời và từ đó họ sẽ thực hiện bài học nhảy dù.

Nhảy ra khỏi máy bay!

P.J hít một hơi thật sâu. Cô có thể làm điều này. Cô biết cô có thể làm điều này. Cô sẽ ghét nó, nhưng chỉ giống như đi đến nha sĩ, thời gian sẽ tiếp tục trôi, và toàn bộ thử thách cuối cùng cũng kết thúc và cô sẽ làm được.

"Chúng ta sẽ nhảy khỏi máy bay với từng nhóm hai người, " Blue cho biết bằng chất giọng miền Nam dày ấm của mình. " Các bạn sẽ phải đi cùng bạn nhảy của mình trong suốt bài tập này. Nếu các bạn bị tách ra trong quá trình hạ cánh, các bạn phải nhanh chóng tìm nhau ngay lập tức để xử lý chiếc dù của bạn. Hãy nhớ rằng, chúng tôi sẽ tính toán thời gian của các bạn từ thời điểm bạn bước ra khỏi máy bay đến lúc bạn báo danh tại những điểm tập kết đã được chỉ định. Nếu bạn đến điểm tập kết mà không có bạn nhảy của mình, bạn sẽ bị trượt. Mọi người rõ cả chưa nhỉ?"

P.J gật đầu. Miệng cô khô khốc nên không trả lời được.

Cánh cửa ở mặt sau của căn phòng mở ra, Blue dừng lại và mỉm cười thay lời chào. "Hai cậu đến vừa lúc."

P.J quay lại và thấy Harvard đang đóng cửa lại. Anh mặc quần ngự trang nhét vào giày đen rất phù hợp với áo phông màu xanh đậm gọn gàng. Anh trực tiếp tìm kiếm cô từ dưới vành mũ. Anh gật đầu một lần sau đó chuyển sự chú ý của mình sang Mc.Coy. "Xin lỗi vì làm gián đoạn ", anh nói. Mãi cho đến khi anh đi được nửa đường hướng về phía trước của căn phòng P.J mới nhìn thấy Lucky đi sau anh. " Anh đã lên danh sách các cặp nhảy chưa, Trung úy?"

Blue gật đầu "Tôi có danh sách ngay đây rồi, Chuẩn úy."

"Có phiền không nếu tôi xem qua một chút trước khi chúng ta chính thức bắt đầu?"

"Tất nhiên là không rồi." Blue đáp. Anh nhìn cả đội và bảo "Sao mọi người không nghỉ năm phút nhỉ?"

P.J không phải là người duy nhất trong lớp đang rất lo lắng. Greg Greene đi vào phòng vệ sinh lần thứ tư trong nửa giờ qua. Những người khác đều đang đứng và duỗi chân. Cô ngồi đó, ước gì mình có thể nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ, ước gì khi cô thức dậy thì đã là buổi sáng mai và ngày hôm nay đã qua, nhưng trên hết cô ước, Harvard đã cho cô một số loại cảnh báo về thách thức của hôm nay, là sẽ tham gia nhảy khỏi một chiếc máy bay bay với độ cao hàng ngàn mét so với mặt đất.

Khi cô nhìn, Harvard đang dựa người vào bàn để xem danh sách. Anh đỡ bản thân bằng hai cánh tay, điều này khiến cơ bắp anh nổi bật thấy rõ. Một lần, cô cho phép bản thân nhìn ngắm anh, với hy vọng sẽ bị phân tâm chút ít.

Anh đúng là người đàn ông hoàn hảo tuyệt đối. Và nói về phân tâm, áo phông không phải là thứ duy nhất vừa khít với anh. Quần ngự trang của anh ôm theo đường cong của phía sau mông cũng vô cùng gợi cảm. Thế quái nào mà lại có người muốn ngự trang tác phẩm nghệ thuật này trước cô nhỉ?

Anh đang chăm chú thảo luận với Blue. Sau đó cả hai dừng lại và nhìn cô, và cô nhanh chóng quay đi chỗ khác. Không biết Harvard nói với trung úy những gì? Nhưng chắc chắn là họ nói về cô. Liệu Harvard có nói với McCoy những điều cô đã tiết lộ với anh hôm qua ở bãi biển không? Liệu họ có đi đến kết luận là cô sẽ động cứng vì sợ hãi và đẩy bản thân mình vào tình huống nguy hiểm không? Liệu họ có cân nhắc đến việc từ chối không cho cô tham gia vào bài tập này

không?

Cô liếc nhìn họ, và Harvard vẫn đang nhìn cô. Không có nghi ngờ gì là mồ hôi lạnh đang làm ướt chiếc áo sơ mi và chảy trên môi cô. Cô biết cô có thể giữ sự sợ hãi không hiển thị trong mắt và trên khuôn mặt cô, nhưng cô không thể không đổ mồ hôi, và cô không khiến tim mình thôi đập thình thịch và mồ hôi đổ đầy hai lòng bàn tay cô.

Cô sợ đến chết, nhưng cô sẽ bị nguyên rửa nếu cô sẽ để cho bất cứ ai ở đây nói cô không thể thực hiện bước nhảy này. Khi cô quan sát, Harvard nói lại với Blue điều gì đó. Blue gật đầu, lấy ra một cây bút và bắt đầu viết xuống giấy.

Harvard đi xuống dọc theo lối đi giữa phòng, đến gần ghế cô ngồi.

“Không sao chứ?” Anh hỏi nhỏ để không ai khác trong phòng nghe thấy.

Cô không thể nhìn vào mắt anh. Anh ở đủ gần để thấy được nỗi sợ trong cô và thấy rõ cô, thực tế, không ổn chút nào. Nhưng cô không bận tâm và nói dối “Tôi có thể làm được.”

“Cô không bắt buộc phải làm thế.”

“Có, tôi phải làm. Đó là một phần của khóa huấn luyện mà.”

“Nhưng bài học nhảy dù này là lựa chọn, không bắt buộc.”

“Đối với tôi, nó bắt buộc.”

Anh chìm trong yên lặng một lát trước khi hỏi. “Tôi chả thể làm gì để khiến cô từ bỏ chuyện này phải không?”

Cô nhìn vào mắt anh. “Không, anh không ngăn tôi được đâu, Chuẩn úy.”

Anh gật đầu “Tôi cũng nghĩ thế.”

Anh nhìn cô thật lâu, sau đó di chuyển về phía cuối phòng.

P.J nhắm chặt mắt, hít thở thật sâu. Cô muốn vượt qua chuyện này. Sự chờ đợi đang giết cô.

“Được rồi” Blue nói “Đây là sự phân chia cặp nhảy. Schneider với Greene, Farber với tôi. Bobby với Wes, và Crash đi với Lucky. Richards, cô cặp với Chuẩn úy Becker.”

P.J quay lại nhìn Harvard, anh cũng nhìn lại cô. Vậy ra đó là điều anh đã cố làm. Nếu anh không thể thuyết phục cô không tham gia nhảy thì anh sẽ nhảy cùng cô. Phải rồi, vú em thì phải đi theo chăm sóc đứa trẻ chứ.

“ Trong phòng tiếp theo, các bạn sẽ tìm thấy một bộ áo liền quần, mũ bảo hiểm, một gói thắt lưng với nhiều đồ dùng khác nữa,” Blue tiếp. “Trong đó có một sợi dây thừng dài nữa.”

Farber giơ tay lên. “Sợi dây để làm gì thế?”

Blue mỉm cười. “Chỉ là một trong những thứ cần có trong tay thôi.” Anh hỏi “ Mọi người còn có bất kỳ câu hỏi nào khác không?”

Mọi người đều im lặng.

“Vậy đi lấy đồ dùng và lên máy bay thôi.” Blue nói.

Harvard ngồi kế bên P. J. và cài chặt dây an toàn của mình khi chiếc máy bay chở cả đội cất cánh.

Đủ rõ ràng để thấy P.J sợ bay đến chết khiếp. Cô bám chặt vào tay vịn như thể đó là sự cứu rỗi duy nhất cô có. Đầu cô dựa ra sau ghế và mắt nhắm chặt. Dưới con mắt quan sát của một người bình thường thì có vẻ như cô hoàn toàn bình tĩnh và thư thái.

Cô liếc nhìn anh lúc anh ngồi xuống sau đó lại nhắm mắt nghiên cứu những thứ ẩn sau mí mắt của mình.

Harvard nhân cơ hội nhìn ngắm cô. P.J thật xinh đẹp dù rằng Harvard đã gặp rất nhiều phụ nữ xinh đẹp trước đây, thậm chí còn có người xinh đẹp hơn P.J nhiều.

Điều này thật buồn cười. Harvard đã từng được nhiều phụ nữ đẹp theo đuổi, họ quần lấy chân anh, mời mọc anh như thể họ là những món ăn hấp dẫn bày trên chiếc đĩa bạc. Họ luôn luôn là những người theo đuổi anh. Tất cả những gì anh từng làm là ngồi một chỗ và chờ đợi họ tiếp cận anh.

Nhưng P.J thì khác. Với P.J, anh rõ ràng là người đuổi theo. Và mỗi lần anh tiến gần hơn, thì cô lùi lại xa hơn. Chuyện này thật khó chịu nhưng cũng thú vị như quỷ vậy.

Và khi chiếc máy bay vận chuyển kết thúc quá trình cất cánh và đạt đến độ cao mong muốn, cô mở mắt nhìn anh.

“Cô có muốn ôn lại các quy trình nhảy dù một lần nữa không?” anh hỏi khẽ.

Cô lắc đầu. “Cũng có gì nhiều đâu. Tôi chỉ việc nhắc chân nhảy ra khỏi máy bay. Dòng nhiễu quyển sẽ tự động mở dù.”

“Nếu dù bị rơi hoặc không mở đúng ” Harvard nhắc cô “ hoặc có gì bất thường, thì cô phải thoát ra, đảm bảo cô không bị vướng vào bất kì thứ gì khác thì hãy mở dù dự phòng nhé. Và khi cô tiếp đất....”

“Chúng tôi đã học hết lý thuyết ở trên lớp rồi.” P.J ngắt lời anh “Tôi biết làm thế nào để tiếp đất.”

“Nói bao giờ cũng dễ hơn làm.”

Cô hạ giọng “Daryl, anh không cần phải dắt tay tôi đâu.”

Daryl. Cô lại gọi anh là Daryl. Cô cũng đã gọi tên anh ngày hôm qua nữa. Anh hạ giọng “cô không vui chút nào khi tôi ở đây ư?”

“Không.” Cô nhìn anh kiên định. “Không chút nào khi tôi biết anh chỉ ở đây vì anh nghĩ là tôi không thể tự mình làm chuyện này.”

Harvard chuyển chỗ để có thể đối mặt với cô. “Đó là lý do tại sao chúng ta làm việc theo nhóm đấy. Cô không phải làm mọi thứ một mình. Cô có vấn đề với bài tập luyện này. Điều đó chả sao cả. Chúng ta có thể nhảy cùng nhau- gấp đôi dây bảo hiểm, chỉ với một cái dù. Cứ để tôi lo mọi việc. Tôi sẽ đưa chúng ta tiếp đất. Cô chỉ cần nhắm mắt và bám chắc thôi.”

“Không, cảm ơn anh, Nhưng tôi không muốn. Một phụ nữ khi làm việc không thể lúc nào cũng kêu gọi giúp đỡ được.” cô bảo anh.

Anh lắc đầu mất kiên nhẫn. “Đó không phải là vấn đề phụ nữ. Đó là vấn đề con người. Mọi người đều có những thứ mà họ không thể thực hiện một cách dễ dàng như người khác được, kể cả đàn ông. Vì thế nếu cô có vấn đề với độ cao...”

“Suýt” cô ngăn anh và nhìn xung quanh xem có ai nghe lén không. Nhưng chả ai nghe thấy cả.

“Khi cô làm việc trong một đội” anh tiếp tục nhẹ nhàng hơn “sẽ không hay cho bất cứ ai nếu cô che dấu yếu điểm của mình. Tôi chắc chắn là ngay cả tôi cũng không giấu giếm điểm yếu của mình.”

P.J mở mắt to hơn một chút “Anh không thể hy vọng là tôi sẽ tin...”

“Ai cũng có điểm yếu cả.” anh chen vào “khi cô làm việc cô chỉ cần bỏ qua nó, lờ nó đi, và hoàn thành công việc. Cũng giống như đội có bảy, tám người và cô cần tìm hai người trèo lên mái một tòa nhà hai mươi tầng để thiết đặt một trạm trinh sát trên đó, cô chỉ cần chọn ra hai người trèo giỏi nhất thay vì hai người khác- những người cũng có thể làm được việc này nhưng mất nhiều thời gian hơn để tập trung và cố không nhìn xuống dưới. Dĩ nhiên, mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế. Nhưng luôn có nhiều cách giải quyết khác nhau trong cùng một tình huống đưa ra.”

“Thế anh sợ gì?” cô hỏi “Điểm yếu của anh là gì ý?” Từ âm vực trong giọng nói đến sự hoài nghi trong mắt, cô nghĩ rằng anh chẳng có điểm yếu nào.

Harvard phải mỉm cười. "Tại sao cô không hỏi Wes hoặc O'Donlon? Hoặc Blue nhỉ?"

Anh nghiêng người qua P.J và gọi những người khác , "Này, Skelly. Này, Bob. Tớ ghét điều gì nhất nhỉ?"

“Mấy thằng ngốc.” Wes trả lời.

“Mấy thằng ngốc có chức quyền.” Bobby bổ sung.

“Ghét chờ đợi, ghét tắc đường và ghét cà phê nguội” Lucky thêm vào danh sách.

"Không, không , không , " Harvard cho biết. "Ờ , các cậu đều đúng cả, nhưng ý tớ là khi làm việc trong đội cơ. Điều gì khiến tớ đổ mồ hôi lạnh khi chúng ta tham gia một hoạt động trong thực tiễn ý?"

“SDV” Blue nói ngay không cần nghĩ. Trước cái nhìn thắc mắc của P.J, anh giải thích thêm “Tàu lặn có người lái. Đôi khi đội phải sử dụng nó khi chúng tôi dàn quân từ tàu hạt nhân. Nó giống như một tàu ngầm nhỏ. Harvard sợ nó chết khiếp.”

“Chui vào đó giống như là chui vào cái quan tài ấy.” Harvard bảo cô. “Hình ảnh đó chẳng bao giờ khiến tôi thích thú cả.”

“Chuẩn úy xoay xở không tốt lắm trong những nơi chật hẹp.” Lucky nói.

“Tôi bị chứng sợ không gian kín.” Harvard thú nhận.

“Thoát ra khỏi tàu ngầm qua đường ống thoát cùng với cậu ta thì tha hồ mà cười.” Wes nói với tiếng khịt mũi. “Tất cả chúng tôi phải trèo ra khỏi tàu và chui vào một cái buồng nhỏ- ý tớ là rất nhỏ, đúng không H.?”

Harvard gật đầu “Siêu nhỏ.”

“Và chúng tôi đứng đó, bị đóng gói như là mấy thằng hề bị nhét trong chiếc Volkswagen ý. Và nước sẽ được bơm từ từ ngập đầy cái buồng đó.” Wes tiếp tục. “Bất kể ai dù thấy thoải mái trong không gian hẹp cũng sẽ phải cắn chặt răng cả thôi.”

"Chúng tôi chỉ cần đặt Harvard ở giữa," Blue bảo P.J, "và để cho cậu ta nhắm mắt lại. Khi nào xong việc, lúc khóa cuối cùng bên ngoài mở ra, thì người ngồi bên cạnh cậu ta chỉ việc hích nhẹ gọi cậu ta là xong."

“Hoặc là túm thắt lưng kéo cậu ta theo nếu nhận thức của cậu ta vẫn hoạt động được chút ít.” Wes thêm vào.

"Một số người bị chứng sợ không gian kín, họ cảm thấy ngột ngạt khi nước ở xung quanh họ, và họ gặp khó khăn khi lặn biển," Harvard bảo cô. "Nhưng tôi không có vấn đề đó. Khi tôi ở trong nước, tôi ổn. Miễn là tôi có thể di chuyển cánh tay của tôi, tôi không sao. Nhưng nếu tôi bị khóa trong một không gian kín và tường áp sát tôi ... "Anh lắc đầu. "Tôi thực sự không thích cảm giác cánh tay của tôi bị kẹt trong cơ thể của tôi. Bất cứ khi nào điều đó xảy ra, tôi đều bị chút căng thẳng."

“Chút thôi ý hử.” Lucky khịt mũi “Thế có nhớ cái lần...”

“Cám ơn cậu, Lucky. Nhưng không cần phải đi sâu vào chi tiết quá thế đâu.” Harvard chặn họng cậu ta. “Cũng có thể nói, khám phá hang động nhỏ không nằm trong những việc tôi làm khi rảnh rỗi.”

P.J cười. “Tôi chả bao giờ nghĩ về điều đó.” Cô nói, “Ý tôi là, anh cứ như là em trai của Siêu nhân cơ mà.”

Anh cười với cô “Nhưng đến ông anh Siêu nhân của tôi cũng sợ Kryptonite đấy thôi.”

"Còn mười phút," Wes thông báo. Bầu không khí trong máy bay thay đổi ngay lập tức. Những người lính của đội Alpha ngay lập tức trở lại thành các chuyên gia, họ ở trong tình trạng sẵn sàng và kiểm tra kỹ lại lần nữa các thiết bị.

Harvard có thể cảm thấy P.J căng cứng. Cô cố mỉm cười nhạt khi cô chuẩn bị tinh thần cho mình.

Anh nghiêng người về phía cô, hạ thấp giọng để không ai khác có thể nghe thấy. "Chưa quá muộn để quay lại đâu."

"Không, muộn rồi."

“Công việc của cô có thường đòi hỏi phải nhảy dù không?” anh tranh cãi “Chả bao giờ. May mắn thế đấy.”

“Không phải là chả bao giờ” cô chỉnh lại anh “ Một lần. Ít nhất là một lần này thôi. Tôi có thể làm được. Tôi tin tôi làm được. Nói tôi nghe xem, anh phải chui vào cái tàu lặn đó bao nhiêu

lần."

" Vô số lần rồi."

Cô nặn ra một nụ cười " Tôi thì chỉ phải làm việc này có một lần thôi."

"Thôi được, nếu cô đã quyết thế. Tôi hiểu vì sao cô lại muốn làm việc này. Nhưng chí ít chúng ta sẽ dùng một chiếc dù thôi."

"Không." P.J hít một hơi thật sâu. "Tôi biết anh muốn giúp đỡ. Nhưng dù cho anh nghĩ rằng có thể giúp đỡ tôi trong thời gian ngắn, tôi biết nó sẽ gây tổn hại cho tôi trong thời gian dài. Tôi không muốn mọi người nhìn tôi và nghĩ *cô ấy đã không đủ can đảm để nhảy một mình*, chết tiệt là tôi không muốn anh nhìn tôi và nghĩ thế."

"Tôi sẽ không nghĩ thế đâu."

"Tôi biết anh sẽ không nghĩ thế. Nhưng anh từng nghĩ thế còn gì. Chỉ vì tôi là phụ nữ, nên anh đã nghĩ rằng tôi không mạnh mẽ, không đủ khả năng. Anh nghĩ rằng tôi cần được bảo vệ." Cô đưa mắt sang đối diện. "Greg Greene đang ngồi bên đó và trông như thể sắp bị đau tim đến nơi. Vậy sao anh không cố gắng để khích lệ anh ta thực hiện cú nhảy đi?"

Harvard không thể phủ nhận điều này.

"Tôi sẽ thực hiện bước nhảy này một mình," P.J. khẳng định với anh một cách chắc chắn, mặc dù thực tế là bàn tay cô đang run lên. "Và vì chúng ta có tính giờ cho bài tập này, nên anh làm ơn, khi chúng ta rơi xuống đất, thì cố gắng nhanh lên nhé."

P.J không thể nhìn xuống.

Thay vào đó cô nhìn chăm chăm cái dù. Màu vải trắng tinh nổi bật trên nền trời xanh thẫm. Cô lao xuống đất với tốc độ nhanh hơn cô tưởng tượng.

Cô biết mình phải nhìn xuống để xác định LZ- khu bãi đáp, và ghi nhớ trong đầu vị trí mà Harvard tiếp đất. Cô có chút nghi ngờ rằng anh sẽ rơi trong vòng vài chục mét cách bãi đáp của cô, bởi vì gió mạnh từ phía tây đang thổi tới.

Cô cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, buồn nôn và chóng mặt khi cô buộc mình phải nhìn xuống mấy cái cây và những cánh đồng bé tí xíu như đồ chơi bên dưới.

Phải mất thêm mấy phút chóng mặt dài vô tận- hơn những gì cô có thể nghĩ, cô mới có thể xác định vị trí khu vực mở đã được đánh dấu như là bãi đáp mục tiêu của họ. Đó phải là một vòng đích tròn to, màu trắng được đánh dấu trên bãi đáp được cắt cỏ màu xanh nâu.

Nhưng thực tế là bãi đáp bị rừng và cây che phủ mất, cô gần như chẳng nhìn thấy nó ở đâu cả. Đây đúng là một trò đùa cợt lố bịch. Sẽ phải làm gì để tìm ra mục tiêu mà chưa được đánh dấu sẵn nhỉ? Khi lính SEALs đi làm nhiệm vụ, khu vực hạ cánh của họ không được đánh dấu sẵn. Hơn nữa họ gần như luôn luôn thực hiện bước nhảy của họ vào ban đêm. Vậy họ làm sẽ làm gì trong bóng tối, khi phải bay lượn vào một lãnh thổ thù địch, dễ bị tấn công và nguy hiểm nhỉ?

Cô cảm thấy mình dễ bị tấn công dù chả có ai ở dưới đất chờ giết cô cả. Chiếc dù không nghe theo sự điều khiển của cô. P.J cố lái nó tìm kiếm vòng đích nhưng tay cô cứ như không có xương, và gió thì quá lớn như muốn thổi bay cô ra cánh đồng khác bên phía đối diện.

Cây cối giờ đã to hơn, mặt đất thì như đang chao đảo, một cơn gió mạnh cuốn vào phần vải dù và cô bị tạt ngang thay vì lao xuống đất. Cô đang lao vào một hàng cây bụi gai cứng. Cô biết thế nhưng không làm gì khác được. Cô bị thổi bay như một chiếc lá trong gió. Cô nhắm mắt lên tinh thần cho sự va chạm và thỉnh linh dừng lại bởi một cú giật mạnh.

P.J mở mắt nhưng nhanh chóng nhắm chúng lại. Ôi lạy chúa Giêsu, lạy Đức mẹ đồng trinh! Chiếc dù của cô đã bị vướng vào cành của một cây cổ thụ, và cô đang lơ lửng cách mặt đất gần hai mươi mét.

Cô buộc mình phải hít thở, buộc mình phải hít vào và thở ra cho đến khi tiếng gầm hoảng loạn trong đầu giảm dần. Cô từ từ mở mắt ra, cô nhìn vào các cành cây bên trên mình. Không hiểu dù bị vướng vào đó như thế nào nhỉ? Nếu cô di chuyển xung quanh, không biết cô có tự gỡ mình ra khỏi đám rối đó được không? Cô chắc chắn không muốn làm điều đó. Mặt đất cách quá xa. Một cú ngã từ khoảng cách này có thể khiến cô gãy chân- hoặc gãy cổ như chơi.

Cô cảm thấy hoảng sợ trở lại. Cô nhắm mắt lại, hít thở một lần nữa. Chỉ thở. Một hơi thật sâu, một hơi dài hơn, dài hơn và dài hơn.

Khi nhịp tim của cô cuối cùng đã xuống chín mươi hay một trăm, cô nhìn ngắm cái cây một lần nữa. Có vài cành lớn với lá lòa xòa ngăn chặn hầu hết tầm nhìn của cô với chiếc dù, nhưng từ những gì cô có thể thấy thì dường như cô vướng vào một nơi an toàn. Mồ hôi nhỏ giọt trên trán, từ bên dưới chiếc mũ bảo hiểm của mình, và cô lau nó một cách vô ích.

Có mấy cái móc ngắt nhả nhanh phía bên trên có thể nhanh chóng cắt đứt cô với chiếc dù. Chúng ở ngay bên trên vai cô, cô vươn tay chạm vào chúng. Lúc đầu kéo nhẹ, sau giật mạnh cái dây dai. Và giờ cô an toàn trên một cành cây vững chắc. Cô hy vọng thế.

Vẫn tránh nhìn xuống đất, cô đưa tay ra sau đai ngồi của mình và lôi ra một sợi dây thừng dài cuộn nhẹ quanh đùi. Sợi dây mỏng, nhưng mạnh mẽ. Và cô biết lý do tại sao cô phải mang nó cùng mình. Nếu không, cô sẽ phải đong đưa ở đây cho đến khi giúp đỡ đến hoặc có nguy cơ gần như chắc chắn bị chấn thương nếu nhảy thẳng từ độ cao hơn hai mươi mét xuống đất.

Cô tháo một đầu của sợi dây, cẩn thận để buộc nó an toàn với thắt lưng. Sợi dây này sẽ chả có tác dụng nào với cô nếu cô đi và bỏ nó ở nhà. Cô nghển cổ để nghiên cứu các dây đai trên đầu. Bàn tay cô đang run lên và da dầy của cô khuấy đảo liên tục, nhưng cô tự bảo mình nhiều lần và nhiều hơn nữa-như thế nó là một câu thần chú, rằng cô sẽ không sao miễn là cô không nhìn xuống.

"Cô có sao không?" Giọng nói là của Harvard, nhưng P.J không dám nhìn anh. Cô cảm thấy một niềm vui mừng nhẹ nhõm, và nó gần như đã đẩy cô đến đỉnh của cảm xúc. Cô lấy vài hơi thở sâu và đều, buộc lại những cơn sóng của nỗi sợ hãi. Chúa ơi, cô không thể thể hiện sự sợ hãi lúc này. Đặc biệt là không ở trước mặt người đàn ông này. "Tôi cũng khá đấy chứ", cô nói với nhiều can đảm hơn cô cảm thấy. Cuối cùng cô cũng có thể nói chuyện. "Thực tế, tôi đang suy nghĩ về việc mở một bữa tiệc ở trên đây đấy."

"Chết tiệt, tôi lại cứ nghĩ cô sẽ thực sự vui mừng khi nhìn thấy tôi cơ đấy."

Thực ra cô rất vui. Cô vui mừng khi chỉ nghe thấy giọng nói của anh cho dù không thực sự nhìn thấy anh. Nhưng cô sẽ không nói với anh điều đó.

"Tôi cho rằng dù sao anh cũng đang ở đây rồi, anh có thể giúp tôi tìm ra một cách nào đó để có thể xuống đất được không?" Giọng nói của cô lấy bảy chấp nỗ lực của cô để giữ cho nó ổn định.

Anh biết mình không nên trêu chọc cô lúc này. Bằng cách nào đó anh biết cô đang cảm thấy sợ hãi hơn nhiều so với những gì giọng nói run rẩy của cô tiết lộ.

"Buộc một đầu của sợi dây thừng quanh đai ngồi của cô đi", anh nói nhẹ nhàng và tự tin với giọng mượt như nhung của. " Và quãng phần còn lại của sợi dây thừng lên cái cành cây to nhất gần cô. Tôi sẽ tóm đầu dây bên kia và kéo cô . Sau đó, cô có thể tháo dù ra và tôi sẽ hạ thấp cô xuống đất. "

P.J yên lặng, vẫn nhìn chằm chằm chiếc dù bị vướng trên cây. "Cô phải chắc chắn là buộc dây chặt vào cái đai ngồi của cô. Cô có thể làm thế vì tôi không, P.J?"

Cô buồn nôn, cô run rẩy nhưng cô vẫn có thể thắt nút sợi dây mà. Cô hy vọng thế. "Vâng". Nhưng ở đây có nhiều thứ cần phải đưa xuống khỏi cái cây hơn là chỉ mình cô. "Thế còn cái dù thì sao?" Cô hỏi.

"Kệ nó đi." Anh bảo cô. "Ưu tiên của cô và ưu tiên của tôi lúc này là đưa cô xuống đất an toàn."

"Tôi phải dấu dù của tôi chứ.Tôi không nghĩ là để nó lơ lửng trên cây như một biểu tượng cờ trắng thế này phù hợp với định nghĩa phải *dấu dù đi* của Trung úy McCoy đâu."

"P.J, chỉ là bài luyện tập thôi mà."

"Ném dây thừng của anh cho tôi đi."

Harvard không trả lời. Cô phải duy trì hy vọng rằng anh vẫn chưa rời đi và vẫn đang đứng đó. "Ném dây thừng cho tôi đi." Cô nói lại lần nữa. "Làm ơn! Tôi sẽ buộc nó vào dù của tôi. Và khi nào tôi xuống đất an toàn chúng ta sẽ thử kéo nó xuống."

"Cô phải nhìn tôi thì mới bắt được sợi dây chứ."

Cô gật đầu. "Tôi biết."

"Buộc dây thừng của cô vào cái đai trước đi đã." Anh bảo cô. "Tôi muốn cô an toàn trước khi chúng ta chơi trò tung hứng."

"Được rồi." Tay P.J run đến nỗi cô khó có thể buộc một nút. Nhưng cô đã làm được . Cô buộc tận ba nút khác nhau. Và làm như Harvard đã nói với cô, cô ấy ném các một đầu cuộn dây lên một cành cây vững chắc.

"Tốt lắm, " Harvard động viên cô với giọng nói ấm áp của anh. "Cô đang làm rất tốt. "

"Bây giờ thì làm ơn ném cho tôi sợi dây của anh đi." Cô phải nhìn anh "Anh đã sẵn sàng chưa?" Cô hạ thấp cái nhìn của mình, sự chuyển động của đầu làm cô choáng váng chút ít. Mặt đất, bụi cây thấp, các loại đá, lá rụng và Harvard dường như là đang ở một khoảng cách chóng mặt đáng sợ. Cô nhắm mắt lại. "Ồi, Chúa ơi! Ồi, Chúa ơi! Ồi, Chúa ơi ..."

"P.J nghe tôi này." Giọng nói của Harvard cắt ngang. "Cô đang an toàn, cô có hiểu không? Tôi buộc đầu dây của cô xung quanh thắt lưng của tôi rồi. Tôi sẽ đỡ cô. Tôi sẽ không để cô rơi xuống đâu."

"Những nút thắt tôi làm, chúng có thể tuột ra..."

"Nếu chúng tuột ta, tôi thề, tôi sẽ đỡ được cô." P.J im lặng, cố gắng hết sức để ổn định hơi thở và làm chậm nhịp tim của mình. Dạ dày của cô lộn nhào.

"Cô có nghe tôi không?" Harvard hỏi.

"Anh sẽ đỡ tôi," cô lặp đi lặp lại yếu ớt. "Tôi biết. Tôi biết điều đó."

"Tháo móc ra khỏi chiếc dù đi và tôi sẽ đỡ cô xuống từ đó." Chúa ơi, cô muốn điều đó. Cô thực sự mong muốn điều này.

"Nhưng tôi cần anh tung dây cho tôi trước."

Harvard cười cáu tiết. "Mẹ kiếp! Phụ nữ đứng là đồ cứng đầu mà. Bài tập này không quan trọng đâu. Nó không phải là một vấn đề lớn lao gì."

"Có thể không với anh, nhưng nó quan trọng với tôi!"

Khi Harvard nhìn cô, giải pháp đột nhiên có vẻ rõ ràng. "P.J., cô không cần phải bắt sợi dây của tôi đâu. Cô không cần phải nhìn xuống. Thậm chí cô cũng không cần phải mở mắt ra đâu. Tôi có thể buộc dây của tôi vào phần đuôi dây của cô, và cô chỉ việc kéo nó lên."

Cô cười. Đó là một tiếng hỗn tạp, cực kỳ căng thẳng, nhưng đó vẫn giống tiếng cười như thường. "Vâng, anh bạn," cô nói. "Tại sao tôi không nghĩ ra điều đó sớm hơn nhỉ?"

"Nó sẽ chỉ có tác dụng nếu cô cảm thấy đủ an toàn ở đó khi mà tôi không nắm đầu dây kia của cô thôi."

"Làm đi." cô nói. "Cứ làm thế đi miễn là tôi có thể xuống khỏi đây."

Harvard nhanh chóng buộc chiều dài cuộn dây của mình với đầu kết thúc của sợi dây của P.J "Được rồi," anh gọi. "Kéo lên đi."

Anh giơ tay che ánh sáng chói mắt mình khi nhìn P.J kéo mạnh sợi dây được buộc với đai ngồi của cô. Cô quấn dây quanh cánh tay, chỗ giữa khuỷu tay và cổ tay. Cô trông hoàn toàn kiệt sức. Anh phải ngưỡng mộ sự tự chủ của cô-cô vẫn có thể suy nghĩ một cách mạch lạc hơn so với người đã hoảng sợ mới chỉ vài giây phút trước.

Cô đã làm việc một cách nhanh chóng và sớm ném đầu của cả hai dây xuống đất. Harvard thắt sợi dây gắn với đai ngồi của mình xung quanh eo và kéo mạnh nó, kiểm tra sức mạnh của cành cây xem có vừa với trọng lượng của P.J hay không. "Được rồi, tôi đã sẵn sàng đỡ cô rồi," anh gọi cô. Điều này sẽ không dễ dàng cho cô. Cô sẽ phải thả rơi bản thân từ chiếc dù. Cô phải có niềm tin tuyệt đối rằng anh sẽ không để cho cô rơi. Cô không di chuyển, không nói năng gì. Anh không chắc là cô còn thở hay không. "P.J, cô phải tin tưởng tôi," anh nhẹ giọng nhưng vang lên rõ ràng trong sự tĩnh lặng của buổi chiều. Cô gật đầu.

Cô với tay lên và tháo các móc. P.J nặng không thấm tháp gì, ngay cả khi cộng tất cả các thiết bị của cô nữa. Anh hạ thấp cô một mạch, dễ dàng, nhẹ nhàng. Nhưng khi chân cô chạm xuống đất, đầu gối của cô khụy xuống, cô đổ gục người xuống, trong vài phút cô ấn mặt trước của chiếc mũ bảo hiểm của mình xuống đất. Anh nhanh chóng di chuyển về phía cô, nâng cô lên trên đầu gối của cô. Cô nhìn anh khi cô cởi mũ bảo hiểm của mình, cảm xúc nhẹ nhõm dâng đầy trong đôi mắt cô. Harvard không thể ngăn mình lại. Anh chạm vào cô, kéo cô vào vòng tay

anh và giữ chặt lấy cô.

Cô bám vào anh, và anh có thể cảm thấy trái tim cô vẫn đập như đua xe, nghe thấy hơi thở ngắt quãng của cô, cảm thấy toàn thân cô run rẩy. Harvard cảm thấy một cảm xúc không thể diễn tả. Đó là một sự pha trộn kỳ lạ của sự dịu dàng và sự ngưỡng mộ tuyệt đối - khao khát buồn vui lẫn lộn. Người phụ nữ này quá vừa vặn trong vòng tay anh.

“Cám ơn anh!” Cô thì thầm, gục vào vai anh “cám ơn anh!”

“Này”, anh hơi đẩy cô lại một chút và nâng cằm để cô có thể nhìn vào mắt anh “đừng cảm ơn tôi. Là cô tự làm mọi việc đấy chứ. Cô làm phần khó nhất mà.”

P.J không nói bất kì điều gì chỉ nhìn anh chăm chăm với đôi mắt nâu to tròn của mình.

Harvard không thể ngăn bản thân mình thêm nữa. Anh cúi miệng sát xuống môi cô và hôn cô. Anh nghe thấy tiếng thở nhẹ khi môi anh chạm vào bờ môi cô, và âm thanh nhỏ đó đã phá vỡ sự ngăn ngừa cuối cùng của anh. Anh hôn cô sâu hơn, bù biết rằng mình không nên làm thế, nhưng anh không bận tâm.

Đôi môi cô thật mềm mại, miệng cô ngọt ngào, quyến rũ khiến anh cảm thấy mình tan chảy như bơ trong chảo nóng. Anh cảm thấy đầu gối mình nhũn ra vì khao khát- khao khát và còn nhiều cảm xúc khác nữa. Những cảm xúc lớn hơn, đáng sợ hơn, mạnh mẽ hơn. Anh nhắm mắt lại chống lại nó, không rõ đó là cảm xúc gì, không thể làm bất kì điều gì khác ngoài việc hôn cô một lần rồi lại lần nữa, lần nữa.

Anh hôn cô ngẫu nhiên và cô cũng hôn lại anh đầy nồng nàn, điều này khiến anh gần như cười lớn.

Cô như một tia chớp trong tay anh, phóng điện hút chặt anh vào. Cơ thể này là tất cả những gì anh đã từng tưởng tượng và khao khát. Cô nhỏ bé nhưng hoàn hảo, một sự kết hợp chóng mặt của cơ bắp rắn chắc và khối thịt mềm mại. Anh có thể bao trọn một bên bầu ngực cô trong lòng bàn tay anh- anh có thể và anh đã làm thế.

Và đột nhiên cô khựng lại, tránh xa anh và hoàn toàn sốc trước những gì vừa xảy ra.

"Ôi, Chúa ơi!" Cô thở, nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt mở to, thoát khỏi vòng tay anh, di chuyển ra khỏi anh, ngồi phịch mông xuống đất mềm.

Harvard ngồi trên mặt đất. "Tôi đoán, sau cùng thì cô cũng vui một chút khi nhìn thấy tôi, phải không?" Anh định tạo ra một câu trêu chọc, nỗ lực một cách thảm hại để cố nói đùa nhưng tất cả những gì anh có thể làm chỉ là một lời thì thầm.

“Chúng ta muộn giờ rồi.” P.J nói, quay lưng lại với anh. “Chúng ta phải nhanh lên mới được. Tôi đã tiêu tốn quá nhiều thời gian của chúng ta rồi.”

Cô đẩy mình đứng dậy trên hai chân, tay dò dẫm nói lỏng bộ đai ngồi và bước ra khỏi bộ liên quần dùng cho nhảy dù mà cô đã mặc bên ngoài áo phông và quần chiến đấu của mình. Harvard quan sát cô khi cô cố gắng kéo sợi dây thừng buộc dù của mình, khéo léo giật đồng vải và dây dù ra khỏi cành cây.

May mắn kết hợp với thực tế là trọng lượng cơ thể cô không còn kéo chiếc dù vướng vào cành cây nữa, và nó hợp tác với cô bằng cách trượt xuống mặt đất, hoàn toàn che phủ cô.

Khi Harvard đứng dậy để giúp cô, thì cô đã vật lộn để cuộn đồng dù thành một búi nhỏ và

giấu cả nó lẫn bộ đồ bay của cô bên dưới lớp dày của bụi gai một cách an toàn. Cô nghiêng nhẹ người khi cô tham khảo chiếc la bàn trên đồng hồ đeo tay của mình. "Lối này." Cô nói và chỉ tay về hướng đông.

Harvard không thể giữ cho giọng mình khỏi bức tức. Bức tức và thất vọng. "Cô không nghĩ là cô sẽ đi bộ cả quãng dài đến chỗ bãi tập kết đấy chứ?"

"Không" cô nói, hếch cằm lên đầy bướng bỉnh. "Tôi không định đi bộ, tôi sẽ chạy."

P.J nhìn chăm chăm bản ghi chi tiết thời gian của từng cặp lính SEAL và đặc vụ FInCOM trong suốt thời gian tập của buổi chiều.

"Tôi chả thấy gì khác nhau cả." Schneider nói với cái nhún vai thờ ơ.

P.J bắn cho cậu ta cái nhìn hoài nghi. "Cash với Lucky chỉ mất có mười bốn phút rưỡi để báo danh ở bãi tập kết. Mười bốn phút, ba mươi giây kể từ khi họ nhảy ra khỏi máy bay đến khi họ đến đích cuối cùng. Bobby và Wes chỉ chậm hơn có vài giây. Anh bảo anh không thấy gì khác nhau giữa khoảng thời gian này với tận những sáu mươi chín phút anh và Greene tiêu tốn ư? Thế còn chỉ với bốn mươi bốn phút mà Trung úy McCoy phải mất để vác theo Farber nữa? Và kết quả của tôi nữa- bốn mươi tám phút đầy xấu hổ, đấy là tôi còn đi cùng với Chuẩn úy rồi đấy. Anh không thấy điều gì sao?"

Farber hắng giọng. "Trung úy McCoy đâu có vác tôi-"

"Không ư?"

P.J nóng, mệt mỏi, chóng mặt và cảm giác cứ như cô sắp nôn mọi thứ ra đến nơi. P.J đã phải cố đến chút sức lực cuối cùng khi chạy từ bãi đáp đến điểm tập kết.

Món sandwich salad gà của cô đấu tranh đòi ra ngoài, và cô đã đầu hàng vô điều kiện đòi hỏi của nó ngay trong rừng. Harvard bật loa của mình và đã sẵn sàng để gọi trợ giúp y tế, nhưng cô loạng choạng trên hai chân và bảo anh bỏ ngay cái ý nghĩ chết tiệt đó đi. Không đời nào cô lại từ bỏ, không bao giờ khi cô đã tiến xa được thế này. Sự kiên định trong mắt cô đã thuyết phục được anh. Bởi vì anh ta đã làm như cô yêu cầu.

Cô đã tìm mọi cách cản trở việc này sau bốn mươi tám phút kể từ khi cô bước ra khỏi máy bay.

"Hãy nhìn vào những con số một lần nữa đi Tim, " cô nói với Farber. "Tôi biết một thực tế rằng nếu Chuẩn úy bắt cặp với Trung McCoy, họ sẽ chỉ mất khoảng mười lăm phút thôi. Thay vào đó, thời gian của họ sẽ tăng gấp đôi hoặc gấp ba nếu họ phải vác theo những đồng đội thiếu kinh nghiệm."

"Đó là lần đầu tiên tôi nhảy ra khỏi máy bay." Greg Greene phản đối. "Chúng ta không thể này xuất sắc như lính SEAL được khi mà họ có sự luyện tập thường xuyên như vậy."

"Nhưng đó chính là điểm mấu chốt đấy", P. J. lập luận. " FInCOM sẽ không bao giờ đủ khả năng để cung cấp cho chúng ta các loại hình đào tạo mà Hải quân cung cấp cho các đội SEAL. Thật điên rồ khi nghĩ rằng liên minh SEAL và FInCOM có thể làm việc hiệu quả. Những con số này là bằng chứng. Đội Alpha có thể làm công việc tốt hơn và nhanh hơn -gấp hai, ba lần mà không cần cái gọi là sự giúp đỡ của chúng ta."

"Tôi chắc chắn rằng nếu luyện tập chăm chỉ hơn một chút....." Tim Farber bắt đầu .

"Chúng ta sẽ có thể làm nhanh bằng nửa họ thôi nhỉ? " P.J xen vào. Cô nhìn lên và thấy Harvard đang dựa mình vào một gốc cây và quan sát cô. Cô nhanh chóng quay mặt đi, sợ rằng bằng cách nào đó, anh sẽ nhìn thấy sức nóng mà ngay lập tức đang lan tỏa trên hai má cô.

Cô đã bị mất trí chiều nay, và cô đã để cho anh hôn cô ở trong rừng. Khoan đã, có gì không đúng ở đây. Cô đã không chỉ để anh hôn mình mà còn hôn lại anh một cách đầy nhiệt tình nữa. Cô dường như vẫn còn cảm nhận được cảm giác thân mật khi tay anh bao trọn bầu ngực cô. Lạy chúa, cô chưa bao giờ biết rằng cảm xúc có thể tuyệt như thế chỉ với một sự đụng chạm như vậy.

Khi thấy Farber và hai thằng ngốc sinh đôi chuyên bặm gót cậu ta rời đi, dường như không hứng thú lắm với những ý kiến của P.J, Harvard đứng thẳng người khỏi gốc cây và tiến lại phía cô. Phải mất một lát anh mới theo kịp được cô, khoe môi anh cong lên thành nụ cười nhẹ "Giờ cô định lái xe về khách sạn hay là định chạy bộ về đó?"

Môi cô khô khốc và khi cô làm ẩm chúng bằng đầu lưỡi của mình, ánh mắt của Harvard chăm chú vào vành môi cô và nán lại ở đó. Khi anh nhìn vào mắt cô, cô có thể nhìn thấy hình ảnh dội lại từ ngọn lửa mà họ đã nhen lên trong nhau hồi nãy. Nụ cười của anh tắt ngấm, và trông anh bây giờ giống như động vật ăn thịt thuần túy.

Cô không có một cơ hội nào có thể chống lại người đàn ông này. Ý nghĩ đó chợt nảy ra trong đầu nhưng cô xua nó đi ngay. Thật là vô lý. Tất nhiên cô có thể chống lại người đàn ông này chứ. Cô đã bị tiếp cận, bị gạ gẫm, bị tán tỉnh và bị theo đuổi bởi nhiều loại đàn ông trước đây. Harvard chả có gì khác biệt cả.

Cho dù anh có cao hơn, mạnh mẽ hơn và đẹp trai chết người gấp mười lần những người đàn ông khác cô từng gặp thì đã sao chứ? Cho dù đôi mắt anh ánh lên vẻ thông minh, giọng nói anh có trầm ấm và nụ cười của anh có rạng rỡ như mặt trời thì đã sao chứ? Cho dù anh có định nghĩa lại từ hôn – như là từ miêu tả khát khao và mong ước thay vì chỉ đơn giản là động từ miêu tả hành động mà cô đã cố lờ đi trong quá khứ thì đã sao chứ?

Một phần trong P.J muốn được anh hôn lần nữa. Nhưng phần còn lại trong cô -dù cũng muốn thế, lại lên tiếng phản đối.

Hồi mười một tuổi, P.J đã để cho Jackson Porter -mười bốn tuổi, ăn cắp một nụ hôn trong con hẻm bên cạnh khu chợ. Một phần trong cô lúc đó đã nghĩ rằng cô có thể dễ dàng bước theo những bước đi chả bao giờ trưởng thành giống như mẹ cô. Nhưng P.J đã thành công khi loại bỏ phần không thực tế, những tình cảm trẻ con ngu ngốc đó ra khỏi đầu mình. Chúa biết, cô có thể làm điều đó một lần nữa.

Cô không chắc mình đã sẵn sàng mạo hiểm sự tự do của mình để đổi lấy việc được ở bên cạnh một người đàn ông như Daryl Becker hay chưa.

"Đi nào." Harvard kéo tay cô ra phía đường. "Tôi vừa tịch thu được một chiếc xe jeep. Tôi sẽ đưa cô về và cô có thể sử dụng khoảng mười hai tiếng đồng hồ tới để ngủ đấy."

"Xe của tôi vẫn để ở căn cứ."

"Mai cô có thể quay lại lấy cũng được. Tôi sẽ đưa cô quay lại mà."

P.J liếc nhìn anh, tự hỏi liệu cô có đang tưởng tượng ngụ ý trong lời anh nói, rằng anh sẽ ở với cô cho tới buổi sáng hay không.

Anh mở cửa của chiếc xe jeep và trông như thể sẽ bế cô vào chỗ ngồi nếu cô từ chối. Cô bước vào và tự đóng cửa lại trước khi anh có thể làm điều đó cho cô.

Anh mỉm cười ,chấp nhận thái độ nam nữ bình quyền của cô và cô phải quay mặt đi chỗ khác.

Khi Harvard trèo vào xe, tra chìa khóa vào ổ khóa, anh liếc nhìn cô một lần nữa. Cô tự lên tinh thần cho bản thân, chờ đợi anh nói gì đó, chờ đợi anh đề cập tới nụ hôn tuyệt vời, kì diệu nhưng hoàn toàn không thích hợp đó.

Nhưng anh chỉ im lặng. Anh chẳng nói một lời nào trong suốt quãng đường về khách sạn. Và khi lái xe đến đường trước khách sạn anh vẫn không dừng xe lại. Anh lái thẳng xe đến tận cửa khách sạn để thả cô xuống.

Cô giả vờ bày ra bộ mặt hững hờ để che đậy sự ngạc nhiên bên trong. “Cảm ơn anh đã cho đi nhờ xe, Chuẩn úy.”

“Mai tôi đến đón cô lúc 7h30 nhé.”

“Anh không tiện đường mà. Tôi có thể đi nhờ Schneider hoặc Greene để đến căn cứ.”

Anh gật đầu, nheo mắt trong ánh sáng mặt trời vào buổi chiều muộn khi nhìn ra ngoài kính chắn gió phía trước. " Không sao đâu, tôi muốn đến đón cô. Vì vậy, tôi sẽ có mặt ở đây vào lúc 7h30."

Anh quay lại nhìn cô. "Nhưng điều tôi thực sự muốn là sẽ vẫn còn có mặt ở đây cho tới 7h30 sáng mai." Anh mỉm cười nhẹ. "Trời cũng chưa tối lắm để mời tôi lên phòng phải không?"

P.J phải nhìn đi chỗ khác, tim cô đập thình thịch y như lúc cô bị treo trên cây ở trong rừng hời chiều. "Tôi không thể làm điều đó."

"Điều đó tệ thế sao?"

"Phải!," cô đồng ý, ngạc nhiên vì bản thân mình có thể nói điều đó thành tiếng.

Cô mở chốt cửa. Cô phải ra khỏi xe ngay lập tức. Chúa biết những gì cô thực sự muốn nói.

“Gặp cô lúc 7h30 sáng mai,” anh bảo “tại đây.”

P.J gật đầu. Cô ấy không muốn nhượng bộ, nhưng nó dường như là cách dễ nhất để khiến anh cùng đôi mắt nóng bỏng và đôi môi hấp dẫn kia lái xe đi .

"Đồng ý!" Cô kéo cơ thể đau nhức của mình ra khỏi xe.

“Tôi rất tự hào vì cô ngày hôm nay, Richards.” Harvard nói nhẹ. “ Cô đã chứng minh cho tôi thấy rằng cô có thể đương đầu với bất kì thứ chết tiệt gì. Chỉ có rất ít đàn ông – trừ những người trong đội SEAL là có thể làm thế.”

Cô nhìn anh đầy ngạc nhiên nhưng anh vẫn tiếp tục. “ Cô đã làm được nhiều việc khó như quý từng ngày một. Tôi phải thừa nhận là ban đầu tôi không nghĩ rằng phụ nữ có thể làm được những việc này. Nhưng bây giờ, tôi vui vì cô là một phần của đội CSF.”

P.J gật đầu sau đó cười. Sau đó cô cười rũ rượi. “Chà,” cô cố lấy lại hơi thở “tôi đoán là anh thực sự muốn ngủ với tôi.”

Một loạt cảm xúc lướt qua mặt anh. Và trong một vài giây ngắn ngủi, anh trông như thể vừa bị sỉ nhục. Nhưng sau đó anh cười, lắc đầu trong sự buông xuôi thích thú. “Phải rồi tôi chả bao giờ khen ngợi cô nên chả có lí do nào khiến cô phải tin tôi cả.” Anh bắt và giữ ánh mắt cô, ánh mắt anh dữ dội. “Tôi nói những gì tôi thực sự nghĩ đấy. Chẳng có ý gì khác ở đây cả. Tôi thực sự tự hào về cô hôm nay.”

“Và dĩ nhiên, bất cứ khi nào anh tự hào về một thành viên nào trong đội anh cũng sẽ trao tặng họ một nụ hôn kiểu Pháp như thế à?”

Harvard bật cười trước sự lý sự cùn của cô. “Không, thưa quý cô. Đó là lần đầu tiên tôi cư xử như thế trong một khóa huấn luyện.”

“Hứ!” cô nói.

“Cô có ý gì khi “hứ” thế hả?”

“Nó có nghĩa là có lẽ anh nên suy nghĩ sẽ thế nào nếu đứng ở vị trí của tôi. Anh vừa bảo tôi rằng anh nghĩ tôi đủ khả năng làm những việc khó khăn giỏi hơn đa số đàn ông mà anh biết, phải không?”

Anh vẫn tiếp tục nhìn vào mắt cô. “Đúng vậy.”

“Tuy nhiên anh vẫn không đối xử bình đẳng với tôi. Anh ấn tượng với tôi như một con người nhưng nó lại không phù hợp với thể giới mà anh biết. Anh lôi tình dục vào đây. Anh cố gắng thống trị và kiểm soát. Anh có thể tự hào về tôi, anh bạn, nhưng anh sẽ không muốn cảm thấy thế lâu đâu. Anh muốn đẩy tôi quay về chỗ an toàn và đẹp đẽ của tôi. Anh muốn tôi đóng một vai trò mà anh hoàn toàn có thể đối phó được- vai trò của một cô bạn gái, điều này anh thừa biết. Thế nên *hứ* có nghĩa là anh nên suy nghĩ về cách mà điều này sẽ khiến tôi cảm thấy. ” P.J đóng cửa chiếc xe jeep.

Cô không cho anh thời gian để bình luận Cô quay người và bước vào khách sạn. Cô không nhìn lại, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô, quan sát cho đến khi cô hoàn toàn ra khỏi dòng tầm nhìn của anh.

Và thậm chí sau đó, cô vẫn như cảm thấy sức mạnh từ đôi mắt của Harvard nhìn cô.

Chương IX

Harvard không gặp được P.J mãi cho đến sau giờ ăn trưa. Cô để lại tin nhắn trong hộp thư thoại trả lời tự động của anh cả ở nhà lẫn văn phòng –bảo rằng cô không muốn phiền anh cho cô đi nhờ đến căn cứ sáng hôm nay. Cô định đi sớm, và sẽ tiện hơn nếu cô đi nhờ xe của Chuck Schneider.

Anh cố gọi lại cho cô nhưng điện thoại khách sạn phòng cô cứ bận suốt. Tối qua Harvard đã suy nghĩ về những điều cô nói lúc cô ra khỏi xe jeep của anh. Anh nghĩ về nó rất nhiều giờ mãi cho đến gần sáng. Và đó cũng là điều đầu tiên anh nghĩ tới sáng nay khi anh tỉnh giấc. Nhưng phải mãi cho tới lúc cả hai cùng đến cuộc họp ở chòi Quonset sau bữa trưa anh mới có vài giây để nói chuyện với cô.

“Cô sai rồi.” Anh nói luôn không cần mào đầu, thậm chí còn chả buồn chào hỏi theo phép lịch sự.

Cô liếc nhìn anh, sau đó liếc nhìn Farber đang bước sóng đôi với Joe Cat phía trước, cách cô mấy mét. Cô giảm tốc độ xuống, kéo dài khoảng cách để đảm bảo là không ai nghe lén được câu chuyện này.

Nhưng chả có gì mà nghe lén cả. “Giờ không phải lúc để thảo luận về vấn đề này,” Harvard tiếp tục “nhưng tôi chỉ muốn cô biết rằng, tôi đã suy nghĩ rất cẩn thận về tất cả những điều cô đã nói, và kết luận của tôi là cô hoàn toàn sai rồi.”

“Nhưng...”

Anh mở cửa vào chòi Quonset và giữ nó cho cô, phác họa một cử chỉ mời cô đi trước “ Tôi rất vui nếu tối nay có thể mời cô một hai ly trà đá và cùng bàn về chuyện này.”

Cô không trả lời. Cô không nói có, nhưng cô cũng không bảo không ngay lập tức. Harvard coi đó là một dấu hiệu tốt .

Phòng chính trong các lều Quonset đã được thiết lập như một khu vực họp . Harvard di chuyển vào phía trước của căn phòng để đứng cạnh Joe Cat và Blue . Anh nhìn P.J tìm chỗ ngồi. Cô cố không nhìn anh. Thực tế, cô ấy nhìn khắp mọi nơi trừ anh.

Điều này, có lẽ, không phải là một dấu hiệu tốt như anh nghĩ.

P.J chăm chú tập trung vào Joe Cat khi nghe anh phổ biến nội dung bài tập mấy hôm tới. Ngày đầu tiên là ngày chuẩn bị. Đội CSF sẽ nhận được báo cáo từ Intel về vụ bắt cóc con tin. Ngày thứ hai sẽ là bước đầu tiên của quá trình giải cứu- định vị và trinh thám địa điểm các Tangos giữ con tin. Ngày thứ ba sẽ giải cứu con tin.

Harvard nhìn bốn đặc vụ Fink ngồi giữa các lính SEAL. Schneider và Greene vẫn chán trường như mọi khi. Farber trông có vẻ hơi phân tâm, như thể suy nghĩ của cậu ta không đặt một trăm phần trăm vào các dự án đang được thảo luận. Còn P.J ... Vì đội trưởng tiếp tục nói chuyện, P.J trông càng lúc càng khó hiểu và càng lúc càng khó chịu hơn. Cô ngó ngàng trong chỗ ngồi của mình và liếc nhìn cảnh cáo Farber và những người khác nhưng chả nhận được phản hồi nào từ họ. Cô liếc nhìn về hướng Harvard. Có khoảng một triệu câu hỏi trong mắt cô, và anh biết chính xác những gì cô ấy muốn được trả lời.

Cuối cùng, cô giơ tay lên. "Xin lỗi, Chỉ huy, tôi không chắc là tôi hiểu."

"Tôi sợ rằng tôi không thể đi vào bất kỳ chi tiết cụ thể vào thời điểm này," Cat bảo cô. "Để khóa đào tạo này đạt hiệu quả, tôi không thể cung cấp cho cô thêm bất kỳ thông tin nào ngoài những gì tôi đã nói."

“Nhưng xin ngài thứ lỗi”, P.J nói “tôi lại dường như thấy rằng ngài đã cung cấp quá nhiều thông tin. Và đó là điều mà tôi không hiểu. Anh đã tách chúng tôi ra khỏi bản chất của hoạt động này. Tại sao chúng ta lại thỏa thuận có hẳn một ngày để chuẩn bị? Trong thực tế cuộc sống bọn bắt cóc chả cho chúng ta tí cảnh báo nào. Và tất cả những gì tôi học được từ anh cho tới giờ là phải nhấn mạnh tầm quan trọng của hành động tức thời. Ngồi chuẩn bị cả một ngày dài thì không giống với định nghĩa về hành động ngay lập tức như trong sách của tôi.”

Joe Cat di chuyển ra phía trước mặt bàn mà lúc nãy anh đứng phía sau. Anh ngồi ghé vào cạnh bàn nhìn P.J. Anh im lặng một lúc lâu. “ Cô có còn thắc mắc gì nữa không cô Richard?” Cuối cùng anh hỏi.

Harvard thấy P. J. gật đầu. "Có, thưa ngài.Tôi tự hỏi tại sao xác định vị trí của những kẻ khủng bố và nỗ lực cứu các con tin phải diễn ra trong hai ngày tách biệt? Điều đó cũng không hợp lý với một kịch bản cứu hộ thực tế. Trong thế giới thực", cô nói, dùng từ lỏng lẻo mà SEAL hay dùng cho các hoạt động thực tế “cuộc sống đích thực”, chúng tôi sẽ không được quay trở lại khách sạn của chúng tôi và ngủ một đêm ngon giấc nếu đang ở giữa một cuộc khủng hoảng con tin. Tôi không hiểu lý do tại sao chúng tôi lại được làm điều đó ở đây?"

Đội trưởng đầu tiên nhìn Blue và sau đó lại nhìn sang Harvard. Cuối cùng, anh chuyển sang các Fink khác. "Có ai khác cũng thắc mắc cùng một vấn đề mà cô Richards đã hỏi không?" anh hỏi. " Cậu Farber? Cậu có bất kỳ vấn đề gì với quy trình của chúng tôi không?"

Farber đứng phắt dậy, cố gắng tập trung. Như Harvard thấy thì đặc vụ FlnCOM này đang nghiên cứu sắc mặt của đội trưởng, cố gắng để đọc các biểu hiện của Joe để xem anh ta nên đồng ý hay không đồng ý.

"Đội trưởng đang hỏi ý kiến của cậu đấy, ngài Farber." Harvard thúc giục. "Không có câu trả lời nào đúng cả đâu."

Farber nhún vai. "Nếu thế tôi đoán là tôi sẽ phải nói không. Bài tập huấn luyện chỉ là bài tập huấn luyện. Chúng ta thực hiện nó để nhận thức được những gì sẽ phải làm. Không có con tin thật và không có những nguy hiểm thực sự. Vì vậy, không cần phải làm việc cả ngày đêm để....."

"Sai rồi." Harvard lớn tiếng chen ngang. "Không có câu trả lời đúng, nhưng có câu trả lời sai, và anh sai rồi. Có một danh sách các lý do còn dài hơn..." anh liếc nhìn P. J. "...cánh tay tôi lý giải tại sao lại cực kỳ cần thiết để đào tạo với những điều kiện gần như là thực tế nhất có thể...."

"Vậy tại sao chúng ta lại lãng phí thời gian với hai ngày giải cứu?" P.J xen vào.

"Bởi vì FlnCOM đã đưa chúng tôi một quyển sách quy tắc", Joe giải thích, "trong đó phác thảo chi tiết khá cụ thể chính xác những gì chúng tôi có thể và không thể làm với các đặc vụ của CSF. Chúng tôi phải giới hạn thời gian huấn luyện trong khoảng mười tiếng. Chúng tôi không thể kéo dài thời gian tập luyện đó nếu không cung cấp cho các bạn tối thiểu tám tiếng nghỉ ngơi."

"Nhưng điều này thật vô lý," P.J phản đối. "Với những hạn chế đó, không đời nào chúng ta có thể hoạt động trong thực tế được. Ý tôi là, một phần thách thức khi đối phó với bọn bắt cóc con tin là phải ở trong tình trạng căng thẳng kéo dài, ngủ ít thậm chí là thức trắng bốn mươi tám, bảy mươi hai hoặc-Lạy Chúa!-chín mươi giờ liên tục. Hay có khi chỉ chớp mắt ở ghế sau của một chiếc xe hơi hoặc ở giữa rừng hay ... Điều này thật là lố bịch." Cô giơ tay về phía mình và các đặc vụ FlnCOM khác. "Chúng ta đều là những người to khỏe. Chúng ta đã được kiểm tra là đủ yêu cầu để làm việc thâu đêm. Vậy tại sao lại không chứ?"

"Một vài cấp cao của FlnCOM e sợ lính SEAL" Joe giải thích. "Tôi nghĩ rằng họ sợ chúng tôi sẽ ép buộc các bạn tham gia một phiên bản đào tạo của khóa BUD. Chúng tôi đã cố đảm bảo với họ điều đó là không thể cho dù chúng tôi có muốn đi chẳng nữa. Chúng tôi đã cố gắng để thuyết phục FlnCOM sửa đổi những giới hạn này từ mấy tuần nay rồi. Không, dễ đến mấy tháng nay rồi ý chứ."

"Đúng là ngu xuẩn." P.J thốt ra từng từ. "Tôi không thể tin rằng Kevin Laughton sẽ đồng ý với điều này."

Harvard bước về phía trước một lần nữa. "Chúng tôi đã không thể nào nói chuyện được với Laughton," anh bảo cô. "Ông ta cứ như thể bốc hơi khỏi mặt đất ý."

P.J nhìn đồng hồ và nhìn vào quyển lịch Baywatch được gắn lên tường gần máy tính của Wesley. "Tất nhiên là anh không thể nói chuyện với ông ấy được rồi. Bởi vì ông ấy đang đi nghỉ," cô nói. "Ông ấy có một ngôi nhà ven biển trên đảo Pawleys ở Nam Carolina." Cô đứng dậy. "Đội trưởng, nếu anh cho phép tôi sử dụng văn phòng của anh, tôi có thể gọi ông ấy ngay bây giờ, ít nhất là làm cho ông ấy nhận thức được tình hình."

"Cô có số điện thoại nhà nghỉ của Laughton hử?" Harvard không thể không thắc mắc. P.J và Laughton. Lại là cái hình ảnh chết giấm đó. Anh có nghĩ về nó chút ít sáng nay.

P.J không trả lời.

Joe đứng dậy đưa cô vào văn phòng của mình, đóng cánh cửa lại để cô có chút riêng tư..

Harvard quay sang Fink và mấy cậu lính SEALs vẫn ngồi trong hàng. "Tôi nghĩ rằng chúng ta xong việc ở đây rồi", anh giải tán họ.

Anh quay lại, thấy đội trưởng và Blue trao đổi một cái nhìn lâu. "Cô ấy quen thân với Laughton như thế nào nhỉ?" Joe thì thầm.

Blue không trả lời, nhưng Harvard biết chính xác những gì mà cả hai đang nghĩ. Nếu cô biết ông chủ đủ rõ để có số điện thoại nhà riêng của ông ta thì rõ ràng cô quen thân với ông ta, chết tiệt, là khá tốt. Quả nhiên, cuộc gọi đến sau hai tiếng.

Harvard xem xét qua tình hình, tự hỏi không biết mình sẽ phải chờ bao lâu để tới được chỗ P.J ở khách sạn, không biết cô có đồng ý ra ngoài uống nước với anh không hay lại trốn trong phòng, không trả lời khi anh gọi điện từ đại sảnh. Anh đang phân vân không biết mối liên hệ giữa cô với Kevin Laughton là gì.

Điện thoại reo, và Wes nhắc nó lên. "Skelly nghe". Anh ngồi thẳng một chút. "Vâng, thưa ngài. Xin chờ một giây thưa Đô đốc." Cậu ta giữ máy. "Đội trưởng, Đô đốc Stonegate ở đường dây số một."

Joe đã đi vào văn phòng của anh để nhận cuộc gọi. Blue cũng vào theo và đóng cửa chặt phía sau họ.

"Nhanh thật!" Lucky là người cất tiếng đầu tiên khi cậu ta ngừng mắt lên từ trò chơi golf trên màn hình vi tính của mình. "Ông ta hoặc là không gọi để nói về sự án FInCOM hoặc là gọi đến để bảo không."

"P.J quen thân thế nào với Kevin Laughton nhỉ?" Bobby đặt cuốn sách của cậu ta xuống và cất tiếng hỏi câu hỏi mà tất cả mọi người đều đang thắc mắc.

"Cậu phải biết rõ một cô gái bao lâu để cho cô ta số điện thoại căn nhà ven biển của cậu chứ?" Wes phản đối.

"Nhưng tớ đâu có ngôi nhà nào ven biển đâu." Bobby chỉ ra .

"Cứ giả vờ là cậu có đi."

"Tớ đoán điều đó còn phụ thuộc vào việc tớ thích cô ta thế nào."

"Và cũng phụ thuộc vào việc cô ta trông như thế nào nữa chứ." Lucky nói thêm.

"Chúng ta biết rõ cô gái đó trông như thế nào mà." Wes nói. "Cô ấy trông giống như P.J. vì cô ấy là P.J"

"Nếu mà là P.J thì tớ sẽ cân nhắc đến việc mua một căn nhà ven biển và sẽ đưa cho cô ấy số điện thoại căn nhà đó." Bobby quyết định.

Harvard quay mòng mòng trên chiếc ghế của mình, không thể nghe thêm bất kì sự dự đoán

ngớ ngẩn nào nữa từ mấy cậu bạn. “Người phụ nữ này và cái tai của cô ấy có gắn chuông báo động với tất cả những điều nói về cô ấy đấy. Thể hiện sự tôn trọng đi các cậu. Cô ấy có sổ nhà bếp của cô ấy thì sao chứ?”

“Chuẩn úy nói rất đúng.” Wes nhả nhả.

"Laughton có thể đã cung cấp số điện thoại nhà nghỉ của mình cho tất cả các đặc vụ làm việc với ông ta, không riêng gì các nữ đặc vụ xinh đẹp mà ông ta ngủ cùng." Cash lên tiếng.

Cậu ta quá im ắng đến nỗi Harvard gần như quên mất rằng cậu ta cũng đang ở trong phòng. "Tôi đã nghe nói rằng Laughton mới kết hôn. Ông ta trông không giống loại đàn ông sẽ lừa dối vợ, để cô dâu của mình cô đơn khi chưa đầy một năm."

“Và P.J không phải loại phụ nữ thích qua lại với đàn ông đã có gia đình.” Harvard thêm vào, cố thuyết phục cả bản thân mình nữa. Anh đã hiểu P.J rõ hơn trong vài tuần qua. Anh không nên nghi ngờ cô, nhưng vẫn có một giọng nói nhỏ trong tâm trí anh liên tục hỏi *cậu chắc chứ*.

"Tớ có cậu bạn làm việc cho cảnh sát ở San Diego," Lucky nói, với tay mở một thanh sôcôla. "'Cậu ta bảo làm việc với phụ nữ trong đội giống như thêm một đồng phiến toái nữa bên cạnh những căng thẳng thông thường của công việc. Nếu các cậu làm một vụ án với đối tác nữ, các cậu sẽ bị phân tâm và mọi thứ sẽ không nằm trong tầm kiểm soát nữa. Nghĩ mà xem. Các cậu biết mọi thứ sẽ khó khăn hơn nữa nếu tham gia vào những hoạt động thực tế của chúng ta."

Harvard giữ nghiêm khuôn mặt của mình để tránh biểu lộ cảm xúc. Anh biết rõ điều này mà. Anh đã được trải nghiệm chuyện này chiều hôm qua rồi.

Đội trưởng bước ra khỏi văn phòng của mình và cười toe toét. "Chúng ta thành công rồi", anh công bố "Chúng ta được phép ném cuốn quy định đó vào thùng rác. Chúng ta được phép đưa các đặc vụ Fink bé nhỏ của chúng ta ra nước ngoài để tham ra những trò chơi thú vị. Chúng ta sẽ đi các nước ở phía tây, các chàng trai ạ, hay là phía đông nhỉ. Bất kì điều gì P.J nói với Kevin Laughton - cũng có ảnh hưởng đấy."

"Chúng ta có bằng chứng rồi đấy," Lucky nói. "Cô ấy gọi Laughton, hai giờ sau đó, chính sách lớn được thay đổi. Cô ấy điều khiển được ông ta. Và thành công."

Với Harvard thế là quá đủ. Anh đứng lên, bánh xe dưới ghế anh ghiến rạt rạt xuống nền nhà bê tông. "Các cậu có nghĩ sở dĩ Laughton đã phản ứng một cách nhanh chóng là bởi vì ông ta tôn trọng và đánh giá cao ý kiến của P.J không? Ông ta coi cô ý như thành viên quan trọng trong đội ngũ nhân viên của mình."

Lucky ngọam thêm một miếng sô cô la, ra chiều suy nghĩ khi đang nhai. "Không," anh nói với cái miệng nhồm nhoàm. "Cô ấy không quan tâm đến bất kỳ mối quan hệ mới nào, cô ấy nói với tớ thế. Cô ấy không muốn có một mối quan hệ mới, vì cô ấy đã có một mối quan hệ cũ. Với Kevin Laughton."

Harvard cười hoài nghi "Cậu chỉ suy đoán thôi." Anh quay sang đội trưởng "Tại sao chúng ta lại đề cập đến vấn đề này nhỉ? Mối quan hệ giữa P.J và Laughton chả liên quái gì đến chúng ta cả, cho dù nó là gì đi nữa."

"Chúa phù hộ điều đó." Joe Cat nói. "Ngày bắt đầu đợt huấn luyện tới được dờn lại sau hai ngày nữa", anh thông báo. "'Bất cứ ai trong nhóm CSF đều có một vài ngày nghỉ phép, nghỉ ngơi một chút." Anh nhìn Crash. "Xin lỗi, Hawken. Tôi biết cậu sẽ thất vọng, nhưng dường như sẽ có một vài lính Thủy quân lục chiến và mấy người dân địa phương, sẽ là những kẻ khủng bố và con tin của chúng ta cho bài tập này. Cậu sẽ vẫn phải theo vụ này vì cậu là một trong những

người tốt nhất chúng tôi có." Môi của Cash nhếch lên thành một phần tư của nụ cười "Quá tệ!"

Đội trưởng nhìn Harvard. "Chúng ta sẽ phải thông báo cho P.J và các Fink khác – để họ biết chúng ta đang hướng tới Đông Nam Á."

"Tôi sẽ thông báo cho họ." Harvard cho biết.

Joe Cat mỉm cười. "Tớ cũng nghĩ là cậu muốn làm việc này."

"Hãy chắc chắn rằng cậu dặn họ chuẩn bị tinh thần và ý trí trước đi nhé." Wes nói với nụ cười tinh quái. "Bởi vì từ bây giờ, không có bất kỳ luật lệ nào nữa đâu."

P.J ăn xong phần bít tết và khoai tây chiên mà cô đã đặt từ dịch vụ phòng, sau đó bê khay ra để ở hành lang. Cô tắm rửa và thay một chiếc áo phông với quần thể thao cắt ống. Và ngay sau đó cô sẽ gọi cho lễ tân và yêu cầu không nối điện thoại vào phòng cô.

Cô kiểm tra hộp thư thoại của mình. Cô có mấy tin nhắn. Một là của Kevin. Ông bảo cô là ông đã lôi kéo được vài nguồn cần thiết và nhóm dự án CFS sẽ được cung cấp nhiều quyền hành hơn để tự do hành động mà không cần sự can thiệp.

Cũng có một tin nhắn khác từ Harvard – "Gọi cho tôi. Có chuyện quan trọng." Anh để lại số máy nhắn tin của mình và cô lấy bút ghi lại dãy số. Cô biết anh muốn nói chuyện với cô để thuyết phục cô rằng anh không muốn quan hệ với cô với mong muốn cai quản và đưa cô trở lại vị trí an toàn mà một phụ nữ cần đầu tiên và trước nhất. Không, cảm xúc khao khát của anh đã phát triển ra khỏi sự tôn trọng anh dành cho cô, và từ nhận thức của anh, anh cho rằng giới tính không quan trọng trong công việc cô đang làm.

Mà có lẽ anh muốn cô gọi anh vì anh có vài thông tin liên quan đến công việc muốn thông báo cho cô. Tin nhắn lúc này của Kevin cũng đề cập sơ qua về việc này mà. Nhưng cô không muốn gọi cho Harvard một chút nào. Cô tự bảo mình- cô có nhiều việc khác quan trọng hơn phải làm- chẳng hạn như nghe các kênh thời tiết, để xem liệu có một áp thấp nhiệt đới vào giữa những ngày họ đã lên kế hoạch chiến đấu chống lại Trung úy William Hawken sắt đá và phái đoàn những kẻ khủng bố giả của cậu ta không.

Điện thoại đột ngột reo vang khi cô vừa với tay bật kênh thời tiết. Bật chế độ tắt tiếng tivi, cô nhắc ống nghe. "Richards nghe đây."

"Chào, là tôi, H. đây. Cô vừa nhắn tin cho tôi đấy à?"

"Không, không, vẫn chưa. Tôi vừa định nhắn..."

"Ồ, ơn Chúa, chỉ ít thì cô đã nhận được tin nhắn của tôi. Sao cô không xuống quầy bar và..."

P.J buộc mình phải lê giọng vẻ tự nhiên và thoải mái. "Cảm ơn, nhưng không. Tôi đang chuẩn bị đi ngủ rồi."

"Mới có tám giờ mà." Giọng anh đầy vẻ hoài nghi. "Cô đùa đúng không?"

"Không, tôi nói thật mà. Bắt đầu từ mai chúng ta sẽ có những ngày khó khăn mà."- cô bảo anh "nên tôi chỉ định đi ngủ nhiều một chút khi còn có thể."

"Bắt đầu từ ngày mai các cô có hai ngày nghỉ phép." Anh ngắt lời cô.

Trong tất cả những điều cô mong đợi anh nói, điều này không nằm trong danh sách. "Chúng tôi có sao?"

"Chúng ta sẽ lên máy bay tới Đông Nam Á vào thứ năm. Từ giờ cho đến lúc đó chúng ta được nghỉ ngơi."

"Đông Nam Á?" P.J cười thích thú. "Kevin thực sự đã thông qua chuyện này rồi, phải không? Tuyệt thật! Ông ấy xứng đáng với một cái gì đó đặc biệt vì việc này. Tôi sẽ phải suy nghĩ cẩn thận và khó khăn đây." Ở đầu bên kia của đường dây, Harvard im lặng. Mỗi một lúc, cuối cùng anh cũng cất giọng. Giọng anh có vẻ khác thường, cau có hơn mọi khi. "Richards, xuống dưới đi. Chúng ta thực sự cần phải nói chuyện."

Bây giờ tới lượt cô im lặng. P.J. hít một hơi thật sâu. "Daryl, tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ rằng - ..."

"Được rồi. Vậy thì, tôi sẽ lên đó."

"Không!"

Anh đã gác máy.

P.J chửi thề và ném mạnh cái điện thoại trở lại giá. Giường cô là một mớ hỗn độn nhàu nát của chăn chiếu chưa gấp. Gối thì thò ra thụt vào sau giấc ngủ hồi trưa của cô.

Cô không muốn giọng giường. Chết tiệt là cô cũng chả có ý định giọng nữa kia. Cô sẽ gặp anh ở cửa, và họ sẽ bước ra ngoài sảnh nhỏ ở gần thang máy để nói chuyện. Anh sẽ nói bất cứ điều gì anh cần phải nói, cô sẽ dẫn anh xuống lầu lần nữa, và sau đó cô sẽ quay trở lại phòng của mình.

Anh gõ cửa, và P.J cuống cuống dò tìm từ trong đồng lộn xộn trên tủ quần áo để tìm thẻ chìa khóa của mình. Trượt nó vào túi quần, cô đi đến cửa. Cô thò đầu ra khỏi cái lỗ nhìn trộm. Yeah, đó đúng là Harvard. Cô mở cửa.

Anh không mỉm cười, chỉ đứng đó trông cao lớn và đáng sợ. "Tôi có thể vào được chứ?"

P.J gượng cười. "Có lẽ chúng ta nên nói chuyện bên ngoài." Harvard liếc qua vai mình, và cô nhận ra có những người ngồi trên ghế sofa và ghế băng cạnh thang máy.

"Tôi thích sự riêng tư trong phòng của cô. Nhưng nếu cô không thoải mái với điều đó ..." Thừa nhận cô có vấn đề với việc ngồi xuống và nói chuyện với Harvard trong bối cảnh thân mật trong phòng khách sạn của mình thì cũng ngang với việc thừa nhận cô không thể miễn dịch với sự hấp dẫn giới tính của anh. Đúng, cô không thoải mái. Nhưng sự khó chịu của cô không phải vì cô sợ anh sẽ cố gắng quyến rũ cô-đó là một giả định. Khó chịu của cô đến từ nỗi sợ hãi rằng một khi anh bắt đầu chạm vào cô, một khi anh bắt đầu hôn cô, cô sẽ không có đủ sức mạnh để kháng cự anh. Và Chúa giúp cô nếu anh nhận ra điều đó.

"Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi." Anh nói, tìm kiếm mắt cô. "Đi đôi giày vào và chúng ta sẽ đi dạo. Tôi sẽ chờ cô chỗ thang máy." Anh nói thêm khi cô do dự. Đó là một giải pháp tốt. Cô sẽ không phải thay bộ quần short và áo phông để đi đến quầy bar, và cô cũng không phải để anh vào phòng.

"Tôi sẽ ra ngay," P.J nói với anh.

Phải mất một chút thời gian để cô tìm đôi dép dưới những đồng quần áo bẩn rải rác xung

quanh căn phòng. Cuối cùng cô tìm thấy và đi chúng vào chân. Hít một hơi sâu, cô bước khỏi phòng của mình. Harvard đang giữ thang máy. Anh vào theo sau cô và ấn nút xuống khu liên hợp lớn của khách sạn. Anh im lặng trên đường đi xuống, im lặng khi cô dẫn đường ra khỏi tiền sảnh khách sạn và đi về phía ánh sáng lấp lánh của nước trong hồ bơi.

Bầu trời vẫn sọc với màu sắc của mặt trời lặn, và đầu buổi tối vẫn còn giữ nền nhiệt oi bức như trong ngày. Một gia đình - cha, mẹ, hai đứa con - đang chơi trong hồ bơi, và một số cặp vợ chồng, một người già, người khác trẻ hơn, đang ngồi ở hàng ghế chờ xem các ngôi sao đầu tiên của buổi tối xuất hiện.

Harvard im lặng cho đến khi họ đã bước sang phía bên kia của hồ bơi. "Tôi có một câu hỏi cho cô," cuối cùng anh nói, dựa vào lan can. "Một câu hỏi cá nhân. Và tôi cứ nghĩ, đây không phải là việc của tôi. Nhưng sau đó tôi nghĩ khác, đó là việc của tôi, bởi vì nó ảnh hưởng đến tôi và ... " Anh hít một hơi thật sâu, để lời nói tuôn ra qua luồng không khí. "Tôi.. Tôi đang nói vòng vo quá phải không? Tôi cho rằng cách tốt nhất là nên hỏi thẳng."

P.J có thể cảm thấy sự căng thẳng đang bò lên vai và cổ của cô. Anh muốn hỏi một câu hỏi cá nhân. Liệu có khả năng là anh bằng cách nào đó đã phát hiện ra rồi không? Anh, suy cho cùng, là một người rất sâu sắc. Liệu có thể nào là anh đoán ra thông qua nụ hôn họ đã từng có không?

Cô hít một hơi thật sâu. Có lẽ anh biết cũng tốt. Hoặc có lẽ không nên biết thì hơn. Cũng có thể anh sẽ chấp nhận chuyện này và coi cô như một thách thức. "Anh có thể hỏi bất cứ điều gì anh muốn," cô nói với anh, "nhưng tôi không thể hứa là tôi sẽ trả lời."

Anh quay về phía cô, khuôn mặt anh bị lu mờ trong ánh sáng chập choạng. "Lý do cô từ chối tôi - nói sao nhỉ- là vì mối quan hệ của cô với Kevin Laughton phải không?"

P.J nghe thấy lời anh nói, nhưng nó khác quá xa những gì cô tưởng tượng nên phải mất một lúc cô mới hiểu những gì anh hỏi. Kevin Laughton. Mối quan hệ. Mối quan hệ? Nhưng sau đó cô đã hiểu. Cô hiểu rất rõ. "Anh nghĩ rằng bởi vì tôi có số điện thoại nhà Kevin, bởi vì tôi có thể tiếp cận trực tiếp với ông ấy khi ông ấy đi nghỉ, nên suy ra tôi đang quan hệ với ông ấy, phải không?" Cô lắc đầu trong sự ghê tởm, di chuyển xa khỏi anh. "Tôi nên biết. Với những người như anh, tất cả mọi thứ luôn luôn hóa thành quan hệ tình dục."

Harvard đuổi theo cô. "P.J, chờ đã. Nói với tôi đi. Có phải cô đang nói không không? Cô bảo không có gì xảy ra giữa cô và Laughton đúng chứ?"

Cô quay sang đối mặt với anh. "Điều duy nhất xảy ra giữa tôi và Kevin-ngoài mối quan hệ công việc rõ ràng- chúng tôi còn có một tình bạn vững chắc. Loại tình bạn giống như những gì tôi đã nghĩ có giữa chúng ta. Ông ấy kết hôn với một trong những người bạn tốt nhất của tôi từ trường đại học, một bạn cùng phòng cũ của tôi. Tôi giới thiệu họ với nhau bởi vì tôi thích Kevin và tôi nghĩ Elaine sẽ thích ông ấy nhiều hơn, theo một cách khác. Tôi đã đúng, và họ kết hôn năm ngoái. Cả ba chúng tôi tiếp tục là những người bạn tốt. Tôi đã dành thời gian nghỉ tại ngôi nhà ven biển trên đảo Pawley với hai người họ. Điều đó đã đủ đáp ứng tính tò mò bản thủ của anh chưa?"

"P.J, tôi xin lỗi."

"Tôi không nghĩ anh có tý hối lỗi nào ở đây cả. Để tôi đoán nhé, cả cái đội Alpha chết tiệt của anh đã đoán già đoán non bao nhiêu lần và bằng cách nào tôi đã qua lại với Kevin để có được số điện thoại nhà riêng của ông ấy có phải không?"

P.J đã không cho anh ta một cơ hội để trả lời. "Nhưng nếu tôi là đàn ông, tất cả mọi người sẽ chỉ nghĩ rằng tôi là người đã giành được sự tin tưởng của Kevin Laughton bằng cách làm việc

chăm chỉ thôi, đúng không?"

"Thật buồn là cô đúng." Harvard cho biết. "Đó là sai lầm của tôi khi suy nghĩ như vậy. Tôi đã ghen tị."

"Tôi cực là thế." Cô nói mạnh. "Anh có thể đã nghĩ rằng điều đó không công bằng tí nào khi Kevin dễ dàng có được tôi, còn anh thì không."

Cô quay người bỏ đi nhưng anh nhanh hơn, đứng chặn phía trước đường của cô. "P.J, sẽ là nói dối nếu bảo rằng sex không đóng vai trò gì trong những suy nghĩ của tôi." Harvard hạ thấp giọng. "Nhưng có nhiều chuyện chúng ta đã trải qua với nhau trong tình bạn này, tôi đoán tôi sẽ phải gọi nó như vậy vì chả có cái tên nào thích hợp hơn. Theo nhiều cách, mối quan hệ cô có với Laughton thân mật hơn nhiều loại quan hệ tình dục thông thường có thể có được. Và giờ tôi thậm chí còn cảm thấy ghen tuông hơn về điều đó. Tôi biết như thế thật ngu ngốc, nhưng tôi thích em quá nhiều để có thể chia sẻ em với bất cứ ai khác".

Cơn giận của P.J lập tức xẹp xuống. Người đàn ông này luôn biết cách xoay chuyển tình hình. Nhưng ánh mắt của anh đủ để thuyết phục cô rằng anh không phải chỉ quảng những lời bóng bẩy, những lời nói trống rỗng ra xung quanh. Anh cảm thấy mơ hồ vì có một tình bạn thực sự với một người phụ nữ, nhưng anh đủ chân thành để thừa nhận chuyện này.

"Bạn thì không sở hữu bạn bè của mình." Cô nhẹ nhàng nói với anh. "Trong thực tế, tôi nghĩ rằng chuyện người sở hữu của người là chuyện của mấy trăm năm trước rồi."

Harvard mỉm cười. "Tôi không muốn sở hữu em."

"Anh chắc chứ?"

Harvard là im lặng một lúc, nhìn vào mắt cô. "Tôi muốn trở thành bạn trai của em", anh nói với cô. "Và có thể kinh nghiệm của em với những người đàn ông khác khiến em tin rằng tôi sẽ kiểm soát và thống trị em- như em từng nói mấy ngày trước đây. Cho dù tôi thực sự muốn em cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không làm vậy. Ngược lại bây giờ em sẽ nghe thấy tôi đang thực sự cầu xin em."

Anh tiến lại gần cô, từng chút từng chút một. P.J dường như bị đông cứng tại chỗ, bị ghim chặt bởi ánh mắt và sự ầm áp trong giọng nói mềm như nhung của anh. Anh chạm vào gương mặt cô, nhẹ nhàng lướt các ngón tay của mình trên má cô.

"Chúng ta sẽ thực hiện theo cách em muốn, và chúng ta là bạn, P.J." anh nói nhẹ nhàng. "Anh thích làm bạn với em, nhưng có nhiều điều khác anh muốn được chia sẻ cùng em. Rất nhiều." "Chúng ta có bắt đầu chuyện này với đôi mắt mở to," anh tiếp tục "chúng ta có thể lên lầu vào phòng của em, và em có thể dựa vào tôi đêm nay, và tôi cũng sẽ dựa vào em. Không sở hữu, không gì hết." Harvard lướt ngón tay cái của mình trên môi cô. "Chúng ta có thể khóa cửa lại và chả cần phải ra ngoài trong cả hai ngày tới."

Anh cúi đầu xuống hôn cô nhẹ nhàng và từ tốn. P.J cảm thấy toàn thân cô vô lực, bị xoay tròn về phía anh. Hai ngày trong vòng tay của người đàn ông này. Trong cả cuộc đời mình, P.J chưa gặp điều gì cảm dỗ đến thế.

"Lên lầu đi." Anh thì thầm. Anh hôn cô lần nữa, bằng một nụ hôn ngọt ngào như thể anh nhận ra rằng sự khéo léo nhẹ nhàng sẽ khiến anh lạc lối trong những đam mê sâu hơn, xa hơn.

Rồi anh ngẩng đầu lên rời khỏi miệng cô, và P.J nhận ra rằng tất cả đèn xung quanh hồ bơi đã được bật sáng. Họ đang đứng trên lối đi phía trên cao, không còn được che dấu bởi bóng tối

của hoàng hôn nữa. Mặc dù vậy anh vẫn cầm tay cô, mê mải vẽ những vòng tròn lên lòng bàn tay cô bằng ngón tay cái của mình.

Anh đang nhìn cô như thể cô là người phụ nữ quyến rũ nhất, hấp dẫn nhất, thông minh nhất trên toàn bộ hành tinh này. Và cô biết rằng cô cũng đang nhìn lại anh với sự thèm muốn không kém.

Cô muốn anh. Tệ hại hơn cả, bất chấp lời nói của cô, cô biết cô muốn sở hữu anh. Trái tim anh, cơ thể anh và tâm hồn anh. Cô muốn người đàn ông đáng kinh ngạc này cho mình và chỉ cho riêng mình, điều này dọa cô sợ khiếp vía. Cô quay người, tránh khỏi vòng tay anh, tỳ lòng bàn tay mình lên lớp gỗ sần sùi của lan can, cố gắng xua bóng ma ám ảnh còn vương lại từ sự đụng chạm của anh. "Chuyện này là một ý tưởng thực sự tồi tệ." Cô phải cứng rắn, dù thậm chí sau đó giọng nói của cô có vẻ mỏng và rung động. Anh bước lại gần hơn, gần đủ để cô có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể của mình, nhưng không hoàn toàn đủ gần để chạm vào cô.

"Xét về lý, thì đúng." Anh thì thầm "Chuyện này đúng là điên rồ. Nhưng đôi khi em phải hành động đúng với lòng mình. P.J, để tôi nói với em, mỗi bản năng trong tôi đang gào thét rằng đây là ý tưởng tốt nhất tôi đã có trong toàn bộ cuộc sống của mình."

Tất cả các bản năng trong cô cũng đang kêu gào. Nhưng chúng kêu gào phản đối. Có thể chuyện này là đúng người nhưng sai thời điểm mất rồi.

Tất cả những cảm xúc nguy hiểm và sai trái cô đang có- về sự điên rồ khi muốn sở hữu người đàn ông này cần phải được dẹp bỏ và giấu kín. Cô phải đẩy những suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình, và mặc dù cô không phải là một chuyên gia khi nói đến những mối quan hệ thân mật, cô vẫn biết rằng việc khóa thân với Harvard Becker sẽ chỉ làm cho mọi việc tồi tệ hơn.

Cô phải có khả năng nhìn anh, làm việc cùng anh trong những tuần kế tiếp một cách vui vẻ và bình thường. Trong khi cô không chắc, mình có thể làm tình với anh trong hai ngày và sau đó lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Cô không phải là một diễn viên tốt.

"Daryl, tôi không thể." Cô thì thầm. Cô nhận ra anh đang ngừng thở, và rồi anh bật ra trong nửa tiếng cười. "Vậy thì, cho tôi một lý do chính đáng đi, ngoại trừ việc em bảo có nửa tá đàn ông đang sẵn sàng và chờ đợi em. Một lý do mà thậm chí tôi không nghĩ đến ý."

Cô có một nửa tá lý do, nhưng tất cả những lý do này cô lại không thể chia sẻ với anh được. Làm thế nào cô có thể nói với anh cô không thể mạo hiểm trở nên thân mật với anh được vì cô sợ mình sẽ yêu anh ư?

Nhưng cô có một lý do mà cô biết anh sẽ thông cảm. Cô hít một hơi thật sâu. "Tôi chưa bao giờ ở cùng ...bất kỳ ai cả."

Harvard không hiểu những gì P.J vừa nói. Anh biết cô đã nói với anh một điều gì đó quan trọng, anh có thể thấy điều đó trong mắt cô. Nhưng anh không thực sự hiểu ý nghĩa của lời cô nói. Chưa bao giờ được ở đâu cơ?

"Anh biết đấy, tôi đã luôn luôn ghét cặn từ gái trinh." P.J bảo anh. Và đột nhiên những gì cô nói đập thẳng vào anh. "Tôi đến từ một khu phố nơi những cô gái mười một tuổi bị các bạn cùng lớp chế giễu nếu vẫn là gái trinh."

Harvard không thể không cười hoài nghi. "Không đời nào. Em đang nói với tôi em là..." Chết tiệt, anh thậm chí không thể nói từ đó. "Một trinh nữ." Đúng là từ đó. Anh quay người cô lại đối mặt với anh và nhìn vào mắt cô, anh ngừng cười. "Chúa ơi, em nghiêm túc, phải không?"

"Tôi đã từng nói dối về điều đó", cô nói với anh, nghiêng đầu nhìn ra hồ bơi. "Hồi tôi đi học đại học, anh biết đấy, tôi muốn mọi người ủng hộ bất kì lựa chọn cá nhân nào mà tôi thực hiện trong cuộc sống của mình. Tôi đã phải nói dối rằng tôi đã từng quan hệ rồi. Sau đó bịa ra một vài lý do như, sống độc thân cũng chẳng sao, hay tôi không muốn lãng phí thời gian vào việc hẹn hò, tôi muốn tập trung vào bài vở, hoặc tôi thích có không gian riêng,... bất kì lý do nào cũng được. Họ sẽ để tôi yên nếu tôi giả vờ là mình đã quan hệ tình dục trong quá khứ rồi và giờ không thích nữa. Nhưng sẽ tệ vô cùng nếu họ phát hiện ra tôi là một gái trinh. Lạy Chúa, họ sẽ nghĩ đó là một căn bệnh cần chữa trị sớm. Không bàn tới sự lựa chọn cá nhân, khi tôi thấy những cô gái khác làm những việc họ không thực sự muốn làm với bọn con trai họ không thực sự thích chỉ để chứng tỏ bản thân, tôi không muốn giống họ và vì vậy tôi tiếp tục nói dối."

Cô quay sang đối mặt với anh. "Nhưng tôi không muốn nói dối anh."

Harvard hắng giọng. Rồi lại hắng giọng lần nữa. "Tôi, à ờ ..."

Cô mỉm cười. "Nhìn xem. Tôi có thể khiến Chuẩn úy của đội Alpha hùng mạnh bị sốc cơ đấy."

Lần này Harvard tìm lại được giọng mình. "Vâng," anh nói "bị sốc là từ thích hợp đấy."

Cô đứng đó, ngay trước mặt anh, chờ đợi. Mà chờ gì chứ? Anh không chắc chắn mình sẽ phải làm gì khi người phụ nữ mà anh ham muốn mãnh liệt mỗi buổi tối vừa thú nhận với anh rằng cô chưa từng quan hệ với bất kì người đàn ông nào trước đây. Một vài người đàn ông có thể coi những gì cô nói như là một thách thức. Vài người khác sẽ hùng dũng tiến đến nơi mà chưa người đàn ông nào đến được trước đây.

Viễn cảnh đó thật thú vị cho đến khi ý thức trách nhiệm của hành động này lò mờ xuất hiện.

Người phụ nữ này có thể đã từ chối hàng chục, thậm chí hàng trăm người đàn ông rồi. Thực tế rằng - cô coi anh như là một sự cám dỗ lớn, là lời tặng bốc thái quá, nhưng nó cũng đáng sợ nữa.

Liệu sẽ ra sao nếu anh ngọt nhạt thuyết phục và khiến cô nhượng bộ? Liệu sẽ ra sao nếu anh lên phòng cô đêm nay? Nó sẽ không thể chỉ là một chút lãng mạn vào giờ nghỉ được. Nó sẽ là một việc hệ trọng. Anh đã sẵn sàng đón nhận chưa? Anh đã sẵn sàng cho người phụ nữ này để cùng cô ấy chìm đắm trong những cảm xúc vật chất và nhằm lẫn sự hấp dẫn tình dục đơn thuần với cái gì đó sâu sắc hơn như tình yêu chẳng hạn.

Harvard nhìn vào mắt P.J. "Tôi muốn biết điều gì đã khiến một phụ nữ giữ mình lâu như thế trong suốt bao nhiêu năm qua." Anh nói. "Nhất là một phụ nữ nông nản, sôi nổi, đầy sức sống và xinh đẹp như em. Chắc hẳn không phải vì em chưa tìm được ai."

"Khi tôi còn là một cô bé, khoảng năm hoặc sáu tuổi," cô lặng lẽ nói với anh, "tôi quyết định tôi sẽ chờ đợi để tìm một người đàn ông yêu tôi đủ để kết hôn với tôi trước đã. Tôi không biết gì về quan hệ tình dục vào thời điểm đó, nhưng tôi biết rằng cả bà và mẹ tôi đã không chờ đợi – đại loại thế. Rồi tôi thấy tất cả các cô gái trong khu phố của tôi bụng cứ to dần- họ cũng không chờ đợi. Điều đó luôn luôn nhắc nhở tôi. Priscilla Simons đã không chờ đợi. Cheri Richards đã không chờ đợi. Tôi quyết định tôi sẽ phải chờ đợi."

"Và sau đó khi tôi đã bắt đầu hiểu chuyện, tôi bị cuốn vào những cuốn sách tôi đọc. Tôi mơ mộng với những câu chuyện cổ tích huyền thoại – anh biết đấy, chờ đợi hoàng tử trong mộng của tôi. Điều đó đưa tôi qua một vài năm."

Harvard im lặng, chờ cô tiếp tục. P.J thở dài. "Tôi vẫn mong đôi khi cuộc sống có thể đơn giản hơn, mặc dù tôi biết điều đó là không thể. Tôi có thể không bao giờ có được người đàn ông cho riêng mình, nhưng tôi không ngại thử. Tôi biết rằng không có người đàn ông nào ngu ngốc kết hôn với một người phụ nữ mà không muốn quan hệ trước. Và cũng không có người phụ nữ nào muốn làm vậy cả. Sự hòa hợp tình dục là rất quan trọng trong việc duy trì mối quan hệ. Tôi biết thế. Nhưng sâu bên trong, cô gái bé nhỏ ngày nào vẫn bảo tôi ngồi đó và lặng lẽ chờ đợi."

Cô cười, lắc đầu. "Tôi thấy cái nhìn lo lắng trong mắt anh. Đừng lo. Tôi không gợi ý việc kết hôn hay bất cứ điều gì tương tự đâu. Bị ràng buộc là điều cuối cùng tôi muốn hoặc cần. Nhìn xem, khi tôi càng lớn, tôi gặp nhiều ví dụ về những người đàn ông đáng khinh mà mẹ tôi qua lại, và tôi bắt đầu nghĩ rằng có lẽ hôn nhân không phải là điều tôi muốn. Ý tôi là, ai đâu óc bình thường lại muốn gắn bó vĩnh viễn với những kẻ thất bại như vậy chứ? Không phải tôi!"

Harvard nghe thấy giọng mình. "Nhưng có phải đàn ông nào cũng tồi tệ thế đâu."

"Tôi biết điều đó. Khi tôi lớn lên, phạm vi kinh nghiệm sống của tôi được mở rộng, và tôi đã gặp những người đàn ông không buôn bán ma túy hay không phải là những tên trộm. Tôi đã kết bạn với một số người trong bọn họ. Nhưng chỉ là bạn thôi. Tôi đoán thói quen cũ khó bỏ. Hoặc có lẽ tôi không bao giờ thực sự tin cậy bất kỳ người nào trong số họ. Hoặc có lẽ tôi chưa bao giờ gặp được người mà tôi muốn gắn bó." Cho đến bây giờ, P.J đã không nói rõ những điều sâu kín bên trong, nhưng cả hai người đều hiểu rõ ràng như thể nó được viết ra thành lời thoại trên phim hoạt hình.

"Tôi không nói với anh những điều này để tạo ra một số loại thách thức đối với anh đâu." Cô nói thêm, như thể cô có thể đọc được ý nghĩ của anh. "Tôi chỉ cố gắng để giải thích tôi đến từ đâu và tại sao bây giờ có lẽ không phải là thời điểm tốt nhất cho anh và tôi."

Có lẽ không phải là lúc thích hợp thì không có nghĩa giống như *không bao giờ*. Harvard biết rằng nếu như anh thuyết phục được cô mời anh về phòng thì bây giờ sẽ là lúc. Anh nên di chuyển đến gần hơn, chạm vào gương mặt cô, để cô ấy thấy sức nóng trong mắt anh. Anh nên nói chuyện theo cách của mình và lên phòng cô. Anh nên nói với cô ấy có rất nhiều điều họ có thể cùng trò chuyện.

Nhưng anh không thể làm như vậy. Không thể khi mà chưa suy nghĩ cẩn thận về điều này. Thay vì chạm vào cô, anh chống khuỷu tay mình lên lan can. "Không sao đâu," anh nói nhẹ nhàng. "Tôi có thể thấy những điều này phức tạp thế nào đối với tôi cũng như đối với em."

Cái nhìn trong mắt cô gần như đã giết anh. Cô cố để trông mình thanh thản nhưng thất vọng. Họ đứng cạnh nhau trong im lặng một lúc lâu. Sau đó P.J cuối cùng cũng thở dài. Harvard đã phải giữ chặt vào hàng rào để không đuổi theo cô khi cô lùi lại. "Tôi, uh, tôi đoán tôi nên quay lên. Về phòng của tôi. Bây giờ." Harvard gật đầu. "Chúc ngủ ngon." Cô xoay người và bước đi. Anh nhìn chăm chăm vào luồng ánh sáng phản chiếu đang nhảy múa trên bề mặt của hồ bơi, suy nghĩ về cuộc sống của P.J khi còn là một đứa trẻ, suy nghĩ về tất cả những việc cô đã phải vượt qua, suy nghĩ về cách cô đã phải mạnh mẽ thế nào khi cô chỉ là một cô gái nhỏ bé, nghĩ về cô ấy khi bị vướng trên cái cây trong rừng hôm đó, cố gắng làm mọi thứ bất chấp nỗi sợ của mình, suy nghĩ về hương vị nụ hôn ngọt ngào của cô ...

Và nghĩ rằng có được tình yêu của một người phụ nữ như thế có thể không phải là điều tồi tệ nhất trên thế giới.

Chương X

Tiếng chuông điện thoại đầu tiên lôi P.J dậy khỏi giấc ngủ say. Tiếng thứ hai vang lên khi cô trở mình và hé mắt liếc nhìn đồng hồ. Cô nhắc máy ở tiếng chuông thứ ba. "Giờ mới có sáu giờ kém mười lăm. Buổi sáng đầu tiên tôi có được sau bốn tuần làm việc liên tiếp. Hãy đảm bảo đây là cuộc gọi từ ủy ban số số thông báo tôi trúng giải độc đắc đấy nhá."

"Thế nếu tôi bảo tôi gọi để đưa cho em một lời mời còn đáng giá hơn cả việc trúng độc đắc thì sao?" Harvard. Đó là Harvard. P.J bật dậy, ngay lập tức tỉnh táo. Cô đã rất chắc chắn rằng sự thăng thần của cô đã dọa anh sợ chết khiếp. Cô nghĩ lời nói của cô đã khiến anh chạy xa khỏi cô nhanh như thể chân anh có gắn động cơ. Cả đêm qua cô đã lo lắng và tự hỏi liệu quả bom tin tức cô đã ném về phía anh có làm nổ tung toàn bộ tình bạn của họ hay không. Và cả đêm qua cô cũng suy nghĩ và nhận ra anh quan trọng với cô thế nào trong vai trò của một người bạn.

"Tôi cứ chắc chắn là em đã dậy rồi cơ đấy." Giọng anh vui vẻ, như thể giữa họ không có một chút nặng nề nào xảy ra vậy. "Tôi cứ tưởng em đã hoàn thành xong bảy dặm chạy bộ đầu tiên của hôm nay rồi cơ đấy. Thế mà, tôi thấy gì đây chứ? Cô bạn tôi vẫn đang cuộn tròn trên giường như sâu ngủ. Em chắc chưa nhận thức được rằng mặt trời đã lên cao và tỏa sáng muôn nơi rồi. Đúng là một ngày hoàn hảo cho một chuyến đi đến Phoenix, bang Arizona."

"Tôi không thể tin được là anh đánh thức tôi dậy lúc năm giờ bốn mươi lăm vào một trong hai ngày duy nhất tôi được ngủ dậy muộn trong bốn tuần tới", P.J phàn nàn, cố gắng mát mẻ. Cô sợ phải thừa nhận cô đã vui mừng như thế nào khi anh gọi. Cô đã sợ anh bỏ mặc mình. Nhưng cuối cùng, họ vẫn còn là bạn bè. Và cô thấy rất, rất vui mừng.

"Phải, tôi biết là vẫn sớm," anh nói, "nhưng tôi nghĩ rằng tiến vào trung tâm của sa mạc trong những ngày nóng nhất của mùa hè sẽ là ý tưởng mà em không thể cưỡng lại được."

"Thú vị hơn cả việc trúng số độc đắc sao?"

"Tiện nói về phần thưởng, bổ sung thêm là em sẽ có cơ hội để nhìn thấy ngôi nhà mới của bố mẹ tôi."

"Anh đúng là gà." P.J trêu anh. "Điều này chẳng liên quan gì đến việc tôi thích ngắm sa mạc hay không. Đây là việc anh phải đối phó ra sao khi lần đầu tiên nhìn thấy ngôi nhà mới của bố mẹ anh. Cậu bé tội nghiệp cần ai đó đi cùng và nắm tay cậu ta."

"Em nói đúng," anh nói, đột nhiên nghiêm trọng. "Tôi sợ hãi. Tôi cho là hoặc tôi sẽ phải thực hiện chuyện khó khăn này, tôi sẽ rời đi mà không thoát khỏi nỗi buồn, hoặc làm cho toàn bộ địa ngục này trở nên dễ dàng hơn nhiều bằng cách yêu cầu em đi cùng."

P.J không biết phải nói gì. Cô tóm lấy ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu. "Cha mẹ anh mới chuyển nhà mới. Họ chắc chưa chuẩn bị phòng sẵn sàng cho khách viếng thăm đâu."

"Tôi không biết ngôi nhà có rộng không" Harvard thú nhận. "Nhưng chúng ta có thể ở khách sạn mà." Anh thêm vào. "Tất nhiên hai phòng riêng biệt."

P.J im lặng.

“Tôi biết em đang nghĩ gì.” Anh nói.

“Thế ư? Vậy tôi đang nghĩ gì?”

“Em đang nghĩ, thằng cha này lại mời chài mình để kiếm chút vui vẻ đây mà.”

“Suy nghĩ đấy đúng là vừa xuất hiện trong đầu tôi thật..”

“Thế thì em vừa đúng vừa sai đấy.” Anh bảo cô. “Đúng bởi vì sự thật là tôi muốn em.” Anh cười nhẹ nhàng. “Phải, em đúng về điều đó. Nhưng tôi sẽ không theo đuổi hoặc gây áp lực với em đâu, P.J. Tôi tin, khi em sẵn sàng, nếu em muốn thế, em sẽ cho tôi biết nhé. Và cho đến lúc đó, tôi sẽ làm theo cách em muốn. Tôi mời em đến Phoenix với tôi với tư cách một người bạn.”

P.J hít một hơi thật sâu. “Mấy giờ chuyến bay khởi hành?”

“Em không tin được đâu, bốn mươi lăm phút nữa.”

“Phải rồi!” cô nói “tôi tin anh.”

“Gặp tôi ở trước khách sạn trong mười phút nữa nhé.” Anh nói với cô. “Chỉ cần mang túi theo thôi, được chứ?”

“Daryl!”

“Hử?”

“Cảm ơn,” P. nói. “Chỉ là ... cảm ơn anh.”

“Tôi mới là người phải cảm ơn em vì đã đi cùng tôi.” Anh nói khẽ và hít một hơi thật sâu. “Được rồi,” anh nói thêm với giọng to hơn. “Chúng ta kết thúc câu chuyện ủy mị chân thành này ở đây nhé. Tốt lắm. Lên đường thôi, Richards! Bắt đầu tính giờ đấy. Xuống tầng dưới đi. Còn chín phút nữa. Di chuyển! Mau lên!”

“Tôi luôn nghĩ về lực cản gió.” Harvard nhìn qua và thấy P.J đang nhắm chặt mắt khi chiếc máy may thương mại to lớn chạy đà ầm ầm trên đường băng. Cô bám chặt vào tay vịn ghế ngồi như thể đó là thứ cuối cùng cô có thể chạm vào.

“Đừng nghĩ về nó.” Anh bảo cô. “Nhắm chặt tay tôi này.” Cô mở mắt và nhìn anh. “Hoặc là tôi nghĩ những chuyện không đâu vào đâu như làm sao mà cái máy bay to hùng dũng này có thể nhấc khỏi mặt đất được.”

Anh chìa tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, chờ cô nắm lấy. “Nếu em muốn biết thì tôi có thể cung cấp cho em vài thông tin về số má và phương trình giải thích vì sao “thằng khờ” này có thể bay được.” Anh bảo.

“Hoặc là” cô nói tiếp như thể vừa rồi cô không nghe thấy anh bảo gì, “khi máy bay bắt đầu cất cánh, tôi lo sợ sẽ ra sao nếu mình rơi xuống đất.”

Harvard gỡ các ngón tay cô ra khỏi tay vịn và đặt tay cô vào lòng bàn tay anh. “Tôi sẽ không để em rơi đâu.”

P.J cười buồn, kéo tay về. “Nếu anh đã nói thế, tôi miễn cưỡng có thể tin anh.”

Anh giữ cái nhìn của cô. "Không sao đâu nếu em nắm tay tôi."

"Không, không."

"Bạn bè có thể nắm tay nhau mà."

P.J khịt mũi. "Vâng, tôi đoán anh và Joe Cat suốt ngày nắm tay nhau nhỉ."

Harvard đã mỉm cười với hình ảnh đó. "Nếu câu ấy cần, tôi sẽ nắm tay cậu ấy."

"Anh ấy sẽ không bao giờ yêu cầu anh làm thế đâu."

"Có thể có. Có thể không."

"Nghe này, tôi thực sự thoải mái với việc bay," P.J bảo anh. "Chỉ lúc cất cánh tôi mới căng thẳng chút thôi."

"Ừ," Harvard đáp lời, nhìn vào hai bàn tay nắm chặt tay vịn của cô. "Bây giờ chúng ta đang ở trong không khí rồi, em hãy thư giãn đi." Cô có bàn tay nhỏ, với những đầu móng được cắt ngắn, gọn gàng. Những ngón tay cô mảnh mai nhưng mạnh mẽ. Một đôi tay đẹp và dẻo dai. Nếu cô không để chơi bóng rổ bằng đôi tay ấy thì hầu hết phần còn lại của thể giới cũng không thể. Anh thích cách bàn tay bao trọn tay cô. Anh biết anh sẽ thích cảm giác khi tay họ đan vào nhau.

"Tôi thoải mái mà." cô phản đối. "Anh biết đấy, tất cả những gì tôi phải làm là nhắm mắt lại, và tôi muốn được ngủ trong vòng năm phút. Hoặc ít hơn."

"Thế đâu có gọi là thoải mái." Anh chế giễu. "Đó là cơ chế phòng vệ vô ý thức. Em biết là mình đang bị kẹt trong chiếc máy bay này từ đây cho đến tận khi chúng ta hạ cánh xuống Phoenix. Vì vậy cơ thể em tự động chìm vào giấc ngủ thế là xong. Trẻ sơ sinh làm thế suốt mỗi khi chúng cúi kính hay buồn bã. Tôi đã thấy Frankie Catalanotto làm điều đó, nó nhận thức rằng mình đang gặp rắc rối, nó sẽ thay đổi ngay lập tức. Giây trước nó la hét như đổ tường vì mẹ nó không đưa cho nó cái bánh khác, nhưng giây tiếp theo nó ngủ gục trên thảm phòng khách rồi. Giống như thế ai đó thay đổi cái công tắc vậy. Đó là một dạng cơ chế bảo vệ".

"Tôi rất mừng vì anh so sánh tôi với một đứa bé thông qua cái ví dụ khủng khiếp đó."

"Tôi mời em một ly bia nhé, bé con?"

Cô trao cho anh một nụ cười chân thành. "Uống bia vào lúc sáu giờ ba mươi trên chuyến bay buổi sáng sao?"

"Có quan trọng gì đâu chứ."

"Tôi thường mang theo Walkman của tôi và một cuốn băng sách" P.J nói với anh. "Và tôi nghe băng trong khi mất bắt kịp chữ trên đồng giấy tờ. Không thể làm quá nhiều thứ cùng lúc và duy trì sự căng thẳng trên cả chuyến bay được."

Harvard gật đầu. "Em đối phó với nó. Em làm những gì em phải làm khi em không có sự lựa chọn nào khác. Nhưng từ bây giờ trở về sau em có thể thư giãn bản thân bằng cách nắm tay một ai đó."

P.J lắc đầu. "Tôi không thể để bản thân mình quen với sự động viên xa xỉ đó được." Cô quay mặt đi chỗ khác, lo sợ mình đã nói quá nhiều.

Và Harvard là đột nhiên ý thức được tất cả những điều anh không biết về người phụ nữ này. Cô đã nói với anh một chút - chỉ là một chút xiu về thời thơ ấu khốn khổ của mình. Anh cũng biết cô có ý chí mạnh mẽ và tự chủ. Và cả nghị lực phi thường nữa. Cô có nhiều nghị lực và quyết tâm hơn hầu hết các ứng cử viên SEAL anh gặp ở khóa đào tạo BUD ở Coronado.

"Tại sao em tham gia FInCOM?" anh hỏi. "Và tôi cược là không phải để thu thập các chứng chỉ bay." Câu nói đùa đó mang lại cho anh nụ cười mà anh trông chờ. P.J có một nụ cười rất đẹp, nhưng thường cô hiếm khi cười. Cô nheo mắt lại, cắn môi dưới giữa hai hàm răng, cân nhắc câu hỏi của anh. "Tôi thực sự không biết tại sao," cô nói với anh. "Tôi chưa bao giờ trở thành đặc vụ FInCOM từ khi tôi lên năm hoặc bất cứ điều gì tương tự như thế. Tôi học đại học luật. Nhưng rồi phát hiện ra nó nhàm chán đến đau đớn. Tôi vừa quyết định chuyển sang một chương trình kinh doanh thì đội tuyển dụng FInCOM tiếp cận tôi. Lắng nghe những gì họ nói, về những vinh quang và sự phấn khích khi trở thành đặc vụ. Tôi chỉ tin một phần nào thôi, tất nhiên, nhưng ..."

Cô nhún vai. "Ban đầu, tôi tham gia mấy bài kiểm tra sơ bộ chỉ để cho biết thôi. Nhưng mỗi bài kiểm tra tôi vượt qua, mỗi cấp bậc cao hơn tôi giành được, khiến tôi nhận ra rằng tôi thích hợp với công việc này. Tôi có những bản năng- kiểu như tự nhiên giỏi sẵn về một vấn đề gì đó ý. Cũng giống như việc anh cầm thử một cây đàn violon lên và nhận ra mình có thể chơi được những bản côngxectô của Mozart ý. Điều đó thật thú vị. Sau đó tôi thực sự bắt đầu quan tâm đến việc ra nhập chương trình FInCOM. Và tôi đã được chọn."

Cô nhìn anh. "Thế còn anh? Tại sao anh lại quyết định gia nhập Hải quân? Anh từng nói với tôi anh đang lên kế hoạch để trở thành giáo sư khi anh tốt nghiệp Đại học Harvard."

"Chuyên ngành văn học Anh," Harvard bảo cô. "cũng giống như cha của tôi."

Cô dựa lưng và tựa đầu vào chiếc ghế ngồi, hơi quay người để đối mặt với anh, chân cô cong lên bên dưới ghế. Cô mặc một chiếc quần kaki vừa vặn và một chiếc áo sơ mi, ngắn như mấy chiếc áo thun cô thường mặc, được làm từ lụa mịn. Nó bám dính vào cơ thể quyến rũ của cô, rung rinh rất nhẹ mỗi khi cô di chuyển. Trông cô mềm mại và gợi cảm. Harvard sẽ sẵn sàng trả hai tuần lương chỉ để được chạm vào tay áo.

"Thế chuyện gì đã xảy ra." Cô tò mò.

"Em thực sự muốn biết à?" Anh hỏi. "Câu chuyện thực, không phải là phiên bản tôi đã nói với cha mẹ tôi?" Anh đã thu hút toàn bộ sự quan tâm của cô. Cô gật đầu, đôi mắt mở to và chờ đợi.

"Chuyện xảy ra khoảng một tuần rưỡi sau khi tốt nghiệp đại học," Harvard nói với cô. "Tôi đến thành phố New York với một nhóm bạn đại học. Chị Ashley của Brian Bradford sẽ biểu diễn đồng ca và xuất hiện ở Carnegie Hall, vì thế câu ấy xuống đó để xem. Todd Wright cũng đi cùng vì lúc đó cậu ta đang theo đuổi Ashley. Ash chỉ có hai cái giường, vì vậy mấy đứa chúng tôi phải ở nhờ nhà cha của Stu Waterman trong khu. Chúng tôi sẽ dành hai hoặc ba ngày cắm trại trên tấm thảm phòng khách của Waterman, tham quan thành phố. Chúng tôi định sẽ xem một hoặc hai buổi biểu diễn, đến một số câu lạc bộ nhảy nhót, lượn qua để hít vào chút mùi tiền trên phố Wall. Chúng tôi là sinh viên tốt nghiệp Harvard và chúng tôi sở hữu cả thế giới. Hoặc đó là những gì tôi đã nghĩ."

"Uh-oh," P.J nói. "Rồi chuyện gì đã xảy ra?"

"Chúng tôi kéo nhau vào thị trấn lúc chiều muộn, thả Bri và Todd xuống gần Carnegie Hall, em biết đấy, để họ tắm gội, chải chuốt lại chút đỉnh, và chắc chắn họ có địa chỉ của Waterman."

Stu, Ng và tôi thì đi kiểm cái gì lót da và sẽ đến chỗ của Stu sau. Chúng tôi biết Todd và Brian sẽ không trở về cho đến đêm, vì vậy chúng tôi quyết định đi ra ngoài. Tôi đọc báo thấy bảo rằng ban nhạc của Danilo Perez sẽ biểu diễn tại một câu lạc bộ trong thành phố tối đó. Ông ấy là một nghệ sĩ piano nhạc jazz thực sự được hâm mộ. Nhạc của ông ấy được phát sóng khá nhiều trên các khu nhạc jazz ở Cambridge, nhưng tôi chưa bao giờ xem ông ấy biểu diễn trực tiếp cả, vì vậy tôi đã khăng khăng đòi đi. Nhưng Stu và Ng muốn đi xem phim. Vì vậy, chúng tôi giải tán. Họ đi xem phim của họ, tôi đi nghe nhạc của tôi."

Ánh mắt của P.J cũng ấm áp như buổi đêm New York mà Harvard đã đi bộ qua nhiều năm trước đây.

"Tuyệt diệu hơn cả những gì tôi biết," anh bảo cô. "Chuyện xảy ra sau đó thì không như vậy, nhưng tôi sẽ không bao giờ hối tiếc vì đã tới đó. Tôi ở lại cho đến khi họ đóng cửa quán bar, cho đến khi Danilo ngừng chơi, và thậm chí sau đó tôi còn nán lại một lúc để nói chuyện với ban nhạc. Nhạc jazz của họ rất tươi mới, đầy khác lạ. Em biết không, với một số ban nhạc, em sẽ có cảm giác nhạc của họ rất có hồn-họ chơi thứ âm nhạc gợi nhớ những nghệ sĩ vĩ đại đã chơi những năm ba mươi. Trong khi nhiều ban nhạc khác, họ cố gắng hết sức để thể hiện mình, để đạt tới đỉnh cao, nhưng họ không có sự kết nối nào với âm nhạc cả."

"Thế chuyện gì đã xảy ra khi anh rời quán bar?" P.J hỏi.

Harvard cười buồn " Tôi đang kể đến phần khó khăn nhất của câu chuyện nên cố lơ đi trọng tâm của vấn đề và thay vào đó lại giao giảng cho em về bài học âm nhạc nhĩ." Cô gật đầu.

Anh chạm vào tay áo cô bằng một ngón tay. "Tôi thích chiếc áo này của em. Tôi đã nói với em là tôi thích nó chưa nhĩ?"

"Cám ơn anh" cô nói. "Nhưng chuyện gì xảy ra sau khi anh rời câu lạc bộ?"

"Thôi được rồi." Anh hít vào một hơi sâu và từ từ thở ra. " Lúc đó là khoảng hai rưỡi hoặc gần ba giờ kém mười lăm. Tôi gọi cho Stu lúc hai giờ và cậu ta bảo tôi không cần vội, họ vẫn đang thức vì thế tôi có thể từ từ mà về. Nhưng tôi nghĩ là một vị khách chu đáo thì không nên về nhà họ sau ba giờ. Vì thế tôi nghĩ tôi nên nhanh chóng bắt một chiếc taxi. Tôi đã cố, nhưng sau khi tôi rời câu lạc bộ thì mọi chiếc taxi tôi thấy đều chạy chậm lại, nhìn ngó tôi xong thì phóng ga chạy mất. Tôi đoán là do cách tôi ăn mặc – quần túm, áo phong giày thể thao Nike. Không quá tệ nhưng cũng chẳng sạch sẽ tinh tươm gì. Tôi không giống một sinh viên Harvard mới tốt nghiệp gì cả, mà giống một thằng mọi đen la cà thâu đêm. Được thôi, taxi không dừng khi tôi gọi, họ lơ tôi đi thì cũng chẳng phải là chuyện tận cùng thế giới gì. Đây cũng không phải lần đầu tiên chuyện như thế này xảy ra. Hơn nữa, tôi đã trải qua bốn năm trong đội chạy của Harvard, và tôi thấy mình vẫn trong tình trạng thực sự tốt, tôi nghĩ chỉ vài dặm thôi mà, tôi sẽ chạy."

Harvard nhìn vào mắt P.J và nhận ra cô biết chính xác những gì anh định nói tiếp theo. "Ừ," anh nói. "Đúng thế. Em đoán đúng rồi đấy. Tôi chỉ chạy qua được bốn dãy nhà thì một chiếc xe cảnh sát rú còi inh ỏi và bắt đầu đuổi theo tôi. Có vẻ như là hình ảnh một thằng mọi đen cầm đầu chạy trong thị trấn vào giờ đó thì rất là khả nghi, cần phải kiểm tra."

"Anh không lớp lên ở thành phố," P.J. nói. "nếu anh lớn lên ở đó, anh sẽ biết là mình không nên chạy trong tình huống ấy."

"Ồ, tôi biết là tôi không nên chạy. Hồi nhỏ tôi đã sống ở ngoại ô, nhưng bốn năm nay tôi đã sống ở Cambridge đấy thôi. Cho dù, đường phố vắng vẻ, và tôi cũng chắc chắn là nhìn thấy chiếc xe tuần tra ở đó, nhưng tôi đã bất cần. Hoặc cũng có lẽ do tôi uống quá nhiều bia. Dù sao, tôi cũng ngừng chạy. Họ hỏi tôi là ai, ở đâu và đang định đi đâu và vì sao lại bỏ chạy. Họ ra khỏi

xe tuần tra và rõ ràng là họ không tin một lời nào tôi nói. Tôi bắt đầu thấy khó chịu và vì tôi đường hoàng nên tôi gào lên với họ rằng lý do duy nhất họ chặn tôi lại là vì tôi mà người Mỹ gốc Phi. Tôi bắt đầu đào sâu đến chủ đề bất công này khi mà một hệ thống xã hội lại có thể cho phép thành kiến khủng khiếp như vậy xảy ra. Tôi vừa nói vừa cho tay ra sau túi tìm cái ví để chứng minh cho mấy vị hoài nghi này là tôi có thể căn cước của Đại học Harvard nhưng rồi đột nhiên tôi nhìn và nhận ra không chỉ một mà hai khẩu súng cảnh sát đang chĩa vào tôi- vấn đề thực sự lớn rồi đây. Đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Ý tôi là, tôi đã dừng lại và bị thẩm tra rồi cơ mà. Đây không phải là lần đầu tiên chuyện này xảy ra. Nhưng súng thì là lần đầu tiên. Súng là một cái gì đó mà tôi chưa bao giờ phải đối mặt trước đây."

"Thế rồi, những người đó hét to yêu cầu tôi cho tay ra khỏi túi và giơ lên nơi họ có thể nhìn thấy được. Tôi nhìn vào họ và tôi thấy lòng trắng trong mắt họ. Họ đang lo sợ, ngón tay co giật và run rẩy trên cò súng, nhưng họ vẫn đủ sức để thối một lỗ thủng lớn trên đầu tôi mà không một bác sĩ phẫu thuật nào có thể khâu lại được. Tôi đứng đó và nghĩ rằng, chết tiệt, chuyện sẽ là thế. Tôi sẽ phải chết. Ngay lúc đó, ngay tại đó đơn giản chỉ vì tôi là một người da đen trong thành phố của nước Mỹ.

Tôi giơ hai tay lên và họ yêu cầu tôi nằm xuống đất, vì vậy tôi làm thế. Họ túm lấy tôi, ép mặt tôi trên nền bê tông trong khi khám xét. Tôi chỉ nằm ở đó suy nghĩ, tôi có một bằng tốt nghiệp đại học Harvard, nhưng nó chả là cái đỉnh gì ở đây cả. Tôi có một chỉ số IQ có thể khiến tôi được nhận vào hội Mensa chết tiệt nào đó (**Mensa: Diễn đàn những người có chỉ số thông minh cao của Mỹ**), nhưng đó không phải là những gì mọi người nhìn thấy khi họ nhìn vào tôi. Họ không thể nhìn thấy được những điều này. Họ chỉ có thể nhìn thấy màu da của tôi mà thôi. Họ nhìn thấy một người đàn ông da đen cao một mét chín. Họ cho rằng anh ta có thể có vũ trang và nguy hiểm."

Anh im lặng, nhớ lại cách mấy tay cảnh sát đã thả anh đi thế nào. Họ thả cho anh đi với một tràng cảnh cáo. Họ đã không cho anh điều gì nhiều hơn một lời xin lỗi qua loa. Má anh đã bị chảy xước và chảy máu. Họ hành động như thể anh đã phạm tội gì đó sai trái. Anh ngồi bên vệ đường một lúc lâu, cố gắng suy nghĩ về những gì vừa xảy ra.

"Tôi đã nghe kể nhiều về lính SEAL. Tôi đã nhìn thấy họ qua các trương trình trên truyền hình. Và tôi cũng đọc lịch sử của họ về các người nhái và đội phá dỡ dưới nước trong Thế chiến thứ hai. Tôi khâm phục SEALs vì tất cả các rủi ro trong cuộc sống hằng ngày của họ, và tôi đoán tôi luôn luôn nghĩ rằng có thể trong một cuộc sống khác, đó có thể là những việc tôi muốn mình có khả năng thực hiện được. Tôi nhớ mình đã ngồi trên vỉa hè ở thành phố New York sau khi chiếc xe tuần tra đó rời đi và suy nghĩ, chết tiệt, tuổi thọ trung bình cho một người da đen trong một thành phố của Mỹ khoảng hai mươi ba năm ngắn ngủi. Thực tế đó chưa bao giờ tác động đến tôi trước đây mãi cho đến tận đêm đó. Và tôi nghĩ, khốn nạn thật, tôi bị nguy hiểm khi chỉ đi dạo bộ chút đỉnh. Mà cũng thật may là tôi đã không kéo ví ra khỏi túi của mình khi những tay cảnh sát đã hét lên bảo tôi giơ cao hai tay. Nếu tôi đã làm thế, và nếu một trong những tay cảnh sát đó nghĩ rằng ví là vũ khí, tôi sẽ bị bắn chết ngay. Hai mươi hai tuổi. Một số liệu thống kê đáng buồn. Và khi ngồi đó tôi cũng nghĩ. Vâng, tôi có thể có cuộc sống an toàn bằng cách không đi bất kì đâu vào ban đêm. Hoặc tôi có thể làm những gì cha tôi đã làm và trú ẩn trong một ngôi nhà đẹp ở ngoại ô. Hoặc tôi có thể tham gia hải quân và trở thành một lính SEAL, và ít nhất những rủi ro tôi phải đối mặt hàng ngày sẽ là một cái gì đó có giá trị."

Harvard để mình bị chết đuối trong một vài khoảnh khắc nhìn vào mắt P.J. "Sáng hôm sau, tôi tìm thấy một văn phòng tuyển dụng, và tôi gia nhập Hải quân của quân đội Hoa Kỳ. Phần còn lại, như cách mọi người vẫn nói, là lịch sử."

P.J đặt tay trên tay vịn và nắm lấy tay anh. Anh nhìn những ngón tay mảnh mai và nhỏ bé của cô trong bàn tay mình. "Cái nắm tay này là vì tôi hay vì em thế?"

"Vì anh và vì em." cô nói với anh. "Đó là vì cả hai chúng ta."

Mẹ của Harvard có mùi quế. Cô ngửi thấy mùi thơm giống như không khí bên ngoài tiệm bánh mà P.J thường đi qua trên đường đến trường hồi học lớp ba, trước khi bà cô qua đời.

Toàn bộ ngôi nhà tỏa ra mùi thơm tuyệt vời. Chắc hẳn có một điều thú vị đáng kinh ngạc đang xảy ra trong nhà bếp. Một cái gì đó liên quan đến lò nướng, sách dạy nấu ăn, rất nhiều đường và gia vị.

Ellie Becker đã kéo P.J bằng một tay và con trai của bà bằng tay kia đi xem một lượt ngôi nhà mới của mình. Các thùng đồ vẫn được xếp chồng lên nhau trong tất cả các phòng trừ căn nhà bếp lớn, nó sạch sẽ và được bày biện tinh tươm.

Nó giống như nhà bếp mà P.J hay nhìn thấy trên các chương trình truyền hình. Sàn nhà lát loại đá tông màu gạch Mexico. Các quầy và đồ dùng nấu bếp màu trắng sáng bóng, tủ bếp làm bằng gỗ tự nhiên. Có một bồn rửa phụ bên cạnh nột núi đồ dùng bếp. Ở trung tâm của căn phòng là một bàn ăn lớn, đủ không gian cho cả chục khách khứa mà không gặp trở ngại nào.

"Đây là căn phòng đã khiến các bác quyết định mua cả căn nhà này đấy." Ellie nói . "Đây là nhà bếp mà bác đã mơ ước suốt hai mươi năm qua."

Harvard trông giống hệt như mẹ của mình. À, anh cao hơn bà cả mấy chục phân và không hoàn toàn mập mạp như bà, nhưng anh có nụ cười và đôi mắt sáng lấp lánh y như mẹ anh. "Ngôi nhà đẹp quá bác ạ!" P.J nói với Ellie. Nó đúng là tuyệt đẹp. Hoàn toàn mới, với phòng khách trần cao, thảm lông cừu dày mịn, tường sơn mới, được thiết kế theo phong cách Tây Ban Nha, thứ kiến trúc duy nhất phổ biến ở phía Tây Nam.

Ellie đưa mắt nhìn Harvard. "Con thấy sao?"

Anh hôn bà. " Con nghĩ ngôi nhà thật hoàn hảo mẹ ạ! Con cũng đang nghĩ không biết mấy cái bánh nhân quế mà con ngửi thấy mùi trong lò nướng hay mấy cái bánh quy sô cô la trên giá kia đã nguội để nhón đại mấy cái chưa nhỉ?"

Bà cười. " Được, được chứ. "

"Thử đi." Harvard đưa cho P.J một chiếc bánh quy. Cô cắn một miếng. Mẹ của Harvard thực sự biết nướng bánh. Mấy chiếc bánh quy này thực sự rất ngon. Cô không nghi ngờ gì là bánh quế trong lò sẽ ngon lành như khi họ ngửi thấy mùi thơm bay ra khắp nơi. Mẹ của Harvard cười suốt, ngay cả lúc bà bật khóc khi nhìn thấy con trai mình ghé thăm. Bà là hiện thân của niềm vui và sự ấm áp, thân thiện tới mức ôm hôn chào đón người lạ mà con trai đưa về nhà chơi cùng. P.J không thể chờ đợi để được gặp cha của Harvard.

"Kendra và cặp sinh đôi sẽ đến ăn tối nữa đấy. " Ellie nói với Harvard. " Robby không thể đến được, nó phải đi làm." Bà quay sang P.J " Kendra là một trong những chị em của Daryl. Con bé sẽ rất vui mừng khi gặp các con đấy. Bác cũng rất vui được gặp cháu nữa." Bà lại ôm P.J một lần nữa. "Cháu đúng là một cô bé dễ thương và ngọt ngào."

"Cẩn thận đấy mẹ!" Harvard nói. "Cô bé dễ thương và ngọt ngào của mẹ là một đặc vụ FinCOM cứng cựa đấy."

Ellie lùi lại một chút và nhìn vào P.J. "Cháu là một trong những đặc vụ được đào tạo trong khóa huấn luyện chống khủng bố đặc biệt mà Daryl đang làm việc cùng ư?"

"Vâng, cô ấy là một trong bốn đặc vụ được chọn lựa để tham gia khóa đào tạo này đấy mẹ." Harvard trêu chọc bà.

"Ừ, con vừa gọi họ là gì ấy nhỉ? Mẹ biết các con đặt biệt danh cho tất cả mọi thứ, đây là chưa đề cập đến tất cả những thuật ngữ và từ viết tắt, FinABC hay XYZ ... ôi? Mẹ chả bao giờ hiểu được mấy từ của cánh Hải quân các con dùng cả."

Harvard cười. "Đội FinCOM mẹ ạ. Đó là thuật ngữ dân hải quân bọn con gọi đội chống khủng bố."

Ellie nhìn P.J. "Bác chưa bao giờ gặp một đặc vụ FinCOM thực sự trước đây cả. Nhưng cháu không giống mấy đặc vụ mà bác hay thấy trên truyền hình."

"Đây là vì mẹ chưa thấy cô ấy mặc một bộ vest đen và đeo kính râm thôi."

P.J. gửi cho anh một cái nhìn khinh miệt, và Harvard cười, lấy mấy cái bánh khác từ giá và chìa ra mời cô. Cô lắc đầu. Nhưng chúng thật quá ngon đi.

"Cháu có súng hay gì đó không?" Ellie hỏi P.J.

"Nó được gọi là vũ khí, mẹ ơi. Và không chỉ có súng đâu, " Harvard nói với bà, miệng đầy bánh, " cô ấy còn biết cách sử dụng nó nữa đấy mẹ. Cô ấy là tay súng tốt nhất mà con đã gặp trong gần mười năm qua. Cô ấy cũng đạt điểm tốt ở tất cả những lĩnh vực khác nữa. Trong thực tế, nếu bốn siêu Fink này được yêu cầu phải qua khóa đào tạo BUD, con chắc chắn rằng P.J. sẽ là người cuối cùng đứng vững ý chứ. "

Ellie huýt sáo. "Nó mà nói thế thì cháu thực sự rất giỏi phải không?"

P.J. mỉm cười với đôi mắt nâu ấm áp giống như màu đôi mắt của Harvard. "Dạ, cảm ơn bác. Nhưng cháu sẽ không là người cuối cùng chỉ đứng vững thôi đâu. Cháu muốn là người cuối cùng có thể chạy nữa ạ!"

"Tuyệt lắm, cô gái!" Ellie cười trong sự thích thú. Bà nhìn sang Harvard. "Tự tin và quyết đoán. Mẹ thích cô ấy đấy."

"Con biết mẹ sẽ thích cô ấy mà. " Harvard vốc ra một ít bánh bích quy mời P.J. lần nữa. Cô do dự chỉ một thời gian ngắn trước khi cô cầm một cái. Cô mỉm cười cảm ơn anh. Anh mỉm cười đáp lại, đánh mất bản thân mình trong khoảnh khắc nhìn vào mắt cô.

Chuyện này sẽ ổn thôi. Nó không quá khó khăn như anh đã tưởng tượng. Ngôi nhà này có một chút mới mẻ và sạch bong, không có tí chút dấu ấn cá nhân cũ nào ngoại trừ trần nhà cao trong phòng khách nhưng mẹ anh thấy hạnh phúc khi ở đây, vậy là đủ. Và P.J. đã chứng tỏ cô là một sự phân tâm tuyệt vời đối với anh. Thật khó để tập trung vào thực tế là Phoenix, Arizona, sẽ khác xa Hingham, Massachusetts như thế nào, khi mà nó cũng chỉ là một thành phố nơi anh phải huy động rất nhiều tế bào não để ghi nhớ cách chiếc áo sơ mi lụa của P.J. dường như chảy dài, bám xuống hai vai và bầu ngực của cô.

Có một cậu bé mười tuổi bên trong anh đã sẵn sàng để thương tiếc cho sự ra đi của một thời đại. Nhưng cậu bé đó đã bị quát cho đứng tim và buộc phải ngồi im bởi người đàn ông phát triển đầy đủ ba mươi sáu tuổi- người mà thật kỳ quặc khi thấy hài lòng và thỏa mãn chỉ với một nụ cười.

Anh không thể chờ đợi chuyến bay trở lại vào chiều mai. Nếu anh thể hiện đúng cách, có thể P.J sẽ nắm tay anh một lần nữa.

Điều anh đang suy nghĩ thật là phi lý- rằng anh cực kì mong đợi được nắm tay một cô gái. Điều đó khiến anh cười thành tiếng.

"Có chuyện gì vui thế con?" mẹ anh hỏi. "Chỉ là ... con vui mừng khi được ở đây thôi. " Harvard trao cho mẹ một cái ôm nhanh chóng. " Vui mừng khi có một vài ngày nghỉ." Anh nhìn P.J và mỉm cười. " Chỉ là vui mừng thôi. "

Anh lại quay sang mẹ. " Mà bố đâu rồi ạ? Trời quá nóng để bố có thể ra ngoài chơi golf. "

"Ông ấy có một cuộc họp ở trường. Ông ấy sẽ về nhà sớm thôi, chắc bố sẽ ngạc nhiên lắm khi thấy con đây."

Bộ hện giờ trong lò nướng rung lên và Ellie nhòm vào nó. Sử dụng găng tay nóng, bà chuyển chảo của chiếc bánh thơm sang khay làm nguội. " Tại sao con không mang đồ của con từ trong xe vào nhà đi?"

"Bọn con nghĩ chúng con sẽ thuê hai phòng khách sạn mẹ ạ!" Harvard nói với mẹ. " Mẹ không cần phải lo phòng cho khách bây giờ đâu."

"Vớ vẩn." Bà quay lại đối diện với anh. " Chúng ta có rất nhiều phòng trống mà. Miễn là con không thấy phiền với mấy đồng thùng đó ... "

"Con không chắc là mẹ có tấm đệm thừa nào ở ngoài không." Harvard đứng dựa lưng vào kệ bếp. "Và ngay cả khi mẹ có, mẹ chắc chắn không cần phải giặt rũ gì đâu. Con nghĩ rằng mẹ đã cố đủ thứ để dọn dẹp quanh đây trong hai tháng tới rồi."

"Đừng lo lắng về điều đó." Mẹ anh liếc nhanh từ anh sang P.J và ngược lại. "Trừ khi hai con muốn ở khách sạn...."

Harvard biết những lời mẹ anh đã không nói. Vì sự riêng tư. Anh biết bà không bỏ qua thực tế là anh đã nói rằng họ sẽ nhận phòng khách sạn, hai phòng riêng. Và anh biết bà cũng không bỏ qua một thực tế rằng anh muốn giới thiệu P.J với bà như là một người bạn, cô gái đang có ý định rời đi. Nhưng anh cũng biết một cách chắc chắn rằng mẹ anh đã không bỏ lỡ tất cả những nụ cười ngốc nghếch mà anh đã hướng về phía P.J suốt từ nãy đến giờ.

Có một triệu câu hỏi trong đôi mắt của mẹ anh, nhưng anh chắc chắn bà sẽ không nói một lời nào khi có P.J ở đây. Bà có thể làm anh lúng túng và trêu chọc anh khi chỉ có hai mẹ con. Bà đủ thông minh để biết đâu là giới hạn của mọi việc.

"Này, xe của ai đang lái trên lối vào kia mẹ?" Harvard không thể tin được sự khác biệt giữa người đàn ông lớn tuổi anh đã nhìn thấy trong bệnh viện với người đàn ông đang bước vào nhà qua cánh cửa nhà bếp. Cha anh trông trẻ hơn tới mười lăm tuổi vậy. Thực tế là ông đã mặc một chiếc áo của đội Chicago White Sox, mũ bóng chày và chiếc quần short kẻ sọc chỉ để chơi golf đã khiến ông trẻ thêm cả chục tuổi.

"Daryl à! Phải rồi! Bố cũng nghĩ đó là con!"

Harvard thậm chí không bận tâm để giả vờ bắt tay của cha mình. Anh kéo luôn ông già vào vòng tay mình và mắt ngân ngấn. Một phần, anh đã lo sợ rằng mẹ đã cho anh những báo cáo lạc quan về cha để an ủi anh, một phần anh đã hình dung cha anh sẽ già nua, thừa cân và như thế

một cơn đau tim nữa sắp xảy ra vậy. Nhưng thay vào đó, anh nhìn thấy ông sống động hơn nhiều mấy năm qua. "Bố ơi! Trông bố khỏe mạnh quá!"

"Bố đã giảm được gần mười ki lô đấy. Vẫn cần giảm hơn mười cân nữa." Cha anh hôn lên má và vỗ nhẹ vào vai anh, không có bỏ lỡ sự tỏa sáng của cảm xúc trong mắt của Harvard. "Bố bây giờ rất khỏe, nhóc ạ!" Becker lớn tuổi nói nhỏ nhẹ với Becker bé của mình. "Bố làm theo lệnh của bác sĩ. Không thịt đỏ, không hút thuốc, không thịt xông khói và trứng, tập thể dục rất nhiều – tất nhiên không nhiều như con, nhưng bố sẵn sàng đánh cược với con đấy. Trông con vẫn bảnh như thường lệ nhỉ."

Harvard trao cho cha mình một cái ôm nữa trước khi rời ông ra. Mắt P.J mở to hết cỡ, và cô nhanh chóng liếc nhìn đi chỗ khác, như thể cô đột nhiên nhận ra rằng cô đã đang nhìn chăm chăm bố con họ.

"Bố, con muốn bố gặp P.J Richards. Cô ấy là đặc vụ FInCOM. Chúng con làm việc cùng nhau, và chúng con cũng là bạn tốt của nhau nữa. Bọn con có một vài ngày nghỉ phép, vì vậy con kéo cô ấy về đây với con. P.J, đây là bố tôi, Medgar Becker."

Tiến sĩ Becker đưa tay ra để bắt tay P.J "Rất vui được gặp cháu – P.J phải không? " "Vângg ạ!" P.J đáp. "Nhưng trên thực tế, Tiến sĩ Becker, bác cháu ta đã gặp nhau trước đây rồi ạ!"

Cô nhìn Harvard buộc tội. "Anh không bao giờ nói với em rằng cha của anh chính là Tiến sĩ Medgar Becker."

Anh cười. "Em biết cha tôi à?"

"Oa" Ellie nói "mẹ đã bảo là thế giới này rất nhỏ bé là gì. Mọi người đều có mối liên hệ theo cách nào đó. Chỉ cần đào sâu một chút là sẽ tìm ra mối liên hệ đó mà."

"Dạ, cháu nghĩ bác không cần đào sâu để tìm mối liên hệ này đâu ạ!" P.J nói với một nụ cười. Cô nhìn Tiến sĩ Becker, người vẫn nắm tay cô, đôi mắt hơi nheo lại khi ông nhìn chăm chăm cố nhớ xem đã gặp cô ở đâu.

"Bác chắc là không nhớ ra - "

"Thủ đô Washington." ông nói. "Bác nhớ ra cháu rồi. Chúng ta đã có một cuộc tranh luận lớn về Romeo và Juliet."

"Cháu không thể tin rằng bác vẫn nhớ điều đó đấy ạ! " cô nói với một nụ cười.

"Bác đã thực hiện bài giảng tương tự như thế trong nhiều năm, nhưng cháu là sinh viên duy nhất đặt một câu hỏi và sau đó đứng lên kịch liệt không đồng ý với bác sau khi bác đưa ra câu trả lời của mình." Cha của Harvard hôn bàn tay P.J .. "Bác chưa bao giờ biết tên của cháu, cô nhóc, nhưng chắc chắn là bác có nhớ cháu."

"Tiến sĩ Becker là một giảng viên thỉnh giảng tại trường đại học của bọn em, " P.J giải thích cho Harvard. " Một người bạn cùng phòng của em là sinh viên chuyên ngành văn học Anh, và cô ấy, ừm, ép buộc em đi nghe giảng cùng."

"Tôi nhớ mình đã nghĩ rồi *cô nhóc này ngày nào đó sẽ làm nên chuyện* cho xem" Tiến sĩ Becker nói.

"Dạ, cháu cảm ơn bác!" P.J nói một cách duyên dáng.

"Cháu biết không, bác đã suy nghĩ về tất cả mọi thứ cháu nói trong nhiều năm, về việc muốn ngôn ngữ của vở kịch được cập nhật và hiện đại hóa", tiến sĩ Becker nói, kéo P.J về phía văn phòng của ông, "vì việc bản đầu vở kịch được viết cho người dân, và ngôn ngữ đã thay đổi rất nhiều từ khi nó chỉ là ngôn ngữ chúng ta nói và hiểu cho đến khi nó được viết ra, vở kịch bị mất dần khán giả, những người ảnh hưởng và được hưởng lợi nhiều nhất từ câu chuyện."

Harvard và mẹ đứng nhìn P.J lên nhìn anh và mỉm cười trước khi cô bị cha anh kéo khỏi tầm nhìn. "Con yêu nụ cười của cô ấy." Anh không để ý mình thốt thành lời cho đến khi mẹ anh nói. "Ừ, con bé cười rất đáng yêu." Bà cười khúc khích, lắc đầu khi nghe thấy giọng sang sảng giảng bài của chồng vang vọng từ đầu kia của ngôi nhà. "Con biết đấy, gần đây, bố con hành động hơi kì lạ. Mẹ đã trải qua kinh nghiệm khi bố con cận kề cái chết, rồi thì giảm cân. Cứ như thể ông ấy có luồng gió thứ hai vậy. Mẹ thích ông ấy như thế. Luôn luôn thích. Nhưng mẹ hơi lo lắng một chút khi niềm say mê của ông ấy ảnh hưởng tới cô gái của con đấy. Hiển nhiên là cô bé đó cũng có ảnh hưởng tới con."

"Không, không mẹ ời," Harvard nói "chúng con chỉ là bạn bè. Chỉ thế thôi mẹ. Cô ấy không phải là cô gái của con. Mà con cũng không nghĩ cô ấy sẽ là của con đâu."

"Mang túi của các con từ xe vào nhà đi." Ellie nói. "Hai người có thể có những phòng riêng, chỉ chung toilet thôi." Bà mỉm cười một cách bí hiểm. "Đôi khi những chuyện như thế này cần một chút giúp đỡ."

"Con không cần sự giúp đỡ nào," Harvard phần nộ nói. "đặc biệt là con không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào từ mẹ mình trong những chuyện như thế này."

Chương XI

P.J thấy Harvard đứng ngoài hiên, tay tỳ lên thành lan can đang ngắm mặt trăng gần tròn đầy. Cô đóng cửa trượt phía sau.

"Chào." Harvard nói mà không quay đầu lại.

"Chào." cô nói, di chuyển đến đứng bên cạnh anh. Đêm nóng đến ngọt ngào. Điều này thật kì lạ, cảm giác như thể đang đứng trong lò nướng vậy. Ngay cả trong những ngày nóng chảy nhất trong mùa hè ở thủ đô, không khí cũng có một chút dịu mát sau khi mặt trời lặn.

"Em đã muốn hỏi anh về những điều anh nói với chị Kendra tối nay."

Anh nhìn cô. "Ý em là lúc con bé cứ xì xèo về sự nguy hiểm trong công việc của em phải không?" P.J gật đầu. Kendra đã gây ra một vụ ồn ào khi khẳng định là công việc của P.J đặt cô vào nhiều tình huống mà kẻ xấu có vũ khí và đôi khi chúng sẵn sàng xả nó vào P.J Cô lập luận những ký do vì sao phụ nữ không nên có những công việc nguy hiểm như vậy, giống hệt những lý do mà hồi đầu Harvard từng đưa ra khi anh với P.J đối đầu với nhau. Nhưng trước ngạc nhiên tuyệt đối của P.J, Harvard đã lên tiếng bảo vệ cô. Anh nói với em gái của mình một cách chắc chắn rằng P.J đang làm rất tốt công việc của mình. Anh nói với tất cả mọi người rằng cô mạnh mẽ và dẻo dai hơn hầu hết những người đàn ông mà anh biết. Và sau đó anh ta ra một

tuyên bố khiến cho P.J hoàn toàn bị sốc. Harvard đã tuyên bố anh sẽ chọn P.J làm cộng sự của mình hơn bất kỳ người đàn ông nào anh quen.

"Anh có thực sự nghĩ như vậy không?" Lúc này P.J mới hỏi anh.

"Tất nhiên, tôi nói những gì tôi thực sự nghĩ. Tôi đã bảo em một lần rồi mà, phải không?"

"Em nghĩ có lẽ anh chỉ ... "

"Nói dối?" Cô có thể thấy mặt trắng phản chiếu tròn đầy trong mắt anh.

"Vì lịch sự. Vì hào hiệp. Em không biết. Em không biết phải nghĩ gì nữa."

"Ừ, phải. Tôi nói những gì tôi thực sự nghĩ. Tôi thích em và tôi tin tưởng em."

"Anh tin tưởng em. Có đủ để thực sự tin rằng em không phải là một người mà cần anh phải bảo vệ không?"

Anh muốn trả lời cô là *có*. Cô có thể nhìn thấy điều này trong đôi mắt của anh. Nhưng cô cũng có thể nhìn thấy sự do dự. Và anh đã không cố gắng giả vờ là anh không chắc chắn. "Nhưng tôi sẽ vẫn làm thế", anh nói với cô. "Tôi sẽ lặp lại điều này nhiều lần nữa, mặc dù thế, tôi cũng mong chờ mấy ngày tới, mọi thứ sẽ rất thú vị khi có em ở bên, thậm chí nó chỉ là một kịch bản diễn tập."

P.J bắt gặp ánh mắt kiên định của anh, cô thấy ấm áp vì anh đã thành thật với cô. Cô cũng rất ấn tượng với cách mà anh đã đối mặt những định kiến của mình về việc phải làm một công việc nguy hiểm cùng với một người phụ nữ và đã thành công khi gạt những định kiến đó của mình sang một bên. Ý kiến của anh về đề tài này đã hoàn toàn thay đổi 180 độ.

"Chuẩn úy, em rất vinh dự khi được làm việc cùng anh. " cô nói với anh. Chuẩn úy. Chúc danh đó chen vào giữa họ như thể nó là một chướng ngại vật. Cô đã cố tình nói thế, và cô biết từ cách anh mỉm cười rất nhẹ rằng anh cũng biết cô cố tình. Ánh trắng lung linh, ánh sáng trong đôi mắt anh, sức nóng của màn đêm và những cảm xúc cô đang cảm thấy, tất cả đều quá dữ dội.

Cô nhìn qua lan can. Sân nhỏ phía sau nhà Becker tiếp giáp với một sân golf. Những ngọn đồi nhấp nhô trông kì dị và khác thường dưới ánh trăng. Các cồn cát xa xa phản chiếu ánh sáng và trở nên lấp lánh.

"Họ từ bỏ cảnh biển để đổi lấy điều này." Anh cười nhẹ. "Một phần nào đó trong tôi vẫn cảm thấy sốc. Em biết không, tôi đã dành khoảng bốn mươi phút trong nhà để xe tối nay với cha mình, và ông ấy đã không đề cập đến Shakespeare một lần nào. Ông đã dành toàn bộ thời gian để khoe về câu lạc bộ golf mới của mình."

P.J quay lại nhìn anh. " Em nghĩ là cha anh thấy thích cảnh ở đây hơn là cảnh biển mà ông có ở tiểu bang Massachusetts. Và em cũng biết mẹ anh thích đến thăm mấy cô cháu gái đáng yêu của bà mà chỉ phải lái xe có một đoạn ngắn hơn."

"Em nói đúng." Harvard thở dài. ""Tôi là người duy nhất trong nhà yêu ... biển. Cha tôi chỉ đơn giản là chấp nhận nó. Cha tôi. " anh lắc đầu. "Lạy Chúa tôi không thể tin rằng ông trông khỏe mạnh như thế. Lúc trước trông thấy ông, tôi đã sợ rằng chúng tôi sẽ phải chôn cất ông trong hai năm tới. Nhưng bây giờ trông ông giống như là ông có thể sống thêm sáu mươi năm khác nữa vậy."

P.J liếc nhìn anh, suy nghĩ về hình ảnh đôi mắt anh đầy nước mắt khi cha anh bước vào nhà hời chiều. Lần đầu nhìn cô đã không tin vào những gì mình thấy. Nước mắt. Trong đôi mắt của Chuẩn úy Becker sao.

Cô nhớ cô đã ngạc nhiên như thế nào khi cô biết Harvard đã có một gia đình lớn. Một người cha. Một người mẹ. Rất nhiều em gái. Anh trưởng thành nghiêm khắc, mạnh mẽ và dữ dội, một người hoàn toàn tự chịu trách nhiệm với bản thân. Nhưng anh còn nhiều điều hơn thế. Anh biết lắng nghe khi người khác nói. Sự tự tin của anh dựa trên sự hiểu biết và kinh nghiệm, không tự phụ, như lần đầu tiên cô gặp. Anh hài hước, thông minh và những điều này hoàn toàn, hoàn toàn ăn nhập với nhau. Và một trong những điều đó đã giúp anh trở thành người đàn ông hoàn hảo của gia đình và tình cảm.

Chính là tình yêu đã khiến Harvard đến đây vô điều kiện. Sẽ như thế nào nếu được lớn lên trong tình yêu như thế? Sẽ thế nào nếu được yêu thương theo cách đó lúc này? P.J biết Harvard muốn cô về mặt thể chất. Nhưng liệu sẽ ra sao, sẽ ra sao nếu anh muốn nhiều hơn thế? Suy nghĩ này vừa phấn khởi vừa đáng sợ. Nhưng hoàn toàn vô lý. Anh nói thẳng thừng với cô anh muốn tình bạn. Bạn bè, với một chút quan hệ tình dục bên trong. Nhưng không gì sâu, xa hơn nữa.

" Gia đình anh thực sự rất tuyệt." Cô nói. Anh liếc nhìn cô, sự thích thú nhảy múa trong mắt anh." Kendra đã sẵn sàng cùng với bố mẹ tôi trở thành đồng chủ tịch của câu lạc bộ fan hâm mộ chính thức của em đây. Sau khi nó đưa ra bài phát biểu chống súng ống về phía em, nó bảo lần duy nhất nó có thể tưởng tượng mình cầm một khẩu súng lên là để bảo vệ đứa con của mình, và sau đó em nói *Đó là những gì tôi làm.* " Anh bắt chước giọng cô khá giống. " *Mỗi ngày khi tôi đi làm, tôi cầm khẩu súng của tôi lên là bởi vì tôi đang giúp đỡ để bảo vệ con của cô.* Sau đó, Kendra kéo tôi sang một bên và nó đã cho phép tôi kết hôn với em đây. "

Tim P.J đã lỡ một nhịp trong lồng ngực. Tuy nhiên, anh đang trêu chọc cô. Anh chỉ đang trêu cô mà thôi. Anh không quan tâm đến việc kết hôn giống như cô. Và cô giả vờ mình cũng không quan tâm. Cô vẫn giữ giọng mình điềm nhiên. " Em đã quá già để được nhận làm con nuôi rồi. Theo con đường em nhìn thấy thì kết hôn với anh là cách duy nhất khiến em sẽ được nhận được vào gia đình này, vì vậy xem ra, " cô trêu lại. " nếu em có thể thu xếp được thời gian, em sẽ cân nhắc đến phương án này."

Harvard cười khi nhìn qua vai của mình trong sự sợ hãi giả vờ. "Chúng ta tốt hơn không nên nói đùa về điều này quá to. Nếu để mẹ tôi nghe được, bà sẽ bằng mọi giá khiến chúng ta phải nghiêm túc thực hiện chuyện này đây. Và ngay sáng mai ảnh đính hôn của chúng ta sẽ được đăng lên báo. Và bà sẽ chốt hạ danh sách khách mời bằng một tay và tay còn lại thì kí hợp đồng với người cung cấp thực phẩm đây. Và mẹ sẽ dành cả ngày trời để "giúp" em chọn váy cưới. Và khi tôi nói là giúp- thì thực chất là bà sẽ tự tay chọn cho em một bộ váy đây. "

P. J theo đến cùng. "Miễn là bộ váy đó có khoét đủ rộng để em có thể đeo bao súng ngắn ở vai là được."

"Cô dâu sẽ mặc kiểu Smith và Wesson. Còn chú rể thì thích bộ vét đủ rộng để nhét khẩu tiểu liên MP5 vào đó. Một đám cưới ở thiên đường vũ khí đấy nhỉ."

Cô cười. "Cô dâu chú rể sẽ dành đêm tân hôn của họ tại trường bắn nữa."

"Không, tôi không nghĩ vậy." Một cái gì đó trong giọng nói của anh đã thay đổi, và khi P.J liếc nhìn Harvard, tâm trạng cô cũng thay đổi.

Tiếng cười vẫn nhảy múa trong mắt anh, nhưng có cái gì khác ở đó. Một cái gì đó nóng bỏng và nguy hiểm. Cái gì đó gọi lại nụ hôn họ đã chia sẻ vào ngày học nhảy dù. Một cái gì đó khiến

cô muốn suy nghĩ, và suy nghĩ thật kỹ, về lý do tại sao mình tránh các mối quan hệ thân mật.

Đêm tân hôn. Chúa ơi, cô đã không suy nghĩ kỹ càng. Nếu cô đã nghĩ kỹ, cô lẽ ra không nên khơi mào chuyện này. Cô hắng giọng. "Mẹ anh bảo em nói với anh rằng bố mẹ anh muốn đi ngủ," cô nói. "Mẹ anh bảo anh khóa cửa và tắt đèn sau khi anh vào nhà đấy."

Harvard liếc nhìn đồng hồ và anh quay lại nhìn cô, một khuỷu tay vẫn còn đặt trên lan can. Với bàn tay khác của mình, anh vươn ra và nhẹ nhàng chạm vào tay áo sơ mi của cô, sau đó chạm vào làn da trần trên cánh tay cô. "Mới có mười một giờ. Em muốn đi ngủ rồi à?"

Đó là một câu hỏi đủ trong sáng, nhưng kết hợp với sự ầm ập trong mắt anh và lực ấn nhẹ của ngón tay anh trên cánh tay của cô, nó mang một ý nghĩa hoàn toàn phức tạp hơn.

Anh kéo tay xuống và đan tay vào các ngón tay cô. "Tôi biết, tôi đã hứa sẽ không gây áp lực cho em," anh tiếp tục, "và sẽ không có áp lực. Chỉ một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện rằng tôi sẽ là một thằng ngốc nếu không thử kiểm tra xem có điều gì đó xảy ra giữa đêm qua và đêm nay mà khiến em đổi ý rồi không?"

"Không có gì thay đổi cả." cô thì thầm. Nhưng tất cả mọi thứ đã thay đổi. Người đàn ông này đã đảo lộn toàn bộ thế giới của cô. Trước chỉ là một phần nhỏ trong cô muốn được ở bên anh. Giờ đã thành một phần lớn hơn. Và nếu họ có thể ở được bất cứ nơi nào trên thế giới, bên cạnh ngôi nhà của cha mẹ anh, cô sẽ bị cám dỗ vào mối quan hệ này, và Chúa biết đó sẽ là một sai lầm lớn.

Cô không thể để mình dính líu gì tới người đàn ông này- ít nhất là không cho đến khi nhiệm vụ đào tạo đã kết thúc. Tối thiểu, cô không muốn mọi người nghĩ rằng cô thành công trong các chương trình có sức cạnh tranh mạnh mẽ này là vì cô đã ngủ với Chuẩn úy của đội Alpha. Bao gồm cả bản thân cô. Và sau khi dự án này kết thúc, cô sẽ phải tìm kiếm lâu dài và khó khăn để biết bản thân cô thực sự muốn điều gì.

Ngay bây giờ, cô gần như chắc chắn những gì cô muốn là anh. Gần như chắc chắn.

"Không có gì thay đổi," cô nói một lần nữa, to hơn, cố gắng để làm cho mình cũng tin thế.

Chẳng cần phải nhiều lời. Harvard gật đầu và nghiêng người về phía cô. P.J biết ngay là anh định hôn mình. Anh chủ động. Thậm chí anh còn dừng lại cách môi cô một đoạn, tìm kiếm ánh mắt cô và mỉm cười. Và cô - cô đã không ngăn anh lại. Cô cũng không lùi về sau. Cô thậm chí không nói bất cứ điều gì đại loại như, 'Này, thám tử Holmes, anh tốt hơn là không nên hôn tôi.' Cô chỉ đứng đó như một con ngốc, chờ đợi anh hôn mình.

Nụ hôn đầu tiên của anh là một trong những nụ hôn ngọt ngào nhất như thể anh là chuyên gia trong lĩnh vực này vậy. Nó khiến tim cô đập thình thịch và đầu gối thì mềm oặt ra. Nhưng sau đó anh hôn cô một lần nữa, lâu hơn, sâu sắc hơn, đầy sở hữu, quét lưỡi vào miệng cô như thể nó là miệng của anh, tự do làm những gì khiến anh thỏa mãn. Anh kéo cô vào vòng tay anh, ôm chặt lấy cô, đặt môi anh lên trên môi cô như thể anh không có ý định dừng lại sớm bất kỳ lúc nào.

P.J nên tỏ ra phần nộ, nhưng sự thật là, cô không muốn miệng của mình để được ở bất cứ đâu khác ngoài vị trí của nó hiện giờ. Cô muốn anh hôn cô. Cô yêu cảm giác của tay anh quanh người cô. Cánh tay anh quá lớn, quá mạnh mẽ, nhưng vẫn có thể ôm cô đầy dịu dàng.

Vì vậy, cô đứng đó, dưới ánh trăng Arizona, trên hiên sau ngôi nhà mới của cha mẹ anh, và cô cũng hôn lại anh. Harvard là người lui lại trước, hít một hơi thật sâu và thở ra nhanh chóng. "Ồi, trời! Đây không phải là áp lực gì đâu nhé," anh bảo cô. Anh có vẻ như hụt hơi y như cô vậy.

"Đây chỉ được coi là một lời nhắc nhở thân thiện giống như kiểu, này, đừng quên chúng ta ở bên nhau thì sẽ thú vị đến thế nào."

"Em không quên." Miệng P.J khô roong khi cô nhìn anh, và cô hồi hộp liếm ướt đôi môi mình.

"Ồi, chết tiệt thật!" anh thở hắt ra, và lại hôn cô. Lần này, cô có thể nếm sự đói khát của anh. Lần này anh ngẫu nhiên cô, và cô cũng ngẫu nhiên anh như thể đang khát vậy. Cô kéo anh vào sát hơn, cánh tay cô quàng quanh vai và cổ anh. Lạy Chúa, có quá nhiều chỗ trên cơ thể anh mà cô muốn chạm vào. Cô cảm thấy bàn tay anh trượt xuống lưng mình, cảm thấy các cơ bắp đùi mạnh mẽ của anh áp sát chân mình và cô cố gắng áp gần hơn vào người đàn ông mà cô rất mực quan tâm này.

"Ồi, Chúa ơi," cô thở hổn hển, kéo đầu anh xuống thấp để cho một nụ hôn rung động linh hồn khi anh lẽ ra phải dừng lại. Cô không quan tâm điều gì nữa. Cô không quan tâm đến thực tế là họ đã ở đây, ngay tại nhà cha mẹ anh. Cô không quan tâm về những tổn hại có thể gây ra với danh tiếng của cô. Cô không quan tâm rằng cô đã lấy toàn bộ sự thận trọng và kiểm chế trong cuộc đời mình và ném nó ra ngoài cửa sổ.

Cô khẽ run lên khi anh hôn một đường từ môi cô xuống cổ, và tay anh ôm trọn bầu ngực của cô. Cảm giác quá đối tuyệt vời đến mức có nằm mơ cô cũng không nghĩ mình được nếm trải cảm xúc khiến toàn bộ suy nghĩ mạch lạc trong cô đều bay sạch.

"Chúng ta nên dừng lại." Harvard thì thầm, lại hôn P.J lần nữa. Nhưng cô không rời ra, cô mở bản thân mình cho anh, chào đón nụ hôn của anh với lòng nhiệt tình khiến anh bị hụt hơi. Cô đang bùng cháy và anh là người đàn ông châm lửa.

Thậm chí ngay cả khi anh chuyển trọng lượng của mình một chút, tinh tế vận động đùi mình lên vào giữa hai chân cô, ngay cả khi bàn tay chạy dọc thân thể hoàn hảo của cô, anh biết mình không nên làm thế. Anh nên lùi lại và không nên lái mình vào tình huống nguy hiểm để bùng nổ và tiến tới điểm không thể quay đầu lại được như thế này.

Nhưng cô có vị như ly cà phê mocha thơm nồng mà họ vừa uống cùng với cha mẹ anh sau khi em gái và cặp sinh đôi ra về. Anh có thể cảm thấy sức nóng của cô qua làn vải lụa mỏng của chiếc áo cô mặc khi cô ép mình vào người anh.

Harvard cuốn cô vào vòng tay anh, và anh có thể nhìn thấy vô số những cảm xúc trong mắt cô lúc này. Sợ hãi và mong chờ hoà quyện vào nhau, cả hai được thúc đẩy mạnh mẽ bởi nỗi khát khao cháy bỏng.

Cô muốn anh. Cô có thể sợ hãi, nhưng cô thật sự muốn anh.

Anh liếc nhìn đồng hồ một lần nữa. Đây chính là thời điểm thích hợp. Họ vẫn còn đủ thời gian. Anh có thể mang cô vào nhà, đưa cô vào phòng khách của cha mẹ, và anh có thể trở thành người tình đầu tiên của cô. Cô có thể có bất cứ ai, nhưng cô lại chọn anh là đầu tiên của cô. Nhận thức này là một kích thích tình dục mạnh mẽ, nó là một quyết định khó khăn và càng khó khăn hơn để thực hiện. Nhưng sự thật là, anh không có sự lựa chọn nào khác. Đúng, anh có thể có cô tối nay. Anh có thể tiếp tục khiến cô rung động, quyến rũ cô để nỗi khát khao và sự ham muốn của cô trở thành đồng minh của anh. Cô sẽ sẵn sàng trên giường của anh, và anh có thể cho cô thấy tất cả mọi thứ cô đã bỏ lỡ suốt nhiều năm qua.

Anh hôn cô một lần nữa, sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống một trong những chiếc ghế trên hiên và đi về phía bên kia của hành lang.

Anh có nên giữ lời hứa của anh với cô lúc sáng nay không? "Tôi đã không công bằng với em", anh nói. Tiếng nói của anh phát ra thành một tiếng gầm khan, nửa phần người, nửa phần thú. "Tôi biết nếu tôi hôn em đủ lâu, đủ mạnh và đủ sâu, sẽ có một ngọn lửa bùng lên trong em. Tôi xin lỗi." Anh thấy cô hít một hơi dài, sâu, run rẩy.

Cô cố để lời nói thoát ra khỏi cổ họng. "Đó là ..." Cô dừng lại, cố gắng nói lần nữa. "Em đã ..." Một khoảng lặng khác. "Em đã muốn ..." Im lặng lâu hơn. "Em nghĩ ... Em thực sự bối rối, Daryl. Chuyện gì vừa xảy ra ở đây vậy? Anh không thực sự muốn cùng em, phải không?"

Harvard quay phắt về phía cô, sốc với suy nghĩ vừa rồi của cô. ""Không! Chết tiệt, người phụ nữ này, nhìn tôi đi! Nhìn vào tôi em sẽ thấy tôi muốn em thế nào."

Cô nhìn anh. Anh bước lại gần hơn và cô nhìn anh lần nữa, cái nhìn chăm chăm của cô rơi ngay trước sự nhẫn nại của anh. Sự cương cứng của anh khiến cho chiếc quần của anh trông càng chật hơn. Và khi cô nhìn nó với đôi mắt mở to như vậy thì chỉ càng khiến tình hình tồi tệ hơn.

"Tôi đang cố gắng để làm một anh hùng ở đây." Harvard nói với cô, giọng võ oa. "Tôi đang cố gắng để làm điều đúng đắn. Tôi muốn làm tình với em nhiều hơn em nghĩ, nhưng em biết không? Tôi thậm chí còn muốn một điều khác nhiều hơn thế. Tôi muốn chắc chắn rằng sau khi chúng ta làm tình, em sẽ thức dậy vào buổi sáng và không có lấy một chút hối tiếc nào."

Cô nhìn đi chỗ khác, cảm giác tội lỗi dâng đầy trong mắt cô, và anh biết – thật khó khăn khi phải thừa nhận- anh đang làm một điều đúng đắn.

"Em không biết là liệu có khi nào em sẽ đủ khả năng để đảm bảo điều đó với anh được hay không." Cô nói khẽ.

"Có, một ngày nào đó." Anh phản đối. "Tôi có thời gian. Và tôi sẵn sàng chờ." Anh cười nhẹ. "Hy vọng là em sẽ không bắt tôi phải đợi thêm hai mươi lăm năm nữa."

Cô liếc nhìn anh, sau đó mắt cô lại rơi vào phía trước quần anh. Cô cười lo lắng. "Em chưa bao giờ thân thiết với bất kì người đàn ông nào để hỏi điều này, nhưng... nó có đau không?"

Harvard cẩn thận ngồi xuống một chiếc ghế khác. "Nó chỉ khó chịu. Chết tiệt, nhưng đúng thế."

"Em xin lỗi!"

"Em giống như là địa ngục ý. Tôi thấy em ở đó và cười cợt tôi."

"Chuyện này có vẻ như là một bất tiện đáng xấu hổ nhỉ. Ý em là, chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh đang hợp với đồ đốc và anh đột nhiên bắt đầu suy nghĩ về...."

"Tốt nhất là đừng nghĩ đến." Anh chen ngang.

"Nhưng nếu anh quên mất và bắt đầu nghĩ vẩn vơ về một việc gì đó và, ối, anh dính vào nó. Nó xuất hiện."

Harvard xoa tay lên mặt. "Vậy thì tôi nghĩ em phải cân nhắc thật nhanh các phương án trong đầu. Ngồi xuống thật nhanh và hy vọng không ai nhận ra...tình huống đó."

Nụ cười nhẹ thoáng qua của cô bao trùm lấy anh trong ánh sáng của vầng trăng. Anh biết cô vẫn đang quan sát anh. Cô cuộn tròn trên mình bên trong chiếc ghế, một tay để dưới cằm, chân

có lại trước ngực. Anh có thể đã có được cô. Anh có thể đã mang cô vào trong nhà, lên giường cùng cô vào lúc này. Anh trắng tương tự sẽ xuyên qua cửa sổ, ve vốt làn da trần mịn màng của cô khi anh nhìn cô say đắm và từ từ lấp đầy cô.

Harvard hít một hơi thật sâu. Anh không thể để mình nghĩ về điều đó. Không phải đêm nay. Điều này sẽ không xảy ra đêm nay. Nhưng nó sẽ xảy ra. Anh chắc chắn về điều đó một trăm phần trăm.

"Em có thể hỏi anh một câu hỏi khác không?" cô hỏi.

"Được, miễn là em đừng yêu cầu tôi hôn em một lần nữa. Tôi nghĩ rằng tôi chỉ có thể mạnh mẽ như thế này một lần tối nay thôi."

"Không, đây là một câu hỏi về...cậu nhỏ."

Harvard vỡ vụn. "Ồ, được, bởi vì, em biết đấy, những câu hỏi về cậu nhỏ là chuyên ngành của tôi mà."

"Hứa là anh sẽ không cười nhạo em đi?"

"Tôi hứa."

"Anh đang cười đấy thôi." cô buộc tội anh.

"Tôi dừng cười rồi. Thấy không? Tôi nghiêm túc rồi đây. Tôi đã sẵn sàng cho câu hỏi thực sự nghiêm túc về cậu nhỏ rồi." Anh khịt mũi cười.

"Được rồi. Anh cứ cười em đi." Cô ngồi dậy. "Dù sao thì đây cũng là một câu hỏi ngớ ngẩn sẵn rồi. Nhưng nếu không phải em đã kìm nén một cách ngu ngốc, thì em đã tự tìm hiểu và có được câu trả lời bằng kinh nghiệm của bản thân rồi."

"Quý cô, đó không phải là kìm nén, nó có thể là quá thận trọng, nhưng chắc chắn không phải kìm nén."

"Câu hỏi về kích cỡ," cô nói với anh, và anh nhận ra là cô không nói đùa. " Ý em là, em biết về quan hệ tình dục. Em biết rất nhiều về tình dục. Em có thể thiếu kinh nghiệm thực tế, nhưng em không ngây thơ. Em xem phim, em đọc sách, em cũng đã nghe nói chuyện về nó, em cũng nghĩ về nó đủ nhiều và, anh biết đấy, tất cả mọi người luôn luôn nói kích thước không quan trọng, nhưng em nghĩ rằng họ đang nói tới lúc người đàn ông bình thường, và đó chắc chắn không phải vấn đề ở đây. Hiển nhiên là thế. Nhưng em đã nhìn thấy những phụ nữ nhỏ bé qua lại người đàn ông to lớn hơn họ rất nhiều lần rồi, vì vậy tôi biết nó phải hoạt động theo cách nào đó, nhưng làm thế quái nào mà....." Cô bỏ lửng câu hỏi.

Cô thực sự nghiêm túc. Harvard biết mình nên nói điều gì đó, nhưng anh không biết phải nói gì. "Em chỉ cao có một mét năm chín" cô tiếp tục. " Em đã nói dối đấy. Em làm tròn lên thành một mét sáu. Em mua quần áo cỡ nhỏ nhất trong các cửa hàng. Và *nhỏ nhắn* không phải là từ em có thể dùng để mô tả bất cứ điều gì về anh. Anh rất to cao. Tất cả các anh".

Harvard không thể không bật cười thích thú.

Cô cũng cười, xấu hổ giấu mặt sau hai bàn tay. "Ôi, Chúa ơi, em biết ngay mà. Biết là anh sẽ cười nhạo em mà."

"Tôi cười vì tôi thích cách em nhìn nhận về tôi. Tôi cười vì cuộc trò chuyện này chẳng làm gì

để giúp giải thoát tình trạng ừm, ờ, cương cứng của tôi lúc này cả. Sự thật là, tôi nên đi vào nhà ngay bây giờ và điền đơn chính thức xin phong thánh."

"Ừ anh đi đi. Biến mất luôn đi. Anh chỉ là không muốn trả lời câu hỏi của em thôi."

Anh gấp ánh mắt cô và giữ chúng lại. "Chỉ có một cách duy nhất, dễ dàng chứng minh cho em thấy hơn là chỉ nói suông. Tối nay, em thực sự dồn tôi vào chân tường đấy, quý cô. Tôi thậm chí không thể đứng cạnh em mà không xoắn hết cả lên, thế mà giờ chúng ta ở đây và nói về việc làm tình. Nếu tôi không biết rõ em, tôi có thể nghĩ em đang cố tình trêu chọc tôi, và tung những cú đá khiến tôi phải lung túng đấy."

Nụ cười ngập ngừng của cô biến mất ngay lập tức. "Daryl, em sẽ không bao giờ làm điều đó. Em - "

"Whoa," Harvard nói, giơ tay lên. "Ồi chao, quý cô nghiêm túc ời, hít một hơi thật sâu và thư giãn đi. Tôi đùa đấy. Nói giỡn chơi thôi mà. Ha, ha, ha. Có hơn hai trăm sáu mươi bảy tỷ phụ nữ trên trái đất, em lại nghĩ tôi lấy họ ra nói đùa cả sao. Đó là lý do khi em bắt đầu hỏi về kích cỡ," anh bắt đầu cười khúc khích, "tôi biết là em thực sự muốn biết câu trả lời." Anh lại cười lần nữa.

Cô lắc đầu. "Anh biết không, khi em xem "Beavis và Butthead", em nghĩ nó chỉ là một sự cường điệu hư cấu sự trưởng thành của đàn ông, nhưng bây giờ em có thể thấy chương trình đó được thiết kế dựa trên nguyên mẫu là anh đấy."

"Này, tôi không thể dừng được. Cậu nhỏ là từ rất buồn cười. Đó là một từ thân thiện, vui vẻ, nhưng rõ ràng là ngớ ngẩn. Và thêm vào đó, thật phi lý khi chúng ta ngồi đây và thảo luận về việc có hay không rằng tôi sẽ phù hợp với bên trong em... Chết tiệt!" Anh phải nhắm mắt lại khi những hình ảnh trực quan sinh động bất ngờ từ lời nói tiến thẳng đến tâm trí anh. Anh đã phải nghiêng rằng khi anh gần như có thể cảm thấy mình bị chôn vùi sâu bên trong hơi ấm mềm mại như satin của cô. Chưa bao giờ thiên đường tuyệt đối lại gần như vậy và xa đến thế với anh.

"Đúng." Anh mở mắt và nhìn thẳng vào cô. "Tôi sẽ. Vừa khít. Bên trong em. Một. Cách. Hoàn. Hảo. Em phải tin tưởng tôi chuyện này, P.J. Dù tôi thực sự muốn vào trong kia và chứng minh điều đó với em. Em chỉ cần tin lời tôi nói thôi, Tôi đã quan hệ với nhiều phụ nữ nhỏ bé, có thể không hẳn nhỏ y như em. Nhưng vẫn hòa hợp. Đó là một hành động tự nhiên, em hiểu không? Khi- ờ- khi, khi chúng tôi lên đỉnh, chúng tôi lên đỉnh cùng nhau. Em không cần phải lo lắng về việc tôi sẽ làm đau em đâu, không phải theo cách đó."

"Em biết lần đầu tiên sẽ đau.", cô nói, "Chỉ ít là cũng hơi đau."

"Một vài phụ nữ không gặp phải vấn đề đó." Anh bảo cô. "Không bất thường khi ờ,... trinh tiết của phụ nữ đã bị mất trước đó."

Cô cười. "Trinh tiết? Anh lại đọc tiểu thuyết Janes Austen nữa à?"

"Còn tốt hơn là phải gọi là anh đào? Hay gì nhỉ? Chúa ời, màng trinh à? Không biết gã chết giẫm nào nghĩ ra cái tên đó thế?"

"Tiến sỹ Hymen."

"Đúng là cách chết tiệt để bắt tử."

Anh cảm thấy nụ cười của mình mềm lại khi anh nhìn cô. Cô gợi cảm, tươi mát và hài hước. Anh muốn đêm nay cứ kéo dài mãi. Cô cũng nhìn anh chằm chằm. "Không giống như nữ nhân

vật của Jane Austen, em đã không có cơ hội để gặp nhiều tai nạn cưới ngựa. Trong thực tế, em đã đến bác sĩ, và lần cuối cùng kiểm tra, tất cả mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn ... "

Harvard hít một hơi thật sâu. "Được rồi. Khi nào em sẵn sàng, chúng ta sẽ làm điều đó. Sớm thôi. Tôi hứa sẽ không làm đau em, và tôi hứa rằng sau đó em sẽ chỉ cảm thấy toàn bộ chuyện đó rất thú vị. Nếu em chỉ tin một điều tôi nói, thì hãy tin điều này, được chứ?"

Cô im lặng một lúc, và sau đó gật đầu. "Đồng ý!"

Harvard ngồi xuống ghế của mình một cách nhẹ nhõm. "Cảm ơn Chúa! Bây giờ chúng ta có thể chuyển sang một số chủ đề an toàn khác như kiểm soát sinh đẻ hoặc tình dục an toàn được chứ? "

"Hử ..."

"Tôi chỉ đùa thôi ", anh nói một cách nhanh chóng. " Không thêm bất kì câu hỏi nào về cậu nhỏ nữa được chứ? Ít nhất là không cho tới ngày mai." Anh nhìn đồng hồ, đã 23:40.

"Những gì em thực sự muốn hỏi anh bây giờ," P.J nói, cầm tỳ trong lòng bàn tay, khuỷu tay chống lên tay vịn của chiếc ghế, khi cô nhìn chăm chăm vào anh, " mang tính cá nhân hơn."

"Mang tính cá nhân hơn à ... "

"Anh biết rõ quá khứ của em rồi. Em rất tò mò về anh. Trong số hai trăm sáu mươi bảy tỷ phụ nữ trên thế giới, anh đã lên giường với bao nhiêu người rồi?"

"Quá nhiều khi tôi còn trẻ. Một vài người trong vài năm qua. Khi tôi bước sang tuổi ba mươi, tôi bắt đầu kén chọn hơn. " Harvard ngo ngoáy trong chỗ ngồi của mình. "Tôi đã không có mối quan hệ với bất kì người phụ nữ nào kể từ mùa đông năm ngoái. Trước đó tôi qua lại với một phụ nữ - tên là Ellen - trong khoảng bốn tháng. Nếu em có thể gọi những gì chúng tôi đã có là một mối quan hệ."

"Ellen." P.J uốn cái tên đó trên lưỡi của mình, cố gắng nói ra thành câu. "Cô ấy như thế nào?"

"Thông minh, ưa hoạt động. Cô ấy là luật sư tại một công ty lớn trên thủ đô. Cô ấy không có thời gian cho một người chồng hoặc thậm chí một bạn trai thực sự, vấn đề là thế. Cô ấy hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu với sự nghiệp của mình. Nhưng cô ấy xinh đẹp, và cô ấy luôn sẵn sàng khi cô ấy có thời gian. Chuyện đó diễn ra vui vẻ trong một thời gian."

"Vậy anh đã qua lại với bao nhiêu người? Bốn mươi? Bốn trăm? Hay nhiều hơn?"

Anh cười. " Tôi không đếm và cũng không khắc nốt vào mạng sườn nên không biết nữa. Nhưng chỉ có duy nhất một người là đáng để nhắc đến thôi."

"Và đó không phải là Ellen?"

"Không."

"Một người đã làm tan nát trái tim anh một cách bi thương sao?"

Anh cười. "Nó có vẻ khá bi thảm vào thời điểm đó."

"Tên cô ấy là gì? Anh có phiền không khi nói về cô ấy?"

"Rachel, và không, tôi không phiền. Chuyện đó xảy ra nhiều năm trước đây rồi. Tôi nghĩ rằng cô ấy là Số Một, với chữ S và chữ M viết hoa ý, nhưng chồng cô ấy không nghĩ vậy."

P.J nhả mặt." Trời!" Cô nheo mắt. "Anh đã làm gì chứ, gây chuyện rối tung với một người phụ nữ đã lập gia đình ư?"

"Tôi đã không biết," Harvard thừa nhận. " Ý tôi là, tôi biết cô ấy đã li thân và đang nộp đơn xin ly dị. Nhưng tôi đã không nhận ra là cô ấy vẫn còn yêu chồng cũ của mình. Hắn đã lừa dối cô ấy, và cô ấy rời bỏ hắn ta và tôi ở đó, sẵn sàng để thế chỗ. Nghĩ lại, rõ ràng là cô ấy đã sử dụng tôi như một loại quan hệ để trả thù. Chuyện này thật sự mỉa mai. Lần đầu tiên trong cuộc sống của tôi, tôi thực sự có tình cảm với một phụ nữ, nhưng hóa ra cô ấy chỉ sử dụng tôi để trả thù chồng."

Anh lắc đầu. "Tôi đang khiến cô ấy trở nên xấu xa, nhưng sự thật là cô ấy là một cô gái ngọt ngào. Tôi không nghĩ cô ấy cố tình làm thế. Cô ấy qua lại với tôi để cảm thấy tốt hơn và kết thúc khi mà cô ấy có thể tha thứ cho chồng mình." Anh mỉm cười, vì đây là lần đầu tiên kể từ khi chuyện xảy ra, anh nhắc về nó, và nó không còn khiến anh tổn thương nữa. "Đó là một mối qua hệ không đầu không cuối. Đội Alpha bị điều tới Trung Đông, mãi tận sa mạc Shield. Tôi thậm chí không có cơ hội để nói lời tạm biệt với cô ấy. Khi tôi trở lại vài tháng sau đó, cô đã chuyển về ở với Larry. Đó đúng là một cú sốc. Không cần phải nói, toàn bộ mối quan hệ này thiếu một kết cục nhất định. Tôi phải mất một thời gian để cắt nghĩa được toàn bộ chuyện này."

"Có những chuyện xảy ra mà chẳng có chút nghĩa lý gì. "

"Bây giờ tôi thấy chuyện này có nghĩa đấy chứ. Nếu tôi thành đôi với Rachel, tôi sẽ chẳng ngồi ở đây với em."

P.J nhìn đôi giày thể thao của mình một lúc trước khi gặp ánh mắt của anh một lần nữa. " Anh rất giỏi nói chuyện, phải không?"

"Tôi chưa bao giờ gặp vấn đề với ngôn ngữ cả." anh thừa nhận.

"Anh có thể lái máy bay. Anh có thể hoạt động trên bất kỳ loại thuyền nào, anh nhảy ra khỏi máy bay mà không bị mắc vào cây, anh chạy nhanh hơn và bắn súng giỏi hơn so với bất cứ ai mà em từng gặp. Anh tốt nghiệp Đại học Harvard ở vị trí đầu lớp, anh lại là Chuẩn úy trong Hải quân SEAL, và anh cũng hiểu biết về thơ ca nữa. Liệu có bất cứ điều gì mà anh không thể làm không?"

Anh nghĩ về điều đó trong giây lát. "Tôi hoàn toàn không thể xâm nhập vào doanh trại của bọn khủng bố Thụy Điển." P.J. nhìn anh chằm chằm. Và sau đó cô bắt đầu cười. "Larry chắc phải là giống gì thì Rachel mới từ bỏ anh để theo anh ta."

Harvard nhìn đồng hồ, sau đó đứng lên và băng qua hiên về phía cô. Anh kéo chân cô sang bên hông của mình và anh ngồi ghé trên chiếc ghế, ghim cô vào vị trí bằng một tay trên hai tay vịn. "Gần nửa đêm rồi, cô bé Lọ Lem", anh nói. "Điều đó có nghĩa là tôi có thể hôn em lần nữa mà không phải lo lắng chuyện sẽ đi quá xa."

Đôi mắt màu nâu của cô long lanh. "Sao cơ. Em không... "

"Suýt!" anh nói, nghiêng về phía trước để tìm bắt môi cô bằng đôi môi của mình. Anh có thể thưởng thức sự bần khoản, ngạc nhiên của cô. Nhưng cô do dự trong nửa giây trước khi gặp lưỡi anh với sự nhiệt tình bằng nhau, trước khi tan chảy trong vòng tay anh.

Máy nhắn tin của anh rung lên. Của cô cũng thế. P.J kéo ra khỏi anh đầy ngạc nhiên, với tay

xuống thắt lưng, cô lôi thiết bị miễn phí đó ra và tắt báo động. " Cả hai chúng ta", cô nói . "Cùng một lúc." Cô tìm kiếm đôi mắt anh. "Chuyện gì vậy? "

Anh đứng dậy, kéo lại quần. "Chúng ta phải gọi điện để tìm hiểu cho chắc chắn. Nhưng tôi nghĩ rằng kỳ nghỉ của chúng ta phải kết thúc sớm rồi."

P.J cũng đứng lên và theo anh vào nhà bếp. " Anh biết gì về điều này? "

"Không chính xác lắm."

"Anh chắc chắn biết điều gì đó, phải không? Anh liên tục nhìn đồng hồ cả tối nay. Đó cũng là lý do tại sao anh hôn em, " cô buộc tội, "bởi vì đã gần nửa đêm và anh biết chúng ta sẽ bị gọi!"

"Tôi không biết chính xác khi nào."

Anh ấn dây số vừa hiện lên trên máy nhắn tin của họ vào máy điện thoại trong bếp theo trí nhớ của mình. Anh cười toe toét với cô. " Nhưng tôi đoán. Tôi biết Joe Cat khá rõ, và tôi nghĩ cậu ấy sẽ cố tóm chúng ta lúc chúng ta mất cảnh giác càng nhiều càng tốt. Đó là cách cậu ta làm, cho chúng ta bốn mươi tám giờ nghỉ phép, sau đó triệu tập chúng ta chỉ sau hai mươi bốn giờ. Tôi đoán hoặc sẽ là nửa đêm hoặc đôi khi khoảng tầm hai giờ sáng." Anh đưa tay lên, ra hiệu cho cô im lặng.

P.J quan sát Harvard khi anh nói chuyện với đội trưởng Catalanotto ở đầu bên kia đường dây. Anh quay lại thấy cô nhìn chăm chăm mình, anh mỉm cười làm khuôn mặt dần ra. Anh quàng tay quanh eo và kéo cô lại gần.

Cô nhắm mắt lại, tựa đầu vào vai anh, hít thở mùi hương cơ thể anh. Cô có thể cảm nhận sự tươi mát của xà phòng và mùi thơm thơm của một số thương hiệu anh hay dùng. Cà phê. Một luồng hơi mờ nhạt của kẹo cao su bạc hà đôi khi anh nhai. Một chút mùi nước hoa xạ hương nam giới đã rất quen thuộc.

Cô vẫn không thể tin rằng chính là Harvard – chứ không phải cô- là người đã ngăn họ không làm tình đêm nay. Cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nói không với sex chỉ vì cần nhắc nhở những điều cô có thể cảm thấy sau đó.

"Ừ, " anh nói với Joe Cat. " Chúng tớ sẽ đi thẳng đến California, gặp cả đội ở đó. Tớ sẽ cần giày và một số quần áo. Này, Đội trưởng? Có nhớ lần tớ cứu cái cổ của cậu không, chàng trai? Giờ tớ đòi nợ đây. Tớ sẽ nói với cậu một chuyện nhưng chỉ cho riêng đôi tai của cậu thôi nhé. P.J đang ở cùng tớ. Cậu lo cả thủ tục cho cô ấy luôn nhé."

Anh dừng lại, nghe Joe nói. "Không, " anh bảo. "Không, không, chúng tớ tới đây thăm bố mẹ tớ. Tớ thề, toàn bộ chuyến đi này là hoàn toàn trong sáng và có thể dán mác G (**G: phù hợp cho mọi lứa tuổi**), nhưng nếu có ai phát hiện ra, họ sẽ nghĩ rằng ... " Anh cười . " Ừ, chúng tớ không nói chuyện gì thực sự quá giới hạn đâu. Nhưng có chút vấn đề đây, Chỉ huy. P.J cũng sẽ cần một số quần áo và giày của cô ấy. Tớ biết cậu không có nhiều thời gian cho mình, nhưng cậu có thể bảo Veronica ra ngoài khách sạn thu dọn hành lý hộ cô ấy không?"

"Ôi, Chúa ơi." P.J rùng mình. "Phòng của em là một mớ hỗn độn."

Harvard nhìn cô, kéo điện thoại xa khỏi miệng của mình. "Thật à? "Cô gật đầu.

"Tuyệt!" Anh hôn cô một cách nhanh chóng trước khi nói vào điện thoại một lần nữa. "Cô ấy muốn cậu cảnh báo Ronnie rằng phòng của cô ấy là một mớ hỗn độn. Nói Ron chỉ cần lấy giày cho cô ý thôi. Chúng tớ sẽ sắm những gì P.J cần ở Coronado. Chúng tớ sẽ có mặt ở đó trước các

cậu."

Một khoảng dừng khác, sau đó Harvard cười . P.J có thể nghe thấy âm âm trong ngực anh. " Cảm ơn, Joe! Ừ, chúng tớ đang trên đường rồi."

Anh treo điện thoại lên và hôn mạnh vào miệng cô. " Đến lúc đánh thức bố mẹ và chào tạm biệt họ rồi. Và không hôn hít gì nữa đâu đấy." Anh nói , hôn cô thêm một lần nữa và sau đó một lần nữa. " Đến lúc đi chơi trò lính tráng rồi".

Chương XII

Harvard có thể cảm thấy P.J đang nhìn anh khi anh đứng ở phía trước của phòng giao ban của USS Irvin- tàu sân bay của Hải quân, hướng tới đích đến của họ. Họ đã đáp chuyển bay thẳng của Không quân Mỹ đến Hàn Quốc . Bây giờ, bằng đường biển, họ đang tiếp cận các đảo quốc nhỏ bé, địa điểm mới nhất trong chương trình đào tạo, nơi bài huấn luyện sẽ được diễn ra.

P.J đã tranh thủ ngủ một chút trên máy bay. Harvard cũng thế nhưng anh lại có một giấc mơ tình ái hoang dã và sống động đến khác thường. Anh có thể thề là anh vẫn còn cảm thấy vị mặn của làn da cô trên môi, khi anh tỉnh giấc. Anh vẫn còn như nghe thấy tiếng rên rỉ sung sướng của cô khi thỏa mãn và tiếng cười khàn khàn khi vui thích của cô vang lên xung quanh anh. Anh vẫn còn cảm thấy nỗi khao khát không che đậy trong mắt cô khi cô nhìn anh, vẫn cảm thấy cảm giác đứng tim khi anh vùi sâu trong hơi ấm dịu dàng của cô.

Anh hít một hơi thật sâu và nhanh chóng thở ra, hoàn toàn hiểu rõ rằng mình nên dừng suy nghĩ về giấc mơ đó, và dừng nghĩ về P.J – vì điều này chỉ khiến anh cảm thấy khó chịu như anh đã trải qua lúc anh thức giấc sáng nay. Anh cầm hồ sơ tài liệu của mình thấp xuống, thả lỏng hai cổ tay, cố gắng để trông bình thường và thư giãn. Anh chỉ là người đang cầm hồ sơ, chứ không phải người dùng hồ sơ để che giấu cả thế giới khỏi phát hiện ra là anh vừa bước ra từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Anh liếc nhìn P.J một lần nữa. Cô cố gắng để không mỉm cười, và anh biết anh không nên trêu chọc cô.

Đội trưởng, trong lúc đó, đang đưa ra những tóm tắt tổng quát về nhiệm vụ lần này. “ Có một nhóm gồm 6 lính thủy đánh bộ-dân Thủy quân lục chiến- thực hiện công việc cùng với người dân địa phương, cố gắng để thiết lập một liên kết quân sự và lực lượng đặc nhiệm bảo vệ pháp luật để ngăn chặn hoạt động buôn bán ma túy ở khu vực này của thế giới. Rõ ràng, hòn đảo này được sử dụng như một cảng trung chuyển chính trao đổi một lượng lớn heroin tại Đông Nam Á. Trung úy Hawken đã dành nhiều thời gian ở quốc gia này hơn bất kì ai trong số chúng ta.

Một lát nữa anh ấy sẽ cung cấp cho các bạn thông tin về địa hình và văn hóa của đất nước, sau khi tôi đi qua các điểm chính trong đợt huấn luyện này. Sáu lính thủy sẽ đóng vai kẻ khủng bố đã bắt cóc một con tin là một viên chức của chính quyền Mỹ. Con tin cũng do một lính thủy cải trang thành." Joe Cat ngồi trên bàn làm việc ở phía trước của căn phòng khi anh nhìn chăm chăm vào các đặc vụ FInCOM và lính SEAL của đội Alpha. "Nhiệm vụ của nhóm CSF lần này là phải lên đảo vào lúc bình minh, xác định vị trí trại của bọn khủng bố, thiết lập các máy móc hoạt động và giải cứu con tin. Phải hoàn thành tất cả các mục tiêu này, không để bị phát hiện. Chúng ta sẽ dùng vũ khí là đạn sơn một lần nữa, nhưng nếu nhiệm vụ được thực hiện thành công, chúng ta sẽ không có cơ hội để sử dụng chúng. Thủy quân lục chiến đã lên kế hoạch và thiết lập toàn bộ bài tập này. Nó sẽ không dễ dàng đâu. Những anh chàng này sẽ làm hết sức mình để đánh bại chúng ta. Trong trường hợp mấy Fink chưa nghe nói, có một sự cạnh tranh ngầm giữa Thủy quân lục chiến và lính SEAL - giữa quân đội và hải quân, vấn đề là thế."

"Tôi có thể làm vấn đề trở nên rõ ràng ngay bây giờ." Wes hô to. "SEAL giành chiến thắng. Hạ súng đi. Chúng tôi giỏi hơn. Chẳng có bản khoản gì trong tâm trí của tôi hết."

"Ừ," Harvard cho biết, "và ở đâu đó lúc này, một số lính thủy quân lục chiến cũng đang có cùng một cuộc trò chuyện giống y như chúng ta lúc này, và họ nói *Thủy quân lục chiến thắng. Hạ súng đi. Chúng tôi giỏi hơn.*" Anh cười toe toét. "Ngoại trừ, tất nhiên, trong trường hợp của họ, họ đã sai."

Mấy lính SEALs khác cười nhả nhỏ. "Nói cách khác, họ không thích chúng ta", đội trưởng tiếp tục, "và họ sẽ làm mọi thứ có thể, bao gồm cả ăn gian, để đảm bảo chúng ta thất bại. Trong thực tế, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu con tin cũng trở nên thù địch với chúng ta. Chúng ta phải chuẩn bị cho trường hợp anh ra làm báo động và để lộ chúng ta."

Tim Farber gờ tay. "Tại sao chúng ta phải bận tâm làm chuyện này nếu như biết họ sẽ ăn gian, nếu họ không làm theo các quy tắc?"

Harvard bước về phía trước. "Ngài có thật sự nghĩ bọn khủng bố sẽ không ăn gian không, ngài Farber? Trong thế giới thực, chả có quy định nào hết."

"Và không phải là chưa từng có trường hợp một con tin bị tẩy não để hỗ trợ niềm tin của những người đã khiến anh ta bị giam cầm. Có một con tin thù địch là một tình huống chúng tôi luôn luôn phải tính đến." Blue thêm vào.

"Đội Alpha đã từng thực hiện chương trình đào tạo với Thủy quân lục chiến trước đây," Lucky nói với các đặc vụ FInCOM. "Lần duy nhất chúng tôi thua theo như tôi nhớ thì họ điều động thêm hai mươi lăm người và phục kích chúng tôi."

"Vâng, họ làm việc tốt hơn với số đông. Mấy cậu biết câu đùa cũ chứ? Biết tại sao Thủy quân lục chiến được ví như chuối không?" Bobby hỏi.

"Bởi vì họ vừa có màu vàng, và nếu chết họ chết theo chùm lớn," Wes nói, cười toe toét.

"Nhóm tấu hài của Skelly và Taylor", Joe cộc lốc. "Cảm ơn các cậu rất nhiều. Tôi đề nghị khi nào các cậu định dựng rạp biểu diễn trên đường thì nhớ tránh xa mấy căn cứ quân sự ra nhé." Anh nhìn xung quanh căn phòng. "Có bất kỳ câu hỏi nào đến giờ phút này không? Cô Richards, cô thường có chuyện muốn hỏi."

"Vâng, thưa chỉ huy, thực tế, tôi có mấy câu hỏi đấy ạ!" Cô nói bằng giọng tỉnh queo đầy chuyên nghiệp mà Harvard biết chỉ là một phần trong cách hành động của cô. "Chúng ta làm thế nào để lên đảo từ tàu? Và bao nhiêu người trong chúng ta thực sự sẽ tham gia vào bài tập này, và bao nhiêu người ngược lại sẽ đứng ngoài quan sát?"

"Mọi người đều tham gia một cách nào đó," đội trưởng nói với cô. " Và , trả lời câu hỏi của cô không theo trình tự - chúng ta sẽ lên vào đảo trong hai chiếc thuyền bơm hơi lúc bốn giờ sáng. Ngay trước bình minh."

"Trở lại với câu trả lời đầu tiên của anh ... " P.J ngọ nguậy trong chỗ ngồi của mình. "Anh đã nói tất cả mọi người sẽ tham gia một cách nào đó. Anh có thể cụ thể hơn không?"

Harvard biết chính xác những gì cô muốn biết. Cô tò mò để xem liệu cô có được tham ra chiến dịch này cùng với những người đàn ông khác hay phải lùi lại đằng sau, chỉ tham gia mấy công việc hành chính. Anh thực tế có thể thấy các bánh xe quay trong đầu cô khi cô tự hỏi không biết cô sẽ bị chọn là người ở lại hay không.

"Chúng ta sẽ chia đội CSF thành bốn tiểu đội," Joe Cat giải thích. "Ba đội ba người sẽ tiếp cận các trại khủng bố, và một đội hai người sẽ vẫn ở lại trên tàu, theo dõi thông tin liên lạc, cập nhật cho những người khác những thông tin bất kỳ từ vệ tinh intel và nói chung là theo dõi sự đổ bộ của chúng ta."

"Giống như Trung úy Uhura trong phim Starship Enterprise, (Phim chiến tranh giả tưởng nổi tiếng của Mỹ)." P.J chậm rãi gật đầu. Harvard có thể nhìn thấy sự buông xuôi trong mắt cô. Cô rất chắc chắn mình sẽ là người bị bỏ lại phía sau. "*Giữ cho tần số chào hỏi luôn mở* phải không Đội trưởng, và chỉ có thế."

"Thực tế," Blue cắt lời với chất giọng miền Nam trầm trầm của mình. "Tôi cũng là người sẽ ở lại trên tàu Irvin. Các cậu sẽ nghe thấy tiếng của tôi khi nào hay bất kì lúc nào có lý do đặc biệt để nói *Ngừng và nghỉ thôi*. Tôi sẽ là người có quyền lực cuối cùng để rút phích cắm đợt đào tạo này bất cứ lúc nào." Anh mỉm cười "Tất cả các cậu có thể nghĩ tôi là tiếng nói của Chúa. Đúng thế, tôi nói gì, các cậu phải tuân theo, nếu không các cậu sẽ phải trả giá dưới địa ngục đây."

"Crash, tại sao cậu không chia sẻ với chúng tôi những gì cậu biết về hòn đảo này nhỉ?" Joe đề nghị. P.J im lặng khi Trung úy Hawken bước lên phía trước. Cô đã cố gắng hết sức để che giấu sự thất vọng của mình, nhưng Harvard có thể nhìn xuyên qua lá chắn của cô. Anh biết cô quá rõ rồi. Anh biết cô cũng đủ để biết rằng, thất vọng hay không, cô cũng sẽ làm việc hết sức mình- mà không phàn nàn, bất cứ nơi nào cô được phân công.

Crash mô tả hòn đảo với một số chi tiết. Đây là quốc đảo nhiệt đới, với những bãi biển hẹp chạy men phía sau những dãy núi lửa đã dừng hoạt động. Các tuyến đường nội địa vô cùng nguy hiểm, các khu rừng nhiệt đới rậm rạp. Phương pháp giao thông vận tải phổ biến nhất của đảo là xe dê kéo, mặc dù một số cư dân giàu có trên đảo sở hữu xe tải.

Anh mở một bản đồ, và tất cả họ vây xung quanh bàn làm việc khi anh chỉ ra ba thành phố lớn của hòn đảo, tất cả đều là các cảng ven biển.

Trung úy cũng có một bài phát biểu dài về một lượng lớn heroin đã đi qua hòn đảo này trên đường được chuyển đến London, Paris, Los Angeles và New York. Chế độ chính trị trong nước đã phân nào lung lay. Hoa Kỳ đã có một thỏa thuận với các đảo- để đổi lấy viện trợ của Mỹ, chính quyền địa phương luôn giúp đỡ quân đội trong các nỗ lực ngăn chặn dòng chảy ma túy.

Nhưng những tay trùm ma túy đã kiểm soát nhiều phần đất nước hơn là chính phủ. Các trùm ma túy có quân đội riêng, mạnh hơn lực lượng quân sự của chính phủ. Và khi các trùm ma túy đụng độ nhau, việc mà họ đã làm quá thường xuyên, họ đã gần như bắt đầu phát động một cuộc nội chiến thương mại.

Harvard thấy mình lắng nghe cẩn thận tất cả mọi thứ Crash nói, nhận thức được sự khó chịu đối với bản thân mình ngày càng tăng. Sự cảnh giác đáng lo ngại này là một cảm giác không bình thường. Đây chỉ là một chương trình đào tạo. Anh đã dẫn thần vào nhiều tình huống nguy hiểm hơn trong quá khứ mà không thêm chớp mắt.

Anh đã phải tự hỏi liệu anh có cảm thấy mỗi bận tâm này nếu P.J không tham gia cùng không. Anh nghĩ rằng mình sẽ không phải lo lắng tất cả những chuyện này nếu cô ở lại nước Mỹ.

Harvard biết anh có thể tự chăm sóc bản thân khá tốt trong mọi tình huống. Anh muốn tin là P.J cũng có thể làm như vậy. Nhưng sự thật là, sự an toàn của cô đã trở nên quá quan trọng với anh. Bằng cách nào đó anh đã không nhận thức được từ khi nào mà anh quan tâm tới cô quá nhiều như vậy. Anh không thích cảm xúc của mình lúc này.

"Có bất kỳ câu hỏi nào không?" Crash lên tiếng.

"Có," Harvard cho biết. "Tình hình hiện nay giữa hai phe thù địch lớn nhất trên hòn đảo thế nào?"

"Theo Intel, mọi thứ vẫn khá yên tĩnh trong nhiều tuần nay." Joe trả lời.

P.J không thể giữ im lặng được nữa. "Đội trưởng, phân chia nhóm thế nào ạ?"

"Bobby và Wes sẽ cặp cùng với Schneider. " Joe nói với cô. " Lucky và tôi đi với Greene."

Harvard quan sát và nhìn thấy một thoáng thất vọng trong mắt cô. Một lần nữa, cô giấu nó rất tốt. Trong thực tế, cô ấy là một bậc thầy trong việc che giấu cảm xúc của mình.

"Tôi đi với Chuẩn úy và Trung úy Hawken, phải không? " Tim Farber hỏi.

"Không, cậu cặp với tôi, cậu bé Timmy ạ! " Blue McCoy nói với một nụ cười. " Phải có người nào giúp tôi cai quản cái cửa hàng này chứ."

Bên kia căn phòng , P.J không có bất kì phản ứng nào. Cô không chớp mắt, cô không di chuyển, cô không nói một lời nào. Rõ ràng, cô thậm chí che giấu niềm vui của mình còn tốt hơn việc cô che giấu nỗi thất vọng của mình.

Farber thì không giỏi che giấu bất cứ điều gì. "Ngài không thể nào đang nghiêm túc được phải không ạ? Richards nên ở lại phía sau. Không phải tôi."

Joe Cat đứng thẳng lên. "Tại sao vậy, anh Farber?"

Tay Fink này ngay lập tức nhận ra mình đã tự mắc cạn trong vùng biển nông nặc mùi sai lầm chính trị. "À, thì là, " anh ta lắp bắp. "Chỉ là ... tôi nghĩ"

P.J cuối cùng cũng lên tiếng. "Chỉ cần nói thẳng ra thôi, Tim. Anh nghĩ rằng tôi nên là người ở lại bởi vì tôi là phụ nữ chứ gì."

Harvard, Joe Cat và Blue quay lại nhìn P.J "Chúa ơi," Harvard kêu lên, bày ra bộ mặt giả vờ tốt nhất của mình. "Anh thấy không? Richards là phụ nữ đấy. Tôi đã không nhận ra điều này. Chúng ta nên cho cô ấy ở lại, Đội trưởng. Cô ấy có thể bị PMS (**PMS : Premenstrual syndrome- Hội chứng tiền kinh nguyệt**) và cảm thấy căng thẳng."

"Chúng ta có thể sử dụng để lợi thế của chúng ta", Joe Cat chỉ ra. "Đặt vũ khí vào tay cô ấy và

chỉ cô ấy đúng hướng. Kẻ thù sẽ phải chạy trong sợ hãi."

"Cô ấy có thể bắn giỏi hơn bất kì ai trong căn phòng này." Blue không thể giữ một nụ cười phát ra. "Cô ấy có thể chạy nhanh hơn và lập luận sắc bén hơn bất kì ai nữa."

"Ừ, nhưng tôi chắc rằng cô ấy ném bóng như một cô gái," Harvard cho biết. Anh cười toe toét. "Điều này, trong thời đại ngày nay, có nghĩa là cô ấy đã sẵn sàng cho các giải đấu lớn."

"Ngoại trừ việc cô ấy không thích bóng chày," Joe Cat nhắc anh.

P.J bật cười, và Harvard cảm thấy sự bùng nổ của niềm vui tinh khiết. Anh yêu những âm thanh trong tiếng cười và sự tỏa sáng niềm vui trong mắt cô. Anh đẩy đi tất cả những lo âu mà anh đã cảm thấy. Làm việc với cô trong nhiệm vụ này sẽ rất thú vị.

Và sau khi nhiệm vụ này kết thúc.....

Farber rùng mình. "Đội trưởng, chuyện này rất buồn cười, nhưng cả anh và tôi đều biết rằng quân đội không hoàn toàn tán thành việc đưa phụ nữ vào các tình huống có thể dẫn đến hành động ở tuyến đầu."

Harvard thoát ra khỏi ảo tưởng của mình và ném cho người đàn ông này một cái nhìn nghiêm khắc. "Anh định thắc mắc về quyết định của đội trưởng à, anh Farber?"

"Không, tôi chỉ đơn thuần là..."

"Tốt!" Harvard cắt ngang lời anh ta. "Vậy thì hãy chuẩn bị sẵn sàng để thực hiện công việc này thôi."

P.J cảm thấy mình giống như một con voi đi xuyên qua đám bụi rậm vậy. Dù cô chỉ to bằng nửa kích thước của Harvard, nhưng so với cô, anh di chuyển dễ dàng và lẳng lẽ hơn. Cô dường như không thể thở mà không chạm vào ít nhất một hoặc hai cành cây. Và Crash ... Anh dường như đã để lại cơ thể của mình trên tàu sân bay USS Irvin. Anh di chuyển nhẹ tựa lông hồng, như một cơn sương mù im lặng hòa vào trong bóng tối. Anh xuất hiện ở một điểm phía trước rồi lại biến mất trong nhiều phút dài, trinh sát con đường mòn xuyên qua các khu rừng nhiệt đới.

P.J bắt được ánh mắt của Harvard và ra hiệu cho anh chờ mình. Em ổn không? Anh ra ám hiệu lại. Cô kéo micro gần vào miệng. Họ không được phép nói chuyện qua tai nghe microphone trừ phi điều đó là hoàn toàn cần thiết. Chuyện này vô cùng cần thiết.

"Em đang làm mọi người chậm lại," cô thở. "Và em cũng đang gây ra quá nhiều tiếng ồn."

Anh tắt micro của mình, ra hiệu cho cô cũng làm như vậy. Bằng cách đó họ có thể thì thầm mà không có ba đội khác nghe được. "Em không thể mong đợi có thể theo kịp chúng tôi được", anh nói với cô gần như im lặng. "Em đâu có được đào tạo bài bản như bọn tôi."

"Vậy tại sao em lại ở đây?" cô hỏi. "Tại sao tất cả các đặc vụ FInCOM cũng đều ở đây? Bọn em nên trở lại trên tàu Irvin. Vai trò của chúng em nên là để cho các lính SEAL tự làm công việc của họ mà không cản trở."

Harvard cười. "Tôi biết ngay em sẽ học một biết mười mà. Chỉ cần hai tiếng đầu tiên trong hai bài tập luyện, em đã học được tất cả mọi thứ."

“Hai bài tập luyện ư?”

Anh gật đầu. "Bài học đầu tiên hoàn toàn là một sai lầm. Nó đi sai mục tiêu ban đầu mà chúng tôi đặt ra. Và thật khó khăn cho đội Alpha tiến hành một bài tập khác tương tự như thế này khi mà chúng ta phải nghe theo quá nhiều sự sai bảo. Xin lỗi vì cách diễn đạt của tôi."

P.J gạt bỏ những phần lịch thiệp trong câu nói của anh. Cô hiểu chính xác sự thật trong đó là thế nào. "Thế còn bài tập thứ hai?"

"Cuộc diễn tập thứ hai chỉ là cuộc chiến giữa lính SEALs với Thủy quân lục chiến. Chúng tôi dự định sẽ chứng minh những gì đội Alpha có thể làm được nếu chúng tôi được tự do hoạt động mà không bị can thiệp, dù có khéo léo xen kẽ các Fink vào."

P.J. nhìn chằm chằm vào anh. "Vây, điều anh đang nói với em là SEAL sẽ không bao giờ có ý định khiến liên minh SEAL / FInCOM có thể hoạt động được có phải không?"

Anh bắt gặp cái nhìn kiên định của cô. "Rõ ràng ngay từ đầu đội CSF chả là gì ngoài một nỗi thất vọng lớn lao cho cả lính SEAL và FInCOM."

Cô cố gắng để hiểu những điều anh vừa nói. "Nếu thế, thì chúng ta có mặt ở đây trong mấy tuần để làm gì hả?"

"Để chứng minh là cái liên minh đấy không thể hoạt động được. Chúng tôi hy vọng em sẽ trở thành cầu nối giữa hai bên. Chúng tôi hy vọng em sẽ quay về nói với Kevin Laughton và phần còn lại của Fink và làm cho họ hiểu rằng sự giúp đỡ duy nhất SEAL cần từ FInCOM là họ nên thừa nhận rằng chúng tôi có thể làm tốt nhất công việc của chúng tôi theo cách riêng của mình, mà không có bất cứ ai can thiệp vào cách chúng tôi làm," anh thừa nhận. "Vì vậy, tôi đoán những gì chúng tôi đang làm là cố gắng để chiếm được lòng tin của em và cố gắng để chỉ dạy em."

Trung úy Hawken lại xuất hiện trong tầm nhìn, một nhân vật điển hình của bóng tối với khuôn mặt ngụy trang bằng những vệt sơn màu xanh lá cây và màu nâu, hầu như không thể phân biệt được giữa những tán lá.

"Vây là, tôi đã nghĩ đúng về trò chơi tú lơ khơ." P.J chậm rãi gật đầu, chiến đấu với làn sóng của sự thất vọng và giận dữ đang đe dọa nhấn chìm cô. Tình bạn mà cô đã có với người đàn ông này cũng là một sự tính toán được chuẩn bị trước? Và mối quan hệ giữa họ thực sự cũng chỉ là kết quả của một thao tác? Cô phải hắng giọng trước khi cô có thể nói chuyện một lần nữa. "Thực sự, tôi rất tò mò. Những lần anh đưa lưỡi vào trong miệng của tôi – đều là để chiếm được lòng tin của tôi hay để dạy dỗ tôi thế?"

Lần này Crash biến mất vào đám cây.

"Em biết tôi rõ hơn để nghĩ thế mà." Harvard nói khẽ vô cùng bình tĩnh. Cả hai đều không đeo kính bảo hộ họ được trang bị. Họ vẫn chưa đến gần khu trại của bọn khủng bố nên chưa cần bận tâm đến việc bị tấn công bởi những quả đạn sơn. Bầu trời phía đông ngày càng sáng rõ hơn với những ánh mặt trời buổi sớm, và P.J có thể nhìn thấy rõ đôi mắt của Harvard. Trong đôi mắt đó cô nhìn thấy tất cả mọi thứ anh đã nói, và còn nhiều điều khác nữa.

"Chúng ta có hai mối quan hệ hoàn toàn tách biệt", anh bảo cô. "Chúng ta có mối quan hệ công việc" anh ra hiệu giữa họ "- sự tôn trọng lẫn nhau và tình bạn chân thành này phát triển từ một nhu cầu của cả hai bên."

Anh giơ tay và nhẹ nhàng chạm một ngón tay lên môi. "Nhưng chúng ta cũng có mối quan

hệ này." Anh mỉm cười. "Mối quan hệ này khiến tôi thấy mình liên tục muốn đưa lưỡi vào trong miệng em và cả những nơi khác nữa. Và tôi đảm bảo với em, lý do của ham muốn này là hoàn toàn vì bản thân tôi. Chẳng có chút quan hệ nào với cả Tiểu đội Alpha thuộc Biệt đội 10 hay với FInCOM gì hết."

P.J hắng giọng. "Có lẽ chúng ta sẽ bàn về chuyện này sau, sau khi anh nói cho tôi biết chính xác loại quan hệ nào đang có giữa đội Alpha và FInCOM. Và nếu anh muốn tôi trở thành liên lạc viên, thì tốt nhất anh nên thành thật và nói cho tôi mọi thứ- ý tôi là tất cả mọi thứ." Cô chuyển quai đeo khẩu súng trường của mình sang vai kia. "Và ngay bây giờ, chúng ta có một cuộc hẹn để bị giết và chứng minh là đội CSF không hoạt động, tôi nói đúng không?"

Harvard mỉm cười, ánh mắt ấm áp hơn trong ánh nắng của buổi sớm mai. "Chúng ta có thể sắp chết, nhưng em và tôi, chúng ta là loại người mà em nên tin rằng sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng."...

Chương XIII

"Bọn này chắc không có liên hệ gì với chính phủ đâu." Wesley báo cáo, cái giọng thông thường oang oang như cái loa của cậu ta giờ giảm xuống thành một lời thì thào. "Bọn này mặc quần áo khá tử tế."

"Trú ẩn đi." Giọng miền nam trầm ấm của Blue McCoy giờ cũng mất đi vẻ ấm áp vốn có khi anh trả lời Wes qua bộ đàm từ vị trí của anh ở trên tàu Irvin. "Đừng để lộ cho đến khi chúng ta xác định được bọn chúng thuộc phe nào."

Harvard vòng tay ra sau gáy, xoa bóp để làm giảm tình trạng căng cứng của các khối cơ ở bả vai. Bài tập này đã leo thang trở thành một đồng lộn xộn chỉ trong nháy mắt.

Wes báo cáo rằng cậu ta, Bobby và Chuck Schneider đang ở trên một con đường rừng dẫn lên núi khi họ nghe thấy tiếng gầm của một chiếc xe tải đang đến gần. Họ đã tiến vào không gian thu thập dữ liệu dưới một tòa nhà bỏ hoang, cố tình ở gần đường để họ có thể kiểm tra bất cứ chiếc xe nào lái qua.

Hóa ra nó không phải chỉ là một chiếc xe tải mà là một đoàn xe quân sự. Và đoàn xe này không chỉ đi ngang qua. Họ dừng lại. Sáu chiếc Humvee và hai mươi lăm xe tải vận chuyển đã kéo vào tầm nhìn. Binh sĩ mặc đồng phục đầy bụi bặm và bắt đầu dựng trại trực tiếp xung quanh các tòa nhà nơi Bobby, Wes và Chuck đang ẩn trốn.

Họ sẽ phải ở yên ở nơi ẩn trốn chờ đêm xuống. "Không chơi trò anh hùng đâu đấy." Từ phía bên kia của dãy núi, nơi mà đội anh đang tiếp cận gần trại của bọn khủng bố, Joe Cat thêm vào cùng mệnh lệnh của Blue lúc nãy. "Các cậu có đối phó được không, Skelly? Cho dù họ là ai thì họ cũng có đạn thật trong vũ khí của họ trong khi các cậu chỉ có đạn sơn thôi đấy."

"Tôi nghe rõ rồi, Đội trưởng." Wes thở nhẹ. "Chúng tôi đang làm cho mình trở nên vô hình đây."

“Đồng phục của chúng có phải màu xanh lá cây và xám không?” Crash hỏi.

Harvard nhìn anh. Họ đang nằm sát đất, ẩn mình trong sự rậm rạp của khu rừng, cách đội của Joe khá xa.

“Đúng thế.” Wes trả lời.

P.J cũng quay sang nhìn Crash. " Anh có biết họ là ai không Trung úy?" cô hỏi. Trung úy Hawken nhìn từ P.J đến Harvard. Harvard không thích ánh nhìn sắc lạnh vừa đột ngột ánh lên trong đôi mắt xanh như pha lê của chàng trai này.

"Có." Crash nói. "Chúng là quân đội riêng của Sun Yung Kim. Ông ta là dân Hàn Quốc bản địa, dù mẹ của ông là xuất thân từ đảo. Ông ta không bao giờ di chuyển người của mình quá xa về hướng Bắc như thế này trước đây cả."

Harvard chửi thề. "Hắn là một trong những trùm ma túy anh đã đề cập đến, phải không?"

“Chính hắn.” Tiếng Blue vọng đến từ tàu USS Irvin. "Đội trưởng , tôi đề nghị chúng ta ngừng bài tập này bây giờ trước khi chúng ta chìm xuống vùng sình này sâu hơn - "

"Chúng ta đã chìm đến tận hông tôi rồi." Giọng nói Joe Cat căng thẳng vang lên. "H. , chúng tôi đang ở phía rừng cây gần trại huấn luyện của Thủy quân lục chiến. Các cậu cách chúng tôi bao xa?"

"Mười phút đi đường hoàng nếu không quan tâm đến việc ai cũng nhận ra chúng tôi đang đến." Harvard trả lời.

"Các cậu có ba mươi phút. " Joe chửi thề.

"Đội trưởng, chúng tôi xuất phát đây." Harvard ra hiệu cho Hawken dẫn đường. Cho dù anh muốn tự mình dẫn đường, nhưng hòn đảo này là lãnh thổ Crash. Cậu ta có thể dẫn họ tới chỗ Joe Cat nhanh chóng hơn.

“Joe, chuyện gì xảy ra ở đó thế?” Blue hỏi, giọng lười nhác hàng ngày của anh đã biến mất. “Thông báo đi.”

"Chúng tôi thấy năm, có thể sáu KIA trong tầm nhìn phía bên ngoài tòa nhà chính." Joe Cat báo cáo. " Bốn trong số họ đang mặc đồng phục màu xám và xanh lá cây. Ít nhất một trong số họ trông giống như một lính thủy đánh bộ của chúng ta."

KIA - Lính cảm tử sao? Harvard có thể nhìn thấy sự bang hoàng phản ánh trong mắt P.J khi cô nhìn chăm chăm vào anh. Sự căng thẳng của anh cũng tăng theo. Nếu họ vấp vào khu vực có chiến sự, anh muốn cô ra khỏi đây ngay lập tức. Anh muốn cô trở lại Irvin và quay về càng nhanh càng tốt.

Trừ phi.... "Đội trưởng, có thể nào đây là một cái bẫy được thiết kế tinh vi không?" Não của Harvard đã rơi vào chế độ tiền chiến đấu, di chuyển với tốc độ rất nhanh, tìm kiếm một lời giải thích, cố gắng tìm hiểu tình hình. Và điều đầu tiên cần làm là tìm lý do để chứng minh rằng tình trạng này là sự thực. Một khi anh làm điều đó, anh có thể biết làm thế quái nào mà anh có thể đưa P.J đến được nơi an toàn.

"Tôi không nghĩ cánh Thủy quân lục chiến có thể bẫy chúng ta bằng cách bày ra thi thể giả và máu giả đâu. Chuyện này là thật đấy, H." Giọng nói Joe Cát hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào. "Một trong số đó nấp sau đám cây trước khi chết. Đó không thể là giả vờ chết được."

Chuyện này là thực đấy, thi thể đó là thật. Có lẽ sự việc xảy ra vào đêm qua. Giờ thi thể này lạnh ngắt rồi. "

Giọng của Blue cắt ngang "Đội trưởng, Đô đốc Stonegate trên điện thoại, thông báo khẩn. Tôi yêu cầu tất cả mọi người trở lại tàu. Mã tám sáu- kết thúc bài tập, các cậu. Thi thể của lính Thủy quân lục chiến đặc biệt không phải là một phần của kịch bản diễn tập này đâu. Quay lại, chúng ta hãy tập hợp lại và"

"Tôi thấy dấu hiệu của sự chuyển động và có sự sống bên trong tòa nhà chính." Joe Cat chen ngang. "Lucky đang di chuyển lại gần hơn để xem nếu có người của Hải quân bị mất tích bên trong không. Chúng tôi sẽ cố gắng để xác định chính xác bọn chúng là ai và có bao nhiêu người đang giam giữ họ. "

"Có lẽ không phải người của Kim đâu," Crash lên tiếng. Qua tai nghe của Harvard giọng cậu ta nghe rất khỏe và bình tĩnh nhìn nhận vấn đề. Không thể nói đó là giọng của một người đang chạy gần lên đỉnh núi được. "Họ sẽ không để xác người của họ lại vì lòng thương xót những con ruồi và kền kền đâu."

"Nếu không phải người của Sun Yung Kim, thì là ai?" Harvard hỏi, quan sát P.J đang cố để theo kịp Crash. Anh biết rõ rằng mình đã không tuân theo lệnh trực tiếp của Blue. Và anh đang dẫn P.J sai hướng. Anh nên dẫn cô xuống núi thay vì đi lên. Không nên cách xa biển và con tàu sân bay USS Irvin an toàn kia. Nhưng cho đến khi anh biết một cách chắc chắn rằng Đội trưởng và Lucky được an toàn, anh không thể rút lui.

"Nhóm chống đối lớn nhất được điều hành bởi John Sherman, một tay người Mỹ biệt xứ và là cựu Lính Mũ nổi xanh." Crash nói. **(Lính Mũ nổi xanh: Lính Thủy quân lục chiến Hoàng gia.)**

"Đội trưởng, tôi biết anh muốn xác định vị trí các lính Thủy quân lục chiến," giọng nói của Blue cắt ngang "Tôi biết anh không muốn để lại họ bị mắc kẹt , nhưng - "

"Có tín hiệu của Lucky," Cát xen ngang lần nữa. "Không có dấu hiệu của Thủy quân lục chiến. Nhưng dường như có một chục Tangos bên trong tòa nhà và ..."

Harvard nghe những gì có vẻ như là khởi đầu của một vụ nổ. Ngay lập tức mọi thứ im hơi lặng tiếng, tai của họ được bảo vệ bởi một thiết bị van chốt của một trong những máy bộ đàm chất lượng cao. Nhưng không rõ là máy bộ đàm của ai? Anh nghe Joe Cát chửi thề ngắn gọn.

"Chúng tôi vừa vướng vào một cái bẫy mìn. " Đội trưởng báo cáo. " Greene bị thương và bốc khói, chúng tôi đã thu hút được toàn bộ sự chú ý rồi. "

Crash tăng tốc. Họ chạy bằng toàn lực nhưng vẫn không đủ nhanh. Những tiếng nói trên tai nghe của Harvard bắt đầu mờ dần. Có âm thanh của tiếng súng. Joe Cat hét lên, cố gắng kéo một đặc vụ Fink bị thương đến nơi an toàn. P.J thở ra những tiếng nức nở khi cô chiến đấu để theo kịp khi họ chạy chối chết qua khu rừng. Giọng của Lucky kêu lên đau đớn, thông báo cậu ta vừa trúng đạn. Lời nhắc nhở khẽ của Crash vang lên, mặc dù họ chỉ có súng bắn đạn sơn nhưng họ nên nhắm vào mắt của kẻ thù.

Lại là giọng Joe-người Đội trưởng, người bạn của anh, vang lên yêu cầu Lucky đưa Greene xuống núi, anh ấy sẽ ở lại chặn cả tá quân địch và hướng chúng ra vịnh bằng thứ vũ khí mà không bắn ra đạn thật. Harvard cất giọng trong đám hỗn loạn. "Chờ đó Joe, cậu chờ được không? Chúng tớ còn ba phút nữa là tới nơi." Anh vừa nói cái quái gì thế nhỉ. Đội trưởng làm gì có đạn thật, và bọn anh cũng không có nốt. Bọn họ cũng đang làm nhiệm vụ giải cứu, những kỹ binh tay không và hoàn toàn bất lực. Họ còn chẳng bảo vệ nổi bản thân mình thì đòi bảo vệ được ai khác đây.

Thế rồi Joe Cat nói trực tiếp với anh. Thổ âm New York không lẫn vào đâu được của anh ấy vang lên trên những tiếng ồn, bình tĩnh và rõ ràng, như thể anh ấy không màng đến cái chết của chính mình. "H., tớ trông cậy vào cậu và Crash sẽ che chắn cho Lucky và Greene, rồi đưa tất cả mọi người trở lại tàu. Nói với Ronnie là tớ yêu cô ấy...và tớ xin lỗi. Chuyện này lẽ ra chỉ là một bài huấn luyện thôi...."

"Joe, mẹ kiếp, chỉ cần chờ chút thôi!" Nhưng giọng Harvard đã bị chìm mất trong âm thanh của những tiếng súng, tiếng la hét, tiếng la hét bằng một ngôn ngữ mà anh không hiểu. Sau đó, anh nghe thấy tiếng nói của đội trưởng, đầy đau đớn nhưng vẫn còn thách thức, chỉ đạo những kẻ tấn công mình để cố thực hiện những việc không thể liên quan tới giải phẫu. Và sau đó, như thể ai đó đã gạt tai nghe và micro của Joe Cat và bẻ nó thành hai, có một sự im lặng.

Chân của Lucky đã bị gãy. P.J không phải là y tá nhưng cô biết rõ rằng chân của chàng lính SEAL này đã hoàn toàn bị gãy. Anh ta bị một viên đạn xuyên qua phần thịt ở bắp đùi và mất thăng bằng. Cú ngã lại khiến cậu ta treo luôn phần chân phía dưới, ngay trên mắt cá chân. Khuôn mặt anh ta trắng bệch và nhợt nhạt, nhưng những giọt nước mắt trên mắt anh ta không dính dáng gì tới nỗi đau của anh ta.

Anh ta chắc chắn đã nghĩ là Đội trưởng của đội Alpha đã chết. " Tôi thấy anh ấy bị bắn hạ, H., " anh ta nói với Harvard, người mà đang cẩn thận bang bó cho cả Lucky và Greg Greene.

Bàn tay và cánh tay của Greg đã bị bỏng nặng từ vụ nổ đã nhắc anh ta lên và ném ra xa mười mét nhưng không khiến anh ta vỡ tan. Đó là một phép lạ khi cậu ta vẫn còn sống.

"Tôi quay lại, " Lucky tiếp tục, " và thấy Cat bị bắn trực tiếp vào ngực. Để tôi nói với anh, chẳng có cách nào mà Đội trưởng còn sống được đâu."

Harvard rít qua làn môi khép chặt của mình."Điều xe cứu thương mau! Farber, anh vẫn còn ở đó chứ? " Nhưng đó là giọng Blue vang lên cùng tiếng rè rè. "Chuẩn úy, tôi xin lỗi, nhưng trong tình hình này xe cứu thương không đến được đâu. Cậu phải tự lo cách đưa Lucky và Greene xuống núi thôi. "...

Như P.J thấy thì Harvard gần như đã không còn giữ được bình tĩnh kể từ khi đồng lộn xộn này bắt đầu. "Mẹ kiếp, McCoy, cậu còn làm cái quái gì ở đó thế hả? Đến đây mau đi, Trung úy! Tránh xa những cái du thuyền đồ chơi đó và lê cái mông của cậu lên hòn đảo này đi. Tớ cần cậu ở đây để lôi Cat ra khỏi đó!"

Blue có vẻ như đang nói qua hàm răng nghiền chặt. "Chính quyền địa phương đã tuyên bố tình trạng khẩn cấp. Tất cả quân đội và các quan chức Mỹ đã được lệnh rời khỏi hòn đảo này, càng sớm càng tốt. Daryl, tớ không thể rời khỏi con tàu này. Và tớ buộc phải ban hành lệnh yêu cầu cậu phải tuân thủ chính sách của chính phủ."

Harvard cười, nụ cười chết chóc, chả có tí hài hước nào trong nó cả. "Tớ sẽ xuống địa ngục nếu làm thế."

"Đây là lệnh đấy, Chuẩn úy!" Giọng Blue căng thẳng. "Đô đốc Stonegate đang ở trên điện thoại đây. Cậu có muốn nghe trực tiếp từ ông ấy không?"

"Bằng tất cả sự tôn trọng của tôi, Đô đốc Stonegate có thể cúp cha xuống địa ngục cho rồi. Tớ chả đi đâu mà không có Đội trưởng hết." Harvard thực sự nghiêm túc. P.J chưa bao giờ thấy anh nghiêm túc như thế.

Anh định đi tìm Đội trưởng và anh có thể cũng sẽ bị giết giống Đội trưởng thôi. Cô đặt tay mình lên cánh tay anh. "Daryl, Lucky đã thấy Joe bị giết." Giọng nói của cô bàng hoàng. Cô không muốn đó là sự thật. Cô không thể tưởng tượng Đội trưởng đã chết, tất cả sự sống, khướu hài hước và ánh sáng đã rời bỏ anh. Nhưng Lucky nhìn thấy anh ấy bị bắn hạ mà.

"Không, cậu ấy không chết." Cái chạm tay của cô là để an ủi anh, nhưng Harvard lại là người an ủi cô bằng cách đặt tay lên tay cô và cầm chặt. "Cậu ấy chỉ thấy đội trưởng ngã xuống thôi. Nhưng Joe Cát vẫn còn sống. Tôi nghe thấy cậu ấy nói chuyện với những người đã bắt cậu ấy làm tù nhân. Tôi nghe thấy giọng nói của cậu ấy trước khi bọn chúng cắt kết nối radio của cậu ấy mà."

"Anh chỉ tưởng tượng ra giọng anh ấy vì anh muốn nghe giọng nói của anh ấy thôi."

" P.J, tôi biết cậu ấy còn sống. "

Anh đang nhìn cô với rất nhiều ngọn lửa trong mắt anh. Anh tin những gì anh vừa nói, điều đó là rất rõ ràng. P.J gật đầu . "Được rồi. Được rồi. Chúng ta sẽ làm gì tiếp đây? "

Harvard thả tay cô ra. "Em sẽ trở lại tàu Irvin với Lucky và Greene. Crash sẽ đưa mọi người ra đó."

Cô nhìn anh chằm chằm. "Và gì chứ, anh sẽ tự đi tìm Joe một mình à?"

"Phải!"

"Không!" Giọng Blue chen ngang. "Chuyện này thật điên rồ, Harvard. Cậu cần một đội hỗ trợ phía sau."

"Một phần của đội tôi thì bị thương. Một phần bị giam cầm bởi thế lực thù địch, và một phần bị giam một cách an toàn bởi các lực lượng thân thiện. Tôi chả có nhiều sự chọn lựa ở đây, Trung úy ạ! Wes, cậu còn pin đầy chứ? Cậu vẫn đang nghe phải không?"

"Ừ!" Wesley thì thầm từ nơi ẩn náu của mình tại ngay chính trung tâm doanh trại của quân địch.

"Có cơ hội nào để cậu thoát khỏi đó khi đêm xuống không?" Harvard hỏi anh ta.

"Cơ hội gần như bằng không. Toàn bộ quân địch đang bao vây tứ phía quanh nơi này." Wes thở nhẹ ra. "Trừ phi bọn nó nhổ trại và rời khỏi đây, chứ không thì chả có cách nào chuẩn khỏi đây sớm được đâu."

Tim P.J nẩy lên trong cổ họng khi cô nhìn Harvard di chuyển. Cô ấy không biết anh định làm cái quái quỷ gì tiếp theo, nhưng cô biết một điều chắc chắn. Không đời nào cô rời đi và để anh ở lại đây. Không đời nào.

"Chuẩn úy, tôi buộc phải nói với cậu một lần nữa. Hãy đưa những người bị thương trở lại tàu ngay." Blue nói. "Tôi buộc phải nói với cậu rằng chúng ta không có sự lựa chọn nào khác đâu."

"Chuyện này là thế nào thế?" P.J. hỏi Blue. "Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao lại ban hành tình trạng khẩn cấp trên đảo?"

"Vụ việc Hải quân mất tích đã được báo cáo lên Đại sứ quán Mỹ khoảng mười lăm phút trước đây," Blue bảo cô. "Hầu hết bị thương. Hai vẫn đang mất tích nhưng được cho là đã chết. Họ nói rằng họ đã bị phục kích đêm qua. Họ bị bắt làm tù binh, nhưng họ đã xoay sở thoát khỏi những kẻ bắt cóc và trốn về được thành phố...."

"Họ nói rằng những người đàn ông đã tấn công họ là những người lính trong quân đội riêng của John Sherman. Đây là một cuộc chiến tranh ma túy. Nếu Joe đã chết, cậu ấy là nạn nhân của một cuộc tranh chấp lãnh thổ giữa hai trùm heroin." Tiếng nói của anh vỡ vụn, anh phải dừng lại một lúc, thở sâu trước khi tiếp tục.

"Vì vậy, chúng ta thấy John Sherman đi lên phía bắc, và một lực lượng khác là quân riêng của đối thủ Sherman, Sun Yung Kim đang được huy động. Họ đang di chuyển theo hướng Sherman, như Bobby và Wes đã thấy. Cả hai các phe phái được trang bị đến tận răng, và chính phủ đang nhìn chằm chằm xuống cổ họng của một cuộc chiến tranh dân sự đầy đủ. Phương pháp họ đối phó với tình hình này là đá tất cả người Mỹ ra khỏi đất nước. Vì vậy, chúng ta đang ở đây. Tôi bị mắc kẹt trên con tàu chết tiệt này. Không thể nhảy qua phía bên kia và bơi vào bờ, tôi không thể giúp cậu, H. Tôi buộc phải nói với cậu, mang những người còn lại quay về."

Đó là lần thứ ba Blue nói những lời đó *tôi buộc phải nói với cậu*. Anh đã ra lệnh cho họ phải trở về vì đó là việc phải làm. Nhưng anh không muốn họ làm thế. Anh không muốn Harvard trở lại mà không có đội trưởng cũng nhiều như Harvard không muốn vậy.

P.J nhìn xung quanh, đột nhiên nhận ra là không còn nhìn thấy Crash ở đâu nữa. P.J tắt máy bộ đàm của mình và ra hiệu cho Harvard cũng làm thế. Anh làm theo, quay người lại và gần như đoán ra cô định hỏi điều gì. "Cậu ấy đi thám thính mấy khu trại giam", anh nói với cô "tôi

đã yêu cầu cậu ấy làm thế để xem Joe thực sự còn sống."

P.J giữ cái nhìn của anh, cảm nhận nỗi đau trong mắt anh, mắt cô nhòa lệ. "Nếu Joe chết rồi," cô nói khẽ "thì chúng ta trở lại tàu được không?"

Harvard không gật đầu. Anh không thể thừa nhận những điều cô vừa nói bằng bất kì cách nào. Anh vươn tay ra kéo nhẹ sợi tóc bị gió thổi bay ngang mặt cô. "Làm ơn, Daryl," cô nói. "Nếu anh ấy đã chết, quay lại và để bản thân mình bị giết cũng không thể mang anh ấy trở lại."

"Anh ấy không chết." Crash thỉnh thoảng xuất hiện phía sau họ, máy bộ đàm của cậu ta cũng tắt như họ. P.J nhảy dựng lên nhưng Harvard thì không ngạc nhiên, như thể anh có giác quan thứ sáu thông báo một lính SEAL khác chuẩn bị đến gần họ vậy. Harvard gật đầu trước thông tin của Crash như anh biết chắc là thế. P.J nhận ra đúng là thế. Anh khẳng định rằng Đội trưởng vẫn còn sống – và Đội trưởng còn sống. Nhưng trong bao lâu?

Crash bật máy bộ đàm, đưa nó sát vào miệng. "Đội trưởng còn sống," anh thông báo với Blue và những người khác, không khách sáo. "Nhưng thương tích của anh ấy thực sự đáng ngại. Theo những gì tôi thấy thì anh ấy bị bắn ít nhất hai phát. Một vào chân, một vào chính giữa ngực hoặc vai. Tôi không chắc lắm. Anh ấy chảy nhiều máu quá. Lại ở xa nên tôi không nhìn rõ. Anh ấy không đi lại được và phải di chuyển bằng cáng. Anh ấy đang được chuyển về phía bắc bằng xe tải. Tôi cược là anh ấy sẽ được đưa đến trụ sở của Sherman, khoảng năm cây số hướng lên núi."

Chẳng có tín hiệu gì từ tàu Irvin, P.J đoán họ đã tạm thời tắt radio. P.J có thể tưởng tượng ra hình ảnh Blue đang tranh cãi kịch liệt với các lãnh đạo cao cấp và các nhà ngoại giao những người mà chỉ quan tâm tới quan hệ đang lỏng lẻo giữa Hoa Kỳ với quốc đảo nhỏ bé này hơn là đến tính mạng của một Chỉ huy SEAL của đội Alpha.

Harvard ra hiệu cho Crash tắt bộ đàm của cậu ta. "Cho tôi biết về trụ sở của Sherman đi." Anh hỏi.

"Đó là một tòa nhà tương đối hiện đại." Hawkin trả lời anh. " Nó là một nhà kho cũ đã được chuyển đổi thành một tổ hợp được bảo mật tối tân. Tôi đã vào bên trong vài lần, nhưng lý do duy nhất là vì tôi được mời vào và được cho bước qua cửa trước. Chỉ có một vài nơi đội trưởng có thể bị giam bên trong tòa nhà. Có một số phòng cấp cứu- một phòng bệnh ở góc đông bắc, tầng trệt, một cái khác nằm ở mặt trước phía đông của tòa nhà." Cậu ta bắt gặp ánh mắt ủ rũ của Harvard. " Họ cũng có thể không cho Đội trưởng được chăm sóc y tế và đưa thẳng anh ấy vào hầm giam giữ trong tầng hầm."

"Làm cách nào tôi có thể vào đó."

"Không dễ đâu," Crash nói với anh. " John Sherman là một cựu Mũ nồi xanh. Ông ta đã xây dựng nơi này để giữ những vị khách không mời đứng ở ngoài. Không có cửa sổ và chỉ có hai cửa chính, cả hai được bảo vệ nghiêm ngặt. Khả năng chỉ có thể tiếp cận thông qua một hệ thống ống dẫn khí có lỗ thông hơi ở phía tây trên mái của tòa nhà. Tôi đã cố gắng truy cập vào các tòa nhà bằng cách đó, khoảng sáu năm trước đây, và các ống dẫn đã thực sự thu hẹp dần ở khoảng ba mét cuối. Tôi sợ tôi sẽ gặp khó khăn, vì vậy tôi quay trở ra. Tôi không biết liệu tiếp cận tòa nhà theo cách đó có phải là lựa chọn cho anh không, Chuẩn úy. Anh to hơn tôi mười lăm đến hai mươi cân. Tất nhiên, đó là cách đây sáu năm. Sherman có thể thay thế hệ thống kể từ đó."

"Tôi cá là tôi sẽ vừa." P.J lên tiếng. cả hai người đàn ông quay lại nhìn cô như thể họ đã quên mất là cô đang đứng đó.

"Không," Harvard cho biết. "Em sẽ trở lại tàu với Lucky và Greene."

Cô nheo mắt nhìn anh. "Tại sao? Em đâu có bị thương."

"Đúng vậy. Và em sẽ không bị thương. Có đạn thật trong những vũ khí đó đấy,P.J"

"Em đã đương đầu với đạn thật trước đây rồi mà", cô nói với anh. "Em đã làm một đặc vụ trong ba năm, Daryl. Thôi nào. Anh biết điều này mà."

"Crash cần em giúp để đưa Lucky và Greene trở lại tàu."

Cô giữ giọng mình bình tĩnh. "Crash không cần em - anh cần em."

Khuôn mặt của Harvard căng ra với sự căng thẳng. "Điều duy nhất tôi cần ngay bây giờ là vào được trụ sở chính của Sherman và đưa Đội trưởng ra."

P.J quay sang Crash. "Tôi sẽ chui vừa qua các ống dẫn khí phải không?"

Cậu ta im lặng, xem xét, đo đạc cô với đôi mắt xanh kỳ lạ của mình. "Có," cuối cùng cậu ta nói. "Cô sẽ vừa."

Cô quay lại Harvard. "Anh cần em."

"Có thể. Nhưng hơn cả việc tôi cần em giúp đỡ, tôi cần phải biết em được an toàn." Anh quay đi, lặng lẽ nói với cô với hàm ý rằng chuyện này đã kết thúc. Nhưng P.J không để mình bị thuyết phục dễ dàng thế. "Daryl, anh không có nhiều lựa chọn ở đây. Em biết em có thể...."

"Không," anh nói kiên quyết. "Anh nói không. Em sẽ trở lại tàu."

P.J thấy hơi khó chịu trong dạ dày. Tất cả những điều anh nói với em gái mình, với gia đình anh về cô đều không phải sự thật. Anh không thực sự tin rằng cô ngang hàng với anh. Anh đã không thực sự nghĩ rằng cô có thể tự mình xoay sở với nguy hiểm. "Em hiểu rồi." Giọng nói của cô run run với sự tức giận và thất vọng. "Xin lỗi. Là lỗi của em. Rõ ràng, em đã nhầm lẫn anh với một người khác, một người nào đó mạnh mẽ hơn. Người nào đó thông minh hơn. Một người thực sự hiểu chuyện."

Mặt Harvard méo mó. Giọng nói của anh đã nhẹ nhàng hơn, nhưng cũng run run. "Chết tiệt, anh không thể thay đổi những gì anh cảm thấy!" Anh với cô, kéo cô lại gần, bao bọc cô ấy thật chặt trong vòng tay của mình, không quan tâm đôi mắt tò mò của Lucky và Greene. "Em có quá nhiều ý nghĩa với anh, P.J", anh thì thầm khàn khàn. "Anh xin lỗi, bé con, em nghĩ anh sẽ để em chết trước mắt anh sao?" Anh kéo cô ra để nhìn vào mắt cô, chạm vào khuôn mặt của cô. "Anh quan tâm quá nhiều."

Nước mắt dâng đầy trong đôi mắt của P.J. Chúa ơi, cô không thể khóc. Cô không bao giờ khóc. Cô mạnh mẽ chớp mắt, ngăn nước mắt lại. Đây không phải chỉ là việc Harvard không thể coi cô như một người ngang hàng. Điều này còn quan trọng hơn thế. Đây là sự sống còn của anh.

"Em cũng quan tâm." Cô nói với anh, thầm cầu nguyện để anh hiểu những điều cô nói. "Nếu anh cố gắng để làm điều này một mình, anh sẽ chết đấy."

"Ừ," anh nói cộc lốc. "Đó là một khả năng."

"Không phải chỉ là một khả năng. Đó là một điều chắc chắn. Không có em, anh không có cơ

hội nào vào được bên trong tòa nhà mà không bị phát hiện."

Anh nhìn chăm chăm vào cô như thể anh đang cố khắc ghi khuôn mặt của cô vĩnh viễn. "Em không biết những gì một lính SEAL có thể làm khi anh ta đặt tâm trí của mình vào nó đâu."

"Cậu có thể để tớ giúp." giọng nói của Blue vang lên trong tai nghe của họ nghe như anh đang bị siết cổ vậy. "Không có thay đổi trong mệnh lệnh. Lặp lại, mệnh lệnh không thay đổi. Chuẩn úy, trừ phi cậu cũng đang bị bao vây chặt như Bob và Wes, và không thể di chuyển, còn không cậu phải quay trở lại tàu. Cậu hiểu những điều tớ đang nói không?"

Harvard bật lại micro của mình. "Tôi nghe lệnh rất to và rõ ràng, Trung úy." Anh tắt nó đi một lần nữa, vẫn nhìn P.J. "Em sẽ đi cùng với Crash." Anh chạm vào má cô một lần cuối trước anh rời cô. "Đã đến lúc các cậu rời khỏi đây rồi đây."

"Không," cô nói, giọng bình tĩnh đáng ngạc nhiên. "Em xin lỗi, nhưng em sẽ ở lại."

Harvard trợn đôi mắt lạnh giá như bắc cực thêm cả chục phân. "Đây không phải là việc em muốn gì hay em nghĩ gì là tốt nhất. Tôi đang đưa ra mệnh lệnh trực tiếp đây. Nếu em không tuân theo ..."

P.J. cười. "Anh đúng là người phù hợp để nói về việc không tuân theo mệnh lệnh đấy nhỉ. Nghe này, nếu anh không thể xử lý việc này, có lẽ anh nên là một trong số những người nên quay lại tàu với Lucky và Greene. Có lẽ Crash đủ đàn ông để cho em giúp cậu ta đưa Joe ra khỏi đó."

"Ừ," Harvard nói gay gắt. "Có lẽ đó là vấn đề của anh. Có lẽ anh không đủ đàn ông để nhìn thấy em chết." Lời anh nói làm cơn giận bùng lên trong cô, và cô hít một hơi thật sâu. "Chúng ta thỏa thuận thế này nhé. Em sẽ không chết nếu anh cũng không."

Anh không nhìn cô. "Em biết mọi việc sẽ không thể diễn ra theo cách đó mà."

"Vậy thì cả hai chúng ta sẽ làm hết sức. Cả hai chúng ta là loại người..., anh nhớ chứ. Những lời anh đã nói."

Cô di chuyển về phía anh, chạm vào tay anh. "Làm ơn," cô nói nhẹ nhàng. "Em cầu xin anh đấy, hãy để em giúp anh. Hãy tin em, tôn trọng em..."

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó khủng khiếp của anh, cô biết đây là quyết định khó khăn nhất mà anh từng thực hiện trong đời mình. P.J nói nhỏ và nhanh chóng, biết anh đang lắng nghe, biết rằng cô sẽ phải thách thức anh nếu cô cần phải thế, nhưng cô muốn anh chọn lựa cho cô ở lại.

"Hãy tin em", cô nói lần nữa. "Hãy tin tưởng bản thân anh nữa. Anh đã đứng lên ủng hộ em quá nhiều lần đến nỗi em không nhớ nổi. Anh đã bảo anh sẽ chọn em vào đội của anh bất kì lúc nào. Và giờ là lúc đấy, đồng đội! Giờ là lúc để anh thực hiện những điều anh đã nói. Chọn em đi. Chọn em vào những nhiệm vụ thực sự đi."

Cô cầm tay và nắm tay anh thật chặt, cố gắng để ép lời nói của cô, sự thật của cô vào anh. "Em biết chuyện này nguy hiểm, cả hai chúng ta đều biết điều đó. Nhưng em đã gặp nguy hiểm trước đây. Chấp nhận rủi ro là một phần công việc của em. Nhìn em đi. Anh hiểu em- hơn so với bất cứ ai trên thế giới này. Anh biết rõ điểm mạnh và hạn chế của em. Em có thể không phải là một lính SEAL, nhưng em là đặc vụ FlnCOM tốt nhất hiện nay, và em biết, và anh cũng biết – là em có thể lọt qua ống không khí."

P.J tung con át chủ bài cuối cùng, hy vọng Harvard sẽ đổi ý. "Joe Cát cũng là bạn của em nữa,

" cô nói với anh. " Và theo như em có thể thấy thì em là hy vọng duy nhất của anh ấy. Nếu không có em, anh sẽ có không có cách nào xâm nhập tòa nhà đó. Đưa em đi cùng, và có thể - có thể - cùng nhau chúng ta có thể cứu mạng sống của anh ấy. "

Harvard im lặng một lúc lâu. Và sau đó anh kéo bộ đàm của mình gần miệng và bật nó lên khi anh vẫn nhìn P.J. "Đây là Chuẩn úy Becker. Trung úy Hawken đang chuẩn bị xuống núi cùng với Trung úy O'Donlon và đặc vụ Greene, như ra lệnh. Thật không may, đặc vụ Richards và tôi đã bị bao vây chặt và không thể di chuyển. Chúng tôi sẽ báo cáo tình trạng của chúng tôi liên tục trong ngày, nhưng tại thời điểm này, có vẻ như chúng tôi sẽ không thể trở lại Irvin cho đến khi đêm xuống."

"Tôi đã nghe rõ, Chuẩn úy!" giọng của Blue vang lên. " Hãy cẩn thận. Phải còn sống đấy."

"Rõ!" Harvard tắt micro của mình, vẫn giữ cái nhìn P.J. "Tại sao anh cảm thấy như mình vừa mất đi sự tỉnh táo cuối cùng của mình nhỉ?" Anh đeo vũ khí của mình lên vai, quay nhìn về phía Crash.

"Nếu tôi có thể, tôi sẽ cố gắng để đưa họ đến nơi an toàn", Hawken cho biết, đề cập đến Lucky và Greene, "sau đó sẽ quay lại giúp. "

"Làm ơn! Thật khó để làm Mod Squad giả mà không có cậu." (Mod Squad: phim về cảnh sát ngầm chiếu trên kênh ABC từ 1968 đến 1973) Harvard quay sang P.J. " Sẵn sàng chưa? "

Cô gật đầu. Anh cũng gật đầu. " Vậy thì, lập đội thôi."

"Cảm ơn anh," cô thì thầm.

"Nhanh lên, " anh nói, "trước khi anh đổi ý. "

Chương XIV

"Bây giờ làm gì?" P.J hỏi khi họ rút lui khỏi trụ sở riêng của John Sherman.

"Giờ chúng ta tìm một nơi để ẩn nấp đợi đêm xuống, " anh nói ngắn gọn , dừng lại để cất ống nhòm vào trong túi áo chiến đấu của mình. " Chúng ta sẽ luân phiên nghỉ ngơi." Anh đã không nói bất cứ điều gì mà không đòi hỏi ngắn gọn kể từ khi họ chia tay Hawken, năm tiếng đồng hồ trước đó.

P.J biết Harvard đang băn khoăn về quyết định của anh khi để cô lại giúp mình. Anh đã giận dữ với chính mình, giận cô, giận dữ với toàn bộ tình hình. Họ đang phải đương đầu với tình hình vô cùng tồi tệ ở đây. Có thể sẽ là một trong hai người họ hoặc cả hai sẽ chẳng còn ai sống sót tới giờ này ngày mai. P.J không muốn chết. Và cô không muốn lên kế hoạch cho cái chết của mình. Nhưng cô sẽ bị nguyên rửa nếu cô định dành những giờ có thể sẽ là những giờ cuối cùng của cuộc đời mình với một ai đó chỉ nói ngắn gọn nhất có thể.

Cô nhìn chằm chằm vào Harvard. "Em đang băn khoăn không hiểu anh định nghỉ ngơi thế nào với cái cục tức giận to đùng ở mông như thế?"

Cuối cùng, anh cuối cùng cũng mỉm cười, lần đầu tiên sau nhiều giờ, dù đó chỉ là nụ cười rầu rĩ và thoáng qua. "Ừ! "anh nói. "Anh cũng đang không biết làm thế nào đây? "

Anh nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt cô. " Nghe này, P.J, anh muốn nói là, anh cảm thấy như mình đang bay vút xuống một ngọn núi, hoàn toàn mất kiểm soát. Có em ở đây chỉ khiến anh thêm sợ hãi như thể địa ngục ấy. Và anh không thích thế. Không một chút nào. "

P.J biết phải khó khăn thế nào để anh có thể nói những lời này với cô. " Daryl, anh biết không, em cũng sợ. "

Anh liếc nhìn cô. "Vẫn chưa quá muộn để em có thể - "

"Đừng," cô cảnh báo anh, mắt nheo lại. "Đừng bao giờ nghĩ tới điều đó. Em sợ, nhưng em sẽ làm những gì em cần phải làm. Giống như anh vậy. Anh cần sự giúp đỡ của em để vào được chỗ đó, và anh biết thế mà. "

Họ đã dành năm giờ liên tục vừa qua chui rúc trong đám bụi rậm quan sát trụ sở riêng của John Sherman và ghi nhận sự ra vào của đám lính rách rưới của hắn. Đó thật ra là một pháo đài cũ được cải tạo lại thành kho chứa, khá nguy hiểm khi được bao phủ xung quanh bởi sự rậm rạp của rừng già.

Harvard đã kể ngắn gọn với P.J là nó được xây dựng từ thời chiến tranh Việt Nam. Nó được người Pháp xây dựng như là một kho trữ vũ khí, đạn dược. Sherman đã nâng cấp nó, tăng thêm sức mạnh cho nó bằng một cấu trúc bê tông cứng và trang bị thêm một hệ thống an ninh tối tân xứng tầm kì quan nghệ thuật cấp nhà nước.

Harvard và P.J đã nghiên cứu kỹ hệ thống, đồng thời cũng quan sát cách thức bảo vệ, lưu ý tần xuất những chiếc xe tải chở binh sĩ đến và đi khỏi tòa nhà.. Họ cũng kiểm tra toàn bộ tòa nhà từ mọi hướng và mọi góc độ khác nhau. Harvard đã đặc biệt chú ý đến các ống dẫn khí gần mái phía tây của tòa nhà, nhìn chăm chăm vào nó gần ba mươi phút qua ống nhòm nhỏ gọn của mình.

"Nếu anh có hơn hai lính SEAL - chỉ cần thế - anh sẽ không cần phải xâm nhập vào trong thông qua các ống dẫn khí chết tiệt kia, " Harvard nói với cô. "Anh sẽ cho nổ lựu đạn và thổi một lỗ thông bên sườn của tòa nhà. Với hơn hai người đàn ông, anh có thể đưa Joe ra theo cách đó."

" Đấy là với hơn hai người đàn ông và một kho vũ khí", P.J nhắc anh. "Anh đâu có kho lựu đạn nào. Anh chỉ có một súng trường bắn đạn sơn thôi. "...

"Anh có thể kiểm được vũ khí chúng ta cần." Anh bảo cô và cô tin anh. Cô không biết anh làm thế nào để có được chúng và cô cũng chẳng muốn biết. Nhưng nhìn vào mắt anh và nghe giọng anh nói cô có thể chắc chắn anh sẽ lấy được số vũ khí đó. "Anh định sẽ đánh cắp vũ khí ngay khi trời tối. Không đòi nào anh để em vào trong đó mà tay chỉ cầm theo khẩu súng đồ chơi này." Anh quay đi và tự phản ứng với lời mình vừa nói. "Mà có lẽ anh sẽ chẳng để em vào đấy đâu."

"Có, anh sẽ!" cô lặng lẽ nói. Anh liếc nhìn cô một lần nữa. "Biết đâu khi đêm xuống Bob và Wes sẽ thoát ra được." P.J không nói bất cứ điều gì. Harvard cũng như cô biết từ báo cáo gần đây nhất, Wes đã bị mắc kẹt và mấy lính SEAL đó sẽ không thể di chuyển bất cứ lúc nào sớm hơn được. Và anh cũng biết, không thể chờ đợi Crash xuất hiện trở lại được.

Cả hai đã cùng lắng nghe thông báo qua loa bộ đàm cách đây ba giờ rằng Crash đã đưa được Lucky và Greene đến nơi an toàn. Quan điểm chống Mỹ trong thành phố đang lên cao, và cậu ta phải đưa tất cả những người bị thương xuống bến cảng. Khi đó, cậu ta cũng bị mắc kẹt. Những

người lính hỗ trợ di tản người Mỹ trên đảo đã đảm bảo chắc chắn việc Crash phải quay lại Irvin với các thành viên khác của nhóm CSF.

Chắc chắn, Crash đã cố gắng thuyết phục họ để cậu ta ra khỏi đó, cố gắng thuyết phục những người lính để cho cậu ta trở lại ngọn núi, nhưng họ là lính mới sợ hãi và nhất nhất nghe theo lệnh cấp trên. Không thể sử dụng vũ lực quá mức, Crash đã không có lựa chọn nào. Theo báo cáo mới nhất, cậu ta cùng với Blue McCoy đã lên tàu sân bay USS Irvin.

Vậy là chỉ còn Harvard và P.J tự mình chiến đấu. Chẳng có lính SEAL nào có thể giúp đỡ Harvard giải cứu Joe Cat cả. Ngoại trừ P.J. Cô theo sau Harvard từ trụ sở của Sherman, cố gắng để di chuyển yên lặng bằng phân nửa anh khi xuyên qua rừng. Anh dường như biết mình đang đi đâu. Nhưng cho dù có một con đường thực tế anh đã đi theo, P.J cũng không thể nhìn thấy nó. Anh đi chậm lại và quay lại nhìn cô. "Chúng ta sẽ cần phải hết sức cẩn thận khi đi qua khu vực này", anh nói với cô. "Anh muốn em hoàn toàn chắc chắn rằng khi em đi, em bước chính xác vào dấu chân của anh, em hiểu không?"

P.J gật đầu. Sau đó, cô lắc đầu. Không, cô thực sự không hiểu. Tại sao? Nhưng Harvard đã bắt đầu bước đi, và cô đi theo sau anh, làm đúng như anh hướng dẫn, bước vào chỗ hõm nơi anh vừa bước đi trong đám cỏ cao. Có phải vì rần không? Hoặc là có cái gì khác, một cái gì đó thậm chí rùng rợn hơn, với nhiều rãnh lớn hơn ẩn giấu ở đó? Cô rùng mình. "Nếu anh thực sự muốn em làm điều này, anh có thể bước ngắn hơn không." P.J nói với theo anh. "Mặc dù điều này có vẻ không cần thiết đâu vì em có thể thấy.... "

"Bước chính xác vào dấu chân anh! " anh quát lên với cô.

"Được được! Thư giãn đi! Em có thể thấy khá rõ là không có rần, vì vậy, trừ khi có một lý do khác mà chúng ta phải chơi trò theo dấu chân người lãnh đạo... "

"Rần? Em đùa à? Lạy Chúa Giêsu, P.J! Anh cứ nghĩ em biết, chúng ta đang đi qua khu vực có địa lôi đấy."

P.J đông cứng. "Anh bảo sao cơ? "

" P.J, Đây. Là. Một. Bãi. Mìn." Harvard cho biết một lần nữa, phát âm từng từ một để chắc chắn rằng cô hiểu. " Đây là một bãi mìn. Phía bên kia, băng qua con suối, bên trên mấy cây to kia có một căn lều nhỏ. Đó là một nơi trú chân mà chỉ những người thân thuộc mới biết, nhưng phải đi qua khu mìn này mới tới được đó. Hawkin đã bảo anh đó là nơi an toàn nhất trên hòn đảo này. Cậu ta cũng bảo anh cách tới đó nên đây là những gì mà chúng ta đang làm lúc này. "

Đôi mắt cô mở lớn khi cô nhìn chăm chăm vào anh, khi cô nhìn chăm chăm vào khu vực rộng lớn quanh họ. "Chúng ta đang đi dạo qua một bãi mìn hả? "

"Anh xin lỗi. Anh cứ nghĩ rằng em có nghe khi Crash nói với anh về điều đó." Anh đã cố gắng mỉm cười, cố gắng để trấn an cô. " Không có gì đâu, nếu em bước chính xác vào chỗ anh đã bước. Tin tốt là một khi chúng ta có thể tới đó, chúng ta sẽ không phải lo lắng có bất kì dân bản địa nào tìm được chúng ta. Crash bảo dân địa phương cũng tránh xa toàn bộ khu vực này."

"Toàn bộ khu vực này đều gài mìn ư."

"Đúng thế." Harvard tiến về phía trước, cẩn thận bước chính xác nơi Hawken đã nói với anh.

"Chuyện này thật điên rồ? Ai đặt mìn ở đây? Tại sao họ lại đặt mìn ở đây?"

"Người Pháp đặt mìn ở đây hơn ba mươi năm trước." Harvard liếc nhìn lại để thấy rằng cô

đã theo anh một cách cẩn thận. "Họ đã làm thế bởi vì vào thời điểm đó đang xảy ra chiến tranh."

"Sao họ không giải giáp khu vực này- hoặc ít nhất là rào chắn lại? Thậm chí không có lấy một dấu hiệu cảnh báo mọi người về bãi mìn! Nếu trẻ em đến đây và đi lang thang vào khu vực này thì sao chứ?"

"Đây là một trong những dự án nhóm hải quân FED đang tiến hành đấy." Harvard nói với cô. "Nhưng có lẽ có một tá các khu vực như thế này trên khắp hòn đảo. Và hàng trăm, thậm chí hàng ngàn - trên toàn Đông Nam Á. Đó là một vấn đề nghiêm trọng. Dân chúng bị chết hoặc bị thương vong cho dù chiến tranh đã kết thúc hàng thập kỷ trước đây".

"Làm thế nào mà anh biết được mình cần phải bước vào đâu?" P.J hỏi anh. "Anh vẫn đang cẩn thận đấy chứ?"

"Anh vẫn đang rất cẩn thận." Áo sơ mi của anh ướt đầm mồ hôi. "Crash đã giúp anh phác một bản đồ trên đất. Cậu ta cũng chỉ anh cách vượt qua."

"Một bản đồ vẽ trên đất." cô lặp đi lặp lại. " Nghĩa là, anh đang đi bằng bộ nhớ với một bản đồ được vẽ trên đất à. "

"Đúng vậy."

Cô phát ra một âm thanh tắc nghẽn yếu ớt- một lai tạp giữa tiếng cười và tiếng nấc. Harvard liếc nhìn cô một lần nữa. Khuôn mặt của cô ủ rũ, miệng mím chặt, đôi mắt hơi nheo lại. Họ gần như đã đến được đó. Hầu như đã ra đến rìa của khu vực này rồi. Một khi đến được con suối, họ sẽ được an toàn.

Anh phải khiến cô bị phân tâm lâu hơn một chút nữa. " Em không sao chứ?" anh hỏi. "Em sẽ không ngắt gục lên anh hay cái gì đại loại thế, phải không?"

Đôi mắt cô lóe lên, ngay lập tức mang lại sức sống cho khuôn mặt của cô. "Không, em sẽ không ngắt xủ. Nay, anh sẽ không hỏi như thế nếu em là đàn ông đúng không?"

"Có lẽ vậy. "

"Có lẽ à? Lạy Chúa, vậy là anh thừa nhận?"

Harvard bước vào trong dòng nước, vươn tay lại và bế cô trên hai tay của mình.

"Thả em xuống."

Harvard đưa cô qua dòng nước nông và đặt cô xuống bờ bên kia. "An toàn!" Anh nói.

Cô nhìn anh, sau đó quay lại nhìn chằm chằm khu vực gài mìn mình vừa đi qua. Sau đó, cô tròn tròn mắt, bởi vì cô biết chính xác những gì anh vừa làm.

"Sự thật là, anh đã nhìn thấy rất nhiều đàn ông to lớn, mạnh khỏe bị ngắt. " Anh nói với cô. "Giới tính dường như không đóng vai trò lớn trong việc một người nào đó sẽ đồng cứng và ngưng thở khi gặp một tình huống căng thẳng. "

"Em không đồng cứng." cô nói với anh .

"Ừ, anh thấy rồi. Em đã làm rất tốt."

P.J. ngồi phịch xuống đất. " Chúng ta sẽ phải làm điều đó một lần nữa vào đêm nay, phải không? Quay trở lại khu vực đó? Và – Chúa nhân từ! Lần này chúng ta sẽ đi trong bóng tối."

"Đừng nghĩ về điều đó ngay bây giờ. Giờ chúng ta phải tranh thủ nghỉ ngơi đã."

Cô nhìn anh, mỉm cười một cách buồn bã. "Ừ, phải. Em đã sẵn sàng cho một giấc ngủ ngắn. Nhịp tim của em cuối cùng đã giảm xuống mức đồng cứng với gần hai trăm nhịp mỗi phút đây."

Harvard không thể nhịn được cười khi anh nắm tay cô để làm ấm chúng lên. Chết tiệt, anh rất tự hào về cô. Đây thực sự là một ngày vô cùng mệt mỏi - cả về thể chất và tinh thần. Thế nhưng, cô vẫn có thể nói đùa được.

"Em có thể canh gác trước nếu em muốn."

"Anh đùa hả? Anh tin tưởng để em đứng gác sao?"

Anh nhìn xuống bàn tay của họ. Cô đã không kéo tay cô thoát khỏi tay anh, và anh nắm lấy nó, đan các ngón tay của họ vào nhau. "Anh tin em có thể làm tất cả mọi thứ, " anh thừa nhận. " Vấn đề của anh không phải là vì em, đó là do anh. Anh tin em có thể vứt bỏ hình tượng Kỳ quan phụ nữa và trở nên mạnh mẽ mà không cần một cú hích nào. Anh tin em có thể xâm nhập tòa nhà qua đường thông hơi và tìm được Cat. Anh tin em luôn có những quyết định đúng đắn và những bước đi thích hợp. Nhưng anh ở trong những nhiệm vụ nguy hiểm này đủ lâu để biết rằng đôi khi như thế vẫn là không đủ. Đôi khi em làm đúng tất cả mọi việc nhưng em vẫn bị giết chết." Anh chửi thề nhẹ. " Nhưng em biết không, anh thậm chí còn tin rằng nếu có chết, em cũng chết trong tư thế ngẩng cao đầu, nếu chuyện xấu đến mức đó."

Anh yên lặng, cô biết anh còn nhiều điều muốn nói nên cô không nói gì, chỉ nhìn anh.

"Anh chỉ không tin bản thân mình có thể vượt qua được nếu để mất em. Không, khi mà anh chỉ vừa mới bắt đầu có được em. Chỉ là, anh..." Giọng anh đột nhiên khàn khàn, và anh phải hắng giọng. " Bằng cách nào đó anh đã để mình yêu em. Và nếu em chết ... một phần trong anh cũng sẽ chết theo."

Thế đó. Anh đã thổ lộ bản thân. Đặt tất cả lên bàn, bày biện sẵn sàng cho một cuộc giải phẫu tim nho nhỏ. Anh không muốn thổ lộ chuyện này với cô.

Nếu trong điều kiện bình thường, không đời nào anh hé răng nửa lời. Trong điều kiện bình thường, anh chả đời nào thú nhận với chính bản thân anh chứ đừng nói đến việc thổ lộ với cô.

Nhưng điều kiện lúc này đâu phải mức bình thường.

Harvard nín thở, chờ xem cô sẽ nói gì. Có nhiều cách để cô có thể trả lời trong tình huống này. Cô có thể ngó lơ. Cô có thể giả vờ hiểu nhầm ý anh nói. Cô có thể làm nhẹ những lời anh nói bằng cách nghĩ anh đang nói đùa.

Thay vào đó, cô chạm nhẹ vào gương mặt anh. Và khi anh nhìn cô, hai hàng nước mắt tràn ngập trên đôi mắt xinh đẹp của cô. Và lần đầu tiên kể từ khi anh gặp cô, cô không cố gắng giấu chúng đi.

"Bây giờ thì anh biết, " cô thì thầm, mỉm cười rất ngọt ngào nhưng buồn bã " lý do tại sao em không thể quay về cùng những người khác rồi chứ? Bây giờ thì anh hiểu em thực sự muốn ở lại đến thế nào rồi chứ?"

Tim Harvard nảy lên trong cổ họng anh. Anh đã nghe nhiều lời tỏ tình trước kia, nhưng chưa bao giờ anh được nghe lời thổ lộ như thế này. Anh cũng chưa bao giờ trải qua những cảm xúc như thế này – không phải với Rachel, chưa bao giờ trước đây cả.

Chuyện này giống như phép lạ xảy ra lần thứ hai vậy. Cho dù cô không trực tiếp nói cô yêu anh, nhưng cô đã làm cho mọi thứ rõ ràng hơn rằng cô cũng cảm nhận giống như anh.

Anh cúi xuống để hôn cô, và cô kiễng lên những ngón chân của mình để đáp lại nụ hôn của anh. Đôi môi của cô mềm mại và ngọt ngào, anh cảm thấy mình như bị hút về phía cô. Anh có thể nếm được vị mặn trong nước mắt cô.

Nước mắt! P.J mạnh mẽ, cứng rắn đã để cho anh nhìn thấy cô khóc.

Anh hôn cô một lần nữa, lần này sâu sắc hơn. Nhưng khi anh kéo cô lại gần, các thiết bị trong chiếc áo gi lê chiến đấu của anh va vào các thiết bị của cô, và hai vũ khí của họ va chạm vung về vào nhau. Nó như một lời nhắc nhở rằng hầu như họ không có không gian và thời gian cho việc lãng mạn này. Hơn nữa họ chẳng có nơi nào để đi. Nhưng Harvard đã nhận thức rõ rằng lần này họ có thời gian, những vài giờ tới- cũng có thể là vài giờ duy nhất họ từng có.

Trừ phi họ quay lại và xuống núi. Họ sẽ có toàn bộ cuộc sống còn lại, một tương lai vô tận. Anh sẽ có vô số ngày cũng như đêm thể tận hưởng nụ cười ngọt ngào và nụ hôn nồng nàn của người phụ nữ này.

Anh có thể thấy tình yêu của họ thăng hoa. Thấy hình ảnh anh quỳ gối hỏi cưới cô làm vợ. Và nếu đủ thời gian làm quen với ý tưởng này, biết đâu cô sẽ nói đồng ý. Anh có thể mơ về lũ trẻ với đôi mắt của P.J và nụ cười của anh. Tất cả họ sẽ sống hạnh phúc với nhau, mãi mãi về sau trong một ngôi nhà có mảnh vườn nhỏ trồng hoa và trông ra biển. Harvard chỉ muốn bế cô lên, mang cô ngược lại con suối, băng qua bãi mìn xuống núi và trở lại con tàu USS Irvin an toàn kia.

Nhưng anh không thể làm thế. Anh không thể đảm bảo họ sẽ hạnh phúc mãi mãi được. Bởi để làm được thế anh phải để Joe Catalanotto ở lại. Và cho dù có mong muốn một tương lai với người phụ nữ này đến thế nào, Harvard cũng không thể để người đội trưởng của mình phải chết tại nơi đây. Đường như tất cả mọi thứ anh suy nghĩ và cảm thấy đều được viết trên mặt, bởi vì P.J chạm vào má anh khi cô nhìn vào đôi mắt anh. "Có lẽ chúng ta không có mãi mãi", cô lặng lẽ nói. "Có lẽ không ai trong chúng ta sẽ sống để nhìn thấy mặt trời mọc vào sáng mai. Thế cũng chẳng sao. Chúng ta sẽ tận hưởng toàn bộ phần còn lại của cuộc đời chúng ta trong sáu giờ tới." Cô kiễng trên ngón chân của mình và hôn anh. "Chúng ta hãy đi tìm túp lều của Crash đi," cô thì thầm. "Đừng để em chết mà chưa được làm tình với anh."

Harvard liếc nhìn cô không biết phải nói gì và nói như thế nào. Vì đúng, đó cũng là điều anh định nói. Anh muốn làm tình với cô. Anh không nghĩ ra bất kì điều gì khác anh khao khát nhất vào lúc này ngoài điều đó ra. Và nếu giả thuyết của cô đúng, thì họ sẽ chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Anh có thể sẽ chết tối nay, nhưng cô thì sẽ không. Anh chả có nhiều sức mạnh và cũng không thể kiểm soát được quá nhiều thứ, nhưng chuyện này thì anh có thể. Anh quyết định nhanh chóng. Tối nay anh sẽ rời đi, và để cô ở lại lều. Cô sẽ không thể đi theo anh. Anh chắc chắn bằng cách đưa cô đến chỗ nghỉ tạm, dọc theo bãi mìn này, cô sẽ được an toàn. Anh sẽ điện báo cho Crash và Blue để họ biết cô chính xác đang ở đâu. Và sau khi anh cứu được Joe ra, nếu anh thành công, anh sẽ quay lại tìm cô. Nếu không, Blue sẽ gửi một trực thăng đến đón cô trong một ngày hoặc lâu hơn, sau khi những rắc rối này bắt đầu lắng xuống.

Cô hiểu lầm sự im lặng của anh. "Em hứa rằng," cô nói khe khẽ, lau đi những giọt nước cuối cùng trên mắt "mai em sẽ không thấy hối hận đâu."

"Thế nếu chúng ta sống thì sao?" Harvard hỏi. "Nếu anh có thể giải quyết mọi việc, đưa Joe ra và tất cả chúng ta sống sót tới sau sáng mai thì sao?"

"Ồ, vâng, nếu thế thì em lại càng tiếc chuyện này hơn đây."

"Ý anh không phải thế, em biết mà cái mông thông minh." Anh nói đùa.

"Không hối hận," cô lại nói. "Em hứa." Cô kéo mạnh tay anh. "Thôi nào, Daryl. Thời gian đang hết dần đây."

Tim Harvard vọt lên trong cổ họng vì anh biết P.J thực sự tin rằng không ai trong số họ có thể sống sót trong nhiệm vụ này. Cô nghĩ cô có sáu giờ nữa, nhưng cô sẵn sàng chia sẻ sáu tiếng đồng hồ- toàn bộ thời gian còn lại của đời cô với anh. Anh nhớ lại những gì cô đã nói với anh, bí mật thời thơ ấu, riêng tư nhất của cô. Khi còn là một cô bé, cô mơ ước rằng một ngày nào đó cô ấy sẽ tìm thấy người đàn ông hoàn hảo của cô, và anh ta yêu cô đủ để kết hôn với cô trước khi đưa cô lên giường.

"Lấy anh đi." Lời nói của Harvard vọt ra, làm chính anh ngạc nhiên nhiều hơn là làm cô ngạc nhiên. P.J. nhìn anh chăm chăm. "Anh bảo sao cơ?" Tuy nhiên, theo một số cách điên rồ nào đó, chuyện này thực sự có ý nghĩa.

Anh nhanh chóng khởi động ý tưởng đó. "Chỉ đêm nay thôi. Chỉ trong trường hợp anh - chúng ta -không thành công trong nhiệm vụ này. Em đã nói với anh là em luôn luôn hy vọng rằng người tình đầu tiên của em sẽ là chồng em. Vì vậy, lấy anh đi. Ngay bây giờ. Ngay tại đây."

"Đây đúng là một tưởng tượng ngớ ngẩn," cô phản đối.

"Điều tưởng tượng này không ngớ ngẩn chút nào. Nếu muốn anh là người tình đầu tiên của em thì hãy để anh là người chồng đầu tiên của em."

"Nhưng.."

"Em đừng có bảo anh là em không có đủ thời gian để ủng hộ cam kết này và tiến hành việc kết hôn đấy nhé. Sáu giờ đủ cho chúng ta làm khối thứ."

"Nhưng nó sẽ không hợp pháp." Cô thích ý tưởng này. Anh nhìn thấy điều đó trong mắt cô nhưng sự thật là cô quá xấu hổ để thừa nhận nó.

"Đừng có thiếu lảng mạn như thế chứ." Harvard lập luận. "Hôn nhân thực sự là gì, một lời hứa? Hay chỉ là lời thề nguyện của người này với người khác? Nó sẽ hợp pháp miễn là chúng ta muốn thế."

P.J cười hoài nghi. "Nhưng -"

Harvard nắm tay cô chặt hơn trong tay mình. "Tôi, Daryl Becker, xin long trọng ... " Cô vẫn cười. "Ừ thì, có lẽ không long trọng cho lắm, nhưng dù sao, tôi thề sẽ lấy cô, P.J ... " Anh dừng lại. "Em biết không, anh thậm chí còn không biết P.J là viết tắt của những chữ gì nữa".

"Đó có thể là bởi vì em chưa bao giờ nói với anh."

"Thế thì nói cho anh biết đi."

P.J nhắm mắt lại. "Anh có chắc chắn là anh đã sẵn sàng để nghe chưa?"

"Ừ! Có. Anh chắc chắn rồi."

Cô mở mắt ra và nhìn anh. "Porsche Jane."

"Portia? Đó không phải là cái tên lạ. Nó khá hay. Giống như trong các vở kịch của Shakespeare phải không?"

P.J lắc đầu. "Không. Porsche trong từ xe Porsche ý- chiếc xe chạy rất nhanh ý."

Harvard cười. "Anh không cười em đâu", anh nhanh chóng nói thêm. "Chỉ là ... Tên rất kêu. Anh chưa bao giờ gặp bất cứ ai được đặt theo tên của một cái xe hơi trước đây cả. Chà, Porsche. Tên hợp với em đấy."

"Cũng may là nó chưa tệ hơn đấy. Em có thể đã bị đặt tên là Maserati. Hoặc thậm chí là Chevrolet."

"Anh thấy em hợp với Spitfire hơn đấy." anh bảo. "Spitfire Jane Richards. Oh, yeah!"

"Hừ, cảm ơn!"

"Tại sao lại là Porsche? Có câu chuyện gì về cái tên đó không?"

"À thì, tóm lại là mẹ em sinh em năm bà mười bốn tuổi ...". P.J khoanh hai tay trước ngực. "Rồi sao? Chúng ta sẽ đứng đây nói về chuyện này trong sáu giờ tiếp theo, hay còn làm gì khác nữa?"

Harvard mỉm cười. "Đầu tiên anh sẽ kết hôn với em. Sau đó, chúng ta sẽ xem *còn làm gì khác* được nữa không."

Họ sẽ làm điều này. Họ sẽ đi vào trong cái lều nhỏ bên dưới kia, nơi được bảo vệ bởi đầm lầy ở một bên và bãi mìn bên còn lại, và họ sẽ làm tình với nhau. P.J đã cố gắng để không lo lắng. Tuy nhiên, anh biết cô đang sợ hãi. Nhưng anh cũng chả thể làm gì khác được - anh phải hôn cô. Khi môi anh chạm vào môi cô, đám cháy bùng lên ngay lập tức. Bi đông đựng nước của anh va vào túi cứu thương của cô nhưng anh chả bận tâm. Anh hôn cô sâu hơn, cô đáp lại anh mãnh liệt hơn. Nhưng rồi cái ống nhôm của anh chạm vào con dao đi săn bên mạng sườn cô. Anh lùi người lại và cười, ham muốn một cách tuyệt vọng để bản thân được tự do thoát khỏi tất cả các thiết bị và cả quần áo của họ.

P.J cũng không thể thở nổi và bật cười. "Giờ thì nhịp tim của em phải lên mức ba trăm rồi ấy."

Harvard để bản thân mình chìm trong đôi mắt của cô giây lát. "Ừ, anh cũng thế."

Anh hăng giọng. "Ờ, mà anh nói đến đâu rồi ấy nhỉ? À, đang đến đoạn tuyên thệ. Tôi, Daryl Becker, hứa lấy cô, Porsche Jane Richards, là vợ hợp pháp của tôi. Tôi hứa sẽ yêu cô ấy suốt phần còn lại của cuộc đời tôi, cho dù nó là ngắn hay dài."

P.J. ngừng cười. "Anh bảo chỉ đêm nay thôi mà."

Harvard gật đầu. "Anh hy vọng rằng đêm nay sẽ kéo dài mãi mãi." Anh siết chặt tay cô. "Tới lượt em."

"Chuyện này thật ngớ ngẩn."

"Ừ, cứ cho là thế đi. Vậy em nói đi. Hãy làm thế vì anh."

P.J hít một hơi thật sâu. "Tôi, P.J Richards, sẽ coi anh, Daryl Becker, như chồng tôi cho đêm nay hoặc trong phần còn lại của cuộc đời tôi. Tùy thuộc cái nào đến trước. Và tôi hứa sẽ...."

Cô định hứa gì nhỉ? Harvard đứng đó, chờ đợi cô nói nốt, chờ đợi cô nói điều gì đó về tình cảm sâu sắc. Cô muốn nói với anh rằng cô yêu anh, nhưng cô không thể làm điều đó. Các từ ngữ bị mắc kẹt trong cổ họng.

Dường như anh hiểu nên anh không ép cô nói hết câu. Thay vào đó, anh cúi đầu. "Lạy Chúa, chúng con thực hiện những lời thề với nhau ở đây, dưới sự hiện diện của Người." Harvard nói lặng lẽ. "Không có thẩm phán hay mục sư hoặc giấy tờ có công chứng để đảm bảo trọng lượng cho những lời thề này. Chỉ có Người, P.J và con, nhưng những gì cả ba chúng ta tin tưởng mới là điều thực sự quan trọng, phải không?"

Anh dừng lại, và P.J có thể nghe thấy âm thanh của côn trùng trong bụi cỏ, dòng suối chảy róc rách qua những tảng đá, tiếng sột soạt của lá cây khi một làn gió nhẹ nhàng thổi qua mang lại cho họ một hơi thở đậm mùi không khí biển mát mẻ.

Harvard ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt cô và mỉm cười. "Anh nghĩ vì chúng ta không nghe thấy tiếng sét đánh phản đối, nên chắc là chúng ta đã được Người cho phép rồi đấy." Anh kéo cô lại gần hơn. "Và anh cũng không nghĩ rằng anh đợi được Người hăng giọng và cho phép anh hôn cô dâu của mình được đâu." Anh hạ thấp môi mình xuống bờ môi cô, nhưng dừng lại khi hai bờ môi chạm nhau và thì thầm. "Bây giờ, em là của anh, P.J. Và anh cũng thuộc về em. Bao lâu tùy em muốn."

P.J đứng trong khu rừng trên sườn núi khi Daryl Becker nhẹ nhàng nâng cằm cô và bao phủ môi cô bằng đôi môi của mình. Cô đã không mặc một chiếc váy cưới trắng tinh khiết. Anh cũng không mặc bộ vest là lượt thẳng thớm. Họ đều mặc đồ ngủ trang. Họ dờ dẫm, đầy mồ hôi và mệt mỏi. Chẳng có gì lãng mạn ở đây cả. Nhưng vì một lý do nào đó, theo một cách nào đó, chuyện này lại thực sự lãng mạn vô cùng.

Harvard đã tạo nên điều kỳ diệu. Và mặc dù lời thề của họ có thể không diễn ra trong một tòa án và được pháp luật công nhận nhưng P.J biết rằng tất cả mọi thứ anh nói với cô đều là sự thật. Cô thuộc về anh. Cô bây giờ có đủ thời gian. Cô chỉ đơn giản là không để mình thừa nhận điều đó thôi.

"Chúng ta vào trong thôi." Anh bảo, nhẹ kéo tay cô. Và đến lúc này cô mới nhận ra là suốt từ nãy mình đã đứng cách cái lều có vài bước chân. Cả căn lều đều được bao phủ kín bởi dây leo và cây cối xung quanh. Với thảm thực vật dày như thế này thì căn lều đúng là được ngụ trang một cách hoàn hảo.

Cô bước lại gần thêm mấy bước chân và nhận ra mình có lẽ sẽ đi ngang qua nó và chả bao giờ nhận ra là có một căn lều ở đó cả. Ngay cả mái lều cây cối cũng mọc um tùm, những cây dây leo mảnh mai, đâm chồi những chiếc lá non mà suốt đời sẽ vươn lên đón ánh mặt trời.

"Em bảo là em thích ngôi nhà có vườn cây." Harvard cười.

P.J cũng mỉm cười. "Nơi đây đúng là một khu vườn."

Cánh cửa chỉ được treo bằng một cái bản lề, nó kêu cọt két khi Harvard đẩy mở nó bằng

khẩu súng trường của mình. Căn lều trông có vẻ hoang sơ nhưng thực sự nó không hoang sơ. Nó trống trải. Bên trong là một căn phòng duy nhất với nền đất cứng lát gạch. Chẳng có cây cối nào mọc trong đó, có lẽ chúng đã chết vì thiếu ánh mặt trời. Bên trong mát mẻ nhưng hơi tối. Harvard tháo ba lô của mình xuống, kéo cây súng qua vai. "Anh sẽ quay lại ngay."

Anh quay lại nhìn cô trước khi bước ra khỏi cửa. "Anh lẽ ra phải bế cô dâu bước qua bậu cửa này."

"Đừng có cổ lỗ thế."

"Anh nghĩ điều đó mang lại may mắn", anh nói với cô. "Hoặc đảm bảo khả năng sinh sản. Hoặc một cái gì đó. Anh quên rồi."

P.J cười khi anh ta ra khỏi cửa. "Ở khu em sống thì đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau đấy." Cô đặt khẩu súng của mình dựa vào tường, tháo balo ra khỏi vai cho nhẹ. Ở đây quá im ắng khi không có Harvard. Quá tối khi thiếu đi ánh sáng của anh.

Anh quay lại sau vài phút khi cô vừa kịp cởi bỏ áo ngủ trang của mình và đặt nó xuống bên cạnh vũ khí và gói đồ của mình. Anh đi cắt mấy phiến lá cọ, trải chúng xuống đất. Anh lôi chiếc chăn mỏng từ túi của mình ra, chải nó lên trên những tấm lá. Anh đang làm giường cho họ. Một chiếc giường cưới.

P.J nuốt nước bọt, và cô nghe thấy cả tiếng vang của nó trong sự tĩnh lặng. Harvard nhìn cô khi anh tháo dây buộc Velcro trên chiếc áo gile chiến đấu và cởi khuy chiếc áo bên dưới. Tay áo anh đã được cuộn lại cao trên cánh tay của mình, qua chỗ phình của bắp tay, và P.J thấy mình đang nhìn chăm chăm vào cơ bắp của anh. Anh có cánh tay khổng lồ. Chúng có khi còn to như đùi cô. Thậm chí có thể to hơn. Vai anh căng ra dưới các đường may của chiếc áo sơ mi khi anh mở nắp bí đông của mình và uống một ngụm nước. Anh vẫn quan sát cô trong khi làm tất cả những việc trên.

Anh là chồng cô. Cô biết những lời họ nói, những việc họ làm hoàn toàn không có ý nghĩa gì về mặt pháp lý nhưng Harvard thì tin là có. Cô cảm thấy một niềm vui khó tả. Chuyện này thật ngớ ngẩn, cô biết thế. Nhưng cô không bận tâm. Anh chìa tay ra phía cô và cô bước lại gần anh. Chồng của cô.

Harvard ngừng thở khi bàn tay cô luồn xuống phía dưới lớp áo sơ mi mở phanh trước ngực anh. Đó là cách cô làm để cố lảng tránh sự hồi hộp và nỗi sợ hãi của cô. Cô lo lắng. Anh có thể thấy nỗi sợ đó trong mắt cô. Nhưng hơn cả nỗi sợ đó là niềm tin của cô. Cô tin anh-nếu không toàn toàn thì cô đã chẳng ở đây với anh giờ này.

Anh thấy choáng váng trước nhận thức này. Và cũng khó thở vì trách nhiệm này. Một chút sợ hãi khi biết mình sẽ làm tổn thương cô trong lần đầu tiên này.

Anh hoàn toàn cương cứng khi cô chạm vào anh lần đầu tiên. Anh cởi áo gile, quay lưng lại một chút để đặt nó xuống bên cạnh đồ có giá trị trên sàn nhà. Tay cô nhẹ lướt từ ngực anh lên phía cổ. Cô gạt chiếc áo sơ mi khỏi cổ và vai anh. "Anh đẹp quá!" cô lầm bầm, đặt môi vào ngực anh trong khi lòng bàn tay chạy một đường xuống hai cánh tay anh. "Anh không biết là bao lâu rồi em đã muốn được chạm vào anh như thế này."

"Hơ, anh tưởng những lời đó phải là của anh chứ." Anh hất nhẹ để chiếc áo sơ mi rơi xuống đất khi anh kéo cô vào vòng tay anh.

Chết tiệt, cô quá nhỏ bé. Anh có thể vòng tay ôm cô những hai lần. Anh có thể thấy một tia nghi ngờ mong manh. Cô nhỏ bé còn anh thì không... Cảm giác của bàn tay và miệng cô vuốt ve

anh, hôn anh, đã hoàn toàn đánh thức anh. Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh đã căng cứng như thế này là từ bao giờ. Anh muốn cô ngay bây giờ. Nhanh và mạnh, dựa lưng vào bức tường kia. Anh muốn chôn mình bên trong cô. Anh muốn tâm trí của mình lạc lối trong ngọn lửa của cô. Nhưng anh không thể làm điều đó. Anh phải thực hiện việc này thật chậm. Chúa phù hộ cho anh, anh không muốn làm tổn thương cô nhiều hơn anh buộc phải làm thế. Lần này anh phải thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng, hoàn toàn đặt nó trong tầm kiểm soát. Anh hôn cô từ từ, bắt mình phải thiết lập một tốc độ thoải mái và lười nhác. Bởi vì cô chắc chắn đang hồi hộp và có khi còn xấu hổ nữa. Nhưng khi anh ngỡ ngàng nhận ra là cô còn chưa cởi cúc áo sơ mi của mình, anh giúp cô cởi áo. Anh chả thể làm thế nếu không chạm vào làn da mượt như sa tanh ở cánh tay, bờ vai và vòng eo của cô. Cô mặc một chiếc áo ngực thể thao màu đen. Anh cũng muốn cởi phăng nó ra nốt nhưng lại chẳng tìm được nút khóa của nó ở đâu. Và khi cô cúi xuống tháo thắt lưng của mình thì anh hoàn toàn bị phân tâm.

Cô lui khỏi anh, ngồi xuống chần và bắt đầu tháo dây giày. Anh cũng làm tương tự, máu chạy rần rần trong huyết quản. Ngón tay anh vẫn đang dò dẫm trong khi cô đã cởi xong giày và tất của mình. Cô quay sang giúp anh cởi giày, cứ như thể cô là chuyên gia lão luyện còn anh là cậu học trò lóng ngóng vụng về vậy. Sau đó, bằng một cử động nhanh chóng, cô tụt quần mình và kéo chiếc áo con thể thao qua đầu. Quá nhiều so với sự nhút nhát của cô. Và khi cô quay lại nhìn anh, anh muốn dừng cô lại, ôm cô trong tay và chỉ ngắm nhìn cô. Nhưng tay anh thì lại có kế hoạch khác. Nó kéo cô lại gần, chạm vào cô, đưa những ngón tay chạm vào làn da mềm mại mịn màng của cô, khum lấy bầu ngực ngọt ngào viên mãn của cô trong lòng bàn tay.

Cô là sự tổng hòa hoàn hảo của cơ bắp thể theo uyển chuyển và những đường cong mềm mại. Anh hôn cô, và cố gắng bảo sự háo hức chết tiệt của anh không được vội. Nhưng hình như cô không muốn thế. Cô mở miệng, mời gọi anh và hôn anh ngẫu nhiên. Cô là sự bùng nổ của niềm đam mê, một hiện thân thiêu đốt của khát khao, và anh thì không thể cưỡng lại được. Anh rên rỉ và hôn cô mãnh liệt hơn, sâu sắc hơn, đòi hỏi miệng cô với lưỡi của mình và cơ thể cô với bàn tay của mình. Anh lăn trên tấm chăn, kéo cô lên bên trên anh, để cho cô ấy cảm thấy khát khao căng cứng của mình tỳ vào sự mềm mại của bụng của cô, khi anh cố gắng hết sức để đặt mọi thứ dưới tầm kiểm soát của mình.

"Em muốn chạm vào anh," cô thì thầm khi cô hôn lên khuôn mặt của anh, cổ và cằm anh. Cô lùi lại một chút để nhìn vào mắt anh. "Em có thể chạm vào anh không?"

"Ừ." Harvard đã không ngần ngại. Anh nắm lấy tay cô và ép lòng bàn tay cô vào anh. P.J cười ngất. "Lạy Chúa tôi", cô nói. "Anh định đặt cái này vào đâu chứ?"

"Tin tưởng anh!" Harvard nói.

Anh hít một hơi dài khi cô trở nên mạnh bạo hơn, khi ngón tay cô khám phá anh, hoàn toàn bao bọc và vuốt ve anh.

"Em có giống người phụ nữ không tin tưởng anh không hả?" cô nhìn anh cười. Cô ở trong vòng tay anh, tràn đầy niềm tin và chỉ mặc đúng chiếc quần con bé xiu màu đen. Đúng, cô tin tưởng anh. Mà cũng có lẽ cô không tin tưởng anh hoàn toàn. Vì nếu có, cô đã nói là cô cũng yêu anh. Vì nếu có, cô đã không lo lắng một chút nào khi anh thề anh sẽ yêu cô trong suốt phần đời còn lại của mình. Nhưng thế cũng chả sao. Harvard tự nói với bản thân điều đó cũng chả sao cả. Dù anh muốn nghe cô nói ra thành tiếng, nhưng những gì cô đang làm cũng đủ để chứng minh cô cảm thấy thế nào về anh rồi.

Anh chạm vào một bên nhũ hóa đang căng cứng của cô bằng một đốt ngón tay rồi rê một đường xuống mép quần lót của cô. "Em hình như vẫn chưa đủ khóa thân thì phải."

Cô khẽ rùng mình trước sự đụng chạm củ anh. "Nhưng vẫn còn hơn anh mà." Cô đưa tay

xuống thắt lưng anh. "Có phiền không nếu em cân bằng sự chênh lệch này và ...thỏa mãn sự hiếu kỳ mãnh liệt của em cùng lúc?"

"Anh thích sự tò mò mãnh liệt của em." Anh móc ngón trỏ vào đai quần và kéo cả quần dài lẫn quần đùi của mình ra khỏi chân và tuyệt, cảm giác thật tuyệt. Cô chạm vào anh, da chạm vào da và các ngón tay cô ôm trọn anh.

Đôi mắt cô mở lớn với kích cỡ của cái bát ăn tối. Anh ngả người trên hai khuỷu tay để cô ngắm nhìn mình và chạm vào mình đầy thỏa mãn, trong khi anh cố hết sức để không bị đột quy vì quá sung sướng. Anh không thích khi cô yên lặng quá lâu như thế. Nhưng cuối cùng cô cũng không làm anh thất vọng khi cất tiếng. "Giờ thì em biết," cô bảo "mọi người muốn ví với điều gì khi họ nói về cậu nhỏ đáng mơ ước rồi."

Harvard phải bật cười. Anh kéo cô lại gần cho một nụ hôn nóng bỏng. Anh yêu cảm giác khuôn ngực mềm mại của cô trên ngực anh, cách đôi chân họ cuộn với nhau. Tay cô vẫn chạm vào anh, nhẹ nhàng khám phá, khiến anh gần như phát cuồng. Anh cũng ham muốn sự đụng chạm của cô, yêu cái cảm giác đầy đủ, cảm giác thuộc về nhau trong niềm vui sâu xa này. Chẳng có gì đúng. Và cũng chẳng có gì sai. Đồng hồ vẫn điểm từng phút. Tất cả đều quá sớm để niềm vui này có thể kết thúc.

Anh sẽ phải nói dối cô. Anh sẽ phải bước ra đi- và có lẽ sẽ chẳng bao giờ được gặp lại cô nữa. Sự thật này hiện ra rõ ràng, quăng một bóng đen ảm đạm lên anh. Harvard đẩy nó đi, ra thật xa. Mọi thứ phải chậm lại. Anh hít một hơi thật sâu. Anh sẽ phải làm mọi thứ chậm lại vì nhiều lý do. Anh muốn chiều nay sẽ kéo dài mãi mãi. Và anh cũng không muốn cô sợ hãi anh.

Nhưng rồi cô hôn anh một lần nữa, và anh đánh mất tất cả lý trí của mình. Anh kéo ngực cô vào miệng, nếm cô, hôn cô và đùa nghịch cô với lưỡi của mình. Cô cong người tỳ sát vào anh, bùng nổ trong niềm vui mãnh liệt, và anh gần như mất kiểm soát.

Anh ấn mạnh đầu lưỡi, trêu đùa nhiều hơn và cô rên rỉ. Một âm thanh chậm nhưng gợi cảm và nó ngụ ý rằng bất cứ điều gì cô đang cảm thấy, nó chắc chắn không phải là nỗi sợ hãi.

Anh ấn ngón tay của mình bên dưới mép trước quần lót của cô, và cô cứng người lại, lùi ra một chút. Anh chậm nhưng không dừng lại, khẽ chạm vào nơi thân mật nhất của cô khi anh nhìn cô.

"Ôi!" cô thở hắt ra.

"Nói với anh nếu anh làm quá nhanh nhé. " Anh thì thầm, tìm kiếm mắt cô. " Em cảm thấy rất tuyệt." cô thì thầm. Cô nhắm mắt lại và thư giãn bên trên anh.

"Nếu em muốn, chúng ta có thể làm điều này một lúc", anh bảo cô. Cô nhìn anh, ngạc nhiên. "Nhưng ... còn anh? Anh có thấy thoải mái không?"

"Điều này mang lại cho anh niềm vui. Ôm em, chạm vào em như thế này, ngắm nhìn em. ... " Anh mất một chút thời gian để cởi quần lót ra khỏi người cô. Cô, không nghi ngờ gì, là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng thấy. " Anh tin rằng, chúng ta có thể làm điều này cả buổi chiều, và anh thỏa mãn với niềm vui này."

Cô kêu lên và nắm chặt lấy tay anh khi ngón tay khám phá của anh vào sâu hơn một chút. Hồng cô rướn lên theo bản năng, nhấn tay anh vào sâu trong cô. Cô trơn trượt và nóng bỏng với khát khao, và anh vui mừng khi biết rằng anh đã làm điều đó cho cô.

Cô là của anh-chỉ của riêng anh. Không có người đàn ông nào chạm vào cô theo cách này,

không một ai trước đây ngoài anh. Chưa từng có người đàn ông nào trước đây nghe được tiếng rên rỉ trong vui sướng của cô. Không có người đàn ông nào khác còn có cơ hội để trở thành người tình đầu tiên của cô.

Anh hôn cô đầy sở hữu, đột nhiên quay cuồng vì ham muốn và gần như đau đớn vì đòi hỏi, tỳ chiều dài căng cứng đầy kích thích của mình lên phần đùi mềm mại của cô, vẫn chạm vào cô, luôn luôn chạm vào cô, nồng nhiệt nhưng không kém phần dịu dàng.

Cô hôn lại anh đầy đam mê, sau đó kéo người lại và bật cười với anh. "Anh đúng là một kẻ nói dối." cô buột tội anh. Cô bắt chước giọng nói của anh. "Chúng ta có thể làm điều này suốt cả buổi chiều"

"Anh không nói dối. Sự thật là anh muốn em nhiều hơn anh đã từng muốn bất cứ ai, anh không thể tranh luận với điều đó. Nhưng điều này cũng quá tuyệt. Nó còn hơn cả tuyệt vời nữa." Anh bảo cô, không quên rê lưỡi một vòng quanh núm vú của cô và ngậm nó vào miệng mình. "Anh có thể làm việc này suốt phần đời còn lại của mình và chết như một người đàn ông hạnh phúc."

Anh nhẹ nhàng cắn ngực cô bằng hàm răng của mình, và cô thở hổn hển, dịch người ra. Sự di chuyển của cô khiến cô mở mình cho anh trọn vẹn hơn.

"Làm ơn," cô nói. "Em muốn ..." Hơi thở đứt quãng khi cô nhìn anh.

"Sao cơ?" anh thì thầm, hôn ngực, xương đòn, cổ họng cô. "Nói cho anh biết, P.J. Nói cho anh biết em muốn gì đi."

"Em muốn anh cho em thấy chúng ta phù hợp với nhau thế nào đi. Em muốn cảm thấy anh ở bên trong em."

Anh hôn cô một lần nữa, đẩy mình ra khỏi cô. "Anh đi lấy bao cao su đã."

P.J nghiêng mình dựa vào khuỷu tay. "Anh mang bao cao su trong một hoạt động đào tạo sao?"

Harvard cười khi mở một trong những túi Velcro của áo gi lê của mình. "Ừ. Em cũng có mà. Em cần phải có ba hoặc bốn cái trong áo chiến đấu của em. Phải bảo vệ nòng súng trường của chúng ta trong trường hợp mưa lớn, nhớ không?"

Cô đã không chú ý điều đó. Cô đang nhìn anh xé mở gói giấy bạc, đôi mắt nặng trĩu vì ham muốn. Tóc của cô đã rơi ra khỏi dây buộc, nó xoắn tung ra xung quanh vai. Làn da mềm mại của cô ánh lên trong ánh sáng mờ xuyên qua các lỗ trên trần nhà cũ.

Harvard từ từ đeo bao vào, anh muốn ghi nhớ hình ảnh cô nằm đó, hoàn toàn khóa thân và chờ đợi anh. Anh sẽ khắc ghi nó trong đầu và gọi ra khi cần. Anh muốn mình có thể nhớ tới góc nhỏ này của thiên đường khi rời đi đêm nay, hướng tới địa ngục.

Nhưng giờ anh không thể chờ đợi thêm nữa. Cô đưa đôi bàn tay của mình cho anh, và anh tiến về phía cô. Anh trườn vào chần và hôn cô, cơ thể của anh bị cuốn giữa hai chân cô. Anh hôn cô một lần nữa và một lần nữa kéo dài, thật chậm, những nụ hôn sâu cướp đi hơi thở của cô. Nó cũng gây ra điều kỳ diệu với anh, khiến anh trôi dạt giữa chín tầng mây, hơi thở khó khăn và căng cứng trong thêm muốn.

Anh tiến sâu hơn vào giữa hai chân cô, cảm thấy sức nóng của cô, biết rằng đã đến lúc, bây giờ hoặc không bao giờ. Để mang đến niềm vui cho cô, đầu tiên anh phải đưa đến cho cô sự

đau đớn.

Nhưng có lẽ anh có thể che giấu nỗi đau bằng sức nóng của ngọn lửa anh biết anh có thể đốt lên trong cô. Anh hôn cô, tung ra một cuộc tấn công gợi cảm chống lại cô, vuốt ve ngực cô, biết cô yêu cảm giác đó.

Anh chạm vào cô không thương tiếc và hôn cô không ngừng nghỉ khi anh đặt mình vào thế chống lại cô, đè cả trọng lượng của mình lên cô. Cô nâng hông nâng lên cho anh, cọ xát mình vào chiều dài cương cứng của anh, chết tiệt sát đến mức gần như đẩy anh vào sâu hơn.

Các đám cháy rừng anh nhóm bắt đầu lan sang anh, thiêu anh, đốt anh cháy rụi.

"Làm ơn," cô thở giữa những nụ hôn cuồng nhiệt. "Daryl, làm ơn ..."

Harvard dịch hông và thúc vào trong cô. Cô kêu lên, nhưng không có sự tổn thương nào nhuốm trong giọng của cô vang lên trong căn lều. Cô bám lấy vai anh thật chặt, hơi thở của cô dồn dập bên tai anh. Anh không thể nói được một lúc. Mãi sau anh mới lên tiếng. "Em có ổn không? Em có muốn dừng lại không?"

Cô đẩy lùi lại để nhìn anh, đôi mắt đẹp mở to với sự hoài nghi. "Dừng lại? Anh muốn dừng lại? Bây giờ ư?"

Anh chạm vào khuôn mặt của cô. "VẬY NÓI VỚI ANH LÀ EM KHÔNG SAO ĐI."

"Em không sao." Cô cười. "Lời đảm bảo của năm đấy."

Harvard di chuyển. Nhẹ nhàng. Thăm dò. Giữ cái nhìn của cô, lần này anh di chuyển thật từ từ.

"Ôi trời, " P.J thì thầm. "Anh có thể làm như thế lần nữa không?"

Anh mỉm cười và lặp lại, vẫn nhìn khuôn mặt cô. Khi muốn, P.J là một bậc thầy trong việc che giấu cảm xúc của mình. Nhưng khi anh làm tình với cô, mọi cảm giác, mọi cảm xúc cô trải qua đều hiện trên khuôn mặt của cô. Sự liên kết giữa họ không chỉ là thể chất mà còn là sự thân mật về tình cảm.

Anh di chuyển nhanh hơn, vẫn nhìn cô, cảm nhận cô cũng đang di chuyển cùng anh trong một điệu nhảy bản năng, không tuổi tác, không phân biệt thời gian.

"Hôn em đi." cô thì thầm. Anh thích nhìn vào đôi mắt cô, nhưng anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì cô yêu cầu, và anh hôn cô. Và khi cô hôn anh, cô luôn luôn đặt anh vào giữa ngọn lửa đam mê. Và anh cũng khiến cô cảm thấy như thế. Anh cảm thấy sự bùng nổ, vỡ vụn của cô trong vòng tay anh, và anh quay điên cuồng ngoài tầm kiểm soát.

Anh tự giải phóng mình, khi cô bám chặt vào tay anh, ôm riết lấy anh khi thân hình quần quai trong niềm khoái cảm đang xâm chiếm. Cô quay cuồng cùng anh trong vũ trụ.

Trái tim anh đập thình thịch và đôi tai gầm lên khi anh đi vào quỹ đạo. Anh không thể nói, không thể thở được. Anh chỉ có thể yêu cô. Anh rung mình nhẹ nhàng, đáp trả lại trái đất, từ từ nhận thức rằng anh đang ở trên cô, ghim cô xuống, đè nghiêng cô.

Khi anh định chuyển động rời ra thì cô ôm chặt anh. "Ở yên đó." Cô thì thầm. "Làm ơn..."

Anh ôm chặt cô và lật người lại. "Thế này được không?" Cô giờ nằm bên trên anh, nhưng anh

vẫn đang ở trong cô. P.J gật đầu nhẹ nhàng. Khi ngẩng đầu lên cô gặp ánh mắt anh.

“Vừa khít” cô bảo anh.

Anh bật cười. “Ừ, Vừa khít tới mức hoàn hảo.”

Cô cúi đầu dưới cằm anh, và anh ôm cô thật chặt, cảm nhận được hơi thở của mình, nhìn những dòng ánh sáng lốm đốm thông qua các lỗ hổng trên mái nhà. Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh cảm thấy bình an như vậy là khi nào. Và sau đó anh đã nhớ ra. Có lẽ rất nhiều năm trước đây rồi. Vào một kỳ nghỉ nào đó. Lễ Tạ Ơn hoặc có thể là Giáng sinh. Các chị em gái anh vẫn còn trẻ, và anh vẫn còn là một cậu bé. Hoặc khi anh đi học đại học xa nhà, hoặc cũng có thể đó là trong một trong những năm đầu tiên của anh trong Hải quân.

Anh về nhà, tắm mình trong ánh sáng rực rỡ của việc trở về, tận hưởng cái cảm giác thân thuộc sau khi đi xa quá lâu. Bây giờ, anh cũng cảm thấy ý nghĩa của sự hoàn chỉnh và chắc chắn không phải vì có điều gì đặc biệt về túp lều nhỏ này. Không, sự đặc biệt đang nằm trong vòng tay anh. Harvard ôm P.J chặt hơn, biết rằng cuối cùng anh đã tìm thấy nhà của mình. Chưa đầy sáu giờ nữa anh sẽ phải ra đi. Đây có thể là những giờ cuối cùng anh chưa chết. Nhưng Harvard biết rằng ngay cả khi anh sống sót, anh cũng có thể sẽ không còn cảm giác an bình này một lần nữa. Bởi vì nếu anh sống sót, P.J sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Chương XV

Blue McCoy đi tới đi lui trong phòng tác chiến trên tàu USS Irvin như một con báo bị nhốt trong lồng. Crash đặt đồng tách chén uống cà phê anh đang cầm xuống bàn và âm thầm đẩy từng cốc một về phía những người đàn ông khác trong phòng. Anh đứng dậy đi ra đóng cửa phòng để tránh phải đối mặt với đám sỹ quan cảnh vệ -những người luôn theo sát anh kể từ khi anh quay trở lại tàu. Rõ ràng là tất cả mọi người trên tàu Irvin đều ngờ rằng anh sẽ cố gắng để tìm cách trở lại đảo. McCoy cũng bị theo dõi chặt chẽ. Cả hai đều được cảnh báo rằng rời tàu vì bất kỳ lý do nào họ sẽ phải lãnh án lý luật vi phạm giới lệnh quân sự mức độ cao nhất.

"Không thể chịu đựng hơn nữa! ", McCoy nói qua hai hàm răng nghiến chặt. " Đội trưởng vẫn còn sống. Chúng ta lẽ ra đã có thể cứu được cậu ấy bây giờ rồi. Cậu đã nói, cậu không nghĩ rằng Đội trưởng có thể sống sót thêm vài ngày tới với vết thương nghiêm trọng như vậy."

Giờ có thể Joe Catalanotto đã chết rồi. McCoy cũng như Crash đều biết rằng sự việc có thể tồi tệ như thế, nhưng cả hai không ai dám nói thẳng ra.

"Harvard vẫn còn ở đó." Crash cố gắng hết sức để có thể lạc quan, mặc dù kinh nghiệm nói với anh thực tế thường xuyên hóa ra thường là các trường hợp xấu hơn là tốt. " Chúng ta đều biết rằng, điều duy nhất giữ chân H. chưa hành động đó là vì anh ấy sẽ dễ bị lộ khi trời còn sáng. Anh ấy đang lên kế hoạch giải cứu Đội trưởng ngay khi đêm xuống."

" Đã thế Bob và Wes đang thực sự bị vây kín nữa chứ." Blue McCoy ngồi xuống, vẻ kiệt sức hiện thị rõ ràng qua chất giọng miền Nam của mình. " Chỉ có mỗi mình Harvard là đàn ông."

Crash ngồi đối diện với anh. "Anh ấy có P.J. Tôi nghĩ rằng với hai người bọn họ, họ có thể đưa Joe ra được. " Cậu ta nhấp một ngụm cà phê. "Những gì họ có thể không làm được là đưa

được Joe xuống núi và an toàn lên con tàu này."

McCoy kéo mở nắp đây bằng nhựa khỏi ly cà phê của mình, nhìn chăm chăm vào nó một lúc trước khi anh nhìn Crash. Đối diện với sự mệt mỏi của mình, đôi mắt anh vẫn sáng ngời với ánh nhìn sắc nét. "Chúng ta cần một cái phản lực. Chúng ta cần một cái trục sẵn ở đó và sẵn sàng lao vào và kéo họ ra khỏi đó ngay thời điểm Harvard bắn tín hiệu cho chúng ta." McCoy lắc đầu trong sự ghê tởm. "Tôi đã yêu cầu nhưng đô đốc đã từ chối." Anh chửi thề nhẹ. "Họ sẽ không chấp nhận một máy bay trực thăng Mỹ nào đâu, không ngay cả đối với một cái Medivac."

McCoy nhìn Crash một lần nữa, và đó là cái nhìn chết người trong mắt anh. "Nếu Đội trưởng chết, họ sẽ phải trả giá dưới địa ngục đấy."

Crash không nghi ngờ gì dù chỉ một chút.

"Anh biết không, bây giờ em có thể thêm 'trình nữ hiến tế' vào hàng dài danh sách các cơ hội việc làm sẽ không bao giờ mở cửa cho em." P.J trầm ngâm.

Harvard cười, tay anh thắt chặt xung quanh cô. "Danh sách đó có dài không?"

Cô quay đầu lại nhìn anh trong ánh hoàng hôn của buổi chiều tà, yêu cảm giác mạnh mẽ của cơ bắp trên cơ thể anh khi anh ở bên cạnh cô, khi cô dựa lưng vào ngực anh. Cô vẫn còn cảm thấy ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông quá mạnh mẽ như anh lại có thể dịu dàng đến thế. "Chắc chắn rồi. Những nghề như cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp chẳng hạn. Không phải vì em quá thấp đâu mà vì giờ em đã quá già rồi. Rồi nghề hiến tinh trùng cũng nằm trong danh sách vì những lý do hiển nhiên. Hoặc là làm cô trợ lý hành chính cho ông chủ chỉ thích người da trắng này. Hay trở thành đô vật chuyên nghiệp chẳng hạn. Đó đều là những nghề em sẽ chẳng bao giờ được nhận."

"Nghề lau cửa sổ cho những tòa nhà chọc trời nữa chứ?" anh gợi ý với sự thích thú nháy múa trong mắt.

"Đúng rồi. Việc đầu tiên trong danh sách. Cùng với leo núi đá và đi trên dây khung nữa. Oh, yeah, và cảm giác ca hát trong dàn đồng ca nữa. Điều đó đã nằm trong danh sách sau năm em làm một thiên thần trong một đám rước lễ Noel. Em có thể xử lý phần hát, nhưng em ghét cái thực tế là tất cả mọi người đang nhìn vào em chăm chăm. Thật khó để có thể bình tĩnh khi hát trước đám đông thay vì đứng sau màn sân khấu."

Nụ cười của anh làm cho đôi mắt của mình ấm áp hơn. "Em cũng sợ sân khấu, phải không? Anh chả bao giờ nghĩ tới điều đó đấy."

"Vâng, em cược là anh không biết chuyện này. Em cũng cá là đêm karaoke ở câu lạc bộ sĩ quan anh sẽ là người đầu tiên xung phong lên sân khấu đúng không?"

"Anh không phải là sĩ quan," anh nhắc nhở cô. "Nhưng yeah, em nói đúng rồi. Anh chắc là được thừa hưởng gen diễn xuất của mẹ."

"Mẹ anh đã từng là một diễn viên à?"

"Giờ bà vẫn diễn đấy." Anh bảo cô. "Nhưng những ngày này, bà chủ yếu diễn ở sân khấu cộng đồng thôi. Bà thực sự là một diễn viên giỏi. Em nhất định phải xem bà diễn xuất một ngày nào đó." Trước viễn cảnh là có thể họ sẽ chẳng còn ngày mai, thì một ngày nào đó sẽ là ngày

nào đây. Tất cả những gì họ có là hiện tại, mà hiện tại thì mặt trời đang lặn nhanh chóng và ngày trôi qua thật vội vã. Harvard nhận ra điều này ngay khi lời anh nói bật ra khỏi miệng, nên nụ cười của anh nhanh chóng tan biến. Tuy nhiên, anh đã cố gắng để nặn ra một nụ cười khác, cố gắng bỏ qua thực tế tương lai không tồn tại của họ, cố gắng để khôi phục lại tâm trạng vui vẻ.

Anh khum lòng bàn tay quanh bầu ngực để trần của cô. "Có lẽ em phải xếp công việc nữ tu xuống cuối danh sách thôi."

"Nữ tu cũng có trong danh sách trong một thời gian đấy." cô thừa nhận, run rẩy khi anh chạm vào mình. Cô cố làm cho giọng mình nghe bình tĩnh. "Em đã nói quá nhiều từ xấu đến mức sẽ bị bắn nếu là một nữ tu. Và, tất nhiên, em cũng có nhiều suy nghĩ không trong sáng nữa."

"Ồ, anh muốn nghe một số những suy nghĩ không trong sạch của em đấy. Nói anh biết ngay bây giờ em đang nghĩ gì đi?" Nụ cười của anh là thật, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy tia sáng le lói của một bóng đen trong mắt anh.

"Trên thực tế, em đang tự hỏi tại sao anh không làm một sĩ quan?" cô nói với anh.

Mặt anh thộn ra giây lát. "Đấy là một suy nghĩ không trong sáng à?"

"Không. Nhưng anh hỏi là em đang nghĩ gì bây giờ cơ mà." P.J. quay sang đối mặt với anh. "Tại sao anh không trở thành một sĩ quan, Daryl? Joe bảo em anh thường xuyên được mời chào."

"Người chỉ huy vận hành mọi thứ trong Hải quân." anh nói với cô. "Mọi người đều nghĩ rằng các sĩ quan- hay hầu hết các cán bộ làm việc này, nhưng thực sự là người lãnh đạo điều hành mọi thứ."

"Nhưng lẽ ra bây giờ anh cũng có thể trở thành đội trưởng rồi. Anh có thể đã là người chỉ huy đội Alpha Squad." Cô lập luận.

Harvard mỉm cười khi anh chạy một ngón tay trên thân trần của cô, từ ngực đến hông và sau đó trở lại, cứ như vậy một cách từ từ, quyến rũ đầy mê hoặc. "Anh vẫn là một trong những người đứng đầu đội Alpha đấy chứ." Anh bảo cô. "Cat là một đội trưởng tốt. Dù cậu ấy đi từ lính rồi được đề bạt làm sĩ quan chỉ huy. Nhưng cậu ấy đã phải phấn đấu hết mình cho từng sự thăng cấp. Xét một số khía cạnh, như vậy cũng tốt. Cậu ấy hiểu là không phải ngẫu nhiên để được đề bạt lên cấp cao hơn nếu như công việc đó không xứng với cậu ấy. Nhưng cậu ấy biết, chuyện gì cậu ấy thực sự làm tốt, đó là làm việc ở đội, tham gia những trận chiến trong thế giới thực."

"Anh đúng là trường hợp cá biệt đấy nhỉ."

"Ừ, một trường hợp cá biệt tốt nghiệp Đại học Harvard", ông thêm vào. "Mỗi lần anh được tiếp cận bởi những người muốn anh đi đào tạo sĩ quan, anh đều có thể nhìn thấy tương lai của mình trong mắt họ. Nó là loại công việc tiêu tốn rất nhiều thời gian phía sau bàn làm việc. Anh không biết lý do họ muốn anh đến thế là để cho đủ cơ cấu chính sách hay gì khác, nhưng ..."

"Sao anh lại nghĩ thế?" cô hỏi anh.

Harvard nhún vai. "Anh không biết nữa. Chỉ là, có lẽ vì cả đời anh đã chứng kiến cha anh phải đấu tranh một mình đến thế nào. Ông là một trong những giáo sư văn học Anh hàng đầu-

nếu không muốn nói là đứng đầu ở khu đông bắc này. Tuy nhiên chả ai thừa nhận điều đó. Ông chỉ được biết đến như là 'giáo sư văn học Anh da đen' mà thôi. Ông cũng liên tục được các trường mời về tham gia ban lãnh đạo của họ, nhưng đó không phải là vì kiến thức của ông. Mà chỉ đơn giản là để lấp đầy cơ cấu chính sách mà thôi. Điều đó là một nỗi thất vọng lớn với ông. Anh chắc chắn, là một phụ nữ em có thể hiểu việc này rõ hơn. "

"Em hiểu", cô nói với anh. " Em cũng không biết bao nhiêu lần được mời vào lực lượng đặc nhiệm với công việc tại bàn giấy, chỉ ngồi đó cho đẹp. Chả ai quan tâm đến đầu vào của em. Họ muốn bất kì khi nào ống máy ảnh lia tới thì sẽ thấy hình ảnh một nhân viên nữ. Và thế là họ có thể bảo 'Mấy người, hãy xem. Chúng tôi thực hiện đường lối chính trị rất tốt, chúng tôi để phụ nữ làm việc cùng với chúng tôi.' "

"Đó là lý do tại sao anh không muốn trở thành một sĩ quan đấy. Có lẽ anh đã quá thận trọng, nhưng anh sợ anh sẽ để mất cái tôi của mình và trở thành " viên sỹ quan da đen kiểu đó". Anh sợ anh sẽ trở thành một bù nhìn mà không có quyền thực sự, được cất giấu một cách an toàn phía sau bàn làm việc." Anh lắc đầu . "Anh có thể không kiếm được nhiều tiền, và bây giờ một trung úy với trí thông minh to như một cái mông và chỉ bằng nửa tuổi anh có thể ra lệnh cho anh làm việc này việc kia, nhưng chả sao vì hơn tất cả, anh được ở nơi mà anh chính xác muốn thuộc về."

P.J hôn anh. Miệng anh thật ngọt ngào và ấm áp. Cô hôn anh lần nữa, lần này dài hơn, chạm vào môi anh bằng đầu lưỡi của mình. Cô có thể cảm thấy miệng anh cong lên thành một nụ cười. "Giờ thì anh biết em đang nghĩ đến một điều gì đó không trong sáng đấy."

Thực tế là cô đang nghĩ đến nó thật. "May mà anh không đọc được ý nghĩ của em đấy, không thì anh sẽ phát hiện ra nhiều bí mật khủng khiếp của em mất thôi."

Anh bắt môi dưới của cô giữa hai hàm răng mình, day day nhẹ nhàng trước khi thả nó ra. "Ý nghĩ không trong sáng đó là gì thế?"

"Sự thật là, cho dù em có làm gì đi chăng nữa, em dường như vẫn không đủ với anh."

Đôi mắt anh chuyển sang màu nâu của rượu whisky khi anh cúi xuống hôn cô. "Anh cũng có cảm giác như thế với em."

Cô vươn người, tìm kiếm anh và nhận ra anh lại hoàn toàn bị khuấy động. Một lần nữa. "Anh muốn đầu tay bo lần nữa không, anh giai?"

"Có!" Anh hôn cô một lần nữa, một nụ hôn ngọt ngào. "Và không. Lần này không có ai chiến thắng. Em có đủ đau nhức lần này rồi. "

Ánh mắt anh liếc qua vết máu khô trên tấm chăn. Anh đã rất nhẹ nhàng và dịu dàng trong lần đầu tiên họ làm tình. Anh đã giúp cô lau sạch máu trên người, và lau cả vết máu dính trên người anh nữa. P.J biết anh ghét ý tưởng rằng anh khiến cô đau khắp mọi nơi, vì máu đã chứng tỏ anh làm tổn thương cô. Chuyện này chỉ là vô ý thôi mà. Và tất nhiên, điều đó là cần thiết. Dù đúng là anh có làm cô đau một chút xíu nhưng anh cũng khiến cô cảm thấy thỏa mãn không gì sánh được cơ mà.

Harvard tựa mình trên một khuỷu tay và nhìn cô trong ánh tà dương giảm dần. " Hơn nữa, Porsche Jane ngọt ngào của anh ơi, đã đến lúc chúng ta phải ra ngoài kia rồi."

Nỗi sợ hãi chôn giấu bên trong P.J chột bùng nổ. Đến lúc rồi. Thời gian của họ đã hết. Giờ họ có một nhiệm vụ phải làm. Một tính mạng cần cứu. Cuộc sống của họ cũng phải đổi đầu với nguy hiểm.

Harvard nhẹ nhàng tách mình ra khỏi tay cô và đứng dậy. Anh nhặt đồng quần áo và đưa cho cô. Cả hai đều lặng lẽ mặc quần áo.

Trước khi họ đi đến thành trì John Sherman, Harvard đã dự định kiểm cho họ ít vũ khí thật. Anh đã nói với cô trước đó là anh có ý định làm điều đó một mình.

P.J lên tiếng, phá vỡ sự im lặng. "Em muốn đi với anh."

Harvard ngược lên khi đang buộc dây giày của mình. Anh đứng dậy, đẩy mở cánh cửa ộp ộp vào chòi để ánh sáng cuối cùng của ban ngày len vào trong lều. Khuôn mặt anh vẫn ẩn trong bóng tối, nhưng P.J biết rằng ngay cả khi anh được chiếu sáng rực rỡ, cô sẽ không có được khả năng đọc biểu hiện trên nét mặt anh. Đây có vẻ như không phải là người đàn ông vừa mới trải qua cả buổi chiều với cô, trần truồng và cười trong vòng tay cô.

"Em biết là anh có thể làm chuyện này nhanh gọn hơn nếu không có em mà." Giọng anh chỉ ra vấn đề.

Vâng, cô biết điều đó. Phải mất gấp đôi thời gian để di chuyển lặng lẽ qua rừng khi cô đi với anh. Và lặng lẽ chỉ là một thuật ngữ tương đối. Phiên bản im lặng tuyệt đối nhất của cô vẫn ôn ào hơn của anh nhiều.

Nếu không có cô, anh có thể tiếp cận rìa của trại vũ trang nơi Wes và Bobby đã bị bao vây chặt và anh có thể kiếm được vũ khí thật, đạn thật nhanh chóng.

Harvard đứng thẳng lên, kéo hai tà của chiếc áo sơ mi của mình cho thẳng với nhau. P.J quan sát anh cài cúc áo. Bàn tay anh to, với những ngón tay dài, dường như không thể nào mà anh có thể khéo léo cài những cúc áo nhỏ xíu xuyên qua lỗ cúc cũng nhỏ xíu như thế, nhưng anh đã làm một cách mau lẹ, nhanh nhẹn hơn cô có thể làm.

Tất nhiên, cô quan tâm đến việc cởi bỏ áo quần của người đàn ông này nhiều hơn là mặc chúng lên người anh.

"Nếu có chuyện gì xảy ra, " anh nói , giọng mềm mại khi anh nhanh chóng nhún vai vào chiếc gi lê chiến đấu của mình, " nếu anh không trở lại trước khi mặt trời lên, em hãy gọi bộ đàm cho Blue và nói với cậu ấy vị trí của em." Anh lôi vài ống sơn ngụy trang từ túi của mình và bắt đầu bôi màu đen và màu xanh lá cây trên mặt và đỉnh đầu. "Crash sẽ biết làm thế nào để đến được đây."

P.J. không thể tin những gì mình đang nghe. " Nếu anh không trở lại trước khi mặt trời lên là sao? "

"Đừng đi vào bãi mìn một mình", anh nghiêm khắc nói với cô, biến đổi thành giọng Chuẩn úy Becker. " Cứ ở ngay đây. Anh sẽ để lại cho em nước và mấy thanh lương khô của anh. Không nhiều nhưng có thể giúp em duy trì qua một vài ngày. Anh hy vọng Blue sẽ không mất nhiều thời gian trước khi điều một máy bay trực thăng lên đây để giải cứu em".

Cô đẩy mình đứng dậy trên hai chân, nhận thức này khiến cô thấy tổn thương. "Anh không có ý định quay lại, phải không? "

"Đừng có khoa trương. Anh chỉ làm theo quy định trong trường hợp xấu nhất thôi." Anh không nhìn vào mắt cô khi anh buộc chặt áo chiến đấu của mình.

P.J hít một hơi thật sâu, và khi cô nói, giọng cô có vẻ khá bình tĩnh. " Vậy, anh định lúc nào

thì sẽ quay lại? Chắc chắn là phải trước khi mặt trời lặn, em đoán thế. "

Anh đặt bi đông nước và mấy thanh lương khô bên cạnh quần áo của cô, sau đó nhìn thẳng vào cô và nói dối. Bây giờ cô hiểu rõ anh nên biết là anh đang nói dối.

" Nếu dễ dàng thì anh sẽ quay lại đây lúc tầm mười giờ tối. Còn không thì phải nửa đêm."

P.J gật đầu, nhìn Harvard kiểm tra khẩu súng trường. Mặc dù đạn dược duy nhất mà anh có là những quả đạn sơn, đó cũng là thứ vũ khí duy nhất mà anh có, anh vẫn kiểm tra để đảm bảo rằng nó hoạt động được.

" Anh bảo rằng anh yêu em," cô nói khẽ. " Anh có thực sự nghĩ thế không?"

Anh quay lại nhìn cô. " Em còn phải hỏi điều này sao?"

"Em có vấn đề về niềm tin," cô nói một cách thẳng thừng.

"Có", anh nói mà không do dự. "Anh yêu em."

"Mặc dù em là một đặc vụ FInCOM? Một Fink à?"

Anh chớp mắt, sau đó cười. "Ừ. Mặc dù em là một Fink."

"Mặc dù anh biết rằng tôi thức dậy và đi làm mỗi ngày, và đôi khi công việc của em đòi hỏi có người chĩa súng vào đầu em à?"

Anh không giấu được sự bức tức của mình. "Điều đó thì có can hệ gì tới việc anh yêu em hay không?"

"Em có một công việc rất nguy hiểm. Em mạo hiểm cuộc sống của mình khá thường xuyên. Anh biết không? "

"Tất nhiên là anh- "

"Chưa hết, anh tuyên bố là anh yêu em."

"Anh không chỉ tuyên bố thôi đâu. "

"Anh có nghĩ là em dũng cảm không? " cô hỏi.

"P.J, anh không hiểu những gì em đang - "

"Em biết", cô nói. "Em đang cố gắng để làm cho anh hiểu đây. Chỉ cần trả lời câu hỏi của em thôi. Anh có nghĩ em là một người dũng cảm không?"

"Có!"

"Mạnh mẽ?"

"Em biết em có mà."

"Em biết chính xác em là ai, " PJ nói với anh. " Em chỉ đang cố gắng tìm hiểu xem anh biết gì về em thôi."

"Ừ, em mạnh mẽ, " anh thừa nhận. " Em có thể không có khả năng nâng nhiều vật nặng nhưng em có thể chạy, chết tiệt là đến hết đời. Em có sức mạnh của một siêu nhân. Stamina. Willpower. Hay gọi bằng bất kì cái tên nào em muốn. Em thật sự mạnh mẽ mà."

"Anh có tôn trọng em vì thế không?"

"Tất nhiên là anh có."

"Và thậm chí có thể ngưỡng mộ em đôi chút? "

"P.J. ... "

"Có không? " cô vẫn kiên trì .

"Em biết rồi còn gì."

"Như là một fink ý, anh có nghĩ em làm tốt không? "

Anh mỉm cười .

"Trong công việc em làm ý", cô giải thích.

"Em là người giỏi nhất ", anh nói đơn giản.

"Em là người giỏi nhất, " cô lặp lại. " Trong công việc nguy hiểm của em. Em mạnh mẽ, dũng cảm. Anh tôn trọng và ngưỡng mộ em vì thế, và có thể anh thậm chí đã yêu em vì những lý do đó. "

"Anh yêu em vì em hài hước, thông minh và xinh đẹp bên trong cũng như bên ngoài."

"Nhưng em cũng có thể chẳng phải thế, anh có nghĩ vậy không? Nếu em không mạnh mẽ, nếu em không phải là đặc vụ FInCOM tốt nhất như em hiện tại, em không phải là em của bây giờ, thì anh sẽ chẳng đời nào yêu em đúng không?"

Anh im lặng một lúc. "Ừ," cuối cùng anh nói. "Có lẽ em đúng."

"Vậy tại sao, " P.J hỏi, "anh lại cố gắng thay đổi con người em? Tại sao anh lại cố gắng biến em thành loại nữ anh hùng lãng mạn người cần phải được nâng nưư và bảo vệ? Tại sao anh cố gắng để bao bọc em trong nhung lụa và giữ em an toàn khỏi nguy hiểm khi mà chết tiệt, đây cũng là lý do anh yêu em vì em không cần ai phải bảo vệ? "

Harvard im lặng, và P.J cầu nguyện lời nói của cô đã sẽ ngấm vào anh.

"Đi và lấy những vũ khí anh nghĩ rằng chúng ta sẽ cần đi," cô nói với anh. "Và sau đó trở lại đây và chúng ta sẽ đưa Joe về nhà. Cùng nhau." Cô không thể đọc được ánh mắt anh. Cô kéo anh lại gần và hôn anh quyết liệt, hy vọng nụ hôn của cô sẽ củng cố lời nói của cô, hy vọng anh sẽ hiểu tất cả các lý do cô đưa ra.

Anh ôm cô thật chặt, rồi quay người bước về phía cửa.

"Em sẽ chờ anh, " P.J bảo anh nhưng anh đã biến mất.

Bên kia căn phòng, Blue McCoy bật dậy khỏi chỗ ngồi của mình như thể có ai đó đã bắn đạn cối vào dưới ghế vậy. Anh rống lên " Phải rồi!"

Crash đổ người về phía trước. " Phải cái gì cơ? "

"Có cách đưa được Joe ra rồi. Tôi đã bảo rồi mà. Họ chỉ cấm máy bay trực thăng của Mỹ bay vào không phận của hòn đảo thôi đúng không. "

Crash cười nhẹ nhàng. "Phải rồi.Chúng ta hãy đi tìm một đài phát thanh đi. Tôi biết chúng ta có thể hỏi xin giúp đỡ mà. Điều này thực sự có thể có tác dụng đấy."

Blue McCoy vẫn chưa thể cười được. " Miễn là Harvard có thể hoàn thành phần việc của cậu ấy."

P.J. đi đi lại lại trong bóng tối. Cô chỉ dừng lại để lật cổ tay lên nhìn vào mặt chiếc đồng hồ chống thấm nước của mình và liếc qua mấy cái kim óng ánh bên trên. Khi cô quan sát, kim phút giạt một chút gần hơn đến nửa đêm. Harvard không quay trở lại rồi. Cô ngồi xuống nền đất mát mẻ của túp lều và tựa lưng vào bức tường bằng gỗ thô, súng trường để trên đùi,cố gắng để xua đuổi ý nghĩ đó đi. Vẫn chưa đến nửa đêm mà. Và cho đến sau nửa đêm, cô sẽ vẫn kiên trì với niềm tin liều lĩnh của mình rằng Daryl Becker chắc chắn sẽ trở lại. Một phút nữa thôi là anh sẽ bước qua cánh cửa kia. Anh sẽ hôn cô và đưa cho cô thứ vũ khí bắn ra đạn thật chứ không phải đạn sơn, và sau đó họ sẽ đi tìm Joe. Một phút trôi qua. Kim phút lại dịch gần hơn đến số mười hai. Có thể là một phút nữa.

Từ khoảng cách của cô, cô có thể nghe thấy một âm thanh, nghe như là một tiếng nổ và cô bật dậy trên hai chân. Cô bước đến ngưỡng cửa và nhìn ra ngoài. Nhưng túp lều này nằm trong một thung lũng nhỏ, vì thế cô chẳng nhìn thấy gì dưới ánh trăng ngoài cánh rừng già đang bao quanh cô. Vụ nổ bên ngoài bãi mìn, đó là điều cô có thể chắc chắn. Cô nghe thấy nhiều âm thanh hỗn loạn. Tiếng súng xa xa. Nổ rồi rạc phát một nên không thể nào là vũ khí tự động. P.J nghe kỹ hơn, cố gắng để phát giác hướng những tiếng súng phát ra. Cơ sở của John Sherman ở phía bắc. Tiếng ồn này chắc chắn đến từ phía nam. Từ hướng mà Harvard đã tiến đến để có được nguồn cung cấp vũ khí của mình.

Tự nguyện rửa, P.J bật lại bộ đàm của mình, nhận ra mình có thể có thể nghe trực tiếp những gì đang xảy ra ở địa ngục. Cô đã bật bộ đàm trong vài giờ sau khi Harvard đã biến mất, nhưng không có gì để nghe nên cô đã tắt đi để tiết kiệm pin.

Cô có thể nghe giọng Wesley Skelly. " Có mấy vụ nổ ở phía bên kia của trại," cậu ta nói khe khẽ. " Tuy nhiên, các vệ sĩ xung quanh tòa nhà này đã không di chuyển một centimet nào. Chúng tôi không thể sử dụng sự đánh lạc hướng này để trốn thoát. Chúng tôi vẫn bị gấn tại chỗ. Bỏ khi thật!"

P.J nín thở , hy vọng , cầu nguyện nghe thấy giọng nói của Harvard. Nhưng cô chỉ nghe thấy Blue McCoy đang bảo Wes ở yên và nấp kín. Báo cáo Intel đã thông báo rằng quân đội của Kim đang hướng về phía bắc. Thậm chí có thể đến đó trong ba hoặc bốn giờ nữa, trước khi bình minh. P.J tắt loa nói của mình trước khi cô nguyện rửa một lần nữa.

Lạy Chúa Jêsus, những tin tức tiếp tục trở nên xấu hơn. Họ sẽ phải cố gắng để cứu Joe Catalanotto ra khỏi trụ sở của Sherman, trước khi nó bị tấn công bởi lực lượng đối lập. Thế mà, không hiểu Harvard chết dí ở chỗ nào rồi. Mà cho dù không đi nữa, thì cô cũng đang tự lừa dối bản thân mình cả tối nay. Anh chắc chắn sẽ không quay trở lại. Anh không thể chịu đựng được khi cô đối mặt với nguy hiểm. Anh có thể yêu cô, nhưng không đủ yêu cô để chấp nhận cô như

cô muốn, như một người ngang hàng nhau. Cô đúng là một kẻ ngốc khi nghĩ cô có thể thuyết phục anh thay đổi.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng ồn khác. Rất nhẹ, gần như không tồn tại. Kim loại va vào kim loại. Một người nào đó đang tiến đến. P.J nấp vào trong lều, ra khỏi phạm vi của ánh trắng bạc, và nâng khẩu súng trường của mình lên. Nhắm vào mắt quân địch, Crash đã khuyên cô như thế. Đạn sơn có thể gây tổn thương đáng kể cho một người nào đó không đeo kính bảo hộ.

Thế rồi, cứ như thể cô có thể gọi anh từ trong bóng tối vậy, cao, lưng lửng và vạm vỡ, Harvard xuất hiện. Anh đã trở lại. Anh thực sự trở lại!

P.J bước sâu hơn vào bóng tối của căn lều. Cảm xúc dâng trào làm hai đầu gối cô nhũn ra, nước mắt tràn mi. Trong một giây lát, cô thấy choáng váng, cảm thấy như thể cô sẽ ngất đi.

"P.J?" Anh gọi nhẹ nhàng từ bên ngoài cửa.

Cô hít một hơi thật sâu, kìm lại cơn chóng mặt và những giọt nước mắt, buộc các cơ bắp ở chân của cô hoạt động để giữ cô đứng lên. Cô hạ vũ khí xuống. "Vào đi," cô nói. Giọng nói chỉ một chút căng thẳng. "Đừng lo, em sẽ không bắn anh đâu."

"Ừ, anh không muốn làm em ngạc nhiên và lãnh mấy phát đạn sơn bóng vào một số nơi không thoải mái đâu." Anh bước vào trong, dừng lại và lấy ra một số thứ trông như lựu đạn, súng, và ít đạn dược, bày lên sàn nhà.

"Đó có phải là anh làm không? Những tiếng ồn từ phía nam ý?" cô hỏi, ngạc nhiên khi thấy cô có thể đứng đó và hỏi anh những câu hỏi như thể cô biết anh sẽ trở lại, như thể cô đã không mong muốn đến tuyệt vọng được ở trong vòng tay quanh anh và không bao giờ để anh rời đi nữa. "Làm thế nào anh về đây nhanh như vậy?"

Anh đang sắp xếp lại số vũ khí mà anh đã đánh cắp được, lắp từng loại đạn dược chính xác với từng khẩu súng khác nhau. Tất cả có thể thấy có khoảng sáu khẩu, từ súng ngắn, tới súng MP5, và cả súng tiểu liên HK.

"Anh đặt một kíp nổ liên hoàn. Và anh cầm đầu chạy hầu hết quãng đường đấy."

P.J nhận ra khuôn mặt nguy trang của anh mướt mải mồ hôi. "Anh đã cố gắng để tạo ra vụ nổ nhằm đánh lạc hướng giúp Bob, Wes và Chuck có thể thoát ra", anh nói với cô. Anh cười, nhưng không có tí hài hước nào trong đó cả. "Nhưng không có tác dụng."

"Ừ," cô nói. "Em biết rồi." Chúa ơi, cô muốn anh ôm chặt cô. Nhưng anh vẫn tiếp tục làm việc, đầu cúi xuống gần mặt đất.

Anh liếc nhìn cô trong bóng tối. Cô hỏi, "Anh có chắc là anh không sao không?"

"Ừ, anh hầu như không gặp rắc rối nào cả. Các trạm canh bên ngoài của doanh trại thậm chí không đi tuần tra. Các kho vũ khí đều dán nhãn giới thiệu từng loại vũ khí một của Mỹ. Anh chỉ việc bước vào và lấy mỗi lều một vài thứ mình cần. Trớ trêu là họ chỉ bảo vệ tài sản trong khu vực tòa nhà, nơi mấy CSF đang ẩn nấp thôi."

Anh đứng thẳng lên, cầm một khẩu súng ngắn - nhỏ - hiệu Browning và một số viên đạn đưa cho cô. "Này! Xin lỗi anh đã không thể lấy cho em một bao da."

Và đó là lúc cô nhìn thấy nó - những vết máu trên má anh. "Anh đang chảy máu đấy." Anh chạm vào khuôn mặt của mình bằng mu bàn tay và nhìn vết máu lúc này đã dính sang tay anh.

"Nó chỉ là một vết xước thôi. "

Cô cố gắng để giữ giọng mình bình tĩnh. " Anh có định cho em biết là có chuyện gì không? Vì sao anh lại bị trầy xước?"

Anh liếc nhìn vào mắt cô giây lát. "Anh đã không đủ vô hình như anh hy vọng. Anh phải thuyết phục một thằng ngốc chớp mắt một lát trước khi hấn báo cáo sự có mặt của anh. Nhưng hấn không hài lòng lắm vì điều đó. Trong lúc vật lộn, hấn giằng cái tai nghe của anh và cào nó vào mắt anh. Anh quyết định không chơi đẹp với hấn nữa nên đã dùng con dao của mình để tiếp đãi hấn. Nếu dùng con dao ngay từ đầu, thì có lẽ bây giờ anh sẽ không phải ra ngoài kia mà thiếu mất một thiết bị liên lạc quan trọng."

"Anh có thể sử dụng tai nghe của em, " P.J. nói với anh.

"Không. Em sẽ cần đến nó. Anh vẫn có thể nghe được, nhưng không để có thể nói chuyện với em được thôi, trừ phi anh kiếm được cái gì để sửa lại cái loa." Anh cười một lần nữa, nhưng lần này cũng không có chút vui vẻ nào. " Đợt huấn luyện này ngày càng trở nên phức tạp hơn, phải không?"

Cô gật đầu. "Em sẽ dùng vậy, mà anh nghe tin chưa? "

"Thông tin về cuộc tấn công Sun Yung Kim lúc mặt trời mọc? Ừ. Anh nghe rồi."

"Thế mà anh vẫn trở lại," cô nói nhẹ nhàng.

"Ừ," anh đáp. "Anh chắc là đã mất trí rồi nên mới quay lại."

"Em đoán là vì anh thực sự yêu em." cô thì thầm.

Anh chẳng thể nói bất cứ điều gì. Anh chỉ đứng đó và nhìn cô. Và P.J nhận ra, dưới ánh sáng mềm mại của ánh trăng, đôi mắt của anh đột nhiên tràn đầy nước mắt. Cô bước về phía anh vươn tay ra phía cô, Chúa ơi, cô đang ở trong vòng tay anh. Anh ôm cô thật chặt, nhét đầu cô dưới cằm anh.

"Cảm ơn anh ", cô nói. " Cảm ơn anh vì đã lắng nghe những điều em nói."

"Đây chắc chắn là điều khó khăn nhất mà anh từng thực hiện." Giọng nói của anh nghẹn ngào. " Nhưng, em đã đúng. Tất cả mọi thứ em nói, chết tiệt, đều đúng cả. Anh đã cố gắng thay đổi em vì anh sợ mình sẽ rơi xuống địa ngục nếu mất em. Nhưng nếu anh muốn có một người phụ nữ cần được chăm sóc, một người nào đó thấy hạnh phúc hơn với việc ngồi nhà xem TV thay vì truy đuổi những kẻ xấu trên toàn cầu, anh đã tìm thấy và kết hôn với cô ấy một thời gian dài trước đây rồi." Anh hít một hơi thật sâu. "Anh yêu con người em. Và ngay bây giờ, Chúa giúp anh, em là một đặc vụ FInCOM và em sẽ giúp anh cứu Đội trưởng."

"Em biết chắc là cùng nhau chúng ta sẽ làm được việc này." Cô bảo anh và lần đầu tiên cô tin chắc vào điều này. Với người đàn ông này bên cạnh, cô chắc chắn cô có thể làm bất cứ điều gì.

"Anh cũng nghĩ chúng ta có thể làm được. " Anh gạt lọn tóc lòa xòa khỏi mặt cô khi anh tìm kiếm mắt cô. " Em sẽ chui vào ống dẫn khí, tàng hình – và em sẽ xác định vị trí của Đội trưởng và sau đó sẽ đi ra. Em chỉ cần xác định vị trí của cậu ấy, sau đó chúng ta sẽ tính các bước tiếp theo một khi em đã an toàn ra khỏi đó. Chúng ta thống nhất với nhau về điều này chứ? "

Cô gật đầu. "Đã rõ, thưa Chuẩn úy!"

"Tốt!"

Anh hôn cô. "Hãy làm điều này và về nhà thôi."

P.J phải mỉm cười. " Điều này có vẻ kỳ lạ, nhưng em cảm thấy buồn khi phải rời khỏi đây, giống như nơi này là nhà của chúng ta vậy."

Harvard lắc đầu. "Không, đây không phải là nhà. Nó chỉ là điều- ", anh ra hiệu giữa hai người họ " - điều chúng ta cùng chia sẻ. Và nó sẽ theo chúng ta bất kể chúng ta đi đến đâu. "

" Ý anh là tình yêu?"

Anh chạm ngón trỏ lên đôi môi cô."Ừ, " anh nói. "Anh không chắc em đã hoàn toàn sẵn sàng để gọi thẳng điều đó ra hay chưa, nhưng ... đúng. Anh nghĩ đó là tình yêu. Nó chắc chắn là tình yêu. Thứ tình cảm lớn hơn bất cứ điều gì mà anh từng cảm thấy trước đây."

"Không, không," P.J nói nhẹ nhàng. " Nó nhỏ xíu mà. Đủ nhỏ để nhét vào tất cả các kẽ nứt trong tim em. Đủ nhỏ để lẫn trốn mắt mỗi khi em kiểm tìm. Đủ nhỏ để chui vào từng tế bào da và mạch máu của em. Cũng giống như một số loại virus không thể ngăn chặn được. " Cô cười nhẹ nhàng, ngược nhìn khuôn mặt anh. " Nhưng mà em lại chẳng bao giờ muốn ngăn chặn nó cả."

Nước mắt lại dâng lên trong đôi mắt đẹp của anh. P.J biết rằng thật khó khăn khi phải diễn tả tất cả những cảm xúc của cô thành lời, nhưng điều này thật đáng giá. Cô biết anh mong muốn được nghe những cảm xúc chân thật của cô thành lời.

"Anh biết không, em đã nghĩ rằng cả đời mình sẽ chẳng biết yêu thực sự là gì." Cô nói khẽ. "Nhưng mỗi lần em nhìn anh, mỗi lần anh mỉm cười với em thì em biết rằng *Ồ! Ra thế, đó chính là tình yêu*. Những cảm xúc này thật kỳ lạ nhưng tuyệt vời, nó khiến em cảm thấy vừa nóng vừa lạnh, khiến em vừa muốn cười và vừa muốn khóc. Và lần đầu tiên trong cuộc đời này, Daryl, em được nếm trải tất cả cung bậc cảm xúc này cùng một lúc."

"Em hy vọng anh hiểu là khi em trao bản thân em cho anh ngày hôm nay, em cũng trao anh luôn cả trái tim và linh hồn em kèm theo đó. Nhưng vì anh muốn em nói thành lời, và anh muốn nghe điều này bằng tiếng Anh. Và vì em nghĩ chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội nói chuyện như thế này nữa nếu rời khỏi đây nên em sẽ nói nó ra bây giờ. Em yêu anh! Yêu tất cả con người anh, cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta, hoặc thậm chí còn sau cả lúc đó nữa. Em đã thật ngốc nghếch khi không dám nói điều này lúc chúng ta...chúng ta.."

"Lúc chúng ta kết hôn." Harvard nói, trao cô một nụ hôn ngọt ngào trên môi. "Khi chúng ta trở về Mỹ, anh sẽ chứng minh cho em thấy những điều chúng ta từng thề ước. Anh sẽ năn nỉ cho đến khi em đồng ý nói lại tất cả những lời này trước vị mục sư trong nhà thờ tại nơi ở mới của bố mẹ anh mới được."

Khi chúng ta trở về Mỹ. Không phải là *nếu chúng ta trở về Mỹ*. Nhưng kết hôn sao?

"Phải tốn rất nhiều thời gian chuẩn bị cho hôn nhân." P.J thận trọng. "Chúng ta đều bận rộn với công việc của mình, những công việc đòi hỏi chúng ta phải ra nước ngoài liên tục. Em không nghĩ là chúng ta có thời gian...."

Harvard trao cô một trong những khẩu súng tiểu liên. "Chúng ta không có thời gian để có thể dành từng phút chúng ta có với nhau. Anh nghĩ nếu anh học được một điều duy nhất trong những giờ qua thì đó chính là điều này." Anh quàng dây đai của các loại vũ khí còn lại lên vai của mình. "Vì vậy, em sẽ nói gì nào? Em đã sẵn sàng chưa?" P.J gật đầu. "Vâng," cô nói. Không

quan trọng là anh nói về nhiệm vụ này hay tương lai của họ. Miễn là cùng đi với anh thì cô chắc chắn mình luôn sẵn sàng.

Chương XVI

“Em có một tiếng hoặc nhiều nhất là chín mươi phút thôi.” Harvard bảo cô. “Trước khi tới ca gác tiếp theo.”

P.J đã leo lên mái nhà của trụ sở Sherman mà không một lời phàn nàn nào. Và bây giờ cô sẽ phải đóng cửa trên các cạnh của mái nhà trước khi cô ép mình chui vào lỗ thông hơi mà Harvard không thể vào được.

Anh đã mất một lúc lâu trong rừng để cố sửa lại cái bộ đàm của mình. Nó có thể kết nối nhưng trong tình trạng rạn nứt tệ hại vô cùng, lúc được lúc mất. Anh nối lại nó bằng băng keo và cầu nguyện nó hoạt động. Nhưng dù sao có còn hơn không.

Họ cũng đã chuyển sang một kênh phát thanh khác để tránh sự theo dõi của tàu sân bay USS Irvin. P.J cởi bỏ bớt ba lô và áo chiến đấu, làm cho mình càng nhỏ càng tốt để có thể di chuyển thuận lợi qua hệ thống thông gió. Cô giấu khẩu súng ngắn vào đai quần, lưng đeo thêm khẩu MP5 và một đèn pin nhỏ.

Cô hít một hơi thật sâu. "Em sẵn sàng rồi", cô nói.

Cô hoàn toàn bình tĩnh. Trong khi anh là người duy nhất đổ mồ hôi lạnh.

“Thời gian đang trôi đấy.” Cô nhắc anh.

"Ừ, " anh nói. "Bảo anh khi em vào tới bên trong nhé."

"Vâng, nếu em có thể."

Anh chẳng thể đòi hỏi gì hơn. Họ ôn lại trình tự này bốn trăm lần rồi. Chẳng có việc gì khác để nói, nên anh nhắc lại thêm một lần nữa. "Nếu có điều gì không ổn, và nếu em bị bắt, hãy bảo anh vị trí của em trong toàn nhà. Tầng nào hay góc nào em đang bị kẹt, anh sẽ vào đưa em ra, được chứ. Kiểu gì anh cũng có cách." Anh tháo tấm lưới tản nhiệt từ các lỗ thông hơi và nâng P.J trong vòng tay anh. "Đừng nhìn xuống!"

"Em không nhìn xuống đâu. Ôi, Chúa ơi!" Cô phải chui đầu vào cái lỗ thông hơi này. Vũ khí cho vào trước.

"Hãy cẩn thận," anh bảo cô.

"Em hứa mà."

Rắn bản thân, Harvard hít một hơi thật sâu, sau đó hạ thấp người phụ nữ anh yêu hơn chính cuộc sống của mình xuống các cạnh của mái nhà.

P.J nghĩ bên trong phải mát mẻ hơn nhưng không ngờ nó nóng như địa ngục vậy. Rút cục thì

nó là một phần của hệ thống điều hòa không khí cơ mà. Nhưng rồi cô nhận ra cái ống cô đang chui vào là một ống sả khổng lồ. Nó nóng hầm hập và còn thoang thoang mùi chất thải của con người nữa. Nó cũng khó thở đến không tưởng tượng được. Ơn Chúa là những nơi không gian kín chật hẹp này không ảnh hưởng gì đến cô cả. Nhưng Harvard chắc sẽ ghét điều này. Anh sẽ vẫn phải chui vào đây nếu anh buộc phải làm thế, nhưng chắc chắn sẽ khó chịu không thôi. Và dĩ nhiên, điểm mấu chốt là, anh sẽ không thể chui vừa đường ống này, trong khi cô thì gần như vừa in. Áo sơ mi của cô mắc vào rìa kim loại và cô giật nó ra một cách nôn nóng. Cô lại mắc một lần nữa phía dưới ống khoảng năm mét, và cô cố để cởi nó ra. Cô nhanh chóng kiểm tra để đảm bảo nó không gây rắc rối gì cho mình, không có gì trên đó-không nhãn hiệu hay chữ viết để có thể liên hệ nó với cô hay bất kì người Mỹ nào khác. Nó chỉ là một chiếc áo sơ mi ngủ trang thời trang cao cấp màu xanh lá cây và màu nâu dùng cho du kích xuất hiện ở khắp mọi nơi trong khu rừng này. P.J vút nó lại phía sau và tiếp tục bò về trước. Cô tập trung vào việc di chuyển để không gây ra một tiếng động nào. Di chuyển về phía trước khó khăn hơn cô tưởng. Cô mất khá nhiều năng lượng để giữ im lặng trong các ống dẫn khí kim loại cộng hưởng này. Cô phải rất, rất cẩn thận vì giày hay khẩu MP5 của cô có thể gây ra tiếng động bất kì lúc nào. Cô kéo thân mình trên hai khuỷu tay, vũ khí trước mặt, thầm cầu nguyện đường ống này sẽ dẫn cô thẳng tới chỗ Đại úy Joe Catalanotto.

Khi Harvard gá lưới tản nhiệt lên ống dẫn khí, anh đã phải rất cẩn thận. Vừa giữa các khối bê tông này thực sự đã cũ nát. Anh không muốn một đồng bụi trắng mịn trên mặt đất sẽ thu hút cặp mắt chú ý của bảo vệ canh gác và để ý tới các hoạt động trên mái nhà.

Đến gần hơn, rõ ràng toàn bộ tòa nhà này đang trong tình trạng mục nát rõ rệt hơn anh nghĩ. Harvard cảm thấy một sự hài lòng với điều này. Không nghi ngờ gì nữa, trong vài năm qua "chiến dịch truy quét buôn bán ma túy địa phương đã có ảnh hưởng tới tài khoản ngân hàng của John Sherman". Nếu họ may mắn, nếu họ thực sự may mắn - anh và P.J sẽ kéo được đội trưởng ra, và sau đó hai tên trùm ma túy có thể tiến hành quá trình thanh toán lẫn nhau.

"Đang tiếp cận một lỗ thông hơi." Giọng P.J vang lên trên tai nghe đã thu hút toàn bộ sự chú ý của anh. "Nó nằm ở phía bên trái của ống dẫn khí," cô tiếp tục gần như không một tiếng động. "Nhưng quá nhỏ để sử dụng như một lối thoát, ngay cả đối với em."

Harvard thấy mình thầm cầu nguyện một lần nữa. Xin Chúa , hãy bảo vệ cô ấy. Xin Người đừng để bất cứ ai nghe thấy tiếng cô ấy. Hơn phút trôi qua trong im lặng.

"Chờ một phút," anh nghe cô ấy nói. " Có cái gì đó, trông như loại cửa sập phía trên đầu em."

Harvard nín thở. Anh đã phải căng tai để nghe giọng nói của cô vì cô đã nói rất khẽ.

"Nó mở vào một cái gác mái", cô báo cáo. " Hoặc ít nhất nó là một phần của một căn gác. Em sẽ lên đó để kiểm tra."

Trong một lúc lâu, Harvard chỉ nghe thấy hơi thở yên tĩnh của cô. Mãi sau đó, cuối cùng, cô cất tiếng nói một lần nữa. "Tòa nhà này thực sự chia thành ba phần. Hai phần ba phía ngoài đều có tầng áp mái giống như gác xép nơi em đang đứng. Trông rất giống nhà kho chứa đồ vậy. Từ rìa của gác xép có thể nhìn xuống trung tâm của tòa nhà, là một không gian mở từ mái thông qua các cầu thang xuống tới tầng trệt. Có một cửa khẩn cấp đèn mờ màu vàng và một cửa ra vào chính. Từ đây em có thể nhìn thấy chỗ này có vẻ đủ lớn để chứa một tá xe tăng." Giọng nói của cô thậm chí còn thì thào nhỏ hơn nữa. " Ngay bây giờ nơi này đang được sử dụng như chỗ ngủ cho khoảng năm trăm lính."

Năm trăm...

"Em có mấy lựa chọn sau" cô nói. "Một là em sẽ đi nhón chân qua cầu thang và băng qua nơi

bọn lính đang ngủ phía dưới..”

“Không!” Harvard gầm lên khe khẽ. “Anh bảo không. Em nghe không?”

“Em nghe rồi. Đây là phương án đầu tiên em nghĩ tới. Nhưng cách duy nhất để đến được phía đông bắc của tòa nhà, nơi Crash nghĩ Joe bị giam ở đó là phải đi qua mấy cái lối đi hẹp kéo lên tới tận mái dằng kia.”

Harvard chửi thề.

"Rồi, em nghe rồi.", cô nói lại.

"Quay ra đi ", anh bảo. " Chúng ta sẽ tìm ra một cách khác xâm nhập vào đó sau."

"Em không nghe thấy gì cả, Chuẩn úy " cô nói với anh. "Tốt hơn là anh nên sửa lại cái loa đi. Em chả nghe thấy gì cả."

"Em nghe rất rõ. Và chết tiệt, em biết thế mà."

"Em có thể làm điều này, Daryl." Giọng nói của cô vang lên với niềm tin vững chắc. "Em biết em có thể. Tất cả việc em phải làm là nghĩ tới anh, và nó giống như anh đang ở đây với em. Nắm tay em, phải không?"

Anh biết. Anh định mở miệng để nói chuyện, nhưng sau đó anh quyết định ngậm miệng. Hít một hơi thật sâu anh nói . "Đừng nhìn xuống nhé!"

Nhưng P.J buộc phải nhìn xuống. Cô muốn đảm bảo không một tên lính nào đang ngủ phía dưới kia tỉnh giấc và phát hiện ra cô. Ít nhất cũng không có bảo vệ trong phòng. Đúng là dịp may trời cho. Cô di chuyển cẩn thận và chậm thật chậm qua từng tấm kim loại hẹp phía trên gác mái. May mắn nhưng cũng song hành với nguy hiểm vì mặt sàn hẹp rung lên với mỗi bước chân di chuyển của P.J. Nó được làm bằng kim loại cũ đã han rỉ, nhìn vào không thấy một chút kiên cố nào. Nó nhìn giống tấm lưới tản nhiệt. Cô có thể nhìn thấy mọi thứ qua những ô mắt cáo trên tấm lưới, qua chân cô và trông thẳng xuống mặt sàn xi măng bên dưới.

Lượng adrenaline tăng vọt khiến hai tai cô ù lên. Trong đầu cô biết rõ ràng rằng, tất cả những gì cô cần làm là di chuyển thật yên lặng để không một ai trong số năm trăm tên lính dưới kia chợt tỉnh giấc và ngó lên trần nhà.

Dẫu việc này khó như quỷ nhưng cô thấy còn an toàn hơn là đi bộ qua một bãi mìn. P.J tiến từng bước một. Cô có thể cảm thấy sự hiện diện của Harvard bên cạnh. Cô có thể cảm nhận được anh đang lắng nghe từng hơi thở của cô. Cô có thể cảm thấy anh ở gần bên, cô theo sát mỗi bước cô đi.

Nắm chặt vũ khí trong tay-khẩu Browning mà anh đã liều mạng sống của mình để kiếm cho cô, P.J tiến thêm một bước nữa về phía trước. Thêm một bước khác. Rồi lại một bước khác nữa.

Crash vươn người qua vai của Blue McCoy. "Harvard không trả lời bộ đàm." Blue nói dứt khoát. "Hoặc là đài phát thanh của cậu ta đã tắt hoặc cậu ta thay đổi tần số khác." Cả hai đều biết có một khả năng khác. Cậu ta có thể đã chết. "Tôi sẽ bắt đầu tìm kiếm cậu ta." Ánh mắt của Blue nói với Crash rằng anh sẽ không xem xét tới khả năng thứ ba. Crash di chuyển ngón tay cái trên nút chỉnh tần số trên bộ đàm của mình và liến thoắng bằng tiếng Pháp. Anh quay sang Blue. " Vẫn giữ kênh cũ hoạt động đấy nhé. "

"Đang làm điều đó đây."

Harvard ngồi trên mái nhà, chú ý xem có tên bảo vệ nào bất ngờ xuất hiện hay không và lắng nghe hơi thở ổn định của P.J khi cô đi ngang qua một lối đi hẹp, mỏng manh bắc qua hai tầng nhà phía bên trên năm trăm tên địch đang ngủ.

Cô đang làm tốt. Anh có thể biết rõ điều đó qua từng hơi thở của cô rằng cô sẽ làm được. Trong khi anh hoàn toàn lo lắng.

"Anh vẫn ở đây với em, em yêu," anh thì thầm, hy vọng micro của mình làm việc đủ tốt để cô có thể nghe được.

Cô không trả lời. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không thể nghe thấy anh. Có thể là vì cô đang cố để im lặng.

Anh cố gắng tập trung lắng nghe chuyên chú hơn, cố gắng để nghe thấy âm thanh bước đi của đôi chân cô, nhưng tất cả những gì anh có thể nghe được là nhịp đập tuyệt vọng của trái tim mình.

Cuối cùng cô cũng cất tiếng. "Em qua rồi," cô nói rất khẽ và Harvard hít thở hơi đầu tiên sau rất nhiều giờ. Rồi tất cả rơi vào một khoảng lặng, một phút, rồi hai phút, rồi ba phút. Anh có thể hình dung cô đang bước xuống từng bậc, từng bậc cầu thang kim loại, từ từ nhẹ nhàng di chuyển qua hành lang trống không, chẳng có chỗ nào ẩn nấp. Mẹ kiếp, chuyện này kéo dài tựa cả thế kỷ. P.J đã ở trong đó được hai mươi lăm phút rồi. Cô chỉ còn năm phút nữa để đến đích và còn nửa quãng đường quay trở về nữa. Đúng, chỉ còn năm phút nữa trước khi cô phải quay trở ra và thoát khỏi đây, nếu không cô sẽ đối mặt với nguy cơ bị phát hiện khi đến giờ thay ca gác của quân địch và chắc chắn bọn chúng sẽ có hành động ngay khi phát hiện bất thường.

"Em đã tìm thấy phòng bệnh đầu tiên rồi," P.J cuối cùng cũng nói. "Nhưng phòng ở góc đông bắc tối thui và trống rỗng. Đang di chuyển đến khu vực tiếp theo, hướng về phía tây của tòa nhà."

Anh nghe thấy nhịp thở dồn dập của cô và nhịp tim của anh vọt khỏi bảng xếp hạng. "Mau báo cáo tình hình!" anh ra lệnh. "P.J, chuyện gì đang xảy ra thế?"

"Căn phòng này có một lính gác ở cửa. Hắn ta ngồi trên ghế, đang gà gật," cô thở. "Tuy nhiên, cửa phòng mở. Em sẽ đi vòng ra sau hắn ta."

Harvard bật thẳng dậy. "Vào trong, đóng cửa và khóa lại nhé. Làm những gì có thể để giữ cho chúng khỏi ở phía sau lưng em, em có hiểu không?"

P.J. kéo loa gần vào miệng. "Harvard, mất tín hiệu rồi. Em nghe thấy anh bảo khóa cửa lại, nhưng em không nghe được phần còn lại. Nhắc lại đi."

Yên tĩnh! Chết tiệt!

Anh đang cố gắng nói gì với cô nhỉ? Tại sao lại phải nhốt cô vào căn phòng đó với Đội trưởng? Hơn nữa cô cũng không biết liệu Joe có ở trong căn phòng đó hay không.

Cô di chuyển chậm chạp, không một tiếng động hướng tới gã lính gác đang ngủ. Cô có thể làm điều này. Cô có thể vô hình và im lặng như Harvard miễn là cô được đi trên một con đường trong thành phố hoặc bên trong một tòa nhà.

Tiếng ngáy nhẹ của gã lính gác đột nhiên dừng lại khiến P.J hóa đá ngay tại chỗ, chỉ cách hắn đúng nửa mét. Nhưng sau đó hắn khịt mũi, trở mình và tiếp tục ngủ. Cô trượt qua cánh cửa và nhìn thấy Đội trưởng Joe Catalanotto đang nằm trên sàn nhà. Rõ ràng ban đầu anh được đặt trên một chiếc giường bệnh. Anh đã bị còng vào giường. Chiếc còng mở ra vẫn còn gắn liền vào thanh giường. Bằng cách nào đó anh xoay sở để thoát ra khỏi chiếc còng, nhưng anh đã không đủ khỏe để di chuyển nhiều hơn một vài bước trước khi anh bị ngã, cũng may cú ngã âm thầm không đủ để đánh thức gã lính gác.

P.J lặng lẽ đóng cửa, khóa nó như Harvard đã chỉ dẫn. Trời đã tối lại không có ánh sáng mờ từ đèn khẩn cấp trong hành lang nữa. Cô lấy đèn pin từ túi của mình và bật nó lên, kiểm tra một cách nhanh chóng xung quanh phòng để đảm bảo không có cánh cửa nào khác. Chuyện này đúng là điên rồ. Cô đã khóa cửa, nhưng một người nào đó ở phía bên ngoài chắc chắn sẽ có chìa khóa mà. Giữ hơi thở của mình, cô quỳ xuống bên cạnh Joe và cảm thấy một nhịp đập khẽ.

Chúa ơi!... Da anh lạnh và ướt khiến dạ dày cô nhộn nhạo lên. Lạy Chúa, họ đã đến quá muộn sao. Nhưng chờ đã, tim anh vẫn có nhịp đập. Dù cho nó khá yếu và chậm nhưng anh vẫn còn sống. "Daryl em tìm thấy anh ý rồi, " P.J thì thầm vào bộ đàm của mình.

"Anh ấy còn sống, nhưng chắc sẽ không được lâu nữa đâu nếu chúng ta không đưa được anh ấy ra khỏi đây ngay bây giờ."

Yên tĩnh. Giọng Harvard nghe lúc được lúc mất nên cô không nghe thấy anh nói gì.

" ... tả ... trí ... "

...Tả..trí...??? Miêu tả vị trí của cô sao?

Cô nhanh chóng miêu tả cho anh nghe xem phòng cô và Joe đang ở cách phía đông bắc bao nhiêu mét. Cô cũng báo với anh kích thước xấp xỉ của căn phòng, cũng như chi tiết các thiết bị y tế, các bồn và chậu rửa, thậm chí các thiết bị chiếu sáng trên trần nhà. Cô cũng nói với anh tình trạng cụ thể của Joe khi cô nhanh chóng kiểm tra vết thương của Đội trưởng.

"Anh ấy có vết thương hở ở bên trên đùi chân phải khá nghiêm trọng." Cô báo cáo. " Anh ấy không bị bắn vào ngực, ơn Chúa! Nhưng anh ý có vết đạn bắn ở bên vai trái. Đạn vẫn chưa được lấy ra, nó vẫn còn ở đó. Theo như em thấy thì chỉ có nỗ lực phi thường mới ngăn nó thôi chảy máu được vì đây là nguyên nhân khiến anh ấy đang mất khá nhiều máu đấy. Khuôn mặt anh ấy trông giống như địa ngục với đôi mắt bị sưng và thâm tím, môi anh ấy bị rách. Có vẻ như bọn chó chết đấy đã đánh anh ấy một trận ra trò. Chỉ có Chúa mới biết liệu anh ấy có phải chịu thêm bất kì nội thương nào từ mấy vết bầm đó không. Daryl, chúng ta phải nhanh chóng đưa anh ấy ra phòng cấp cứu trên tàu Irvin. Ngay lập tức."

Yên lặng.

"...hỗ trợ...sẵn sàng... chờ anh..."

Đến Chúa cũng biết là họ cần hỗ trợ nhưng cô biết một cách chắc chắn là họ sẽ chẳng nhận được sự hỗ trợ nào cả. Lại còn sẵn sàng gì đó, chờ anh làm gì cơ chứ?

"Làm ơn nhắc lại." Cô nói.

Yên lặng.

"Em không nghe thấy anh nói gì, Chuẩn úy Becker. Nhắc lại đi."

Yên lặng hơn.

P.J lướt đèn pin quanh phòng. Ánh sáng chiếu hắt lên bức tường bê tông đúc. Cô chiếu đèn quanh phòng một lần nữa. Chỉ có duy nhất một bức tường bằng bê tông đúc, bức tường phía ngoài. P.J nhớ Harvard đã nói với cô rằng tất cả những điều anh cần là có hơn hai lính SEAL và lựu đạn vàhỗ trợ. Chết tiệt, Harvard đã không nói về việc hỗ trợ. Anh bảo cô phải lùi lại. **(Nguyên văn là "...back up": vừa có nghĩa là hỗ trợ, vừa có nghĩa là lùi lại sau)** Phải di chuyển ra xa bức tường phía ngoài ra. Nhưng Đội trưởng đang nằm quá gần nó. P.J nắm cả hai tay anh và cố hết sức kéo anh đi. Joe rên rỉ.

"Ronnie?" anh có vẻ khó chịu.

"Không, em xin lỗi, Joe, là em P.J Richards, " cô nói với anh. "Em biết em đang làm anh đau, anh trai, nhưng Harvard đang tới đây và chúng ta phải dọn đường cho anh ấy."

"Anh trai à?" anh thều thào. " sẽ phải... giúp tôi...không còn sức nữa."

Chúa ơi, anh thật to lớn. Nhưng bằng cách nào đó, chỉ có hai bọn họ nhưng họ đã đưa được anh ra góc phòng cách ra xa bức tường phía ngoài nhất. P.J khễ kháng kéo tấm đệm từ giường bệnh và chặn nó trước mặt, một nỗ lực có còn hơn không để che chắn những vật thể có thể bay về phía họ. Thật ngông cuồng. Cho dù có thể tạo ra một lỗ hổng trên tường thì sao chứ? Tiếng ồn họ gây ra cũng đủ kéo mí mắt của vô số người mở ra và đánh thức đến vài trăm tên lính đang ngủ. Và sau đó thì sao? Họ sẽ gào thét nhau lao xuống núi miễn là Harvard kiếm được một chiếc xe tải nổ máy chờ sẵn bên ngoài, và tất nhiên với năm trăm tên lính đuổi sau đuôi và Chúa biết sẽ có thêm bao nhiêu tên lính của Sun Yung Kim đang tiến về phía họ từ đằng trước nữa chứ.

Nếu họ có thể ra ngoài kia thì chỉ có duy nhất một cách thoát thân mà không bị bắt đó là bay lên thẳng.

P.J chuyển bộ đàm của cô về tần số cũ. "Blue, anh có ở đó không?" Cầu Chúa, cầu Chúa anh ý có ở đó.

"P.J à? Trời ơi, cô đã ở đâu thế?" Giọng người lính SEAL ít nói vang lên với vẻ điên cuồng.

"Tôi đang ở cùng Joe. Anh ấy còn sống nhưng yếu lắm."

Blue chửi thề.

"Anh bảo rằng anh là tiếng nói của Chúa", P.J nói với anh, " và tôi hy vọng là thế. Chúng ta cần anh tạo cho chúng ta một điều kỳ diệu, Trung úy ạ. Chúng ta cần một chiếc trực thăng, và chúng ta cần nó ngay bây giờ."

"Rõ rồi, P.J", giọng nói của Blue vang lên. " Chúng tôi đã - " Anh ấy tiếp tục nói chuyện, nhưng P.J không nghe thấy anh nói gì, bởi vì ngay lúc đó có một tiếng động vang rộ như sấm rền và bức tường trước mặt cô sụp đổ. Cô bảo vệ Joe bằng cơ thể của mình khi còi báo động vang lên cùng với bụi và ánh sáng tràn ngập không gian. Nhưng đó không phải là ánh sáng từ một vụ nổ. Đó là ánh sáng từ chiếc đèn pha của một chiếc xe tải. Harvard đã húc một trong những xe tải bọc thép của Sherman xuyên qua các bức tường! Bản thân anh thì tự xuất hiện xuyên qua các đám bụi bay như một siêu anh hùng cái thế.

"Anh đỡ được Cat rồi." Anh vác Đội trưởng dễ dàng như thể anh ấy không có tí kilogram nào cả. "Lái xe hay bắn súng?" anh hỏi P.J

Cô không ngần ngại lao mình vào trong xe tải. "Bắn!" Tất cả việc cô cần làm là nhắm vào đầu những tên lính đang lao đến xem xét vụ đột kích. Harvard nhanh chóng nhảy lên ngồi sau tay lái, đội trưởng ngồi trên băng ghế dài giữa họ.

"Tôi cũng có thể bắn nữa." Joe Cát thở hỗn hển khi Harvard quay các bánh xe, lùi chúng lại và rời khỏi đồng đồ nát.

"Vâng, thưa sếp," P.J nói. "Tôi không nghi ngờ gì việc đó, sếp ạ! Nhưng ngay lúc này, Đội trưởng, công việc của anh là giữ đầu thật thấp." Cô bóp cò của một khẩu HK, viên đạn xuyên qua một kẽ hở nhỏ bên phía thành xe. Xung quanh họ, đám lính chạy toán loạn. Harvard vào số, lốp xe miết xuống mặt sàn và họ lao xuống núi.

"Anh đã có thời gian để vô hiệu hóa mấy chiếc xe tải ngoại trừ chiếc kia," Harvard thông báo, "và giờ nó đang theo sát sau đuôi chúng ta." Anh chửi thề.

"Một đội quân cũng đang tiến về phía chúng ta nữa." P.J nhắc anh.

"Ừ, anh biết rõ chứ." anh nói một cách dứt khoát. Harvard nắm chặt vô lăng khi anh cho xe vượt qua con dốc và men theo con đường núi uốn lượn. Chiếc xe tải phía sau vừa lao ụp vào họ với một cú tông vào đuôi xe. Rõ ràng tay lái xe thông thạo địa hình này hơn Harvard. Anh chuyển chiếc xe tải sang chế độ tăng tốc, chân đạp bàn ga sát xuống sàn nhà. Họ lao về phía trước.

"Lôi thằng khốn đẩy ra khỏi mộng anh đi," anh nói với P.J "Kính chắn gió là loại chống đạn đấy, nhưng nhắm vào hần. Nhắm vào lốp xe của hần ý."

P.J rướng khẩu tiểu liên của cô lên. "Với khẩu súng này thì khó mà thành tay thiện xạ được, " cô nói với anh. "Em phải may mắn lắm nếu có thể bắn trúng được-"

"Có một khẩu súng trường trên sàn xe. Dùng nó ấy!" P.J. nâng nó bằng chân của cô. Chắc chắn, có một kho vũ khí nhỏ được lưu trữ ở dưới đó. Cô nắm lấy khẩu súng trường, kiểm tra xem nó đã được nạp đạn chưa và mở cửa sổ xe nhìn ra ngoài xe tải. Thật khó để bắn trúng mục tiêu khi cả hai xa cùng di chuyển với vận tốc cao thế này. Cô nhắm vào lốp xe phía trước bên trái. Trước khi cô có thể bóp cò, một chiếc trực thăng xuất hiện, gầm rú phía trên họ, theo họ xuống con đường rừng. Có một dấu chữ thập đỏ ở mặt dưới của chiếc trực thăng, hiển thị rõ ràng ngay cả lúc trời tang tảng sáng, cùng với hình quốc kỳ Pháp.

Blue McCoy đã tạo ra được phép lạ.

P.J nhắm cẩn thận vào lốp chiếc xe tải phía sau và nổ súng. Chiếc xe giật lên, trượt bánh và lao khỏi đường trước khi đâm vào gốc cây.

"Bắn đẹp đấy, " Harvard khen ngợi bằng giọng hiển nhiên. " Nhất là đối với một cô gái."

P.J cười khi cô kéo loa lên gần miệng. "Đây là đặc vụ FInCOM P.J Richards, gọi trực thăng Medivac Pháp. Đội trưởng Catalanotto, Chuẩn úy Becker và tôi đang hướng về phía nam. Hiện tại chúng tôi không bị truy đuổi, đang ở trong chiếc xe bọc thép bên dưới. Đội trưởng cần chăm sóc y tế ngay lập tức. Chúng ta hãy tìm một nơi có thể dừng lại để đưa anh ấy lên máy bay."

"Đây là cơ trưởng Jean-Luc Lague, " một giọng nói mang trọng âm nặng thông báo cho cô. "Chúng ta có thể dừng lại cách đây nửa cây số về phía trước."

"Tốt!" P.J vừa nói vừa đưa tay ôm lấy Joe, nâng anh chống lại những va đập của chiếc xe tải.

Vai của anh lại bắt đầu chảy máu lần nữa, và cô đã sử dụng một mảnh tay áo sơ mi của mình để áp nhẹ lên vết thương của anh. "Chúng ta sẽ dừng lại ở đó. Tuy nhiên, anh sẽ phải đưa chúng tôi lên máy bay mà không được hạ cánh, cơ trưởng Lague ạ! Có mìn trên khắp hòn đảo này."

"Tôi có thể di chuyển dọc theo vệ đường. "

" Tuyệt!" P.J nói với anh ta . Cô liếc qua và thấy Harvard mỉm cười với cô .

"Em xin lỗi," cô nói, đột nhiên tự ý thức . Cô tắt loa của mình. "Chỉ là ... em nghĩ em là người duy nhất có một loa bộ đàm hoạt động được nên..... "

"Em làm tốt lắm," Harvard cho biết. " Và em cũng đúng nữa. Loa của anh hỏng rồi. Cái của Joe thì mất rồi. Còn ai khác có thể nói chuyện với cơ trưởng Lague ngoài em nữa chứ?"

"Thế sao anh lại ngồi đó và cười nhạo em?"

"Anh cười vui đấy chứ. Anh vui vì thực tế là tất cả chúng ta vẫn còn sống." Nụ cười của anh mở rộng hơn. "Anh vui vì anh được ngồi đây và hoàn toàn yêu em."

"Gì thế, H? " Giọng nói của Blue cắt ngang "Loa của cậu hoạt động lại rồi đấy à?"

Harvard cười lớn khi anh lái xe tiến về bãi trống phía trước. "Làm gì có ai không biết là tó phát cuồng lên vì cô ấy đâu chứ?"

"Đô đốc Stonegate có lẽ không biết đâu," Blue dài giọng.

Trục thăng bay lượn bên trên không trung trong khi Harvard nâng đội trưởng trên tay. Một số nhân viên y tế đã giúp đưa Joe vào máy bay trục thăng, sau đó Harvard nâng P.J lên trước khi anh tự mình leo vào trong. Cánh cửa đóng lại, và các nhân viên y tế ngay lập tức bắt đầu cấp cứu cho Joe. Chiếc trục thăng nâng cao lên và hướng thẳng ra phía đại dương về phía tàu sân bay USS Irvin. Đội trưởng cố gắng tỉnh táo khi các nhân viên y tế cắt quần áo của anh ra khỏi vết thương.

"H.!" anh thì thào.

Harvard đưa tay ra và nắm lấy tay bạn mình, giữ nó thật chặt. "Tớ ở đây, Joe."

"Hãy nói với Ronnie là tớ xin lỗi ..."

"Cậu sẽ tự mình nói với cô ấy điều đó." Harvard nói với bạn. "Cậu sẽ ổn thôi."

Anh quay sang nhìn P.J và cô chẳng ngạc nhiên chút nào khi thấy mắt anh ươn ướt.

"Chúng ta về nhà thôi!"

PHẦN KẾT

Toàn bộ Hoa Kỳ đang phải hứng chịu những ngày nắng nóng cao khủng khiếp, nhưng San Diego thì vẫn duy trì một nền nhiệt độ hoàn hảo.

P.J liếc nhìn Harvard khi anh từ từ cho xe chậm lại ở một đèn giao thông. Anh quay lại và mỉm cười với cô, khiến sự căng thẳng từ các chuyến bay của cô biến mất. Chúa ơi, cô ghét máy bay. Nhưng chuyến đi này chắc chắn sẽ là một sự đền bù xứng đáng cho những căng thẳng mà cô đã phải chịu đựng. Đây là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ dài hai tuần vô cùng thiết thực đối với cả hai.

Và cô sẽ được dành từng phút một trong suốt hai tuần này với Daryl Becker. Đã gần ba tuần trôi qua kể từ lần cuối cô gặp anh, khi họ trở lại tàu sân bay USS Irvin trên một máy bay trực thăng y tế của Pháp. Bobby và Wes cũng lên kịp tàu chỉ sau họ vài giờ, lời theo cả Chuck Schneider phía sau họ.

Họ đã dành ba ngày tiếp theo để báo cáo tiến trình huấn luyện- tất cả họ ngoại trừ Joe Cat, Lucky và Greg Greene, những người đã được gửi đến một bệnh viện ở California để chữa trị chấn thương.

P.J đã ngủ trong vòng tay của Harvard mỗi đêm trong ba ngày đó. Họ đã kín đáo, nhưng sự thật là, cô thực sự không quan tâm tới những gì mọi người nghĩ. Không một chút nào. Cô sẽ sẵn sàng khỏa thân đi xuyên qua đám đông nếu đó là cách duy nhất cô có thể được với anh.

Khi đợt báo cáo tổng kết kết thúc, Harvard đã phải bay đến Coronado, trong khi cô được triệu tập cho một loạt các cuộc họp trong văn phòng của Kevin Laughton tại thủ đô Washington.

Kevin đã thông cảm khi cô bảo cô cần phải nghỉ một thời gian, nhưng ông ấy muốn cô làm báo cáo giải trình sự thất bại của dự án kết hợp giữa FInCOM và SEAL trước tiên đã. Chuyện này mất nhiều thời gian hơn nhiều so với cô hy vọng.

Nhưng bây giờ cô hoàn toàn được tự do trong hai tuần. Mười bốn ngày. Ba trăm ba mươi sáu giờ đồng hồ. Harvard đã đón cô ngay ở cổng, hôn cô không ngừng nghỉ và lôi cô ngay lập tức vào xe của mình.

"Joe thế nào rồi anh?" cô hỏi.

"Khá hơn nhiều rồi." anh nói với cô. " Cậu ấy ra viện hơn một tuần nay rồi. Lucky cũng hồi phục rất tốt. "

"Em muốn đến thăm họ." Cô liếc nhìn anh bằng khóe mắt. "Nhưng chắc chắn phải sau khi chúng ta không mặc gì và hoàn toàn khỏa thân trong ba ngày liên tiếp đã."

Anh cười giòn tan. "Chết tiệt, anh nhớ em quá!" anh nói với cô, dìm cô trong đôi mắt của anh. Cô biết cô cũng đang nhìn anh một cách thèm khát. Anh chỉ mặc quần jean và áo thun, và thậm chí mặc quần áo bình thường nhưng trông anh vẫn vô cùng đẹp trai.

"Em cũng nhớ anh quá!" Giọng cô khàn khàn với khao khát cháy bỏng. Khi anh nhìn vào đôi

mắt của cô, anh có thể thấy ngọn lửa cô cảm nhận về anh.

"Hmm," anh nói. "Có lẽ chúng ta nên đi thẳng về căn hộ của anh đi."

"Sao anh bảo anh có điều gì đó quan trọng muốn cho em xem cơ mà." cô trêu chọc.

"Cũng không quá quan trọng nhưng dù sao chúng ta cũng đến nơi rồi..."

"Đến nơi ư? " P.J nhìn qua cửa kính ô tô. Họ đang đi trên một con phố yên tĩnh trong một khu dân cư nhìn ra biển.

"Anh muốn em xem nơi này," Harvard nói. Anh leo ra khỏi xe, và P.J đi theo anh. Đó là lúc cô nhìn thấy tấm biển "Bán Nhà" nằm trên bãi cỏ phía trước ngôi nhà nhỏ bằng gạch nung ngọt ngào nhất cô từng nhìn thấy trong đời. Ngôi nhà hoàn toàn được bao quanh bởi những vườn hoa. Không chỉ có một mà có tới bốn hoặc năm khu vườn như thế.

"Đi thôi, " Harvard cho biết. "Các nhân viên môi giới bất động sản đang chờ đợi chúng ta bên trong."

P.J bước vào ngôi nhà trong bàng hoàng. Nó lớn hơn cô nghĩ khi nhìn từ bên ngoài, với một lò sưởi trong phòng khách, một nhà bếp với kích thước sánh với căn bếp của mẹ Harvard và ba phòng ngủ rộng rãi. Có một chiếc bàn nhỏ trong phòng ăn, và khi cô bước ra ngoài, cô nhận ra ngôi nhà này nhìn ra đại dương. Harvard dựa trên lan can sắt, nhìn chăm chăm vào sự thay đổi màu sắc của đại dương phía xa.

"Anh đã đủ tiền để thế chấp, vì vậy nếu em thích ngôi nhà này thì chúng ta nên quyết định luôn trong hôm nay, " anh bảo cô. "Nó không còn được giao bán lâu nữa đâu."

P.J không thể nói được lời nào vì trái tim cô đã nhảy ra khỏi lồng ngực từ lâu. Nhưng anh lại hiểu sai sự im lặng của cô.

"Anh thích ngôi nhà này," anh nói. " Nhưng nếu em không thích thì cũng chẳng sao đâu. Hoặc có lẽ anh đang làm mọi việc một cách quá vội vàng. Anh hay có xu hướng làm thế lắm và..." Anh dừng lại, chử thề. " Đúng là anh vội vàng quá. Chúng ta thậm chí còn chưa nói về chuyện kết hôn, chưa kể từ khi chúng ta quay lại thế giới thực. Tất cả như anh biết, em không thực sự nghiêm túc và ... "

P.J tìm lại được giọng mình. "Em thực sự nghiêm túc đấy!"

Harvard mỉm cười. "Ừ?", anh nói. " Vậy thì tốt , bởi vì anh cũng thực sự nghiêm túc, em biết mà."

P.J nhìn thẳng vào anh. " Chắc chắn là thế. "

Anh kéo cô lại gần hơn. " Nghe này, cho dù đó là ở ngôi nhà này, hay chúng ta ở bất kì đâu đi nữa, địa ngục hay thậm chí chúng ta có thể sống trong khách sạn suốt phần đời còn lại – điều đó không quan trọng. Điều quan trọng là chúng ta có thể thường xuyên được ở cùng nhau." Anh nhìn xung quanh và nhún vai bất lực. "Anh không biết anh đang nghĩ gì nữa. Văn phòng của em ở thủ đô, tại sao em lại muốn một ngôi nhà ở San Diego chứ?"

"Em có thể muốn một ngôi nhà ở San Diego khi em sẽ làm việc ở đây đấy. Em vừa được biết là họ sẽ mở một văn phòng mới ở San Diego."

"Thật không?"

P.J bật cười trước biểu hiện của anh. "Vâng. Và đừng lo lắng, em vẫn có thể làm cố vấn liên lạc chính thức giữa Kevin Laughton và SEAL." Cô quay lại nhìn ngôi nhà. "Vì vậy, anh có thực sự yêu nơi này không? Anh có nghĩ rằng chúng ta có thể biến ngôi nhà này thành tổ ấm của chúng ta không?"

Anh vòng tay quanh người cô. "Anh yêu em, và như anh đã nói đấy, với anh, không quan trọng chúng ta sống ở đâu. Bởi vì bất cứ khi nào anh ở bên em, anh đều cảm thấy như thể anh đang ở nhà mình vậy."

P.J nhìn ngôi nhà, nhìn ra biển, nhìn những bông hoa đang nở rộ khắp trong những mảnh sân nhỏ, nhìn gười đàn ông vừa là một chiến binh vừa là một thi sĩ đứng trước mặt cô.

Người yêu của cô. Chồng của cô. Cuộc sống của cô.

"Chuyện này thật hoàn hảo." Cô mỉm cười với anh. "Chào mừng anh về nhà!"

-The end-

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>